

Giới thiệu Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Làm Thần Hào

Lâm Nhân ra sức khuyên nhủ: Ta chỉ muốn phát tài một cách yên tĩnh thôi.

Hệ thống: Không, người làm thế không được!

Chúc mừng chủ nhân mở được gói đặc quyền VIP, lấy được kỹ năng [một tay mở Ferrari]...

Chúc mừng chủ nhân mở được vật dụng, [thẻ tiêu phí phản hồi bạo kích]...

...

Dưới sự khuyến khích của hệ thống, Lâm Nhân dần phát hiện mình đang đi nhanh trên con đường trở thành nam thần toàn năng không lối về...

Bạn đang đọc truyện *Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Làm Thần Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Chớp mắt liền có thể kiếm tiền?

Mùa hè năm 2015 nóng bức quá mức bình thường.

Toàn bộ thành phố Giang Trần phảng phất như hóa thành một lò nướng khổng lồ.

Nắng gắt như lửa, không khí vận vẹo khiến người ta sinh ra ảo giác như đường xá cũng phải bị hòa tan vậy.

Trên dải cây xanh hai bên đường không ngừng truyền đến từng đợt ve kêu cao thấp chập chờn, làm cho người đi đường vốn đang cảm thấy khô nóng lại càng thêm bức bối.

Trong một tiệm cơm gần dãy ven đường, Lâm Nhân đang ngồi sau quầy thu ngân, liên tục chớp mắt.

Vén vén chưa đến vài phút, hai mắt hắn đã cảm thấy hơi rát, hốc mắt thậm chí hơi phồng hờn.

Bất chấp hai mắt truyền đến từng cơn khó chịu, tâm tình Lâm Nhân vẫn đang rất vui mừng pha lẫn kinh ngạc..

Chớp mắt mà có thể kiếm tiền?

Thực sự quá thần kì!

Trong đầu hắn, từng hàng số liệu đang hiện ra...

Kí chủ: Lâm Nhân

Đăng cấp: LV1

LV1 đặc quyền ban thưởng: Mỗi lần chớp mắt đều sẽ được ban thưởng 0.1 nguyên.

Kinh nghiệm thăng cấp: 0/10000 (kinh nghiệm chỉ có thể thông qua tiêu phí mới thu hoạch được, thông qua vay mượn hoặc kiếm được tiền đều không cách nào nhận được EXP!)

Hệ Thống Thương Thành: Chưa mở ra

Đạo cụ: [LV1 gói quà đặc quyền] x1

Kỹ năng: Không

Kim ngạch: 23.3 nguyên

...

23 nguyên này chính là thành quả mấy cái nháy mắt vừa rồi.

Mỗi một lần chớp mắt đều có thể được thưởng một cách ...

Đại não của Lâm Nhân cấp tốc tính toán, một người trưởng thành bình thường chớp mắt một lần ước chừng khoảng ba giây, một phút đồng hồ ước chừng chớp mắt hai mươi lần, trừ bỏ ngủ tám tiếng đi ngủ ra, như vậy một người mỗi ngày ước chừng chớp mắt 19.200 lần.

Lấy chẵn là 19.000 lần!

Một cách một lần!

Nói cách khác, mỗi ngày, Lâm Nhân chỉ cần đứng yên một chỗ cũng có thể kiếm được 1.900 khối tiền.

Một tháng 57.000, một năm 684.000!

Khục ... Tuy không chính xác lắm nhưng mà khoảng chừng đó.

Nói thực ra, một năm thu vào mấy trăm ngàn hoàn toàn không có gì quá ghê gớm đối với Lâm Nhân.

Bởi vì tiệm com này do nhà hần mở, mức sống ở thành phố vốn cao, lưu lượng người trong mấy văn phòng cho thuê bên cạnh lại không phải ít, công thêm nhà tay nghề cha già mình tốt, giá cả vừa phải, bởi vậy sinh ý mỗi ngày đều rất khá khẩm, một năm không nói giàu có, chỉ ít cũng có thể dễ dàng kiếm được mấy chục vạn.

Mặt khác, Lâm cha rất hào phóng, bình thường cho hần không ít tiền tiêu vặt, ngày lễ ngày tết càng thêm nhiều bao lì xì. Bởi vậy, sau khi tính toán ra toàn bộ thu hoạch trong suốt cả năm từ hệ thống, Lâm Nhân quả thật rất vui vẻ, tuy nhiên chưa đến mức kích động...

Đương nhiên, đây chỉ là ích lợi ở mốc LV1.

Theo đẳng cấp tăng lên, mỗi một lần chớp mắt lấy được tiền tài khẳng định cũng sẽ gia tăng, không biết cuối cùng sẽ tăng đến bao nhiêu?

"Trước tiên có nên tăng đẳng cấp lên tới LV2 hay không?"

Tiêu phí sẽ sinh ra EXP, tăng lên tới LV2 cần tiêu phí 10 ngàn khối, trong tài khoản tiết kiệm của Lâm Nhân tích trữ đến hơn mười vạn, cho nên hần chẳng cần lo lắng vấn đề lấy tiền đâu ra để tiêu phí.

Trong lúc Lâm Phàm đang suy nghĩ có nên tăng đẳng cấp lên tới LV2 hay không, bên cạnh đột nhiên truyền đến âm thanh quan tâm của mẹ hần - Vương Hồng Mai.

"Con trai, mắt con sao lại hồng hồng thế? Có phải là không thoải mái hay không?"

Lúc này, Lâm Quốc Đồng từ sau bếp đi tới, vừa đốt một điếu thuốc vừa hỏi: "Thế nào? Tiểu Nhân không thoải mái sao?"

"Không sao, vừa rồi mắt hơi ngứa chút nên con dụi mấy lần." Lâm Nhân khoát khoát tay, thuận miệng bịa chuyện. Lâm Nhân nhìn Lâm Quốc Đồng đang hút thuốc, nhin không được: "Cha, cho con một điếu thuốc!"

Nói thật, mặc dù năng lực tiếp nhận của Lâm Nhân tương đối mạnh, nhưng dù sao hần vẫn chỉ là một đứa học sinh mới vừa thi đại học xong, bây giờ đột nhiên lấy được hệ thống, hiển nhiên trong lòng khó mà bình tĩnh, bởi vậy hần định hút điếu thuốc để khiến mình tỉnh táo hơn một chút.

Vừa dứt lời, Vương Hồng Mai lập tức lên tiếng phản đối: "Không được!" Mới bao nhiêu lớn mà đã muốn hút thuốc? Vài hôm nữa chắc định bắc thang lên làm ông trời luôn phải không? Lâm Nhân, mẹ thấy con ngứa da lắm rồi đấy, ba ngày không ăn đòn đã muốn lên trời. Chờ đó, đợi tới tối rồi mẹ mới xử lý con sau."

Lâm Nhân nghe mẹ già quở trách tăng tăng không ngớt, trong lòng âm thầm bĩu bĩu môi, đưa mắt nhìn sang Lâm Quốc Đồng.

Tính cách của Lâm Quốc Đồng chỉ có thể dùng hai chữ để hình dung: Phật hệ.

Không sai, chính là Phật hệ.

Sinh hoạt rất tùy tính, không quá mưu cầu danh lợi hay kiếm tiền, tuân theo nguyên tắc tiền không cần nhiều, vừa đủ là được.

Lúc trước từng có vài cơ hội mở rộng quy mô tiệm, mở thêm vài chi nhánh, nhưng Lâm Quốc Đồng đều từ chối. Nếu không thì tài sản trong nhà đến bây giờ đoán chừng đã tăng gấp mấy lần.

Bởi vì tính cách Phật hệ nên Lâm Quốc Đồng lựa chọn hình thức nuôi thả để giáo dục Lâm Nhân.

Chỉ cần không làm chuyện xấu, không vi phạm pháp luật, làm tốt những việc ở độ tuổi này, vậy mặc cho con cái thích làm gì thì làm.

Không thể không thừa nhận, loại tính cách này ảnh hưởng cực lớn đến Lâm Nhân, cho nên hần mới có thể luôn duy trì tâm tính lạnh nhạt, không đến mức kích động kêu la om sòm lúc vừa nhận được hệ thống.

Quả nhiên, cha già nhà mình không làm cho Lâm Nhân thất vọng.

Lâm Quốc Đồng hơi trầm ngâm mấy giây, rồi móc ra một điếu thuốc đưa tới, nghiêm mặt nói: "Tiểu Nhân thành niên rồi, thoáng cái sẽ đến lúc vào đại học, hút điếu thuốc cũng chẳng có gì lớn. Tuy nhiên dù sao con cũng còn nhỏ, hút thuốc lá có hại cho sức khỏe, tốt nhất nên hút ít thôi."

"Biết rõ có hại cho sức khỏe mà hàng ngày ông còn hút nhiều thế!" Vương Hồng Mai tức giận trách móc.

Hiển nhiên, điểm chú ý của phụ nữ luôn luôn kỳ lạ như vậy.

Lâm Quốc Đồng nghe xong lập tức không vui: "Làm sao? tôi chỉ có chút niềm vui đó thôi, bà muốn tận diệt luôn mới vừa lòng phải không?"

Lời này không sai, Lâm Quốc Đồng xem như đàn ông tiêu chuẩn ba tốt. Không đánh bạc, không uống rượu, không thích ra ngoài chơi, chỉ có mỗi sở thích hút thuốc lá.

Thấy ông xả ra đòn sát thủ, Vương Hồng Mai đành phải bực bội đáp: "Lâm Quốc Đồng, ông chỉ biết nuông chiều nó."

Lâm Nhân vừa hút thuốc vừa vui vẻ nhìn cha mẹ cãi nhau, trong lòng hần cảm thấy đặc biệt ấm áp.

Bản thân hần vốn không có áp lực gì, học tập tuy không được xuất sắc, tuy nhiên vẫn vào được đại học loại hai. Gia cảnh mặc dù không nói đại phú đại quý, chỉ là không thiếu chút tiền trình, chỉ ít sau khi tốt nghiệp đại học chẳng cần phải sầu lo vì nhà vì xe.

Hiện tại vô tình nhặt thêm hệ thống, quả thật là nằm ngủ cũng kiếm được tiền.

Lâm Nhân chịu tâm tính Phật hệ của Lâm Quốc Đồng ảnh hưởng nên cảm thấy dường như yên lặng làm thần hào cũng không tòi.

Mua mấy tòa biệt thự đẹp đẽ, chọn vài chiếc xe thể thao ngưỡng mộ đã lâu, rảnh rỗi thì du lịch, tán gái, làm những chuyện mình yêu thích.

Lâm Phàn nghĩ tới đây, trong lòng không khỏi cảm thán: "Aizzz! Cuộc sống của người có tiền chính là vừa giản dị tự nhiên lại vừa buồn tẻ!"

...

Tiệm com thường chỉ bận rộn vào giữa trưa và buổi tối, buổi chiều không cần mở cửa.

Sau khi dọn dẹp nhà bếp, Lâm Quốc Đống ngâm đầu thuốc đi qua cửa hàng dụng cụ sắt vách để khoác lác, Vương Hồng Mai bá chiếm quầy thu ngân, kiểm kê giấy tờ buổi trưa.

Lâm Nhân tùy tiện tìm một chỗ làm bộ như chơi điện thoại, kì thực hắn đang nhìn vào giao diện hệ thống, chuẩn bị mở ra gói quà đặc quyền.

"Keng!"

"Chúc mừng kí chủ mở ra [gói quà đặc quyền LV1], thu hoạch được kỹ năng."

Bạn đang đọc truyện *Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Làm Thần Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Một Tay Lái Ferrari

"Kỹ năng?"

Lâm Nhân cảm thấy rất thú vị, vội vàng hướng về phía thanh kỹ năng.

[Một tay lái Ferrari]

Điều kiện phát động: Xe nhất định phải là Ferrari.

Hiệu quả: Kỹ thuật lái xe đề thăng lên cấp bậc Đại Sư.

Mị lực +20

Độ thiện cảm từ người khác phái trong xe +20

Có 10% tỷ lệ phát động hiệu quả vừa thấy đã yêu.

[PS: Mặc dù người không đẹp trai nhất thế giới, nhưng bộ dáng một tay lái Ferrari của người rất đẹp trai!]

...

"Phụt!"

Kỹ năng này...

Có vẻ như trọng điểm không phải một tay lái xe, mà là Ferrari!

Lâm Nhân nhin không được nhỏ một ngụm nước bọt, tuy nhiên nghĩ lại, một tay lái Ferrari... Có vẻ như thực sự rất đẹp trai!

Đương nhiên, chỉ giới hạn trong suy nghĩ.

Mặc dù Lâm Nhân không hiểu biết nhiều về xe thể thao, tuy nhiên hắn biết rõ xe Ferrari, không hề có chiếc Ferrari nào có giá thấp hơn 300 vạn. Loại rẻ nhất là California T ít nhất phải 308 vạn, huống chi các kiểu xe khác.

Dựa theo ích lợi trước mắt để tính, hệ thống một năm tặng thưởng 68 vạn, vậy cần bốn năm năm mới mua được.

Nếu hỏi Lâm Phàn thích xe Ferrari hay không? Câu trả lời khẳng định là rất thích.

Rất ít đàn ông có thể chống cự mị lực của xe thể thao đỉnh cấp, giống như rất ít phụ nữ có thể không thèm nhìn kim cương lớn cỡ trứng bồ câu vậy!

"Xem ra cần nhanh chóng thăng cấp!" Lâm Nhân thầm suy nghĩ.

Mau chóng thăng cấp mới có thể gia tăng ích lợi mỗi ngày.

Trùng hợp sắp đến lúc vào đại học, hắn đang cần một cái laptop.

Lâm Phàn đã sớm tìm thấy laptop ưng ý, Alienware 2015 17R2, kiểu mới nhất năm nay, giá bán 14.320 nguyên!

Sờ dĩ lựa chọn cái laptop này không vì nguyên nhân gì khác ngoài hai chữ: Ưa thích!

Trên mạng có câu, kẻ có tiền mua đồ không mua tốt nhất, chỉ mua đắt nhất.

Lâm Nhân cảm thấy người nói câu này không phải nhà giàu mới nổi thì chính là mấy thằng thích chém gió.

Thần hào chân chính trước giờ mua đồ không nhìn giá cả, chỉ mua thứ mình thích, nếu gặp được đồ vật ưa thích, 100 triệu hay một khối tiền cũng mua.

Ngân vàng khó mua sự thoải mái!

Chính là đạo lý này!

Mã Văn thường xuyên ăn mì tôm đầy thoi, chẳng lẽ ông ta không ăn nổi nhà hàng?

Sau khi quyết định, Lâm Nhân không chút do dự, lấy điện thoại di động ra, bắt đầu đặt hàng.

Mở app, lựa chọn mẫu mã, điền địa chỉ nhận hàng, trả tiền, toàn bộ quá trình nhanh chóng hoàn tất.

Sau khi mua xong laptop, hần lập tức nhìn về phía giao diện hệ thống.

Kí chủ: Lâm Nhân

Đăng cấp: LV2

LV1 đặc quyền ban thưởng: Mỗi lần chớp mắt đều sẽ được ban thưởng 0.2 nguyên

Kinh nghiệm thăng cấp: 0/10000 (kinh nghiệm chỉ có thể thông qua tiêu phí mới thu hoạch được, thông qua vay mượn hoặc kiếm được tiền đều không cách nào nhận được EXP!)

Hệ Thống Thương Thành: Chưa mở ra

Đạo cụ: [gói quà đặc quyền LV2]

Kỹ năng: [một tay lái Ferrari]

Kim ngạch: 86.7 nguyên

...

Quả nhiên, sau khi đăng cấp tăng lên tới LV2, ích lợi mỗi lần nháy mắt lập tức tăng lên gấp đôi, 0.2 nguyên.

Một ngày 3.800 khối!

Cái laptop vừa mới mua chỉ bằng ích lợi ba bốn ngày mà thôi.

Mặt khác, thăng cấp còn được tặng thêm một gói quà.

"Mở ra gói quà!"

"Keng!"

"Chúc mừng kí chủ mở ra [LV2 gói quà đặc quyền], thu hoạch được đạo cụ duy nhất một lần."

Thẻ tiêu phí, sử dụng sẽ có khả năng thu hoạch được 50%-500% phần lợi nhuận bạo kích, tỷ lệ bạo kích ngẫu nhiên.

...

"A, đồ tốt!"

Lâm Nhân xem hết phần giới thiệu vật phẩm, trong lòng thầm vui vẻ.

Chỉ định một lần tiêu phí, chẳng những vừa được trả lại tiền mà còn có thể bạo kích, thấp nhất 50%, cao nhất gấp năm lần. Tính kiểu nào cũng không thấy lỗ.

Trong tích tắc lấy được thẻ tiêu phí, phản ứng đầu tiên của Lâm Nhân chính là tìm cha mẹ để vay tiền.

Rất rõ ràng, tiêu phí càng nhiều, kiếm lời cũng càng nhiều.

Nếu như một lần tiêu phí 50 vạn, âu hoàng phụ thể (siêu may mắn), bạo kích gấp ba, vậy lập tức có thể kiếm lời 200 vạn. Dù xui xẻo gặp tỷ lệ thấp nhất 50% thì cũng có thể kiếm lời 25 vạn.

Tuy nhiên rất nhanh, hần liền bài trừ ý nghĩ này.

Bình thường xin 1.000 khối tiền tiêu vật không thành vấn đề, nhưng nếu đột nhiên muốn mượn 50 vạn, cha mẹ chắc chắn sẽ không đồng ý, hơn nữa cũng không có lí do thích hợp.

Lâm Nhân tính toán một phen, mua xong laptop, tài khoản tiết kiệm của mình chỉ còn lại có hơn 8 vạn.

8 vạn, nếu may mắn thì có thể kiếm lời hai ba trăm ngàn.

Cần hay không?

Lâm Nhân suy tư trong chốc lát, cảm thấy trước tiên vẫn nên chờ một chút.

Hiển nhiên, sử dụng thẻ tiêu phí nhất định là kim ngạch càng nhiều càng kiếm lời. Hiện tại đăng cấp thăng lên LV2, một ngày ích lợi 3.800, một tháng chính là 11.4 vạn, tăng thêm tài khoản tiết kiệm thì chỉ ít có hơn 20 vạn.

Tuy nhiên Lâm Nhân lại do dự, bởi vì đăng cấp tăng lên tới LV3 chỉ cần tiêu phí 10 vạn, mà tăng lên rồi thì ích lợi mỗi ngày cũng được gia tăng rất nhiều.

Từ góc độ lâu dài mà nói, hiển nhiên thăng cấp sẽ có lời hơn.

"Trước hết chờ một chút, dù sao hiện tại cũng không đủ 10 vạn!"

Sau khi quyết định, Lâm Nhân phát hiện sắp đến hai giờ, liền đứng dậy hướng về phía quầy thu ngân, nói: "Mẹ, con đến trường dạy lái đây."

Vương Hồng Mai chẳng buồn ngẩng đầu lên, chỉ tùy tiện đáp: "Mang theo cái ô, bên ngoài nóng lắm, cẩn thận đừng để cảm nắng."

Mặc dù đàn ông đàn ang mang theo ô có vẻ rất quái dị, nhưng cân nhắc đến thời tiết hơn 40 độ ngoài trời, Lâm Nhân cảm thấy nên nghe theo lời lão mẹ vẫn hơn.

Những người từng học lái xe đều biết, mười học viên dùng chung một chiếc xe huấn luyện, gần như một hai giờ mới có thể tập lái xe mười phút, thời gian còn lại buộc phải chờ ở bên

cạnh, mà đứng dang nắng dưới trời tiết này thì quả thật có khả năng bị cảm nắng.

Lớp học của Lâm Phần là lớp VIP, tuy thành viên lớp VIP ít hơn lớp phổ thông nhiều, nhưng học viên vẫn phải chờ như thường.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì vừa mới thi đại học xong, không ít sinh viên dự định thừa dịp hai tháng nghỉ hè này để lấy bằng lái xe, dẫn đến số lượng học viên lớp VIP bạo tăng.

Cửa và mở ra, một cỗ sóng nhiệt lập tức ập tới trước mặt.

Vèn vèn đứng dưới ánh mặt trời gay gắt vài giây đồng hồ, Lâm Phần lập tức cảm thấy gáy mình hơi đau nhói.

"Mang theo ô quả nhiên là lựa chọn sáng suốt."

Lâm Phần một tay che ô, một tay lái xe điện, nhàn nhả lái về phía trường dạy lái.

...

"Lâm Phần?"

Vừa qua khỏi một ngã ba, ven đường bỗng nhiên truyền đến thanh âm quen thuộc.

Lâm Phần sững sờ, đỗ xe, quay đầu nhìn lại: "Ài ư, đây không phải Nhan giáo hoa sao?"

Một thiếu nữ duyên dáng yêu kiều đang đứng dưới bên xe buýt.

Ngũ quan của thiếu nữ rất tinh xảo, dù không cần trang điểm, nhan trị của thiếu nữ vẫn đạt đến 90 điểm, thân cao 1m68, trên người mặc một cái váy trắng phối hợp với mái tóc đen dài thả trên vai, thiếu nữ lộ ra vài phần tiên khí. (dịch giả: giá trị nhan sắc, đơn giản là đẹp trai, đẹp gái ấy)

Nhan Tiểu Mạn lườm hần một cái, hỏi: "Lâm Phần, cậu có thể nói chuyện cẩn thận hay không? Đừng suốt ngày trêu ghẹo tôi."

Nhan Tiểu Mạn và Lâm Phần là bạn học cùng lớp, bởi vì nhan trị và khí chất xuất chúng nên cô cùng với hai nữ sinh khác được rất nhiều học sinh đồn thổi, phong lâm tam đại giáo hoa của Thực Nghiệm nhất trung.

Bạn đang đọc truyện *Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Làm Thần Hào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 3: Liếm chó không được

Lâm Phần nhìn bộ dáng của Nhan Tiểu Mạn dường như đang chờ xe buýt đi đến trường dạy lái, lập tức thắc mắc: "Đám hộ hoa sứ giả của cô đâu hết rồi?"

Hộ hoa sứ giả bao gồm hai người theo đuổi Nhan Tiểu Mạn, một người là Lâm Tuấn Khải – bạn cùng lớp với Lâm Phần, người còn lại tên Vương Hoành học ở lớp bên cạnh.

Đương nhiên, số người thích Nhan Tiểu Mạn trong Thực Nghiệm nhất trung không phải chỉ nhiều đó, mà là hai người này biểu hiện tích cực nhất.

Nhan Tiểu Mạn vừa vén tóc mai vừa lạnh nhạt đáp: "Đừng nói nhảm, cái gì hộ hoa sứ giả, chỉ là bạn học mà thôi."

"Nghe nói Vương Hoành mấy ngày trước vừa mới thổ lộ với cô?" Lâm Phần hiếu kỳ hỏi.

Gia cảnh Vương Hoành tương đối khá, có thể xem như phú nhị đại, tuy nhiên người lớn trong nhà hần lại hơi khó tính.

Hai ngày trước, trong tiệc sinh nhật của một nữ sinh, Vương Hoành làm ba năm liếm chó rốt cục nhẹn không được, dốc hết can đảm thổ lộ với Nhan Tiểu Mạn, nhóm QQ của lớp cứ luôn bàn tán chuyện này suốt mấy ngày nay.

"Tôi từ chối hần rồi, trước khi tốt nghiệp đại học, tôi không có ý định yêu đương." Nhan Tiểu Mạn phàng phất đang kể một chuyện vớ vẩn thường ngày.

Àn, phương thức từ chối tiêu chuẩn của nữ thần.

Về phần có phải thật sự không có ý định yêu đương... Ha ha, chỉ có trời mới biết.

Lâm Phần chẳng thèm suy nghĩ gì nữa về kết cục thổ lộ của Vương Hoành.

Liếm chó mãi là liếm chó, dù Vương Hoành là phú nhị đại tiền đầy túi thì cuối cùng vẫn phải cam chịu làm liếm chó mà thôi.

Liếm chó liếm đến cuối cùng, kết quả không có gì cả!

Lúc này, Nhan Tiểu Mạn đang lấy điện thoại ra xem nhìn thời gian, bỗng nhiên mở miệng nói: "Lâm Phần, cậu một tay lái xe như thế này rất nguy hiểm."

"Một tay lái xe điện tính là gì? Tôi một tay lái Ferrari càng đẹp trai hơn!" Lâm Phần trêu ghẹo.

Cái quỷ gì?

Một tay lái Ferrari?

Nhan Tiểu Mạn sững sờ, hiển nhiên là bị câu trêu chọc của Lâm Phần làm chấn động.

Nam sinh bình thường nghe được câu này nên nói "Quả thực rất không an toàn, chỉ bằng cậu lên xe đi, cậu ngồi sau cầm dù cho tôi là được." Như vậy mới đúng, không phải sao?

Sắt thép thẳng nam cũng không thẳng đến vậy chứ? (dịch giả: mấy đứa ngu ngu cứ hiểu nghĩa đen mà không biết ý gái ấy)

Kỳ thật Lâm Nhân rất rõ ý của Nhan Tiểu Mạn, nhưng hắn cố ý giả vờ.

Nhan trị, khí chất hay thành tích học tập của Nhan Tiểu Mạn đều rất ưu tú, chỉ có điều tính cách cô nàng hơi bị kiêu ngạo.

Rõ ràng đang gấp gáp đến trường dạy lái, muốn đi nhờ xe, vậy mà cứ nhất định phải để hắn chủ động mời mới chịu.

Bởi vậy, Lâm Nhân quyết định cố ý trêu chọc.

Nhất thời, hai người mắt lớn trừng mắt nhỏ, bầu không khí bay đầy tia lửa.

Trạm xe buýt chỉ có thể ngăn cản một nửa ánh nắng, nửa người dưới của Nhan Tiểu Mạn bị ánh mặt trời gay gắt thiêu đốt, trái lại, Lâm Nhân che dù ngồi trên xe lại ra vẻ thoải mái vô cùng.

Cuối cùng, Nhan Tiểu Mạn bại bởi nhiệt độ cao, nhin không được mở miệng hỏi: "Cậu muốn đến trường dạy lái xe sao?"

"Đúng vậy! Thế nào?"

Lâm Nhân nín cười, cố ý giả bộ như chẳng hiểu gì cả.

"Cậu..."

Nhan Tiểu Mạn không ngốc, lập tức hiểu được Lâm Nhân đang cố ý đùa giỡn mình.

Cô rất tức giận!

Nếu đổi thành học sinh Thực Nghiệm nhất trung bình thường thì không biết bao nhiêu người muốn chen nhau được chở cô đi.

Đang nghĩ ngợi, một cỗ BMW màu trắng (bảo mã) chậm rãi dừng lại trước trạm xe buýt.

Cửa sổ xe hạ xuống, gương mặt đầy mụn của Vương Hoành từ đó nhô ra.

Vương Hoành vừa ngạc nhiên vừa vui mừng hỏi: "Tiểu Mạn, cậu sao lại ở đây?"

Cmn, người anh em này không phải mới bị từ chối sao?

Vén vén hai ba ngày mà đã lấy lại dũng khí chườn mặt ra nói chuyện với người ta rồi à?

Tuy nhiên rất nhanh, Lâm Nhân liền nghĩ rõ ràng.

Phương thức từ chối của Nhan Tiểu Mạn rất cao minh, trước khi tốt nghiệp đại học không có ý định yêu đương, cái cơ này không chỉ không làm mất mặt Vương Hoành mà còn giúp hắn giữ lại một tia hi vọng.

Trước khi tốt nghiệp đại học không nói yêu đương, như vậy có thể đợi đến sau khi tốt nghiệp!

Nhan Tiểu Mạn hiển nhiên không ngờ lại gặp được Vương Hoành, sau giây lát hơi sững sờ liền khẽ đáp: "Tôi chuẩn bị đến trường dạy lái xe."

"Tôi đưa cậu đi! Vừa tiện đường!" Vương Hoành rất vui vẻ, giọng nói tràn đầy vẻ ân cần.

Mẹ nó, cái gì mà vừa tiện đường?

Nếu bỏ qua điều kiện gia đình, cái kiểu nói chuyện này của người anh em mà tán được gái thì mình cmn trực tiếp đóp cút.

Lâm Nhân nhin không được thắm nhỏ nước bọt ở trong lòng.

Hắn rất muốn đứng dậy khuyên bảo Vương Hoành: Huynh đệ, từ nay về sau huynh đệ muốn tìm bạn gái thì cứ dùng tiền đi, phương pháp bình thường không thích hợp đâu.

Quả nhiên, lời nói của Vương Hoành khiến Nhan Tiểu Mạn nhướn mày.

Lời nói không xuôi tai là một mặt, mặt khác là nhan trị.

Mặc dù Nhan Tiểu Mạn biết trông mặt mà bắt hình dong là không tốt, nhưng khuôn mặt đầy mụn kia thật sự khiến Nhan Tiểu Mạn khó lòng nhìn thẳng. Hơn nữa cô có chứng bệnh sợ hãi dày đặc, mỗi lần nhìn trực diện khuôn mặt của Vương Hoành, toàn thân trên dưới cô liền sẽ nổi da gà.

Nếu so sánh giữa hai người đàn ông ở đây thì Lâm Nhân đương nhiên tốt hơn nhiều.

Mặc dù nhan trị của Lâm Nhân không tính quá cao, tuy nhiên làn da hắn bóng loáng trắng nõn, lộ ra vẻ mi thanh mục tú, mười phần nhẹ nhàng khoan khoái.

Thế là, Nhan Tiểu Mạn không chút do dự, trực tiếp từ chối: "Cám ơn, nhưng mà không làm phiền cậu, Lâm Nhân đã đáp ứng đưa tôi đến trường dạy lái."

Nghe vậy, Lâm Nhân sững sờ.

Chờ đã, ông đây nói muốn đưa người lúc nào?

Không đợi hắn kịp phản ứng, Nhan Tiểu Mạn đã bước lên, ngồi nghiêng trên yên sau xe điện.

Lập tức, một làn gió thơm nhàn nhạt từ phía sau truyền đến.

Lúc này Lâm Nhân khẳng định không thể đuổi Nhan Tiểu Mạn xuống, như thế thì quá mất phong độ lịch lãm.

"Cô tới bung dù."

Lâm Nhân đưa dù cho Nhan Tiểu Mạn, sau đó khoát khoát tay với Vương Hoành, nói: "Chúng tôi đi trước, hẹn gặp lại!"

Vương Hoành nhìn theo bóng lưng hai người rời đi, thần sắc âm trầm, nặng nề nện một cái lên tay lái.

...

Trên xe điện, Nhan Tiểu Mạn vừa giữ được tư thế ngồi xinh đẹp vừa rất đúng mực, cách Lâm Nhân một khoảng ngắn ngắn.

Lâm Nhân cảm thụ được mùi hương thoang thoảng lan tràn trong chớp mắt, vui vẻ nói: "Nhan giáo hoa, lần này cô nợ tôi một cái ân tình."

"Quý hẹp hòi!"

Nhan Tiểu Mạn khẽ hừ một tiếng.

Hơi trầm mặc chốc lát, Nhan Tiểu Mạn mới hỏi: "Lâm Nhân, cậu có phải thích Trương Mộng Dao hay không?"

Trương Mộng Dao là lớp trưởng 12A8, nhan trị không hề thua kém Nhan Tiểu Mạn, đồng thời cũng là một trong tam đại giáo hoa.

Đối mặt với vấn đề nhạy cảm này, Lâm Nhân nghi ngờ hỏi ngược lại: "Vì sao cô lại hỏi như vậy?"

"Còn không dám nhận?"

Nhan Tiểu Mạn đắc ý nói: "Tuần trước đến trường học lấy giấy thông báo trúng tuyển, tôi phát hiện cậu nhìn chăm chăm vào Trương Mộng Dao."

Ngày đó Trương Mộng Dao ăn mặc có phần mát mẻ, tăng thêm đáng người nóng bỏng, tự nhiên hấp dẫn ánh mắt của rất nhiều người.

"Chưa nói tôi thích, chỉ là lòng thích cái đẹp mà mọi người đều có thôi! Hơn nữa ngày đó người nhìn cô ấy không phải chỉ riêng tôi..." Lâm Nhân trêu đùa: "Không nghĩ tới Nhan giáo hoa lại chú ý đến tôi như vậy, có phải là có cảm tình với tôi hay không?"

"Bớt ảo tưởng đi!"

Nhan Tiểu Mạn tức giận vỗ một cái lên vai Lâm Nhân, dùng ngữ điệu lạnh nhạt hỏi: "Trương Mộng Dao có gì tốt để các người nhìn?"

Quả nhiên, phụ nữ luôn ngầm đấu tranh, giáo hoa cũng không ngoại lệ.

Lâm Nhân cười ha ha, gằn từng chữ: "Bởi vì gấu lớn!"

Nhan Tiểu Mạn không nghĩ tới Lâm Nhân trả lời thẳng thắn đến vậy, không khỏi đỏ mặt, hừ lạnh: "Sắc lang!"

Lâm Nhân cứ ngỡ hai người sẽ phải trầm mặc một lát thì bên tai lần nữa truyền đến thanh âm của Nhan Tiểu Mạn.

"Nam sinh các cậu có phải đều thích gấu lớn đúng không?"

Lâm Nhân nghe vậy, kém chút nhịn không được mà cười ra tiếng.

Khuyết điểm duy nhất của Nhan Tiểu Mạn có lẽ chính là sân bay.

Lâm Nhân ho khan một cái, cố nín cười, nghiêm mặt trả lời: "Không phải, củ cải hay rau xanh đều có giá trị khác nhau. Có người thích gấu lớn, có người thích gấu nhỏ, còn có người lại thích Quang Đầu Cường..."

(P/s: Gấu lớn, gấu nhỏ, Quang Đầu Cường là bộ ba nhân vật trong "bonnie bear logger vick", tác giả mượn để nói về kích thước ngực to-vừa-nhỏ.)

Bạn đang đọc truyện *Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Làm Thần Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Tiến công răng mèo

"Lâm Nhân, cậu nói chuyện cẩn thận cho tôi!"

Con gái không cần mặt mũi sao?

Mình đã bất chấp rứt rè đề thảo luận chủ đề này, kết quả tên khốn kiếp này thế mà lại trêu ghẹo mình.

Giờ phút này, Nhan Tiểu Mạn nghiêng răng nghiêng lợi, nhìn có vẻ vô cùng đáng yêu.

Mặc dù Lâm Nhân không nhìn thấy nét mặt của cô, nhưng thông qua ngữ khí, hẳn cảm thấy biểu lộ của Nhan Tiểu Mạn phi thường thú vị.

Thế là hắn tiếp tục cười nói: "Chúng ta đang thảo luận Hùng Đại Hùng Nhị, cô lại nghĩ bậy bạ gì vậy? Nhan giáo hoa, cô tốt xấu gì cũng là đoàn viên thanh niên cộng sản, tư tưởng giác ngộ còn phải đề cao nhiều đó!"

"Lâm Nhân!"

Nhan Tiểu Mạn tức giận quá mức, không ngờ lại chồm lên trước, cắn một cái trên vai Lâm Nhân.

Bà vai đột nhiên truyền tới đau đớn làm cho xe điện hơi mất khống chế, Lâm Nhân cả kinh: "Cmm, cô là chó à? Mau mau buông ra!"

Nhan Tiểu Mạn cũng nhận thấy xe điện đang lay động, ý thức được như vậy rất nguy hiểm, liền vội vàng nhả ra.

Hiện tại cô mới phát hiện hành vi của mình táo bạo cỡ nào, quả thực giống hệt như tình lữ đùa giỡn vậy.

Bình thường mình một mực duy trì khoảng cách với nam sinh, cả tay cũng chưa nắm, thế nhưng vừa rồi mình vậy mà lại cần Lâm Nhân.

Chuyện này khiến Nhan Tiểu Mạn không khỏi đỏ mặt.

Trong lòng cô vừa ngượng ngùng vừa xen lẫn cảm giác trả thù thành công.

Từ khi đến trạm xe buýt, Lâm Nhân đã bắt đầu khi dễ mình, Nhan Tiểu Mạn không cường nổi đắc ý, hừ một tiếng: "Ai bảo cậu ức hiếp tôi!"

Khoan hãy nói, hai cái răng khểnh của Nhan Tiểu Mạn cắn người quả thật rất đau.

Lâm Nhân hít vào một ngụm khí lạnh, nhỏ giọng hỏi: "Cẩn sâu như vậy, cô không sợ xảy ra tai nạn xe cộ sao?"

"Ai bảo cậu không nói chuyện cẩn thận, cứ luôn ức hiếp tôi!" Nhan Tiểu Mạn tức giận đáp lại ngay một câu, sau đó nghỉ ngơi một chút rồi mới tiếp tục nói: "Lâm Nhân, tôi phát hiện trước đây trong trường học cậu rất an tĩnh, sao thi đại học xong thì tựa như biến thành người khác vậy?"

Lâm Nhân tiếp tục trêu ghẹo: "Coi ai nói kia. Trong trường học Nhan giáo hoa cao cao tại thượng, bên người có cả một đám hộ hoa sứ giả bảo hộ, bình thường tôi nào có cơ hội bắt chuyện."

Mặc dù hai người cùng chung lớp học, nhưng bình thường thật đúng là không hề có cơ hội bắt chuyện.

Thành tích của Lâm Nhân chỉ có thể coi như trung đẳng, tăng thêm tính cách tương đối yên tĩnh, bởi vậy hẳn không mấy nổi bật trong lớp. Còn thành tích của Nhan Tiểu Mạn hàng năm đều nằm trong top đầu của trường, cô chỉ liên hệ với một số nữ sinh thân quen, gần như chẳng có cơ hội tiếp xúc với nam sinh.

"Cậu cứ chọc ghẹo tôi đi thì biết!"

Nhan Tiểu Mạn hí mắt, mồm răng mèo, nếu không phải cân nhắc đến vấn đề an toàn, cô nhất định sẽ cắn chết tên khốn này.

Nhắc tới cũng kỳ quái, mặc dù Lâm Nhân một mực trêu ghẹo, nhưng Nhan Tiểu Mạn lại không bài xích, ngược lại còn rất thích phương thức nói chuyện này.

Không giống những nam sinh khác, mỗi lần nói chuyện với họ, cô chẳng mấy chốc sẽ hết hứng thú.

...

Trong lúc nói cười, xe điện đã lái vào trường dạy lái.

Bởi vì hai người cùng chung lớp lái xe, cho nên sau khi cất xe điện, Lâm Nhân miễn cưỡng khen khoát tay chào: "Nhan giáo hoa, hẹn gặp lại!"

Sau đó hắn cứ thế mà đi...

Đi thẳng một mạch...

Mặt trời độc như vậy, coi như không nhường dù cho mình thì tối thiểu phải đưa mình tới trước lớp mới phải chứ?

"Tên khốn này! Chết thẳng nam!"

Nhan Tiểu Mạn nhìn bóng lưng hắn rồi đi, trong lòng thầm tức giận dậm chân.

"Tiểu Mạn!"

Thanh âm thanh thúy ở sau lưng vang lên.

Nhan Tiểu Mạn quay đầu nhìn lại, phát hiện là khuê mật của mình Lý Vi Vi (khuê mật: bạn nữ thân thiết, đôi lúc là bạn thân ở chung phòng ktx).

Lý Vi Vi đang nở nụ cười giảo hoạt, phảng phất như phát hiện bí mật gì đó, cặp mắt liên tục quét Nhan Tiểu Mạn từ trên xuống dưới.

"Vi Vi, thế nào?" Nhan Tiểu Mạn bị Lý Vi Vi nhìn chăm chăm mà hơi cảm thấy run rẩy.

Lý Vi Vi hài hước cười nói: "Hi hi! Tiểu Mạn, cậu và Lâm Nhân có phải... Ừ, tôi hiểu mà!"

"Không có chuyện đó!" Nhan Tiểu Mạn vội vàng phủ nhận.

"Biết ngay cậu sẽ chối bay chối biến, nhưng mà tôi thấy hết rồi. Cậu không cần chối, trên xe điện hai người chàng chàng thiếp thiếp thế cơ mà." Lý Vi Vi nháy mắt ra hiệu.

"Thật không phải, tôi bị lỡ xe buýt nên mới nhờ hắn thuận đường chở đến đây mà thôi."

Nghe xong Nhan Tiểu Mạn giải thích, quần chúng ăn dưa như Lý Vi Vi hơi thất vọng (quần chúng ăn dưa: đám bà tám ấy).

Aizzz, cứ tưởng sẽ có chuyện hay...

Lý Vi Vi nhìn theo phương hướng Lâm Nhân rồi đi, thầm ý nói: "Kỳ thật tôi phát hiện Lâm Nhân rất soái, làn da vô cùng tốt, hơn nữa cười lên rất ấm áp."

Dáng dấp soái, làn da tốt, Nhan Tiểu Mạn thừa nhận.

Nhưng nụ cười ấm áp?

Cô âm thầm bấu bấu môi, trong lòng tự nhủ, tên khốn này, mình hận không thể một ngum cắn chết hắn.

...

"Lão Lâm, bên này."

Lâm Nhân vừa tới địa điểm tập lái xe liền nhìn thấy Vương Tử Hiên đang đứng dưới mái hiên vẫy tay.

Vương Tử Hiên là bạn ngồi cùng bàn với Lâm Nhân, đồng thời là bạn thân chơi từ nhỏ đến lớn.

Mái hiên vốn chẳng che được mấy, thằng này sắp bị phơi thành cá ướp muối, mồ hôi trên mặt túa ra như tắm. Bởi vậy vừa nhìn thấy Lâm Nhân mang theo cây dù, Vương Tử Hiên lập tức chạy tới hướng kẻ bóng mát, vừa lau mồ hôi vừa thờ dõc: "Cmm, hôm nay quá mẹ nó nóng, tao đứng ở đây mười mấy phút, cảm giác sắp trúng gió đến nơi rồi."

"Ai bảo mày không mang theo dù!"

"Mẹ tao có dặn mang dù, nhưng tao cảm thấy đàn ông mà mang theo ô thì giống gay quá." Vương Tử Hiên đưa bình cô ca lạnh qua, hỏi: "Hôm nay sao mày tới muộn như vậy? Huấn luyện viên chờ lâu rồi kia."

Lâm Nhân thuận miệng giải thích: "Trên đường gặp được Nhan Tiểu Mạn, cô ấy nhờ tao chờ đến đây luôn cho nên mới trễ chút xíu."

"Được đó lão Lâm, Nhan giáo hoa chủ động để mày chờ đi, có phải có cảm tình rồi không?"

Tâm bất quáĩ chẳng riêng gì nữ mà nam cũng có. Hiện tại trong mắt Vương Tử Hiên đang thiêu đốt ngọn lửa bất quáĩ hừng hực (bất quáĩ: nhiều chuyện, bà tám ấy mà).

Lâm Nhân cười không có trả lời, hỏi ngược lại: "Mày và Trương Mộng Dao trò chuyện thế nào?"

"Trò chuyện vẫn tốt!"

Vương Tử Hiên gỡ gỡ đầu, đổi giọng một chút, giọng nói hơi mát tự nhiên: "Chỉ là tao cảm giác hơi xui xẻo."

"Sao thế?" Lâm Nhân hiếu kỳ.

"Mỗi lần tao tìm Trương Mộng Dao trò chuyện đều không đúng thời điểm, không phải lúc cô ấy đang tắm thì trùng hợp chuẩn bị đi ngủ, mày nói xem có xúi quẩy hay không?"

Biểu lộ của Vương Tử Hiên rất nghiêm túc, Lâm Nhân không khỏi trầm tư...

Rốt cuộc là ai cho con hàng này dừng khí nói bốn chữ "Trò chuyện vẫn tốt"?

Trầm mặc thật lâu, Lâm Nhân vở vai Vương Tử Hiên, nặng nề bảo: "Tiểu Vương, tao cảm thấy Trương Mộng Dao không quá thích hợp với mày."

Bởi vì hai người là bạn từ thời còi truồng tắm mưa, Lâm Nhân cảm thấy mình tất yếu phải khuyên Vương Tử Hiên, không thể để con hàng này càng chạy càng xa trên con đường liếm chó nữa.

"Vẫn tốt chứ, tao cảm thấy rất phù hợp." Vương Tử Hiên lộ ra nụ cười hạnh phúc.

Lâm Nhân thầm hối hận, lúc trước không nên đáp ứng Vương Tử Hiên, giúp hắn hỏi số QQ của Trương Mộng Dao.

Bằng không thì hắn đã không liếm chó...

"Tốt thật sao? Vậy có lên!"

Lâm Nhân thấy Vương Tử Hiên thích thú, cho nên không tiện nói nhiều nữa.

Đàn ông mà, nên trải qua một chút khó khăn mới có thể chậm rãi trưởng thành.

Bạn đang đọc truyện *Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Làm Thần Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Ngu bẩm sinh!

Ròng rã hơn hai giờ, Lâm Nhân chỉ tập lái ba bốn lần, mỗi lần không cao hơn 5 phút đồng hồ.

Sau khi tan học, hai người đang chuẩn bị rời đi, huấn luyện viên đột nhiên gọi lại, bảo: "Hai ngày này các cậu sắp xếp thời gian đi, tôi đã điền tên hai cậu vào danh sách thi thực hành, 7h sáng ngày 15 tập hợp trước cửa trường."

"Tạ ơn huấn luyện viên."

Lâm Nhân ghi lại thời gian, sau đó liền nói tiếng cảm ơn.

Kiểm tra thực hành là cửa ải khó khăn, qua được cửa này thì mấy bài kiểm tra sau sẽ vô cùng nhẹ nhàng.

Lâm Nhân tính toán một chút, dựa theo tiến độ này, trước ngày 10 tháng 8 có thể sẽ lấy được bằng lái.

Bằng lái xe sắp đến tay, chỉ còn kém một chiếc Ferrari.

Lâm Nhân vừa nghĩ tới giá cả khoa trương của Ferrari, không khỏi cảm thán: "Aizzz, đáng tiếc Ferrari vẫn xa xa khó với..."

Vương Tử Hiên bên cạnh nghi ngờ hỏi: "Cái gì Ferrari? Lão Lâm, mày lại chơi "cực phẩm phi xa" à?"

(Cực phẩm phi xa: một dạng trò chơi tương tự với zing speeds)

Thần cmn cực phẩm phi xa, mày không thể truy cầu cao xa hơn sao?

Trong lúc Lâm Nhân cạ lờ, Nhan Tiểu Mạn cùng Lý Vi Vi đi tới.

Vừa thấy Lâm Nhân, Nhan Tiểu Mạn lập tức xúc động muốn mài răng mèo.

"Hai vị mỹ nữ!" Lâm Nhân lên tiếng chào.

Khuôn mặt của Vương Tử Hiên cứng ngắc, có vẻ hơi co quắp.

Tính cách tên này trước nay cứ như vậy, sau lưng thì lời gì cũng dám nói, nhưng đến lúc đối mặt với mỹ nữ là hấn lại luống cuống chân tay, nói ngắn gọn chính là nhát gái.

Nhan Tiểu Mạn lườm Lâm Nhân một cái, còn Lý Vi Vi lại thông thả hỏi: "Lâm Nhân, ngày 15 chúng tôi sẽ kiểm tra thực hành, các cậu thi sao?"

Lâm Nhân gật gật đầu: "Chúng tôi kiểm tra vào ngày 15, các cậu có lòng tin thi đậu sao?"

Nghe vậy, Lý Vi Vi biểu tình nghiêm trọng, vẻ mặt đau khổ đáp: "Hoàn toàn không có lòng tin, chỉ còn ba ngày nữa là thi rồi mà tôi còn chưa lùi xe được."

"Nhan giáo hoa thi sao?" Lâm Nhân nhìn về phía Nhan Tiểu Mạn.

"Tôi đồ xe chưa được tốt, thường xuyên quên nhìn xe bên cạnh." Nhan Tiểu Mạn thành thật thừa nhận, học lái xe khó hơn cô tưởng tượng rất nhiều.

Lâm Nhân vốn chẳng bắt ngờ với hai người, nữ tài xế mà, không thể yêu cầu các cô quá cao được!

"Lâm Nhân, cậu có bí quyết gì có thể truyền thụ một chút không?" Lý Vi Vi nháy mắt.

Nói thật, đáng đáp Lý Vi Vi không tệ, nhan trị tối thiểu có thể được 80 điểm.

Nhưng nếu đứng kế bên Nhan Tiểu Mạn thì Lý Vi Vi tự nhiên sẽ bị coi nhẹ.

Nhan Tiểu Mạn kỳ quái liếc Lý Vi Vi, cô hiểu rất rõ tính cách vị khuê mật này.

Cô cảm thấy hiện giờ Lý Vi Vi có chút lạ quái, dường như hơi sai sai chỗ nào đó.

Lâm Nhân lắc đầu: "Lái xe chủ yếu là quen tay hay việc, lại nhiều hơn tự nhiên sẽ thuần thục hơn, mà kinh nghiệm là thứ không cách nào truyền dạy."

Lý Vi Vi gật gật đầu, tiếp tục nói: "Đúng rồi, Lâm Tuấn Khải chuẩn bị tổ chức họp lớp, hình như là đi Đại Tây sơn. Đến lúc đó các cậu có đi hay không?"

"Tôi đi làm gì! Lâm Tuấn Khải 'túy ông ý không ở rượu', mục tiêu của người ta rất rõ ràng, chúng tôi không nên đi làm loạn thêm." Lâm Nhân vừa nhìn Nhan Tiểu Mạn vừa trêu ghẹo.

Lâm Tuấn Khải thích Nhan Tiểu Mạn, toàn trường đều biết chuyện này, hiện tại Lâm Tuấn Khải đột nhiên muốn tổ chức họp lớp, đồ đàn cũng biết hấn có ý gì.

Lý Vi Vi cùng Vương Tử Hiên không khỏi đưa mắt nhìn sang Nhan Tiểu Mạn.

Chỉ thấy cô vén tóc, lắc đầu: "Tôi cũng không đi, sau khi lấy được bằng lái xe, tôi muốn đến Ma đô."

Xong, xem ra Lâm Tuấn Khải toi công bận rộn.

Lâm Nhân nhìn đồng hồ, ngồi lên xe điện, nở nụ cười chào tạm biệt: "Thời gian không còn sớm, hai vị mỹ nữ, hẹn gặp lại."

...

Trên đường trở về, hai người trên hai chiếc xe điện.

Vương Tử Hiên trầm mặc một hồi, bỗng nhiên mở miệng hỏi: "Lão Lâm, tao có thể hỏi mày một chuyện không?"

"Vấn đề gì?"

"Làm thế nào để nói chuyện một cách tự nhiên với nữ thần? Mỗi lần gặp Trương Mộng Dao, tao đều không biết nên nói cái gì."

Trên mặt Vương Tử Hiên tràn đầy chờ mong, vừa mới nhìn thấy Lâm Nhân trò chuyện với hai cô gái, trong đó có giáo hoa Nhan Tiểu Mạn, trong lòng Vương Tử Hiên không phải nói có bao nhiêu hâm mộ.

Lâm Nhân kinh ngạc, nghĩ thầm, được đó, người anh em này rốt cục khai khiếu rồi.

Nghĩ tới đây, hấn nghiêm mặt nói: "Kỳ thật tán gẫu với nữ thần rất đơn giản, đầu tiên phải chuẩn bị tâm lý. Mày phải biết, nữ thần cũng là người, không nói tới bề ngoài, các cô ấy cũng chỉ là nữ sinh bình thường mà thôi. Ví dụ đơn giản, bình thường mày chém gió với nam sinh như thế nào thì cứ tán gẫu với nữ thần như thế ấy."

"Tạ ơn lão Lâm!" Vương Tử Hiên vừa suy nghĩ vừa gật đầu.

...

Buổi tối, trong phòng ngủ, Lâm Nhân đang điều khiển Yasuo đánh xếp hạng.

Lắc lên!

Hasagi!

Lướt lướt lướt!

Sau vô số thao tác, KDA rớt cuộc từ 0/8 biến thành 1/8.

Đúng lúc này, điện thoại trên bàn bỗng nhiên vang lên.

Lâm Nhân liếc qua, phát hiện là Vương Tử Hiên.

"Chuyện gì?" Lâm Nhân đi thẳng vào vấn đề.

"Lão Lâm, tao thất tình!"

Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói thất lạc của Vương Tử Hiên.

Thần cmn thất tình, nói cứ như mày đang yêu đương thế!

Lâm Nhân đen mặt, nhin xuống xúc động nhỏ nước bọt, hỏi: "Tình huống như thế nào?"

"Sau khi về nhà, dựa theo phương pháp mày nói, tao tìm Trương Mộng Dao nói chuyện phiếm, kết quả bị cô ấy chặn số rồi."

Lâm Nhân hơi sững sờ, hiểu kỳ: "Mày nói như thế nào?"

"Tao mời rất thân thiết, buổi tối chúng ta đến quán net cùng leo rank được không? Sau đó cô ấy lập tức chặn số tao!" Vương Tử Hiên rất oan ức đáp.

"Tê!"

Lâm Nhân không khỏi hít sâu một hơi.

Thằng này bị ngu bẩm sinh rồi!

Suy tư một phen, Lâm Nhân đột nhiên cảm giác với trình độ EQ này, Vương Tử Hiên làm liếm chó có vẻ cũng không tồi.

Đương nhiên, vẫn cần phải an ủi, thế là, Lâm Nhân tận tình khuyên bảo: "Tao đã sớm nói Trương Mộng Dao không thích hợp với mày, hiện tại tin chưa?"

Vương Tử Hiên thờ dài, đột nhiên đổi giọng: "Lão Lâm, tâm tình tao không tốt, đi ra duo với tao. Gần đây tao chơi Elise đi rừng hơi bị hay, đêm nay nhất định sẽ kéo mày lên vàng."

Lâm Nhân: "..."

Bạn đang đọc truyện *Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Làm Thần Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Chuẩn bị xuất phát

Bởi vì tối hôm qua chơi cùng Vương Tử Hiên ở quán Internet đến tận 2h, dẫn đến Lâm Nhân ngủ một giấc đến hơn mười giờ sáng mới bị điện thoại đánh thức.

"Chuyển phát nhanh đến, phiền cậu xuống ký nhận!" Tiều ca chuyển phát nhanh vẫn tích chữ như vàng giống thường lệ, vừa phán một câu xong liền vội vàng cúp điện thoại.

Chiều hôm qua đặt hàng, sáng hôm nay đã đến rồi, nhanh vậy sao?

Lâm Nhân muốn tặng năm sao cho công ty chuyển phát nhanh.

Sau vài phút rửa mặt đơn giản, Lâm Nhân mang dép lê đi xuống dưới lầu.

Kiểm tra hộp đóng gói một phen, xác định dấu niêm phong chưa bị đụng đến, lúc này Lâm Nhân mới ký tên nhận hàng.

Vào trong nhà, hắn lập tức mở gói hàng ra.

Không thể không nói, thứ này đáng giá tới từng xu.

Laptop Alienware chế tác rất tinh tế, mặt ngoài màu đen lộ ra vẻ huyền bí, rất đẹp. Còn về phần cứng thì càng không có chỗ nào chê.

Bận rộn gần một giờ, Lâm Nhân mới download xong các loại phần mềm và game.

"Thử xem chơi game có mượt không."

Bước đầu tiên: Mở LoL.

Bước thứ hai: Vào giao diện pick tướng.

Bước thứ ba: Lập tức chọn Yasuo.

Bước thứ tư: Chặn chat.

Gió lốc từ vong! Một kiếm nơi tay! Khoái hoạt dứt khoát! Nhanh chóng xong việc!

...

20 phút sau, Lâm Nhân gõ GG giữa vô số lời nguyên rủa.

Đồng đội sướng hay không hần không biết, chỉ biết hần rất vui vẻ.

Chất lượng Laptop làm Lâm Nhân rất hài lòng, không hề có chút lag nào, Ping thậm chí còn ổn định hơn cả máy bàn, không hổ là phiên bản laptop dùng để chơi game chuyên nghiệp.

Lâm Nhân buống chuột, lúc này hần mới dành thời gian xem xét giao diện hệ thống.

Kí chủ: Lâm Nhân

Đăng cấp: LV2

LV1 đặc quyền ban thưởng: Mỗi lần chớp mắt đều sẽ được ban thưởng 0.2 nguyên

Kinh nghiệm thăng cấp: 14320/100000 (kinh nghiệm chỉ có thể thông qua tiêu phí mới thu hoạch được, thông qua vay mượn hoặc kiếm được tiền đều không cách nào nhận được EXP!)

Hệ Thống Thương Thành: Chưa mở ra

Đạo cụ: [Thẻ tiêu phí phân lợi nhuận bạo kích] x1

Kỹ năng: [Một tay lái Ferrari]

Kim ngạch: 2612.2 nguyên

...

Lâm Nhân nhìn kim ngạch trên giao diện hệ thống, nghiêm túc suy nghĩ có nên giảm bớt thời gian ngủ hay không, mỗi ngày ngủ mười tiếng hình như quá xa xỉ.

Đương nhiên, đây chỉ là suy nghĩ vẩn vơ mà thôi.

Nên ăn thì ăn, nên ngủ thì ngủ, hần sẽ không bởi vì hệ thống xuất hiện mà thay đổi phương thức sống nhân nhả bấy lâu nay.

Trong khoảng thời gian kế tiếp, Lâm Nhân một mực duy trì tiết tấu sinh hoạt giống như trước đây.

Ngủ dậy thì qua tiệm com nhà mình giúp đỡ một chút, ăn com trưa xong liền đi trường dạy lái, buổi tối đánh vài ván LoL, ngẫu nhiên cùng Vương Tử Hiền đi tản bộ vài vòng.

Lý Vi Vi từng hẹn mấy lần, tuy nhiên đều bị hần uyển chuyển từ chối.

Nói thật, đáng đáp Lý Vi Vi không xấu xí, nhan trị có đến 80 điểm, nhưng lại không hợp với gu thẩm mỹ của hần.

...

Thời gian âm thầm lặng lẽ trôi tới ngày mừng 8 tháng 8, đây cũng là ngày hần lấy được bằng lái xe.

Lâm Nhân ngoài ý muốn khi thấy Nhan Tiểu Mạn vậy mà cũng lấy được bằng lái cùng ngày với mình, còn Lý Vi Vi bởi vì không thi đậu bài thực hành nên còn phải kẹt ở trường thêm mấy ngày.

Buổi tối, trong tiệm com nhà mình.

Sau khi tiễn vị khách cuối cùng ra về, Lâm Quốc Đống đốt một điếu thuốc rồi từ sau bếp đi ra, mở miệng nói: "Tiểu Nhân, bây giờ con đã lấy được bằng lái, có muốn mua một chiếc xe hay không?"

Lâm Nhân còn chưa kịp lên tiếng, Vương Hồng Mai trong quầy thu ngân liền phản đối: "Nó vừa mới lên đại học mà mua xe làm cái gì?"

"Bà không hiểu được!"

Lâm Quốc Đống phun ra mấy vòng khói, sau đó giải thích: "Mới vừa lấy được bằng lái phải nhanh chóng lái xe cho quen. Nếu đợi đến mấy năm sau mới mua xe, đến lúc đó thì quên hết rồi, mất công phải học lại lần nữa."

Nếu như không có hệ thống, Lâm Nhân nhất định sẽ vui sướng đáp ứng.

Nhưng từ khi có hệ thống, đồng thời rút được kỹ năng ‘một tay lái Ferrari’, hần vẫn luôn mong đợi loại xe thể thao sang trọng này.

Nghĩ tới đây, Lâm Nhân lắc đầu: "Lão ba, tạm thời không cần mua xe cho con. Con dự định lên đại học sẽ bắt đầu thử lập nghiệp, cố gắng tự mua cho bản thân một chiếc xe."

Đương nhiên, lập nghiệp chỉ là ngụy trang, dùng để che giấu tiền tài từ hệ thống.

"Lập nghiệp?"

Lâm Quốc Đống trầm ngâm mấy giây, nghiêm mặt nói: "Thừa dịp còn trẻ, thử lập nghiệp cũng được. Nhưng trước khi bắt đầu, nhất định phải điều tra và phân tích thị trường thật tốt, không thể đầu tư mù quáng. Mặt khác, nhất định phải thận trọng khi ký hợp đồng."

Đây chính là phương thức giáo dục nuôi thả của Lâm Quốc Đống.

Trừ bỏ chuyện phạm pháp, ông rất ít khi phản đối quyết định của Lâm Nhân, thậm chí thường xuyên cổ vũ Lâm Nhân dũng cảm thử nghiệm.

Đối với cách giáo dục Lâm Nhân, Vương Hồng Mai gần như không có tiếng nói, chỉ có thể găm giữ biểu đạt sự bất mãn của mình: "Hừ! Lâm Quốc Đống, ông cứ nuông chiều nó đi,

sớm muộn gì cũng có ngày làm hư nó!"

Lâm Nhân tự động không đề ý đến mẹ bất mãn, mở miệng: "Đúng rồi, ngày mai con cùng bạn học đi Ma đô chơi mấy ngày."

Cùng bạn học đi chơi chỉ là lấy cớ, mục đích thực sự đương nhiên là mua mua mua!

Trong khoảng thời gian này, tiền của hần tính gộp lại đã lên đến 23 vạn, đã đến lúc sử dụng tấm thẻ [tiêu phí phản lợi nhuận bạo kích]!

Lâm Quốc Đống nghe Lâm Nhân nói muốn đi Ma đô chơi, ông liền dặn dò: "Đi ra ngoài du lịch phải chú ý an toàn, không nên vì tiết kiệm 100, 200 khối tiền mà đi vào mấy chỗ vắng vẻ."

"Lão ba yên tâm, những cái này con đều hiểu!"

Lâm Quốc Đống gật gật đầu, hỏi: "Tiền đủ không? Không đủ thì cha cho thêm?"

"Đủ!" Lâm Nhân khoát khoát tay từ chối.

Lâm Quốc Đống cho tiền cũng chẳng được mấy, nhiều nhất là một hai ngàn khối, không có tác dụng quá lớn, cho nên Lâm Nhân dứt khoát không cần.

Về phần tại sao muốn đi Ma đô tiêu phí, nguyên nhân rất đơn giản.

Thành phố Giang Trấn chỉ là thành thị nhỏ nhỏ trong tỉnh Nam Tô, thậm chí còn chưa được tính là thành thị loại ba.

Rất nhiều nhãn hiệu xa xỉ phẩm không hề có cửa hàng tại đây, mà Ma đô là đại đô thị cách thành phố Giang Trấn nhất.

Tiêu phí một lần đến hơn hai trăm ngàn, trừ mua xe ra thì chỉ có mua xa xỉ phẩm thôi.

Đương nhiên, mua phòng cũng được. Nhưng mấy năm gần đây giá đất tăng chóng mặt, chút tiền còm của hần còn chưa đủ đặt cọc chứ đừng nói đến mua đứt.

Lâm Nhân nghĩ đi nghĩ lại phát hiện mình chỉ có thể mua xa xỉ phẩm.

Về phần mua loại xa xỉ phẩm nào?

Đương nhiên là đồng hồ.

Một cái đồng hồ tốt có thể tăng lên khí chất của một người.

Hơn nữa đồng hồ đỉnh cấp khác với những loại xa xỉ phẩm thông thường, phi thường đảm bảo giá trị, không lo mất giá.

Ví dụ như Rolex, từng có lúc nó được xem như loại tiền mạnh lưu thông trên thế giới, giá trị gần như tương đương với vàng.

Đương nhiên, Lâm Nhân lựa chọn đồng hồ không phải vì đảm bảo giá trị, mà là hần cần.

Ngắm lại xem, nếu một tay lái Ferrari mà không có một cái đồng hồ tô điểm thì sẽ cảm thấy thiếu thiếu gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Làm Thần Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Cậu lại tưởng bỏ?

Sáng sớm.

Lâm Nhân dậy rất sớm, thu thập một phen, sau đó liền mang balo trên vai, bước ra ngoài.

Đàn ông đi ra ngoài du lịch chính là đơn giản như vậy, mang vài bộ quần áo và sạc pin điện thoại là xong. Không giống như phụ nữ, bao lớn bao nhỏ, hần không thể mang hết cả nhà theo.

Lâm Nhân đã không phải lần đầu tiên đi ra ngoài du lịch, cho nên Lâm Quốc Đống và Vương Hồng Mai rất yên tâm, chỉ dặn dò chú ý an toàn rồi thôi.

Khoảng cách giữa Ma đô và thành phố Giang Trấn rất gần, ngồi xe lửa cao tốc chỉ mất hai giờ mà thôi.

Mua vé, qua bảo vệ, chẳng mấy chốc đã xong quy trình.

Lúc Lâm Nhân tìm tới chỗ ngồi của mình thì không khỏi hơi sững sờ.

Nhan Tiểu Mạn?

Thật tình cờ, hai người ngồi cùng một toa xe, mấu chốt là chỗ ngồi hai người mặt đối mặt, cùng ngồi cạnh cửa sổ.

Hôm nay Nhan Tiểu Mạn không mặc váy dài, cô mặc một chiếc áo phông trắng phối với quần jean, lộ rõ dáng người 1m68, cả người tràn đầy khí tức thanh xuân.

"Lâm Nhân? Sao cậu lại ở đây?" Nhan Tiểu Mạn nhìn thấy hần, hiển nhiên cũng sững sờ.

Lâm Nhân vừa ngồi xuống vừa cười đáp: "Cậu thật buồn cười, xe lửa cao tốc không phải nhà cậu, sao tôi lại không thể ở đây?"

Nhan Tiểu Mạn nghe vậy lại có xúc động muốn cắn hần.

Nhan Tiểu Mạn nhìn vé xe trên tay Lâm Nhân, phát hiện hắn cũng đi Ma đô, trong mắt cô lóe lên một tia cảnh giác: "Làm sao cậu biết tôi hôm nay đi Ma đô? Có phải Vi Vi nói cho cậu hay không?"

"Cô lại nói mê sáng cái gì đó?" Lâm Nhân rất khó hiểu.

Nhan Tiểu Mạn khẽ hừ một tiếng, nghĩ thầm còn giả ngu.

Cô nhớ kỹ tháng trước đã từng nói với Lâm Nhân, sau khi lấy được bằng lái, cô sẽ đi Ma đô chơi, hơn nữa cô chỉ nói lịch trình cụ thể cho riêng Lý Vi Vi.

Kết quả hôm nay ‘tình cờ’ gặp được Lâm Nhân trên xe lửa, hơn nữa chỗ ngồi của hai người còn là mặt đối mặt.

Nhan Tiểu Mạn tuyệt đối không cho rằng trùng hợp, cô cảm thấy nhất định là Lâm Nhân hỏi Lý Vi Vi, sau đó cố ý đi cùng chuyến xe với mình, giả vờ như ngẫu nhiên gặp mặt.

Nghĩ tới đây, Nhan Tiểu Mạn âm thầm đắc ý: Tôi thật sự là công chúa cơ trí!

Phụ nữ rất thích mơ mộng, rất nhanh, Nhan Tiểu Mạn liền liên tưởng đến lần gặp tại trạm xe buýt lần trước, lần đó có phải cũng do Lâm Nhân cố ý hay không?

Mục đích hẳn làm như vậy nhất định là vì theo đuổi mình!

Nhan Tiểu Mạn giả bộ như không có việc gì, chỉ tùy ý nhìn Lâm Nhân, nhưng trong lòng lại âm thầm so sánh hắn với những nam sinh khác.

Àn, Vi Vi nói không sai, dáng dấp Lâm Nhân xác thực rất soái, hơn nữa làn da cũng trắng trẻo, trước đây sao mình lại không phát hiện nhỉ?

Mặc dù tên khốn này luôn khi dễ mình, nhưng nói chuyện phiếm với hắn lại rất vui vẻ...

Nếu hắn tỏ lộ với mình thì làm sao bây giờ?

Có nên từ chối hay không?

...

Lâm Nhân hiển nhiên không biết, vèn vèn vài giấy đồng hồ, Nhan Tiểu Mạn đã viết ra trọn vẹn một bộ kịch bản phim tình yêu.

Nếu biết, hắn đoán chừng sẽ nói: Cậu lại tưởng bở à?

Đài truyền hình không mời cậu làm người phát ngôn rõ là uống phí của trời.

Trong lúc Nhan Tiểu Mạn suy nghĩ lung tung, hành khách trên xe đã nhiều hơn, bên cạnh hai người đều có hành khách ngồi xuống.

Bên cạnh Lâm Nhân là một chú trung niên, sau khi cất kỹ ba lô, chú đó liền móc ra một tờ báo, yên tĩnh đọc. Còn liền kề Nhan Tiểu Mạn là một thanh niên bốn mắt, tuổi tác có vẻ không lớn, dường như là sinh viên đại học.

Trong tích tắc nhìn thấy Nhan Tiểu Mạn, gã đeo kính lập tức sáng mắt lên.

Không thể không nói, nhan trị của Nhan Tiểu Mạn xác thực rất cao, mầu chốt nhất là khí chất tốt, dù đặt ở Ma đô – nơi mỹ nữ như mây thì cũng có thể làm khối người hâm mộ.

Thấy thế, Nhan Tiểu Mạn không khỏi khẽ nhủ thầm.

Cô từng gặp loại ánh mắt này quá nhiều lần, mỗi lần đều khiến cô rất khó chịu.

Trái lại, ánh mắt của Lâm Nhân rất thanh tịnh, đây cũng là một trong những nguyên nhân mà Nhan Tiểu Mạn không bài xích hắn.

Nhưng gã đeo kính không hề tự hiểu bản thân, mà lại chủ động bắt chuyện: "Chào mỹ nữ."

"Chào anh."

Nhan Tiểu Mạn qua loa đáp lại.

"Tôi là Hoàng Gia Thành, năm thứ hai đại học Kinh tế Tài Chính tại Ma đô, mỹ nữ thì sao?" Gã đeo kính - Hoàng Gia Thành tiếp tục bắt chuyện.

"Mới vừa tốt nghiệp cao trung."

Nhan Tiểu Mạn ra vẻ rất lãnh đạm, nói xong liền cúi đầu chơi điện thoại.

Hoàng Gia Thành nghe được Nhan Tiểu Mạn mới vừa tốt nghiệp cao trung, trong lòng gã càng thêm kích động.

Đại học Kinh tế Tài Chính mặc dù mỹ nữ như mây, nhưng nữ thần chất lượng cao giống như Nhan Tiểu Mạn thì lại chẳng có mấy. Mầu chốt là những nữ thần kia đã sớm danh hoa có chủ, chẳng ai thềm đề ý gã.

Còn học sinh cấp ba lại khác, nữ sinh mới vừa tốt nghiệp tương đối đơn thuần, đây là thời điểm tán tỉnh thích hợp nhất.

Hoàng Gia Thành cảm thấy mình vô tình nhặt được cái bình, lúc này không ra tay vậy còn chờ đến lúc nào? Chờ đối phương lên đại học rồi thì đâu còn đến lượt mình nữa.

Nghĩ tới đây, Hoàng Gia Thành càng thêm bức thiết, hào hứng hỏi: "Mới vừa tốt nghiệp à, chuẩn bị vào đại học nào?"

Nhan Tiểu Mạn thờ ơ trả lời: "Ngũ Giác Tràng Xã Khu Chức Giáo trung tâm."

"Ngũ Giác Tràng Xã Khu Chức Giáo trung tâm?"

Trường học gì mà tên quái lạ vậy?

Hoàng Gia Thành nhất thời không phản ứng kịp, nghe tên cứ tưởng rằng trường đại học nào đó, thế là lập tức đắc ý nói: "Bây giờ trường đại học chỉ biết thu tiền, giáo viên không hề có trách nhiệm, hơn nữa bằng đại học mang ra xã hội gần như chả có tác dụng gì."

Nghe vậy, Lâm Nhân kìm chút là cười ra tiếng.

Anh bạn này thật hài hước, trước tiên không nói Nhan Tiểu Mạn chơi khăm, dù xem như cô ấy thật sự học trường đó, nhưng lúc này anh bạn hạ thấp trường của người ta là có ý gì?

Anh bạn, giả bộ không phải là làm như vậy đâu!

Chú trung niên bên cạnh buông tờ báo xuống, cười nói: "A, không nghĩ tôi ở đây có thể đụng tới sư muội."

Nhan Tiểu Mạn ngẩng đầu, kinh ngạc hỏi: "Chú cũng học đại học Phục Đán?"

"Àn!"

Chú trung niên trêu ghẹo: "Tôi khóa 93, có thể nói cô bé nên gọi tôi một tiếng sư huynh."

Phục Đán?

Không phải Ngũ Giác Tràng Xã Khu Chức Giáo trung tâm sao?

Sắc mặt Hoàng Gia Thành lập tức trở nên rất khó coi, vốn đang định khoe học thức kết quả thành ngu xuẩn.

Tại đại mặc dù không tệ, nhưng hiển nhiên chẳng có khả năng so sánh với Phục Đán.

Chú trung niên trò chuyện vài câu với Nhan Tiểu Mạn rồi lại tập trung đọc báo.

"Mỹ nữ tên gọi là gì?"

"Mỹ nữ cũng đi Ma đô du lịch sao? Có cần tôi làm hướng dẫn du lịch hay không?"

"Mỹ nữ có thể thêm WeChat sao?"

Hoàng Gia Thành vẫn không từ bỏ, mặt dày tiếp tục trò chuyện với Nhan Tiểu Mạn, chẳng hề phát hiện vẻ khó chịu trên mặt đối phương càng lúc càng dày.

"Ông ~ "

Lúc này, Lâm Nhân cảm giác điện thoại di động trong túi đột nhiên run lên.

Hóa ra là tin nhắn Nhan Tiểu Mạn gửi tới: Lâm Nhân, giúp một chút, có thể đổi chỗ ngồi với tôi hay không?

Lâm Nhân ngẩng đầu, phát hiện Nhan Tiểu Mạn đang dùng ánh mắt cầu trợ giúp nhìn hắn, hiển nhiên là đã bị gã đeo kính bên cạnh phiền đến không chịu được nữa.

Thấy thế, Lâm Nhân mỉm cười, giờ hai ngón tay về phía cô.

Nhan Tiểu Mạn lập tức hiểu ý hắn, tức giận trừng mắt, thầm nói: "Hai cái nhân tình thì hai cái nhân tình, quý hẹp hòi!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Làm Thần Hào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Quấy rầy rồi, cáo từ

Lâm Nhân thấy Nhan Tiểu Mạn đồng ý, lập tức mở miệng đề nghị với người ngồi cạnh: "Chú, có thể phiền chú đổi chỗ được không, bạn gái của cháu hơi khó chịu."

Bởi vì là sư huynh với Nhan Tiểu Mạn, tặng thêm gã đeo kính giống như con ruồi vo ve không ngừng, ảnh hưởng nghiêm trọng không khí yên tĩnh, cho nên chú trung niên không có gì do dự, lập tức gật đầu: "Được!"

"Rất đa tạ chú." Lâm Nhân nói cảm tạ.

"Việc nhỏ."

Chú trung niên khoát khoát tay, đứng lên bắt đầu đổi vị trí.

Mà Hoàng Gia Thành lập tức tròn mắt nhìn Lâm Nhân, trong lòng thầm mắng: Má..., cái trắng tốt đều bị heo ủi!

Nhan Tiểu Mạn ngồi ở bên cạnh Lâm Nhân, không khỏi nhẹ nhàng thở phào, gã đeo kính cứ lải nhải từ nãy đến giờ khiến cô hết sức bức bối.

Tuy nhiên nghĩ đến Lâm Nhân vừa rồi nói mình là bạn gái hắn, Nhan Tiểu Mạn vừa bức mình vừa buồn cười, nhìn không được lặng lẽ giờ tay bấm một cái bên hông hắn.

"Tê!"

Lâm Nhân đột nhiên bị tập kích, lập tức phát ra tiếng rên vì đau.

Lâm Nhân vừa xoa eo vừa nhỏ giọng hỏi: "Lấy oán trả ơn?"

"Chỉ biết khi dễ tôi! Không những lại thiếu cậu một cái nhân tình mà còn phải giả làm bạn gái cậu, tiện nghi đều bị cậu chiếm hết!" Nhan Tiểu Mạn mải rằng mẻo, dường như chuẩn bị sẵn sàng nhào lên cắn bất cứ lúc nào.

"Đây chính là do cô yêu cầu!" Lâm Nhân nhú mày, tiếp tục hỏi: "Hon nữa, cô định lúc trả nhân tình? Không phải định nợ vĩnh viễn chứ?"

Bởi vì hai người muốn nói thật nhỏ cho nên dựa vào tương đối gần.

Hơi thở của Lâm Nhân lúc nói chuyện thổi vào tai Nhan Tiểu Mạn khiến cô cảm giác ngứa ngứa...

Một tia đỏ ửng từ cổ dần dần lan tràn ra.

Nhan Tiểu Mạn vội vàng cúi đầu xuống, che giấu khuôn mặt đỏ ửng: "Đến Ma đô, tôi mời cậu ăn cơm, như vậy được rồi chứ?"

"Vậy tôi không ngại khiến Nhan giáo hoa tốn kém rồi." Lâm Nhân cười hi hi đáp.

Vừa rồi Nhan Tiểu Mạn đỏ mặt ngượng ngùng, tuy hấn không trông thấy, nhưng Hoàng Gia Thành ngồi đối diện lại thấy rất rõ ràng.

Nhan Tiểu Mạn cực kỳ xinh đẹp, tăng thêm vẻ thiếu nữ tình hoài vừa thoáng qua khiến Hoàng Gia Thành càng thêm háo hức của gái.

Thế nhưng vừa nhìn qua Lâm Nhân, Hoàng Gia Thành liền đau lòng không thôi.

Thật phần nộ!

Vì sao nữ thần đều đã có bạn trai?

...

Sau mấy câu trêu ghẹo, Lâm Nhân lấy điện thoại di động ra, bắt đầu xem xét từng cái đồng hồ đính cặp.

Lúc trước hấn vốn không hiểu rõ đồng hồ, hiện tại mới phát hiện, hóa ra một cái đồng hồ lại cần biết nhiều kiến thức như vậy.

Từ máy đồng hồ đến dây đồng hồ, từ chất liệu đến tính năng, rất nhiều học vấn ẩn chứa trong đó.

Chẳng biết từ lúc nào, Lâm Nhân đã đắm chìm vào trong đó.

Nhan Tiểu Mạn ở bên cạnh chẳng nghe Lâm Nhân nói chuyện, không khỏi quay đầu vụng trộm nhìn thoáng qua.

Chỉ thấy Lâm Nhân hơi cúi đầu chuyên chú nhìn điện thoại, khí chất an tĩnh làm người ta phi thường dễ chịu, làn da trắng nõn bóng loáng được ánh nắng ngoài cửa sổ chiếu vào có vẻ hơi mộng ảo, phi thường nổi bật.

Nhan Tiểu Mạn thầm khen: "Một tên đàn ông mà sao làn da lại tốt đến thế."

"Nhìn từ góc độ này thì hấn thật sự đẹp trai."

"Nếu hấn đột nhiên thổ lộ với mình thì sao? Mình có nên từ chối hấn không?"

"Từ chối, Lâm Nhân hấn sẽ rất thương tâm."

"Thế nhưng mình đã đáp ứng cha mẹ, trong đại học không yêu đương, phải làm sao bây giờ?"

"Nếu không... Đợi đến lúc tốt nghiệp đại học rồi mới đáp ứng yêu đương với hấn?"

Nhan Tiểu Mạn nhìn Lâm Nhân, roi vào trầm tư...

...

Hai giờ thoáng cái đã qua.

Xe lửa vừa vào bến, Lâm Nhân liền cất điện thoại di động, vác balo lên vai, chuẩn bị ra ngoài.

Nhan Tiểu Mạn lập tức bắt hấn lại, dùng ngữ điệu không thể tin nổi hỏi: "Cậu cứ đi như thế sao?"

Lâm Nhân nhú mày đáp: "Chẳng lẽ cô muốn ngủ lại bến xe qua đêm?"

"Uổng công tôi còn muốn mời cậu ăn cơm, vậy mà ngay cả hành lý cũng không chịu xách giùm tôi!" Nhan Tiểu Mạn chớp chớp đôi mắt đẹp chăm chú nhìn hấn, tức giận nói ra.

Lâm Nhân đành phải gật đầu: "Được rồi, túi của cô đâu?"

"Ầy, ở bên kia kia."

Nhan Tiểu Mạn chỉ hai cái vali to tổ chảng trên kệ.

Lâm Nhân lập tức làm vẻ mặt ‘mẹ ời’.

Hai cái vali này tôi thiếu phải 60 cân!

Thậm chí lên tới 80 cân cũng được đấy chứ!

Lâm Nhân hít một hơi thật sâu, quay đầu rời đi: "Quấy rầy rồi, cáo từ!"

Nhan Tiểu Mạn thấy Lâm Nhân muốn đi, vội vàng giữ chặt hấn, la lên: "Cậu đừng đi! Cậu đi thì tôi biết làm sao bây giờ?"

Lâm Nhân chỉ vali hành lý, nghiêm mặt nói: "Cô nói cho tôi biết trước, cô làm sao đặt mấy cái vali này lên được?"

"Cha tôi giúp tôi đưa đến nhà ga, sau đó một nhân viên phục vụ mang lên giúp." Nhan Tiểu Mạn trả lời vô cùng chi tiết.

"Cô dự định chơi ở Ma đô bao lâu?" Lâm Nhân tiếp tục hỏi.

"Một tuần lễ."

Lâm Nhân kinh hãi: "Cnn, chỉ chơi một tuần lễ mà mang nhiều đồ như vậy, nếu chờ khai giảng vậy chẳng phải cô chuyển nhà đến trường học luôn sao?"

"Lâm Nhân!"

Nhan Tiểu Mạn không khỏi tức giận nói: "Cậu lại khi dễ tôi, tôi... tôi muốn cắn chết cậu!"

Không thể không nói, nhan trị cao chính là có thể muốn làm gì thì làm, ngay cả bộ dáng tức giận cũng đáng yêu như thế.

Lâm Nhân có chừng mực, không tiếp tục đùa giỡn nữa.

Lâm Nhân đưa balo cho Nhan Tiểu Mạn, sau đó dùng hết sức bú sữa mẹ mới lấy được hai cái vali xuống.

Hai cái vali nặng tới 80 cân, mặc dù phía dưới có ròng rọc thế nhưng đẩy đi vẫn cảm giác vô cùng nặng nề.

Đến khi ra ngoài, lưng Lâm Nhân đã thấm đẫm mồ hôi.

Hắn vừa thở dốc vừa hỏi: "Tiếp theo cô muốn đi đâu?"

"Chị họ tôi nói sẽ đến đón, cậu chờ một chút, tôi gọi điện thoại hỏi!"

Nhan Tiểu Mạn nói xong liền lấy điện thoại, bấm một dãy số.

Sau vài câu trò chuyện, cô tắt điện thoại di động, bảo: "Chờ một chút, chị họ tôi lập tức tới ngay."

Chưa đến mấy phút đồng hồ sau, một mỹ nữ vóc người cao gầy, ăn mặc thời thượng từ từ đi về phía hai người.

"Chị họ, bên này!"

Nhan Tiểu Mạn vẫy tay hô.

Lâm Nhân đánh giá đối phương một phen, ước chừng 23, 24 tuổi, thân cao 1m65, nhan trị không bằng Nhan Tiểu Mạn, ước chừng 85 điểm, váy Chanel, chắc hẳn điều kiện gia đình không tồi.

Tình cảm giữa hai chị em có vẻ rất tốt, Nhan Tiểu Mạn tiến lên ôm lấy đối phương.

Hình ảnh hai mỹ nữ ôm nhau rất đẹp mắt, lập tức hấp dẫn không ít nam tính xung quanh.

Hai người buông nhau ra, chị họ Nhan Tiểu Mạn chú ý tới Lâm Nhân, nhin không được hỏi: "Đây là?"

"Hắn gọi Lâm Nhân, là bạn học của em, lần này đến Ma đô du lịch." Nhan Tiểu Mạn đỏ mặt, đến bây giờ cô vẫn còn cho rằng Lâm Nhân muốn theo đuổi mình nên mới cố ý đến Ma đô, bởi vậy cô hơi xấu hổ trước mặt chị họ.

"Hóa ra là bạn học! Xin chào, tôi gọi Tần Lam." Tần Lam có phần thâm ý nhìn thoáng qua Lâm Nhân.

Biểu lộ vừa rồi của Nhan Tiểu Mạn đều không thoát khỏi mắt Tần Lam, khiến cho Tần Lam hơi bất ngờ.

Em họ mình không phải yêu đương rồi chứ?

Nụ cười của Tần Lam vẫn không thay đổi, cô bình tĩnh hỏi: "Lâm Nhân bạn học chuẩn bị đến Ma đô chơi mấy ngày?"

"Ba bốn ngày!" Lâm Nhân trả lời sau đó quay sang nói với Nhan Tiểu Mạn: "Nhan giáo hoa, chị họ cô đến rồi, tôi cũng nên đi thôi."

Nhan Tiểu Mạn lại giữ chặt cánh tay của hắn, bảo: "Chớ đi, đã nói mời cậu ăn cơm rồi, miễn cho sau này cậu lại oán trách tôi."

Tần Lam thấy hai người thân mật, cơ bản đã xác định em họ thật sự đang yêu thương.

Mình phải giúp em họ giữ thân thật tốt, quan sát nhiều hơn, miễn cho bị người khác lừa gạt.

Nghĩ tới đây, Tần Lam liền phụ họa: "Đúng vậy, ăn chung bữa cơm đi!"

"Được!"

Lâm Nhân gật gù đầu, dù sao người ta cũng có ý mời, ăn chùa ngu gì không ăn.

Bạn đang đọc truyện *Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Làm Thần Hào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Bản chất ăn hàng

Ba người đẩy vali đi thẳng tới bãi đậu xe dưới đất.

Tần Lam móc ra chìa khóa xe, ấn xuống một cái, một chiếc Mini Cooper phía trước lập tức bíp bíp.

Chiếc xe này nhỏ gọn đáng yêu, tính năng đều không tồi, khuyết điểm duy nhất chính là không gian nhỏ, phí thường nhỏ.

Hai cái vali vậy mà không cách nào nhét vào cốp xe, cuối cùng đành phải nhét vào hàng ghế sau.

Như vậy vấn đề đến rồi, ghế sau chứa vali, vậy Lâm Nhân ngồi ở đâu?

Cuối cùng, hắn phát hiện mình chỉ có thể ngồi ở trên vali...

Nhìn thấy một màn này, Nhan Tiểu Mạn ngồi ở vị trí tay lái phụ nhìn không được cười ra tiếng.

Tần Lam áy náy nói: "Thật ngại quá Lâm Nhân, xe quá nhỏ, đành phải để cậu chịu thiệt thòi thôi."

"Không sao, tôi cảm thấy như vậy rất thú vị." Lâm Nhân khoát khoát tay, hắn không phải kiểu hay đòi hỏi.

Tần Lam hỏi: "Giữa trưa đi đâu ăn?"

Lâm Nhân lắc đầu: "Tôi không quen Ma đô, hai người quyết định là được."

"Vậy đi ăn món địa phương đi!" Nhan Tiểu Mạn đề nghị.

"Vẫn là Tân Uyên?"

"Ừ!" Nhan Tiểu Mạn gật đầu, trong mắt lộ rõ vẻ chờ mong, sau đó quay đầu giới thiệu với Lâm Nhân: "Lâm Nhân, tôi đã nói với cậu, thịt kho tàu, thịt gà xào ở quán com đó cực kỳ ngon, mỗi lần tôi tới Thượng Hải (Ma đô) đều sẽ đi ăn."

Tần Lam gật đầu: "Tôi gọi điện thoại hỏi thử xem, quán com Tân Uyên cần đặt trước, không biết giờ này còn chỗ trống hay không."

Quán com Tân Uyên cực kỳ nổi tiếng tại Ma đô, đến bây giờ đã mở được rất nhiều năm mà vẫn chưa hết hot, hàng ngày gần như luôn kín bàn.

Trên internet, nơi này được dân mạng bình chọn là một trong 100 nhà hàng ngon nhất cả nước.

Rất nhanh, Tần Lam đề điện thoại xuống, cô ngạc nhiên nói: "Thật may, còn vừa đúng một bàn."

...

Quán com Tân Uyên ở trên đường Gia Thiện, cách bến xe không xa.

Nửa giờ sau, Tần Lam đậu xe trước cửa tiệm.

Quy mô Tân Uyên không lớn, phong cách hơi hướng cổ điển, chỉ có mấy căn phòng riêng, bởi vậy đại sảnh toàn người với người, người đến người đi liên tục, vô số âm thanh tụ vào cùng một chỗ có vẻ vô cùng huyền ảo. Tuy nhiên Lâm Nhân lại không ghét, bởi vì đây là tình cảnh quen thuộc trong quán com nhà mình.

Nhân viên phục vụ là bác gái, mặc dù không bắt mắt như nữ sinh nhưng thẳng ở thân thiết.

Dưới sự hướng dẫn của nhân viên, ba người ngồi xuống một bàn trống.

Tần Lam tiếp nhận thực đơn, cười nói: "Trước đây chúng tôi tới nơi này ăn, chỉ ít phải đặt trước một ngày, không nghĩ tới hôm nay vừa vặn còn lại một bàn trống."

Dứt lời, cô liền đưa thực đơn qua, bảo "Lâm Nhân, muốn ăn thì gọi đi, đừng khách khí!"

"Tôi lần đầu tiên tới đây ăn, không biết món nào đặc sắc, các cô chọn đi." Lâm Nhân lắc đầu từ chối.

"Được!"

Tần Lam gật đầu, nói với nhân viên: "Thịt kho tàu, gà kho gừng, sườn non chua ngọt, rau trộn rau cần, thêm một phần nấm đông cô xào."

Sau khi gọi thức ăn xong, Tần Lam rót hai ly trà cho hai người kia rồi tùy tiện hỏi: "Lâm Nhân, cậu lần này đến Ma đô đã quyết định xong đi đâu chơi chưa?"

Lâm Nhân cười đáp: "Không có, lần này tôi đến chủ yếu để mua đồ."

Nhan Tiểu Mạn âm thầm cười trộm, trong lòng tự nhủ tên này giả vờ rất giống đó.

"Có tiện nói cho chúng tôi biết mua vật gì không?" Tần Lam tiếp tục hỏi.

"Đồng hồ!"

Lâm Nhân nhấp miếng trà nóng, lạnh nhạt trả lời.

Hình tượng của Lâm Nhân trong mắt Tần Lam vốn còn được, nhưng hiện tại lại đang tuột không phanh.

Nhờ sinh sống tại Ma đô nhiều năm, nhãn lực của Tần Lam rất tốt, liếc mắt liền nhìn ra đồ đặc trên người Lâm Nhân tuyệt đối không phải hàng hiệu. Một học sinh cao trung bình thường mới vừa tốt nghiệp, chỉ vì mua một cái đồng hồ đeo tay mà phải cất công đến tận Ma đô?

Cho nên Tần Lam cho rằng Lâm Nhân đang cố ý trang bức.

Cô không phải loại người hiềm bản ái phú, chẳng qua là cảm thấy Lâm Nhân quá táo bạo, không có tiền lại muốn học làm sang, dường như thiếu đi sự chân thành.

Tần Lam cảm thấy mình nhất định phải nhắc nhở để em họ thấy rõ Lâm Nhân.

Thực khách trong nhà ăn rất nhiều, tuy nhiên tốc độ dọn thức ăn lên lại không hề chậm. Một lát sau, từng đĩa đồ ăn ngon lành, nóng hổi, thơm phức được nhân viên phục vụ đặt lên bàn.

Đồ ăn địa phương hiển nhiên mang phong cách Thượng Hải, mùi vị thường là ngọt, gần như không thêm muối vào.

Nhan Tiểu Mạn hô: "Lâm Nhân, nếm thử thịt kho tàu đi, hương vị cực kỳ tốt."

Lâm Nhân gạt đầu, gấp một miếng thịt kho tàu lên, bỏ vào trong miệng.

Quả thật rất ngon, thịt kho tàu rất mềm, vào miệng tan ngay, mập mà không ngán, hương vị mặn ngọt vừa phải.

"Ăn, ngon thật."

Nhan Tiểu Mạn thấy Lâm Nhân tán thưởng, vui vẻ nói: "Đừng không, tôi không lừa gạt cậu chứ!"

Tiếp theo, Lâm Nhân lần lượt nếm thử mấy món ăn khác, phát hiện hương vị đều rất ngon, khó trách tiệm này đắt khách đến vậy.

Tay nghề của Lâm Quốc Đồng cũng rất tốt, chỉ là ông ấy học món cay Tứ Xuyên, phong cách hoàn toàn khác biệt với món ăn địa phương ở đây.

Nhan Tiểu Mạn hiện tại không rảnh nói chuyện, cô đang chiến đấu với một cái đùi gà, trong mắt tràn đầy hạnh phúc.

Nhìn không ra, Nhan Tiểu Mạn thế mà lại là ăn hàng, xem ra bình thường trong trường học cô nàng giấu rất kỹ!

Nhan Tiểu Mạn cảm nhận được ánh mắt của hắn, hơi xấu hổ, buông đùi gà xuống, cầm một tờ giấy xinh đẹp lau miệng.

Thế nhưng rất nhanh, cô nhanh chóng không chịu được thức ăn ngon cảm dỗ, lại cầm đũa lên gấp một miếng thịt kho tàu.

...

Nửa giờ sau, cả nhóm đồng thời buông đũa.

Đối với Lâm Nhân, đây là lần thứ nhất hắn ăn đồ ăn bản địa, trải nghiệm vô cùng tốt.

Nhan Tiểu Mạn không cần phải nói, giờ phút này cô đang vô cùng thỏa mãn cảm ly trà uống từng ngụm nhỏ.

Lúc này, Tần Lam bỗng nhiên chủ động hỏi: "Lâm Nhân, cậu chuẩn bị đi đâu?"

"Mua đồng hồ."

"Địa chỉ ở đâu? Tôi đưa cậu đi!" Tần Lam nhiệt tình đề nghị.

Nhan Tiểu Mạn liếc Tần Lam, cảm thấy chị họ nhà mình nhiệt tình hơi quá đáng.

Chẳng lẽ chị họ đã nhìn ra?

Nghĩ tới đây, Nhan Tiểu Mạn không khỏi hoảng hốt, cô rất lo lắng chị họ sẽ nói chuyện Lâm Nhân cho cha mẹ mình biết.

Lâm Nhân đương nhiên sẽ không từ chối tài xế miễn phí, Thế là, hắn lấy điện thoại di động ra, nhìn thoáng qua địa chỉ, đáp: "Số 1.159 đường Tây Nam Kinh!"

"Thật là tốt, tôi đang định cùng Tiểu Mạn đi dạo một vòng trên đường Nam Kinh."

Mục đích của Tần Lam tự nhiên là muốn chọc thủng sự giả dối của Lâm Nhân, để em họ thấy rõ cách làm người của hắn, cho nên mới biểu hiện nhiệt tình như vậy.

Bữa cơm cũng không đắt lắm, năm món ăn tổng cộng chưa đến 300 khối, lúc tính tiền, Nhan Tiểu Mạn vội vàng giành quyền trả tiền.

Trả tiền xong, cô nàng còn ngạo kiều hừ một tiếng với Lâm Nhân.

Bạn đang đọc truyện *Ta Chi Muốn An Tĩnh Làm Thân Hào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Overseas

Tần Lam lái Mini Cooper, thông thạo đi xuyên qua dòng xe cộ, rất nhanh liền tới đến đường Tây Nam Kinh.

Tây Nam Kinh là một trong những con đường buôn bán phồn hoa nhất nhì Ma đô, tuy hiện tại đang là giữa trưa, mặt trời ngay trên đỉnh đầu, nhưng dòng người ngược xuôi trên phố vẫn tấp nập như nước chảy.

Lúc xuống xe, Tần Lam cười như không cười, thâm ý hỏi: "Lâm Nhân, cậu muốn mua đồng hồ gì?"

Cô rất muốn biết, Lâm Nhân định che lấp như thế nào.

Lâm Nhân ngược lại, hoàn toàn chẳng suy nghĩ gì, chẳng qua là cảm thấy Tần Lam hơi nhiệt tình thái quá.

Hắn vừa chỉ cửa hàng phía trước vừa đáp: "Chính là nó!"

Dứt lời, hắn dẫn đầu hướng đi về phía cửa hàng.

Ngoài trừ Vacheron Constantin, trước mặt bọn họ còn mấy cửa hàng đồng hồ khác, ví dụ như Audemars Piguet, IWC, Jaeger-LeCoultre...

Nhưng Tần Lam rất rõ ràng, bất kể là cửa hàng nào, giá cả đều không rẻ, cho dù là đồng hồ rẻ nhất ở Jaeger-LeCoultre hay IWC, chỉ sợ ít nhất cũng phải hai ba vạn.

Nhan Tiểu Mạn căn bản không hiểu biết về đồng hồ, cho nên cô cứ giống như dạo phố thông thường.

"Bên ngoài quá nóng, mau vào."

Lâm Nhân quay đầu nói, ngay sau đó đi vào cửa hàng Vacheron Constantin dưới ánh mắt kinh ngạc của Tần Lam.

Kỳ thật có rất nhiều nhãn hiệu đồng hồ đình cấp, Patek Philippe, Audemars Piguet, Rolex, Blancpain,...

Sở dĩ chọn Vacheron Constantin thuần túy là bởi vì đẹp mắt.

Vacheron Constantin không hồ là nhãn hiệu đồng hồ nổi tiếng thế giới, diện tích cửa hàng tới hơn hai ngàn m², phong cách trang trí rất đơn giản, chỉ có một chuỗi nhãn hiệu tiếng Anh, nhưng lại tạo cho người ta cảm giác cao cấp.

Ba người vừa vào cửa hàng, hơi lạnh từ máy điều hòa không khí lập tức phủ vào mặt.

Cùng lúc đó, một nhân viên nữ mặc vest đen chậm chậm chậm chậm đi về hướng bọn họ.

"Xin chào tiên sinh cùng hai vị nữ sĩ xinh đẹp. Tôi gọi Sherry, không biết tôi có thể phục vụ gì cho quý vị?" Sherry nhìn qua khoảng hơn ba mươi tuổi, ngũ quan không quá nổi bật, tuy nhiên trên người cô lộ ra một cỗ khí tức thư sinh nhàn nhạt, tóc dài buộc lại, toát ra sự hào phóng tự nhiên, làm cho người ta không khỏi sinh lòng hảo cảm.

Lâm Nhân cười đáp: "Xin chào, tôi muốn chọn một cái đồng hồ."

Mặc dù hắn ăn mặc không phải hàng hiệu, nhưng nụ cười trên mặt Sherry lại không hề kém tươi tắn hơn bình thường chút nào.

Chẳng phải bởi vì Vacheron Constantin nghiêm khắc đào tạo nhân viên, nguyên nhân thực sự chính là phú hào ở Ma đô thực sự nhiều lắm.

Chỉ tính những phú hào giá trị bản thân hơn ức thôi cũng có thể xếp hàng từ đây đến sông Hoàng Phố.

Tuyệt đối đừng cảm thấy khoa trương, bởi vì nơi này là Ma đô!

Mặt khác, khách hàng có can đảm đi vào Vacheron Constantin, gần như rất ít người bình thường.

"Tiên sinh họ gì?" Sherry mỉm cười hỏi.

"Không dám, họ Lâm."

"Lâm tiên sinh, ba vị trước tiên ngồi chờ ở đây một lát."

Sherry chưa vội bắt đầu giới thiệu đồng hồ, mà là dẫn ba người tới khu vực tiếp khách, mời họ ngồi xuống ghế, sau đó mới hỏi: "Ba vị muốn uống chút gì không?"

"Một ly nước đá là được." Lâm Nhân đáp.

"Hai tách hồng trà."

Nhan Tiểu Mạn cũng đáp, cô hứng thú đánh giá hoàn cảnh trong tiệm hơn.

Rất nhanh, Sherry đã bưng tới nước đá cùng hồng trà.

Nhan Tiểu Mạn nhấp một hớp nhỏ, ngạc nhiên thốt lên: "A, hương vị hồng trà này thật tốt."

Tần Lam âm thầm bĩu môi, một cái đồng hồ bán mấy chục, thậm chí hơn trăm vạn, đồ uống không ngon mà được sao?

Nói thật, đến nước này, trong nội tâm cô cũng bắt đầu xoắn xuýt.

Tần Lam vốn cho rằng Lâm Nhân đang trang bức, nhưng khi sắc lạnh nhạt của hắn tuyệt đối không giống giả mạo, dường như hắn thật đến mua đồng hồ.

"Ngài thích thì tốt!" Sherry tươi tắn đáp, lúc này mới chính thức vào đề: "Không biết Lâm tiên sinh có vừa ý loại đồng hồ nào chưa?"

Lâm Nhân lắc đầu: "Chưa có, phiền chị đề cử mấy loại!"

Sherry gật gù đầu, sau một hồi trầm ngâm mới lên tiếng: "Dựa theo độ tuổi của Lâm tiên sinh, tôi không đề cử loại đồng hồ trang trọng, bởi vì đặc điểm của đồng hồ trang trọng là nghiêm túc, cẩn thận tỉ mỉ, không quá phù hợp với khí chất hiện giờ của Lâm tiên sinh. Nếu như tôi không đoán sai, Lâm tiên sinh hẳn còn đang học đại học, đàn ông giai đoạn này đại biểu cho thanh xuân, hướng tới mạo hiểm, dõng dạc sinh lực. Bởi vậy tôi đề cử ngài chọn loại đồng hồ thể thao."

Không hồ là nhân viên chuyên nghiệp, tài ăn nói và ánh mắt đều rất tốt.

Dừng một chút, Sherry tiếp tục trình bày: "Nói đến đồng hồ thể thao, loại đứng đầu đương nhiên không ngoài dòng sản phẩm Overseas Vacheron Constantin của. Nói không khoa trương chút nào, dòng đồng hồ thể thao Overseas được sản xuất cho những thanh niên ở độ tuổi của Lâm tiên sinh, vô cùng phù hợp với khí chất của ngài."

"Có thể xem thử không?" Lâm Nhân hỏi.

"Đương nhiên, mời ba vị đi theo tôi!" Sherry mỉm cười.

Đi tới tủ trưng bày trước, Sherry lấy ra ba cái đồng hồ, theo thứ tự giới thiệu: "Lâm tiên sinh mời xem, đây chính dòng Overseas của chúng tôi, hiện tại đang là loại đồng hồ hợp mốt nhất."

Trong nháy mắt ba cái đồng hồ được lấy ra, Lâm Nhân liền bị một cái trong đó hấp dẫn, tự động không để ý đến hai cái khác.

Cái đồng hồ này màu trắng bạc, nhưng mặt đồng hồ lại là màu xanh ngọc, giống như hồ nước tĩnh mịch mà xinh đẹp. Thế nhưng chẳng hiểu sao nó lại tạo cho hắn cảm giác mãnh liệt phảng phất như biển cả.

Kết hợp hoàn mỹ, trong nháy mắt, Lâm Nhân đã nhắm trúng nó.

Thấy thế, Sherry vô cùng biết điều, chuẩn bị giới thiệu những ưu điểm cho Lâm Nhân biết: "Đây là 7900V/11..."

Lâm Nhân đột nhiên khoát tay ngắt lời: "Không cần giới thiệu, bao nhiêu tiền?"

Kỳ thật đồng hồ đính cấp cơ bản là giống nhau, thậm chí rất nhiều loại đồng hồ sử dụng cùng một loại máy. Hơn nữa Lâm Nhân vốn chẳng hiểu biết mấy về đồng hồ, coi như Sherry giới thiệu kỹ càng thì hắn cũng không rõ.

Mẫu chốt là mình thích, vậy là đủ rồi.

Cho nên Lâm Nhân trực tiếp hỏi giá cả, nếu như giá cả phù hợp, vậy lập tức mua!

"Ách..."

Sherry hơi sững sờ, liền vội vàng đáp: "Giá của cái đồng hồ này 22.4 vạn."

22.4 vạn?

Nghe được cái giá này, Tần Lam còn đỡ, dù sao cô cũng hiểu biết đôi chút về đồng hồ đính cấp.

Nhưng Nhan Tiểu Mạn lại hoàn toàn há hốc mồm, thậm chí giật nảy mình.

Trong nhận thức của cô, đồng hồ tối đa là mấy trăm hơn ngàn khối mà thôi, đột nhiên nghe cái giá hơn hai trăm ngàn, nhất thời Nhan Tiểu Mạn cảm thấy không thể tin nổi.

Nhưng mà lời kế tiếp của Lâm Nhân càng làm cho cô kinh ngạc hơn.

"Được, tôi lấy!"

Dứt lời, Lâm Nhân móc ra thẻ ngân hàng từ trong ví tiền.

Trong thẻ ngân hàng của hắn chỉ có 23 vạn, nếu đắt hơn nữa thì hắn thật sự mua không nổi.

Giờ phút này, nụ cười trên môi Sherry càng thêm nhiệt tình.

Cô đã làm ở Vacheron Constantin khá nhiều năm mà chỉ từng gặp khách hàng hào sảng, trực tiếp như vậy đôi ba lần thôi.

"Lâm tiên sinh, mời qua đây trả tiền."

Lâm Nhân theo sau lưng Sherry đi trả tiền, đồng thời bắt đầu sử dụng đạo cụ.

"Keng "

"Ký chủ tiêu phí 224.000 nguyên, phải chăng sử dụng [thẻ tiêu phí phân lợi nhuận bạo kích] cho lần tiêu phí này?"

"Xác định!"

Không do dự chút nào, trực tiếp xác định.

"Thành công sử dụng [thẻ tiêu phí phân lợi nhuận bạo kích], lợi nhuận sẽ chuyển về tài khoản ký chủ sau khi hoàn thành tiêu phí!"

Xem ra cái hệ thống này rất nghiêm cẩn, hoàn toàn không thừa bất luận sơ hở nào.

Bạn đang đọc truyện *Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Làm Thần Hào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Đây chính là cuộc sống của người có tiền?

Thừa dịp Lâm Nhân đi trả tiền, Tần Lam nhìn không được cảm thán: "Tiểu Mạn, chị thật nhìn không ra bạn trai em thế mà lại là phú nhị đại."

"Áy... Cái gì bạn trai, tui em chỉ là bạn học." Nhan Tiểu Mạn vội vàng giải thích.

"Còn muốn giả vờ trước mặt chị?"

Tần Lam giả hoạt cười nói: "Chị còn không hiểu rõ em sao? Từ nhỏ đến lớn, em có bao giờ từng thân cận với nam sinh chứ?"

Tâm tư bị chị họ vạch trần, Nhan Tiểu Mạn lập tức đỏ mặt.

Nhan Tiểu Mạn nhìn theo bóng lưng Lâm Nhân, ngao kiêu nói: "Chúng em thật sự chỉ là bạn học, mời hấn ăn cơm bởi vì thiếu hấn nhân tình mà thôi!"

"Trong nhà Lâm Nhân rất giàu có phải không?" Tần Lam hỏi.

Đồng hồ hơn 200 ngàn nói mua liền mua, mấu chốt là quá trình từ nhìn thử đến trả tiền, vền vẹn chưa một phút...

Mặc dù điều kiện gia đình Tần Lam xem như khá tốt, nhưng cô biết rõ, mình và Lâm Nhân thực sự không thể so sánh được.

Chiếc Mini Cooper của cô có giá 32 vạn, thế nhưng xe và đồng hồ hoàn toàn bất đồng.

Xe có thể tính là vật phẩm thiết yếu, nhưng đồng hồ lại không thể tính.

Hơn nữa, chiếc xe này bởi vì cô thi đậu nghiên cứu sinh nên cha mẹ mới trả góp để mua cho, mỗi tháng Tần Lam còn phải trả tiền mua xe.

Vì mua chiếc xe này, cả nhà trước trước sau sau bận rộn nửa tháng, dạo qua bảy tám cửa hàng 4S, chọn đi chọn lại rốt cuộc mới dám mua.

Còn Lâm Nhân thì sao?

Đồng hồ hơn 200 ngàn, trong vòng một phút quyết định mua, người khác nhìn vào còn tưởng hấn bỏ hai mươi khối tiền mua ly trà sữa.

Dựa theo tỉ lệ tiêu phí đến tính toán, Tần Lam đoán chừng tài sản trong nhà Lâm Nhân tối thiểu phải trên ức.

Nhan Tiểu Mạn thấy chị họ hỏi thăm, khẽ nhủ mày, suy tư một lát mới dám trả lời: "Em cũng không rõ trong nhà Lâm Nhân lắm. Trong trường học, hấn sinh hoạt rất bình thường, nhìn không ra điểm nào đặc biệt, thường xuyên lái xe điện học, giống y như đúc học sinh bình thường."

Nghe vậy, Tần Lam nhớ lại hành trình từ lúc tiếp xúc Lâm Nhân đến giờ.

Rõ ràng rất có tiền, nhưng ăn mặc trái lại vô cùng phổ thông, điểm này cho thấy hấn không ưa thích hàng hiệu. Cá tính cũng không kiêu căng, ngược lại còn rất khiêm tốn. Có thể chấp nhận ngồi trên vali hành lý, đại biểu tính cách hiền hoà.

Nhất thời, hảo cảm của Tần Lam đối với Lâm Nhân tăng vọt lên.

Nghĩ tới đây, cô nhỏ giọng nói với Nhan Tiểu Mạn: "Hiện giờ loại nam sinh này gần như tuyệt chủng rồi, Tiểu Mạn, em phải nắm chắc, bằng không đợi lên đại học, nhất định hấn sẽ hấp dẫn một đồng lớn nữ sinh."

Nhan Tiểu Mạn không hề nghĩ nhiều như vậy, do mới vừa tốt nghiệp cao trung nên cô còn chưa tiếp xúc xã hội nhiều, hiện tại cô còn mơ ước tình yêu thuần khiết, ngược lại không quá coi trọng tiền tài.

Nữ sinh tuổi này chính là như vậy, nguyên nhân thích một người rất đơn giản, có thể bởi vì ngày đó hấn mặc một chiếc áo sơ mi trắng sạch sẽ, cũng có khả năng bởi vì chữ viết tay của hấn rất đẹp, chỉ thế thôi.

Kỳ thật chính Nhan Tiểu Mạn cũng cảm thấy rất kỳ quái, ba năm cao trung, cô và Lâm Nhân gặp nhau không nhiều, thậm chí số câu trò chuyện giữa hai người có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Tới tận lần gặp gỡ ngẫu nhiên tại trạm xe buýt lúc trước, hai người mới bắt đầu dần dần quen thuộc.

Mặc dù Lâm Nhân luôn luôn khi dễ cô, khiến cô tức giận đến nghiêng răng, nhưng Nhan Tiểu Mạn lại không bài xích, ngược lại, cô cảm thấy ở chung cùng Lâm Nhân rất thư thái, cũng rất vui sướng.

"Đâu có chuyện gì liên quan tới mình, mình cũng không phải bạn gái hấn mà."

Nhan Tiểu Mạn nghĩ thầm, tên khốn này vẫn chưa thổ lộ với mình. Hơn nữa dù hấn thổ lộ, mình cũng chưa chắc sẽ đáp ứng hấn.

"Ha ha!"

Tần Lam thấy Nhan Tiểu Mạn ngao kiêu, không nói gì, chỉ là nở nụ cười rất thâm ý.

Cô hiểu rất rõ em họ mình, cái gì cũng tốt, chỉ có tật xấu là quá ngao kiêu, tục xưng mạnh mẽ.

...

Lâm Nhân quét thẻ trả tiền xong, ban thưởng lập tức tới.

"Keng ~ "

"Lần này tiêu phí bạo kích 380%, thu hoạch được phần lợi nhuận kim ngạch 851.200 nguyên!"

380%?

Vạn khí coi như không tồi, mua cái đồng hồ đeo tay chẳng những không tốn tiền, ngược lại kiếm lời hơn 60 vạn.

Mặt khác, cấp bậc của hấn cũng thành công lên tới LV3.

Kí chủ: Lâm Nhân

Đẳng cấp: LV3

LV3 đặc quyền ban thưởng: Mỗi lần chớp mắt đều sẽ được ban thưởng 0.4 nguyên

Kinh nghiệm thăng cấp: 0/1000000 (kinh nghiệm chỉ có thể thông qua tiêu phí mới thu hoạch được, thông qua vay mượn hoặc kiếm được tiền đều không cách nào nhận được EXP!)

Hệ Thống Thương Thành: [Thần bí bằng nhạc] (PS: 24 giờ tính từ khi mua sắm thương phẩm, Hệ Thống Thương Thành sẽ lần nữa đổi mới.)

Đạo cụ: Không

Kỹ năng: [Một tay lái Ferrari]

Kim ngạch: 867.822,3 nguyên

...

Đẳng cấp tăng lên tới LV3, lấy được kim ngạch lần nữa tăng gấp đôi, biến thành 0.4 nguyên.

Mỗi ngày thu hoạch cũng từ 3800 biến thành 7600.

Một tháng hơn 200 ngàn, khoảng cách Ferrari lại gần hơn một bước.

Hệ Thống Thương Thành rốt cuộc mở ra, chỉ là thương phẩm trong đó làm hấn hơi bất ngờ.

Được rồi, chờ đến khách sạn rồi từ từ nghiên cứu sau!

Lúc này, Sherry mở miệng hỏi: "Lâm tiên sinh, ngài muốn đeo đồng hồ ngay lập tức hay gọi lại ạ?"

"Đeo ngay lập tức!"

"Tốt!"

Sherry gật đầu cười, cầm lấy đồng hồ, nhẹ nhàng đeo lên tay Lâm Nhân.

Lâm Nhân nhìn đồng hồ trên cổ tay, cảm thụ nhiệt độ trên đó truyền tới, hài lòng khen ngợi: "Rất tốt, cảm ơn chị đề cử."

"Nào có, phục vụ cho ngài là vinh hạnh của tôi." Sherry khiêm tốn xong liền giới thiệu hậu mãi: "Ngoài ra chúng tôi còn miễn phí đưa tặng ngài hai dây đồng hồ, chất liệu theo thứ tự là da cá sấu và cao su, bảo đảm ngài thoải mái trong bất kì hoàn cảnh, bất kì trường hợp nào."

Sau khi lấy hộp chứa dây đồng hồ ra, Sherry đồng thời đặt danh thiếp của mình vào bên trong, tươi cười bảo: "Lâm tiên sinh, sau này nếu ngài có bất cứ vấn đề gì về đồng hồ thì có thể tùy thời trung cầu ý kiến ta."

"Cuối cùng, tôi vô cùng cảm tạ ngài đã lựa chọn Vacheron Constantin, chúng tôi bảo đảm, lần trải nghiệm mua sắm này sẽ làm ngài hài lòng."

Lâm Nhân cầm theo túi mua sắm, quay đầu nói với hai người kia: "Xong rồi, chúng ta đi thôi!"

Nhan Tiểu Mạn tò mò nhìn đồng hồ của hấn, nghi ngờ: "Lâm Nhân, sao cậu lại đột nhiên muốn đến mua đồng hồ? Tôi nhớ trước đây hình như cậu chưa từng đeo đồng hồ."

Lâm Nhân trêu ghẹo: "Một tay lái Ferrari quá đơn điệu, cho nên tôi mua cái đồng hồ đeo tay để tô điểm."

Nói đến Ferrari, Nhan Tiểu Mạn lập tức hồi tưởng lại lần trước tại trạm xe buýt Lâm Nhân khi dễ mình, cô nhin không được mãi mãi răng mèo.

Tần Lam và Sherry ở bên cạnh đồng thời cạn lời. Cảm thấy một tay lái Ferrari quá đơn điệu, thế là bỏ ra hơn 200 ngàn mua cái đồng hồ đeo tay tô điểm... Đây chính là cuộc sống của người có tiền sao?

Bạn đang đọc truyện *Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Làm Thần Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Quán bar Lộ Thiên

Vừa ra ngoài Vacheron Constantin, sóng nhiệt lập tức ập tới.

Tần Lam lấy tay quạt gió, cau mày: "Thời tiết quá nóng, Lâm Nhân, cậu chuẩn bị đi đâu?"

"Trước tiên về khách sạn cắt đồ!"

Tần Lam hỏi: "Có xa hay không? Cần tôi lái xe đưa cậu đi không?"

"Không cần, ngay ở phía trước, đi mấy bước là đến rồi." Lâm Nhân khoát tay, ngay sau đó thử mời: "Các cô có muốn đến khách sạn nghỉ ngơi một chút hay không?"

"Được, vậy chúng tôi quấy rầy rồi."

Tần Lam hơi do dự một chút rồi gật đầu đáp ứng.

Hết cách, thời tiết buổi chiều thực sự quá nóng, nắng to cỡ này rất dễ làm người ta cảm nắng, xem ra đành phải chờ đến tối, nhiệt độ không khí mát mẻ rồi mới có thể đi ra ngoài chơi.

Lâm Nhân đã đặt trước khách sạn Four Seasons Hotels and Resorts, đây là khách sạn năm sao uy tín tại Ma đô, trước khi xuất phát, hấn đã sớm đặt phòng rồi.

Sở dĩ lựa chọn Four Seasons Hotels and Resorts là bởi vì vị trí địa lý của khách sạn này rất tốt.

Four Seasons Hotels and Resorts tọa lạc tại đường Tây Nam Kinh phồn hoa, bên ngoài chính là phố buôn bán, hơn nữa khoảng cách quảng trường nhân dân, Nhà hát lớn Thượng Hải,

bảo tàng Thượng Hải đều gần vô cùng, đi bộ mấy trăm mét là đến. Lại thêm đối diện khách sạn có rất nhiều cửa hàng, mua sắm cực kỳ thuận tiện.

Đối với người lần đầu tiên tới Ma đô du lịch như Lâm Nhân, nơi này chính là lựa chọn hàng đầu.

Do mặt trời quá chói chang, ba người vội vã chạy tới Four Seasons Hotels and Resorts.

Vừa đi vào khách sạn, lập tức nhân viên phục vụ tươi cười chào đón.

Nói thực ra, đại sảnh khách sạn trang trí tráng lệ nhưng lại khiến người ta khó có cảm giác hai mắt tỏa sáng. Tuy nhiên, xét trên tổng thể thì cũng khá tốt, đặc biệt là nhân viên khách sạn rất nhiệt tình, kể cả đi lao công cũng mỉm cười khi gặp khách hàng.

Lâm Nhân đã đặt trước phòng xa hoa, cộng thêm bữa sáng, giá cả một ngày là 2.499. Giá tiền này đối với khách sạn năm sao thì không tính là cao.

Khi biết giá cả khách sạn, Nhan Tiểu Mạn cùng Tần Lam đều tương đối bình tĩnh, dù sao các cô vừa mới tận mắt thấy Lâm Nhân bỏ ra hơn 200 ngàn mua đồng hồ.

Lâm xong thủ tục, ba người được nhân viên hướng dẫn, theo thang máy đi tới một căn phòng trên lầu 20.

Diện tích phòng không được như Lâm Nhân tưởng tượng, chỉ có chưa 40 m², thuộc về loại phòng tiêu chuẩn. Điểm duy nhất khiến Lâm Nhân ngoài ý muốn là trong phòng khách có một quầy bar nhỏ, đồng thời trang bị luôn cả tủ lạnh.

"Tiên sinh, nếu ngài cần phục vụ, chỉ cần sử dụng điện thoại trong phòng là được, chúc ngài nghỉ ngơi thật tốt." Nhân viên phục vụ vừa dứt lời liền nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

Sau khi vào phòng, chuyện đầu tiên Lâm Nhân làm chính là lập tức mở máy lạnh.

Về phần Tần Lam cùng Nhan Tiểu Mạn, hai người đều đang nằm như chết trên ghế sa lông.

Hành trình đi mấy trăm mét dưới thời tiết nóng bức quả thật còn mệt mỏi hơn chạy mấy cây số.

Lâm Nhân mở tủ lạnh ra, nhìn rượu và đồ uống bên trong, hỏi: "Các cô muốn uống cái gì?"

"Tùy tiện!"

"Nước đá!"

Sau khi đưa nước đá cho hai người, Lâm Nhân ngồi ở trên ghế sa lông, không khỏi cảm thán: "Xem ra thời tiết này không thích hợp đi ra ngoài du lịch."

"Tôi nghĩ đến đám phú nhị đại các cậu đi ra ngoài du lịch hẳn là sẽ chọn những địa điểm như Malesdives hoặc Fiji, chí ít cũng sẽ dạo một vòng quay Châu Âu, không ngờ cậu lại chọn Ma đô." Tần Lam trêu ghẹo.

Lâm Nhân hơi động tâm, cười đáp: "Ý kiến này không sai, sang năm nghỉ hè có thể thử xem! Chị Lam, Ma đô có địa điểm du lịch nào?"

"Tôi xem như người địa phương, bởi vậy nói thật, Ma đô thực sự chẳng có gì để chơi. Nơi này tràn ngập không khí thương nghiệp, quá ít nội tình văn hóa lịch sử." Tần Lam uống vào một ngụm nước đá, sau đó bắt đầu giới thiệu:

"Hội triển lãm và văn miếu là những nơi tôi không đề cử cậu nên đi, quá nhiều người, hơn nữa thời tiết này mà chen lấn trong những nơi đó thì chẳng khác nào hành xác."

"Cậu có thể thử dịp buổi tối đi dạo một vòng bên ngoài bãi biển, ở đó có mấy quán bar lộ thiên, không những có thể vừa xem cảnh đêm, mà còn được ngắm vô số mỹ nữ."

Câu nói sau cùng mang theo vài phần thâm ý.

Tần Lam cho rằng Lâm Nhân cùng Nhan Tiểu Mạn đã thành cặp đôi, cho nên tự nhiên muốn giúp đỡ em họ nhà mình.

Quán bar lộ thiên?

Lâm Nhân rất hứng thú: "Quán bar lộ thiên, nghe có vẻ rất thú vị, buổi tối có thể đi xem thử."

Nhan Tiểu Mạn căng thẳng, bật thốt lên: "Không được đi."

Cô lập tức hối hận, vội vàng nháp một hộp nước đá, che giấu sự bối rối của mình, sau đó liền giải thích: "Ý tôi là đừng nên đi một mình, tôi cũng muốn đi, trước giờ tôi chưa từng đến quán bar, cho nên muốn đi mở mang tầm mắt một lần."

Nhan Tiểu Mạn không biết mình bị sao, chỉ là vừa nghe chị họ nói mỹ nữ trong quán bar nhiều, lại thêm Lâm Nhân hứng thú muốn đi thử xem, trong lòng cô không hiểu sao lại khẩn trương.

Lâm Nhân kỳ quái nhìn Nhan Tiểu Mạn một cái, nghĩ thầm cô nàng này không phải là coi trọng mình chứ?

Tuy nhiên hẳn cũng không nói gì, mà lại quay đầu hỏi: "Chị Lam thì sao? Có muốn cùng đi hay không?"

Tần Lam vốn không muốn đi, bởi vì buổi tối cô định viết luận văn mà giáo sư giao cho. Nghiên cứu sinh chính là như vậy, thời gian nhìn qua dường như rất dư dả, trên thực tế bận hơn cả chó, tương đương người làm công giá rẻ cho giáo sư, việc mệt nhọc cỡ nào cũng phải làm. Nếu như xui xẻo gặp phải một vị giáo sư keo kiệt thì liên cẳng thảm, ngay cả chút tiền lương cũng chẳng có.

Nhưng cô lại không yên lòng Nhan Tiểu Mạn theo Lâm Nhân đến quán bar, buộc lòng phải đáp ứng: "Được, vậy chúng ta cùng đi!"

Lâm Nhân tiếp tục hỏi: "Ngoại trừ ngoài bãi biển thì sao? Còn có chỗ nào thú vị đáng khám phá không?"

Nhan Tiểu Mạn đã khôi phục ngữ điệu bình thường: "Tôi cảm giác Ma đô không thích hợp du lịch."

Nghe vậy, Lâm Nhân lập tức chế nhạo: "Vậy cậu đến Ma đô để làm gì?"

"Đương nhiên là thăm hỏi chị họ cùng cô chú, thuận tiện tham quan đại học Phục Đán, sớm quen thuộc trường học." Nhan Tiểu Mạn trả lời rất tự nhiên.

Nếu cứ nằm đợi trong phòng đến tối thì thực sự quá nhàm chán.

Lâm Nhân cầm IPAD khách sạn, tùy ý kéo mấy cái, phát hiện trong khách sạn có bể bơi và dịch vụ massage.

Bơi lội dưới thời tiết này quả thật không gì sánh bằng.

Nghĩ tới đây, hân hở miệng nói: “Tôi chuẩn bị đi bể bơi khách sạn chơi, các cô có muốn hay không đi?”

“Tôi không vấn đề, Tiểu Mạn thì sao?” Tần Lam vừa nói vừa đưa mắt nhìn sang Nhan Tiểu Mạn.

Nhan Tiểu Mạn do dự chốc lát, cảm thấy đợi trong phòng như vậy xác thực rất nhàm chán, thế là gật đầu: "Vây cùng đi thôi, nhưng mà chúng tôi không mang theo áo tắm."

"Không sao, khách sạn hẳn phải có bán áo tắm."

Bạn đang đọc truyện *Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Làm Thần Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Phiên bản bạn trai hoàn mỹ

Four Seasons Hotels and Resorts thiết kế hồ bơi trên tầng thượng, đồng thời còn có cả phòng tập thể hình.

Hoàn cảnh bể bơi rất tốt, bơi một hồi rồi thì có nằm ở trên ghế, nhân nhả thường thức cảnh sắc phía dưới xuyên qua lớp kính trong suốt.

Chỉ có điều giá cả áo tắm trong này tương đối cao, vền vẹn một cái quần bơi nam đã lên tới 300 khối, về phần áo tắm nữ lại càng quý hơn, khoảng chừng trên dưới 800 khối.

Hai cô gái đều tương đối bảo thủ, cho nên đều chọn áo tắm liền mảnh.

Sau khi chọn xong, Lâm Nhân không nói hai lời trực tiếp trả tiền, Nhan Tiểu Mạn không nhịn được nói thầm "Rất đắt!"

"Gấp đôi giá thị trường, xem như tiền nào của nấy, tối thiểu chất lượng áo tắm ở đây bảo đảm không có vấn đề, khác với những khách sạn khác toàn bán đồ kém chất lượng." Tần Lam tại Ma đô sinh sống nhiều năm như vậy, vì vậy đối với đủ loại nhãn hiệu có chút hiểu ít nhiều.

Lâm Nhân thay đồ bơi xong, thấy các cô còn chưa đi ra, liền một mình xuống nước trước.

Cái bể bơi này hơi vắng, chỉ có tầm hai ba người đang lười biếng ngủ gà ngủ gật trên ghế.

Lâm Nhân bơi hết một vòng thì Nhan Tiểu Mạn cùng Tần Lam mới từ phòng thay quần áo đi ra.

Trong nháy mắt nhìn thấy Nhan Tiểu Mạn, Lâm Nhân hơi sững sờ.

Áo tắm liền mảnh bó sát người, thân thể cao 1m68 của Nhan Tiểu Mạn được thể hiện ra ngoài một cách vô cùng tinh tế, đôi chân thon dài thẳng tắp có thể xưng hoàn mỹ, màu áo tắm đen tuyền làm cho làn da của cô nhìn qua dường như trắng không tỳ vết.

Khuyết điểm duy nhất chính là gấu quá nhỏ, tuy nhiên cũng có một phong vị khác.

Đây là lần đầu tiên Nhan Tiểu Mạn tới hồ bơi, cho nên cô hơi ngượng ngùng.

Nhất là cảm nhận được ánh mắt của Lâm Nhân, Nhan Tiểu Mạn càng thêm ngượng ngùng, vội vàng nhảy xuống bể bơi, chỉ lộ ra cái đầu nhỏ trên mặt nước, nom cực kỳ đáng yêu.

Hai người dù sao cũng không chưa có mối quan hệ đó, bởi vậy Lâm Nhân có chừng có mực, thường thức một phen rồi nhanh chóng bơi tiếp.

Tần Lam cùng Nhan Tiểu Mạn ngược lại không thích bơi lội, mà chỉ hưởng thụ ngâm mình dưới nước, vui vẻ trò chuyện.

"Làn da Lâm Nhân thật tốt, chị thật sự rất hâm mộ." Tần Lam nói bằng giọng ngưỡng mộ.

"Đúng vậy! Không biết hẳn ăn gì mà lớn lên trắng thế." Nhan Tiểu Mạn gật đầu phụ họa.

"Tiểu Mạn, em nói xem có phải hẳn có bí quyết bảo dưỡng đặc biệt hay không?"

"Hẳn là không có chứ?" Nhan Tiểu Mạn không xác định lắm, lập tức bổ sung: "Nếu không thì chị hỏi thử xem?"

"Lâm Nhân!" Tần Lam khua tay.

Nghe được có người gọi mình, Lâm Nhân liền đổi phương hướng bơi về phía hai cô gái.

"Thế nào?"

"Lâm Nhân, làn da cậu tốt như vậy, có bí quyết bảo dưỡng gì không?" Trong mắt Tần Lam lộ ra vẻ chờ mong.

"Bí quyết?"

Lâm Nhân trêu ghẹo: "Đương nhiên là có rồi!"

"Có thể dạy chúng tôi không?"

Hai mắt Tần Lam sáng lên tràn đầy hưng phấn, ngay cả Nhan Tiểu Mạn cũng vểnh tai lên lắng nghe.

Thấy thế, Lâm Nhân không khỏi âm thầm bĩu bĩu môi.

A, phụ nữ!

"Đương nhiên có thể!" Lâm Nhân gật đầu, nói bậy một cách nghiêm trang: "Kỳ thật rất đơn giản, mỗi ngày ăn ít nhất hai món cay Tứ Xuyên, duy trì liên tục như vậy mười tám năm là được."

Tần Lam vốn đang rất hưng phấn, kết quả phát hiện Lâm Nhân đang chọc các cô, lập tức đen mặt.

Kỳ thật Lâm Nhân cũng không nói nói dối, Lâm Quốc Đồng học món cay Tứ Xuyên, bởi vậy người một nhà đều bị ông dưỡng thành thói quen ăn món cay Tứ Xuyên.

...

Ba người chơi ở bể bơi đến hơn bốn giờ chiều mới đứng dậy về phòng.

Tắm rửa, sấy tóc, thời gian nhanh chóng trôi đến lúc sáu giờ.

Bơi lội là môn vận động phi thường hao phí thể lực, hiện tại bụng Lâm Nhân sớm đã đánh trống kêu đói rồi.

"Gần đến giờ lắm, chúng ta đi ăn cơm đi!"

Nhan Tiểu Mạn cũng đói bụng, gật đầu: "Được, đi đâu ăn?"

Lâm Nhân đề nghị: "Ngay trong này đi, ở đây có một tiệm cơm Trung một sao Michelin, rất đáng thử một lần."

Sau khi quyết định, ba người một đường giết tới lầu hai nhà hàng.

Quán cơm Michelin quả nhiên đặc sắc, một phần cơm chiên 88, bò xào bông cải 98, một bình trà 200...

Ba người tổng cộng gọi năm món ăn, đợi gần một giờ mới thấy đồ ăn dọn lên hết.

May mà trong quán cơm còn có điểm tâm tự phục vụ, có thể tạm thời lấp bao tử.

Lâm Nhân lần lượt nếm thử từng món, không khỏi khẽ nhíu mày.

Hương vị vẫn được, nhưng vền vền chỉ là vẫn được.

Nếu như đây chỉ là một quán cơm Trung phổ thông, vậy Lâm Nhân sẽ đánh giá khá ổn, thế nhưng đây là nhà hàng một sao Michelin, thế mà chất lượng chỉ như vậy, quả thật làm người ta rất thất vọng.

Món chính còn không bằng điểm tâm tự chọn, hơn nữa thời gian mạng thức ăn lên quá chậm, điểm sáng duy nhất đáng kể có lẽ là thái độ phục vụ.

"Có hơi thất vọng." Lâm Nhân đề đũa xuống, bình luận.

"Vẫn được, tôi cảm thấy điểm tâm ở đây rất ngon!" Nhan Tiểu Mạn vừa lau miệng vừa nói.

Ăn hàng thường thường chính là dễ dàng thỏa mãn như vậy.

Tần Lam cười nói: "Người có tiền như cậu có phải thường thích bắt bè mỹ thực hay không?"

"Không liên quan đến có tiền, có thể là do tôi mong đợi quá cao." Lâm Nhân lắc đầu.

Từ nhỏ, hắn đã bị nhiễm tính kén ăn của Lâm Quốc Đồng, quan trọng là hắn kỳ vọng rất cao trước khi tới đây.

Quả nhiên kỳ vọng càng cao, thất vọng càng lớn.

Một bữa cơm 2800 khối, sau khi thanh toán, Lâm Nhân hỏi: "Bây giờ nên xuất phát đến quán bar chưa?"

"Đi thôi, đừng đến quá muộn, nếu không thì sẽ không còn chỗ ngồi." Tần Lam gật đầu.

Bãi biển Ma đô vào đêm là nơi có lưu lượng người lớn nhất.

Mà quán bar lộ thiên chỉ vền vền có mười mấy cái, nếu đi trễ thì khẳng định phải xếp hàng rất lâu.

Lúc chàng vạng tối, mặt trời rớt cục xuống núi, toàn bộ Ma đô trong nháy mắt trở nên mát mẻ hơn rất nhiều.

Tần Lam lái Mini Cooper, thừa dịp chờ đèn đỏ, tranh thủ nói chuyện phiếm: "Lâm Nhân, trước kia cậu thường xuyên đi chơi hộp đêm phải không?"

"Chị có phải hiểu lầm về kẻ có tiền hay không?"

Lâm Nhân lắc đầu bật cười: "Không phải mỗi người đều hứng thú với sinh hoạt xa hoa truy lạc, ngày nào cũng sống trong hộp đêm. Trên thế giới này có rất nhiều thứ ý nghĩa, hộp đêm chỉ là một trong số đó mà thôi. Nói thực, trước đây tôi chưa từng đến quán bar, bởi vậy lần này mới tính đi mở mang kiến thức."

Nếu đổi thành một tên phú nhị đại khác nói như vậy, Tần Lam chỉ sợ chẳng thềm tin dù chỉ một dấu chấm câu.

Nhưng nếu Lâm Nhân nói, vậy thì độ tin cậy lại rất cao.

Chủ yếu là do khí chất của hắn thiên hướng về yên tĩnh, lời nói cử chỉ mặc dù hơi non nớt nhưng lại rất vừa vặn, không kiêu căng không khoe khoang, bởi vậy rất dễ dàng lấy được tín nhiệm của người khác.

"Được đó Lâm Nhân, cậu quả thực là phiên bản bạn trai hoàn mỹ, nếu tôi trẻ hơn năm sáu tuổi thì nhất định sẽ chủ động theo đuổi cậu!" Tần Lam đùa giỡn.

Mặc dù là đùa giỡn, nhưng có thể nhìn ra được Tần Lam phi thường hài lòng về bản.

Do sống nhiều năm tại cái đô thị nhuộm đầy màu sắc thương nghiệp như Ma đô, Tần Lam thường xuyên thấy đủ loại kẻ có tiền, thế nhưng loại như Lâm Nhân thì quả thực là thừa thớt hơn cả quốc bảo.

Bạn đang đọc truyện *Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Làm Thần Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Cậu có thích tôi không?

Kỳ thật đường Tây Nam Kinh không xa bãi biển lắm, chỉ khoảng hơn một cây số mà thôi.

Nhưng ba người lái xe thế mà mất tận nửa giờ mới đến nơi.

Đây chính là hiện trạng giao thông ở Ma đô...

"Tôi cảm giác nếu chúng ta đi bộ thì đã sớm tới rồi." Lâm Nhân thật sự cạ lời.

Người địa phương - Tần Lam hiển nhiên đã không cảm thấy kinh ngạc: "Đây mới chỉ là tình trạng bình thường ở Ma đô, hôm nào cậu thử bị kẹt trên cao tốc suốt 5 tiếng đồng hồ thì mới biết thế nào là đau khổ."

Sau khi đậu xe xong, ba người bắt đầu dạo bước, nhìn dòng người tấp nập, Lâm Nhân hỏi: "Chị Lam, chúng ta đến quán bar nào?"

Tần Lam trầm ngâm chốc lát rồi đáp: "Đến quán bar lộ thiên trong khách sạn Indigo đi, vị trí ở đó tương đối tốt, tầm mắt rộng rãi, có thể thỏa thích ngắm nhìn cảnh đêm."

"Chị Lam thường xuyên đến đó chơi sao?" Lâm Nhân thấy cô quen thuộc quán bar nên hiếu kỳ hỏi.

"Thời còn ở đại học, tôi thường cùng khuê mật trong ký túc xá tới đây chơi, tuy nhiên từ khi thi nghiên cứu đến nay tôi chưa có cơ hội trở lại." Tần Lam thờ dãi, có chút hoài niệm khoảng thời gian nhàn nhã năm đó.

"Tần Lam?"

Đúng lúc này, một giọng nói mang theo sự kinh ngạc vui mừng vang lên sau lưng ba người.

Cả nhóm quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một mỹ nữ đáng người cao gầy đang vẫy tay về phía bọn họ.

Vị mỹ nữ này cao hơn Nhan Tiểu Mạn, trên dưới 1m7. Áo phông màu trắng phối với quần jean cao bồi, dưới chân một đôi giày trắng, nhìn qua phi thường nhẹ nhàng khoan khoái.

Điểm đáng chú ý nhất của mỹ nữ là ngũ quan xinh xắn, nhan trị của cô tối thiểu phải 92 điểm.

Mái tóc dài cuộn lên rất hợp với khuôn mặt, toát ra khí chất quyến rũ.

"An Nhiễm? Đã lâu không gặp!"

Tần Lam tươi cười đi lên trước, ôm đối phương một cái.

Mỹ nữ An Nhiễm hỏi: "Đúng rồi, cậu sao lại có thời gian đi ra chơi?"

"Vốn buổi tối chuẩn bị ở nhà nghiên cứu luận văn, nhưng em họ mình cùng bạn học hôm nay tới Ma đô chơi, muốn kiến thức quán bar lộ thiên ngoài bãi biển."

Tần Lam lập tức giới thiệu: "Đây là em họ tôi Nhan Tiểu Mạn, người kia là bạn học Lâm Nhân."

"Chào mọi người, tôi gọi An Nhiễm, là ông xã của Tần Lam, hai em gọi chị Nhiễm là được rồi." Tính cách An Nhiễm rất rộng rãi, lập tức chủ động giới thiệu bản thân.

"Cậu muốn chết rồi! Cái gì ông xã, trước mặt em họ mình chớ nói lung tung." Tần Lam cười mắng.

Lâm Nhân nhìn ra được quan hệ hai người phi thường tốt, bản là loại khuê mật không có gì giấu nhau.

Hai người vừa là bạn học vừa ở cùng phòng ký túc xá thời đại học, sau khi tốt nghiệp, mặc dù hai người đều thi đậu nghiên cứu sinh nhưng lại không cùng trường nữa.

Sau vài câu đùa giỡn, Tần Lam nghiêm túc hỏi: "Cậu thì sao? Nghe nói mấy nghiên cứu sinh bên cậu bạn đến mức sắp hói đầu rồi mà cậu vẫn còn có tâm tình đi dạo biển sao?"

"Đừng nói nữa!"

An Nhiễm làm vẻ mặt đau khổ, thờ dãi đáp: "Bây giờ mình thực hối hận, lúc trước cho rằng ứng dụng kinh tế học rất nhẹ nhõm, sau này cũng dễ tìm việc làm. Kết quả hoàn toàn không có chuyện như vậy, hiện tại mỗi ngày đều phải giải quyết mấy cái luận văn, mấy ngày nay mình đều vui đầu ở trong túc xá tra tư liệu, não sắp nổ tới nơi rồi, nếu còn không ra ngoài thư giãn đầu óc thì mình trẻ kinh mất thôi."

"Đáng thương!"

Tần Lam vuốt vuốt tóc An Nhiễm, đau lòng nói.

An Nhiễm đánh rớt cái tay nhỏ trên đầu mình, nheo mắt nói: "Nghịch ngợm, lại muốn chơi trò trao đổi nhân vật với ba ba chơi phải không?"

"Ha ha!"

Nhan Tiểu Mạn nhin không được cười ra tiếng.

Lâm Nhân cũng cảm thấy rất thú vị, xem ra cách đùa giỡn giữa của nữ sinh không thua kém gì nam sinh.

Tần Lam đề nghị: "Chúng mình chuẩn bị đi quán bar lộ thiên trong khách sạn Indigo, có muốn cùng đi uống một ly không?"

"Đương nhiên muốn cùng đi, chị em chúng ta khó khăn lắm mới gặp được, nhất định phải uống một ly." An Nhiễm ôm bả vai Tần Lam cười nói.

Dứt lời, nhóm bốn người lập tức hướng về khách sạn Indigo.

Tần Lam và An Nhiễm dường như thật sự lâu lắm không gặp mặt, cho nên song song đi cùng một chỗ, cười cười nói nói, phăng phất chủ đề trò chuyện mãi không hết.

Nhan Tiểu Mạn cố ý đi sau mấy bước, nhìn bóng lưng An Nhiễm, thầm ý hỏi: "Lâm Nhân, chị An Nhiễm thật là xinh đẹp, cậu nói phải hay không?"

"Tạm được, đơn thuần so sánh nhan trị thì hai người không phân cao thấp."

Lâm Nhân nói vậy làm Nhan Tiểu Mạn rất vui vẻ, nhưng mà lời kế tiếp lại cô tức giận đến nghiến răng, "Tuy nhiên đáng người chị ấy tốt hơn cậu, gấu cũng lớn hơn cậu."

Nhan Tiểu Mạn tức giận trừng mắt liếc hần một cái, sau đó quay đầu qua, không để ý đến hần nữa.

Thấy thế, Lâm Nhân mỉm cười, hai tay rút túi, vừa đi vừa hứng thú đánh giá cảnh đường phố vào đêm.

Một lát sau, thấy Lâm Nhân vẫn không có ý định mở miệng nói, trong lòng Nhan Tiểu Mạn thầm tức giận: "Tên khốn! Chết thẳng nam! Chi biết khi dễ tôi, khen tôi một câu thì sẽ chết à!"

Mấy phút đồng hồ sau, Nhan Tiểu Mạn chủ động đánh vỡ trầm mặc, nhỏ giọng thăm thì: "Hừ, gấu lớn có gì tốt."

Lâm Nhân vui vẻ đáp: "Bởi vì gấu lớn không nào, dễ lừa!"

"Chị họ nói quả nhiên không sai, đàn ông đều là đại lừa gạt!" Nhan Tiểu Mạn tức giận càng tròn mắt to hơn

Lâm Nhân không nói gì, mà chỉ lẳng lặng nhìn cô.

Nhan Tiểu Mạn bị hần nhìn vậy nên hơi run rẩy, cảnh giác hỏi: "Cậu muốn làm gì?"

"Nhan Tiểu Mạn, cậu có thích tôi không?" Lâm Nhân bỗng nhiên chân thành hỏi.

Vấn đề bất thành linh khiến hô hấp của Nhan Tiểu Mạn trì trệ.

Nhan Tiểu Mạn cảm thụ được trái tim mình đang loạn nhịp, nuốt nước miếng một cái, cà lăm trả lời: "Sao... sao có thể, tôi mới không thích cái loại chết thẳng nam như cậu."

"Hô!"

Lâm Nhân nhẹ nhàng thờ phào, giả bộ như vừa sống sót sau tai nạn: "Vậy tôi an tâm!"

Chờ đã!

Cái gì mà vậy tôi an tâm?

Nhan Tiểu Mạn lập tức ngậy ngẩn, sắc mặt ngố không chịu được.

Nói thật, suốt ba năm cao trung, đây mới là lần đầu tiên Lâm Nhân nhìn thấy Nhan Tiểu Mạn xuất hiện loại vẻ mặt này, nhất thời nhin không được cười ra tiếng.

Lúc này, cô rút cuộc mới phản ứng

"Lâm Nhân! Tôi liều mạng với cậu!"

Nhan Tiểu Mạn hét lên, nhào vào trong ngực Lâm Nhân, hung hăng cắn một cái lên vai hần.

"Cmm!"

"Nhanh nhả ra, đau đau đau!"

"Tê! Còn không há miệng ra thì thịt cũng bị cậu cắn nát đó!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Chi Muốn An Tĩnh Làm Thần Hào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Ai chịu nổi?

(Dịch giả: Thay đổi xưng hô một chút do đã của được rồi)

Nhan Tiểu Mạn thực sự bị chọc tức, cắn trợn nửa phút mới hài lòng nhả ra.

"Cmn, cậu chắc chắn là chó đại!" Lâm Nhân vừa xoa bả vai vừa chế nhạo

Hốc mắt Nhan Tiểu Mạn ửng đỏ, giọng nói mang theo tiếng khóc nức nở, ủy khuất: "Ai bảo cậu luôn luôn khi phụ mình, tên khốn này!"

Thiếu nữ tình hoài...

Aizz!

Lâm Nhân thờ dài, vuốt vuốt đầu cô, nói khẽ: "Vậy cậu thích bị mình khi dễ sao?"

Nhan Tiểu Mạn lập tức đỏ mặt, vội vàng cúi đầu xuống.

Hồi lâu sau mới truyền đến một tiếng nhỏ đến không thể nghe được "Ân!"

...

"Đến, quán bar lộ thiên ngay ở... A? Người đâu?"

Tần Lam quay đầu, chợt phát hiện sau lưng trống tuếch.

An Nhiễm trề môi về phía xa, trêu chọc: "Người ta tình chàng ý thiếp, đương nhiên không muốn cùng ở cùng một chỗ với hai bóng đèn."

Tần Lam nhìn theo ánh mắt của An Nhiễm, chỉ thấy Lâm Nhân đang thân mật vuốt tóc em họ mình, còn Nhan Tiểu Mạn đang cúi đầu xuống, nhẹ nhàng dựa vào ngực đối phương.

"Vậy mình càng không thể để bọn họ rời khỏi tầm mắt, bằng không lỡ xảy ra chuyện, tôi chẳng biết nên nói sao với phụ huynh con bé đây." Tần Lam bất đắc dĩ nói.

Tần Lam không phản đối Nhan Tiểu Mạn yêu đương, bởi vì cô cũng từng ở cái tuổi đó, Tần Lam chỉ lo lắng hai người sẽ làm chuyện không trong sáng.

Nếu bị cậu mợ biết được thì thâm rồi.

Tuy nhiên Tần Lam cũng biết, kỳ thực mình chỉ tự an ủi bản thân mà thôi.

Nếu đổi thành Tần Lam có bạn trai giống như Lâm Nhân, chỉ sợ cô cũng rất khó bảo đảm bản thân mình sẽ không làm..

Tuổi nhỏ tiền nhiều, đáng đáp soái ca, khí chất tính cách đều tốt... Ai chịu nổi?

Tần Lam bước nhanh đến bên cạnh hai người, buồn bã nói: "Tôi nói, đôi trẻ còn muốn dính nhau tới khi nào?"

Nhan Tiểu Mạn nghe được giọng nói của chị họ, phản ứng giống hệt thỏ con đang sợ hãi, lập tức nhảy ra khỏi ngực Lâm Nhân.

Lâm Nhân vẫn giữ sắc mặt như thường, hỏi: "Chị Lam, còn rất xa sao?"

"Ngay ở phía trước!" Tần Lam chỉ về khách sạn trước mặt.

"Đi thôi!"

Lâm Nhân cười cười, nắm tay Nhan Tiểu Mạn cùng đi đến khách sạn Indigo.

An Nhiễm nhìn bóng lưng của hai người, cười nói: "Tần Lam, bạn trai nhỏ của em họ cậu rất có khí chất nha!"

"Cậu muốn làm gì? Hắn là bạn trai của em họ mình đó!"

Tần Lam gạt mình, cảnh giác nhìn An Nhiễm.

"Cậu kích động như vậy làm gì!"

An Nhiễm vỗ vỗ bả vai của Tần Lam, trêu ghẹo: "Loại con nít mới vừa tốt nghiệp cao trung này đương nhiên không lọt nổi vào mắt mình. Cậu còn không hiểu rõ mình sao?"

Tần Lam thảm nhủ, vì hiểu rõ cậu nên mình mới kích động như vậy.

Bốn năm đại học, cũng là bốn năm hai người làm khuê mật, đôi bên hiểu rõ đối phương còn hơn cả chị em ruột.

Dưới cái nhìn của Tần Lam, Lâm Nhân hoàn toàn phù hợp với tất cả huyền tượng của An Nhiễm.

...

Trên đường đi, Nhan Tiểu Mạn một mực cúi đầu.

Thẳng đến lúc đi vào khách sạn Indigo, cô mới ngẩng đầu, dùng ánh mắt giống như nai con nhìn chăm chăm Lâm Nhân, hỏi: "Chúng ta đang yêu đương sao?"

"Đúng vậy!" Lâm Nhân cười đáp.

Nhan Tiểu Mạn trầm mặc chốc lát, trề môi trách móc: "Thế nhưng cậu vẫn chưa thổ lộ với mình!"

"Ách... Không phải cậu chủ động theo đuổi mình sao?"

Thấy khoe miệng hần nhếch lên ý cười, Nhan Tiểu Mạn biết rõ Lâm Nhân lại đang trêu ghẹo mình, thế là cọ xát răng mèo, làm bộ muốn nhào tới cắn hần.

"Đừng đừng đừng, lại cắn nữa thì bả vai nát thật." Lâm Nhân đầu hàng.

Hiếm hoi lắm mới nhìn thấy Lâm Nhân ăn quả đắng. Nhan Tiểu Mạn đắc ý: "Hừ, để xem sau này cậu còn dám khi phụ mình hay không!"

Quán bar lộ thiên khách sạn Indigo mặc dù mở cửa, nhưng nếu bạn không phải khách trong khách sạn mà muốn đi vào thì cần phải mua vé, giá vé mỗi người là 150 khối.

150 khối có thể ngồi ở trên cao nhìn xuống, thưởng thức toàn bộ cảnh biển bên ngoài, Lâm Nhân cảm thấy rất giá trị.

Bốn người tổng cộng 600 khối, trả tiền xong, bốn người liền ngồi thang máy, một đường đi thẳng tới tầng cao nhất – tầng 30.

Cả nhóm bước ra thang máy, lập tức cảm giác được gió đêm phất qua, hết sức mát mẻ.

Bởi vì thời gian tương đối sớm, cho nên trong bar chưa đông lắm.

Nói là quán bar, kỳ thực Lâm Nhân cảm giác nơi này càng giống quán cà phê hơn. Không có DJ, không có đèn flash, càng không có vũ công nhảy sexy, chỉ có tốp năm tốp ba vị khách vui vẻ thưởng thức rượu, nói chuyện trên trời dưới đất.

Tần Lam cười hỏi: "Thế nào? Có phải cảm giác rất thất vọng hay không?"

"Không phải thất vọng, chỉ là hoàn toàn khác tưởng tượng mà thôi." Lâm Nhân lắc đầu.

"Tuy bên ngoài bãi biển có rất nhiều loại hộp đêm kia, nhưng tôi chưa từng vào đó, bởi vì quá loạn." Tần Lam hưởng thụ gió đêm, cười nói: "Tôi thích không khí nơi này, uống chút rượu, tâm sự, nhìn cảnh đêm."

Trong khi nói chuyện, bốn người đã tới một dãy ghế trong góc.

Sau khi ngồi xuống, Tần Lam giới thiệu: "Trước đây mỗi lần tới nơi này, tôi đều sẽ ngồi ở đây, bởi vì đây là vị trí ngắm cảnh hoàn mỹ nhất trong quán bar."

"Thật hoàn niệm đoạn thời gian kia, vô ưu vô lự." An Nhiễm than thở một câu.

Lâm Nhân phóng tầm mắt nhìn tới, đối diện là ánh đèn Đông Phương Minh Châu lấp lóe chói lọi, phía dưới là sông Hoàng Phố lẳng lặng chảy xuôi, mấy chiếc du thuyền tràn đầy màu sắc chậm rãi trôi đi, hai bên bờ sông, ánh đèn nổi thành một mảnh, phảng phất như hai con rồng uốn lượn.

Cảnh đêm quả nhiên đẹp không sao tả xiết.

Lúc này, một nhân viên chậm rãi đi lên trước, đưa menu rượu qua, hỏi: "Mấy vị muốn uống chút gì không?"

"Lâm Nhân, cậu muốn uống cái gì?" Tần Lam nhìn về phía hắn, đêm nay hai người trẻ tuổi mới là nhân vật chính.

Lâm Nhân liếc sơ qua menu rượu, hỏi: "Có rượu vang nổ sao?"

"Thật ngại quá, tiền sinh, quán bar chúng tôi không có rượu vang nổ, tuy nhiên lại có rất nhiều chủng loại Champagne." Nhân viên phục vụ áy náy trả lời.

"Lâm phiên anh đề cử mấy loại Champagne!"

Trước đó Lâm Nhân rất uống ít rượu, rượu tây từng tiếp xúc chỉ có rượu vang nổ, cho nên dứt khoát bảo nhân viên phục vụ đề cử mấy loại.

Nhân viên phục vụ mỉm cười đáp: "Nếu như ngài muốn uống Champagne, loại đứng đầu đương nhiên không ngoài Armand de Brignac (rượu át bích), cảm giác rất có cấp độ và êm dịu, mùi trái cây lại phong phú. Mặt khác, mấy loại như Louis Roederer hay Krug Clos du Mesnil Blanc de Blancs Brut cũng rất ngon."

Xem như quán bar nhân viên phục vụ, tiền lương cùng rượu trích phần trăm trực tiếp móc nối.

Nhân viên phục vụ chỉ theo thói quen chào hàng mấy loại Champagne đắt nhất, nhưng mà anh ta không ngờ thanh niên ăn mặc bình thường trước mặt vậy mà trực tiếp gật đầu: "Được, vậy trước tiên đến hai chai át bích!"

Nhân viên phục vụ lần nữa đánh giá quần áo trên người Lâm Nhân, sau đó nghiêm túc nhắc nhở: "Tiền sinh, nhắc nhở một chút, Armand de Brignac có giá là 8800 nguyên."

Lâm Nhân không hề biến sắc, vẫn lạnh nhạt nói: "Àn, trước tiên lấy hai chai đi!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Làm Thần Hào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Con rùa vàng

8800 một chai, Lâm Nhân cảm thấy vẫn được.

Lấy trước hai chai thử xem, nếu như uống không ngon thì hãy đổi loại rượu khác.

Nhan Tiểu Mạn không khỏi liu lười: "Rất đắt! Một bình rượu mà lại hơn cả tháng tiền lương của cha mình."

"Thử trước một chút, nếu cậu không thích thì hãy đổi loại rượu khác." Lâm Nhân nắm bàn tay nhỏ của Nhan Tiểu Mạn, khẽ cười nói.

Nhan Tiểu Mạn cảm giác trong lòng ngọt ngào, xấu hổ gật đầu một cái.

Tần Lam che cái trán, thầm nghĩ trong lòng không tốt!

Quay đầu lại, chỉ thấy An Nhiễm bên cạnh đang nheo đôi mắt đẹp, cẩn thận dò xét đánh giá Lâm Nhân.

Bởi vì là khuê mật, cho nên Tần Lam quá quen thuộc với loại ánh mắt này.

Mỗi lần An Nhiễm nheo mắt lại đại biểu cô ấy sinh ra hứng thú thật lớn đối với sự vật hoặc là người nào đó.

Nghĩ tới đây, Tần Lam ghé vào bên tai An Nhiễm, nhắc nhở: "Mình cảnh cáo cậu, đây là bạn trai của em họ mình!"

"Mình biết, bạn trai sao!"

An Nhiễm vẫn giữ ngữ khí rất bình thường, chỉ là khoe miệng dần dần cong lên.

Lúc trước, An Nhiễm không quá mức chú ý Lâm Nhân, chỉ là tùy ý nhìn qua, phát hiện quần áo đối phương mộc mạc, tuyệt đối không phải là hàng hiệu, cho nên mới mặc kệ.

Hiện tại quan sát tỉ mỉ rồi, cô phát hiện mình càng thêm nhìn không thấu đối phương.

Quần áo mộc mạc, tính cách khiêm tốn, nhìn như nam sinh thông thường, vậy mà có thể thuận miệng gọi hai chai át bích.

"Thật thú vị, không ngờ tùy ý đi dạo mà lại có thể gặp được rùa vàng!"

An Nhiễm nheo mắt, ánh mắt lấp lóe, dường như hồ ly vừa tìm thấy con mồi vậy.

"Cậu như vậy khiến mình rất khó xử." Tần Lam thờ dài, không biết nên khuyên như thế nào.

Một bên là em họ mình, một bên là bạn tốt nhất, tình thế này khiến cô vô cùng khó xử.

Tần Lam thấy rõ, Lâm Nhân phù hợp tất cả tiêu chuẩn của An Nhiễm, đây cũng là nguyên nhân mà trước đó cô kích động.

Cô thực sợ An Nhiễm sẽ không nhận được mà tán tỉnh bạn trai của em họ, tuy em họ mình cũng rất xinh đẹp, thế nhưng mục lực của An Nhiễm rất cao, nữ sinh ngây ngô vừa tốt nghiệp cấp ba há có thể so sánh.

Nghe vậy, An Nhiễm khẽ cười đáp: "Cậu yên tâm, tôi khinh thường làm tiểu tam. Nhưng quan hệ nam nữ vốn rắc rối phức tạp, ai có thể bảo đảm tình cảm bọn họ luôn thuận buồm xuôi gió. Cậu nói đúng hay không?"

Lời này khiến Tần Lam thoải mái hơn một chút.

Chỉ cần An Nhiễm không muốn ngoại tình, vậy là cô đã hoàn toàn trút được gánh nặng trong lòng. Nếu Lâm Nhân chia tay với Nhan Tiểu Mạn rồi sau đó muốn đến với ai, đó đương nhiên là chuyện riêng của hắn, cô không tiện xen vào.

Kỳ thật khi mới quen, quan hệ giữa Tần Lam và An Nhiễm chẳng được tốt lắm.

Bởi vì Tần Lam cảm thấy An Nhiễm quá hiện thực, quá vật chất.

Nhưng mà theo thời gian trôi qua, hai người tiếp xúc nhiều, ấn tượng của Tần Lam đối với An Nhiễm bắt đầu thay đổi từng chút một.

An Nhiễm rất hiện thực, cũng rất vật chất, cái này có quan hệ với gia cảnh của cô ấy, nhưng An Nhiễm cũng có sự kiêu ngạo và ranh giới cuối cùng của chính mình.

An Nhiễm khác với loại phụ nữ vật chất, cô chỉ muốn thông qua cố gắng để thỏa mãn nhu cầu vật chất.

Vừa lên đại học liền đi làm thêm kiếm tiền, sau khi tốt nghiệp, phát hiện bằng cấp chính quy không thể giúp mình sinh hoạt thoải mái tại Ma đô, thế là An Nhiễm dứt khoát trở về trường làm nghiên cứu sinh.

An Nhiễm từng gặp thổ hào đưa ra đề nghị dùng tiền bao nuôi, nhưng cô không hề nghĩ ngợi lập tức từ chối.

Cũng có rất nhiều phú nhị đại lái xe sang trọng theo đuổi cô, An Nhiễm đều không tiếp nhận, bởi vì trong mắt cô đâu chỉ có mỗi tiền.

Phụ nữ đều khát vọng tình yêu, An Nhiễm cũng không ngoại lệ. Đương nhiên, nếu như bạn trai của mình anh tuấn tiêu sái, khí chất xuất chúng, tuổi nhỏ tiền nhiều, công tử nhà giàu, vậy đương nhiên là không còn gì tốt hơn.

Lối suy nghĩ này rất bình thường, nếu đảo ngược vị trí lại suy nghĩ thử xem, có thanh niên nào không hy vọng bạn gái mình là vừa xinh đẹp vừa giàu có, là bạch phú mỹ trong truyền thuyết?

Thời đại đang phát triển, tình cảm thuần khiết niên đại 90 đã một đi không trở lại.

Trong thời đại coi trọng vật chất này, muốn cuộc sống của bản thân tốt hơn một chút tuyệt đối không có lỗi gì.

...

Sau khi xác định Lâm Nhân không nói đùa, nhân viên phục vụ lập tức cười tươi như hoa, khom người nói: "Tiên sinh, ngài lần này tiêu phí hai chai Armand de Brignac, tổng cộng 17.600 nguyên. Xin hỏi ngài quét thẻ hay dùng tiền mặt?"

"Quét thẻ!"

Lâm Nhân mỉm cười lấy thẻ ngân hàng ra, đưa tới, ánh đèn chiếu xạ lên mặt đồng hồ màu xanh ngọc, lập tức phản xạ ra giống như gợn sóng nước biển.

"Được, xin ngài chờ một lát."

Nhân viên phục vụ tiếp nhận thẻ ngân hàng, quay người rời đi.

An Nhiễm nhìn đồng hồ của Lâm Nhân, khẽ hỏi: "Đồng hồ rất đẹp, hẳn là rất quý?"

"Không đáng tiền, hàng giả mấy trăm khối mà thôi." Lâm Nhân khiêm tốn đáp.

An Nhiễm vui vẻ cười, không nói thêm gì nữa, chỉ là cảm giác hứng thú trong mắt cô càng ngày càng dày đặc.

Tần Lam thấy thế, không khỏi thán than một tiếng.

Hiện giờ Tần Lam hy vọng nhường nào Lâm Nhân biểu hiện lộ liễu một chút, tốt nhất là giống hệt như đám phú nhị đại khác, ưa thích trang bức, cao hứng là lập tức hô to tất cả mọi người tiêu phí trong quán bar đêm nay do tôi trả hết.

Nếu như vậy, chí ít An Nhiễm sẽ không có ý đồ nữa.

...

Người đến quán bar lộ thiên vui chơi thường là du khách, bởi vậy rất ít người hiểu biết về át bích.

Đối với chất lượng khách hàng như Lâm Nhân, quán bar tự nhiên phải ứng phó cẩn thận.

Vèn vèn qua vài phút đồng hồ, ba nhân viên phục vụ đồng thời đẩy một chiếc xe nhỏ tới.

Trên xe nhỏ, trừ hai chai Armand de Brignac, còn có một cái mâm lớn đựng trái cây và bảy tám loại ăn vặt.

"Tiên sinh, đây là trái cây và đồ ăn vặt, quán bar chúng tôi đặc biệt đưa tặng ngài."

Sau khi lần lượt đặt rượu và đồ ăn lên bàn, nhân viên phục vụ khui một bình át bích, rót cho mỗi người một ly, sau đó cười nói: "Tiên sinh, đối với loại Champagne đình cấp như át bích, tôi đề nghị tốt nhất nên uống ngay khi vừa mới khui, bởi vì thời gian dài mở ra sẽ ảnh hưởng đến mùi trái cây của rượu."

"Nếu như ngài uống xong mà muốn khui một chai khác, vậy tùy thời có thể gọi tôi!"

"Tốt!"

Lâm Nhân gật đầu, móc ra hai tờ tiền mặt đưa tới.

Hắn tương đối hài lòng đối với nhân viên phục vụ này, cho nên tùy ý thưởng 200 khối tiền boa.

"Cảm ơn tiên sinh, vậy tôi không quấy rầy mấy vị nữa."

Người này nhận tiền boa thì nụ cười càng thêm tươi hơn, hai gã khác nhân viên phục vụ đẩy xe không khỏi lộ ra thần sắc hâm mộ.

Loại khách hàng chất lượng cao này có thể ngộ chứ không thể cầu, hai người đành phải cảm thán mình xui xẻo.

Bạn đang đọc truyện *Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Làm Thần Hào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Chọc người trong vô hình!

Rượu màu vàng nhạt, bọt khí liên tục nổi lên trong ly rượu.

Lâm Nhân bung ly rượu lên, ngửi ngửi, một cổ mùi trái cây nhân nhạt tức khắc tràn ngập chóp mũi.

Nhắc tới cũng kỳ quái, nguyên liệu sản xuất Champagne là nho, nhưng trong ly rượu này thế mà lại có đến mấy loại mùi trái cây.

Nhan Tiểu Mạn cũng học bộ dáng ngửi ngửi của hắn, không khỏi thốt lên "Quả nhiên có mùi trái cây, ngửi rất ngon."

Trước kia cô cho rằng mùi rượu hẳn rất khó ngửi, không nghĩ tới rượu này có mùi hệt như nước trái cây vậy.

Tần Lam giờ ly rượu lên, mở miệng nói: "Nhờ hồng phúc của cậu, lần đầu tiên uống át bích. Lâm Nhân, kính cậu một ly!"

Nghe vậy, An Nhiễm cùng Nhan Tiểu Mạn đều giờ ly rượu lên.

"Mọi người vui vẻ là được rồi!"

Lâm Nhân mỉm cười, cụng ly với ba người, sau đó uống một hớp nhỏ.

Rượu vào bụng, đầu tiên là cảm giác chua xót, sau đó ngay sau đó liền cảm giác được một tia cay đắng, cuối cùng cay đắng biến mất, trong khoang miệng chỉ còn sót lại cảm giác sáng khác.

Rất hợp với bọt khí trong rượu, tạo cho người ta cảm giác hết sức nhẹ nhàng khoan khoái.

Đất quả thật có lý do, xác thực dễ uống hơn rượu ngâm rất nhiều lần.

Thường thức rượu ngon, nhìn cảnh đêm, hưởng thụ gió đêm, bên người còn có mỹ nữ làm bạn, Lâm Nhân cảm thấy hết sức hài lòng.

Mình muốn chính là cuộc sống không buồn không lo này.

Một ngụm rượu vào bụng, Nhan Tiểu Mạn hơi đỏ mặt, dưới tác dụng của cồn, cô vậy mà chủ động nắm chặt tay Lâm Nhân đang đặt ở dưới bàn.

Lâm Nhân mỉm cười, nhẹ nhàng vuốt ve bàn tay nhỏ nhắn, trắng nõn của Nhan Tiểu Mạn.

Hai bàn tay đùa giỡn dưới bàn vô cùng thú vị.

Tần Lam đặt ly rượu xuống, nhíu mày: "Sao tôi lại cảm giác không khác mấy với hương vị Champagne bình thường."

"Champagne chính là như vậy, người bình thường rất khó nhận ra khác biệt. Champagne đỉnh cấp truy cầu sự hoàn mỹ, mặc dù ưu tú cách hoàn mỹ rất gần, nhưng rốt cuộc vẫn chênh lệch, chỉ người chân chính yêu rượu mới có thể nhận thấy sự những điểm khác biệt ít ỏi đó."

Mặc dù An Nhiễm đang giải thích cho Tần Lam, nhưng ánh mắt cô lại đặt trên người Lâm Nhân, dường như trong lời nói còn ẩn chứa vài phần thâm ý.

Lâm Nhân hơi có điều suy nghĩ, chẳng hiểu sao hắn luôn cảm giác An Nhiễm đang tán tỉnh mình, thế nhưng thần sắc đối phương lạnh nhạt, ánh mắt thanh tịnh, nhìn không ra bất kỳ điều dị thường nào.

Ngẩng đầu nhìn lại, An Nhiễm đang trò chuyện với Tần Lam.

Cnn!

Phụ nữ này thật lợi hại, chọc người trong vô hình!

Ngũ quan An Nhiễm rất tinh xảo, mang theo một loại khí tức chất phác thiên nhiên, nếu nhìn thoáng qua sẽ cảm thấy rất thanh thuần, thế nhưng nhìn vài lần rồi thì sẽ cho cảm giác rất quyến rũ.

Mỹ nữ vừa có nhan trị đẳng cấp vừa có khí chất mâu thuẫn làm Lâm Nhân không khỏi nhớ tới một vị minh tinh Hong Kong.

Chung Sở Hồng!

Chẳng cần dựa vào trang điểm hay ăn mặc mà vẫn toát ra sự vũ mị từ trong ra ngoài, quả thực giống Chung Sở Hồng như đúc.

...

"Đền Ma đô nhiều lần như vậy rồi mà đây mới là lần đầu tiên mình thường thức phong cảnh từ góc độ này, thật đẹp!"

Thổi gió đêm, Nhan Tiểu Mạn không khỏi cảm thán.

Lâm Nhân nắm chặt tay Nhan Tiểu Mạn, bùng ly rượu lên cười nói: "Một ly này kính Chị Lam, cảm tạ Chị Lam mang bọn em tới đây, giúp bọn em có thể thưởng thức được cảnh đêm đẹp như vậy."

"Không cần khách khí!"

Tần Lam cộng ly với hắn, uống một hơi cạn sạch.

Tần Lam vừa cầm một miếng dưa hấu vừa hỏi: "Lâm Nhân, cậu đăng ký vào trường đại học nào?"

"Kim Lăng, đại học Kinh tế Tài Chính!" Lâm Nhân đáp.

Tại sao lựa chọn Kim Lăng đại học Kinh tế Tài Chính, cần phải nói sao?

Nữ sinh ở Nam tài đều là nhân tài, nói chuyện dễ nghe, nhan trị lại cao, nam sinh đều siêu thích nơi này.

Tần Lam gật đầu: "Kim Lăng cách Ma đô không xa, sau này có thời gian thì thường xuyên tới chơi."

"Tiểu Mạn học ở Phục Đán, sau này đương nhiên em sẽ phải thường xuyên tới đây, đến lúc đó chị Lam đừng ngại phiền phức là được." Lâm Nhân cười nói.

Nhan Tiểu Mạn không thay đổi thần sắc, nhưng bàn tay nhỏ dưới bàn lại nghịch ngợm cào mấy lần vào lòng bàn tay Lâm Nhân.

"Sao lại phiền phức chứ! Đi theo đại lão ăn nhờ ở đậu là phúc mà, đến lúc đó chỉ sợ các em chê bà chị này phiền phức thôi." Tần Lam cười hi hi nói.

Theo thời gian trôi qua, khách trong quán bar lộ thiên càng ngày càng nhiều, bầu không khí dần dần trở nên náo nhiệt lên.

Hai chai át bích uống xong, Lâm Nhân hỏi: "Có muốn uống thêm một chút không?"

"Không cần!"

Tần Lam khoát tay, lắc đầu: "Đêm nay đã rất tận hứng, nếu uống nữa thì ngược lại mất ý nghĩa. Đi thôi, nên về rồi!"

Lâm Nhân gật đầu, bốn người đứng dậy, vào thang máy rồi khỏi quán bar.

Trải qua hai giờ trong bar, tình cảm giữa Nhan Tiểu Mạn và Lâm Nhân đã kịch liệt ấm lên.

Nữ sinh tuổi này chính là như vậy, một khi xuyên phá tầng giấy ngăn cách kia, vậy mọi thứ đều sẽ trở nên thuận theo tự nhiên.

Trước đó Nhan Tiểu Mạn rất ngượng ngùng, thế nhưng hiện tại cô đã nắm tay trong tay với Lâm Nhân ngay trước mặt mọi người.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân mà Tần Lam muốn về sớm, cô sợ nếu tiếp tục uống, rất có khả năng đêm nay Nhan Tiểu Mạn sẽ cùng Lâm Nhân trở về khách sạn...

"Chị Lam, mọi người trở về bằng cách nào? Gọi taxi sao?" Lâm Nhân hỏi.

Mặc dù Champagne không nặng nhưng chỉ ít cũng có hơn 20 độ, mấy người đều không say, tuy nhiên để phòng ngừa vạn nhất, tốt nhất là không nên lái xe.

"Không cần gọi taxi, tôi gọi điện thoại nói cha tới đón là được." Tần Lam dứt lời, đưa mắt nhìn sang An Nhiễm, hỏi: "An Nhiễm cũng đi cùng chúng tôi!"

"Không cần làm phiền chú, mình gọi taxi về. Thân yêu, lần sau có dịp lại gặp."

An Nhiễm vùng mái tóc, hướng về phía Lâm Nhân, cười nói: "Lâm tiểu đệ, cảm ơn cậu chiều đãi, hẹn gặp lại! Tôi đi trước!"

An Nhiễm nói xong liền đi khiến Tần Lam hơi ngạc nhiên.

Dựa theo tính cách của An Nhiễm, Tần Lam cứ ngỡ tối thiểu nhất phải thêm Wechat Lâm Nhân, không ngờ An Nhiễm cứ đi như thế.

"Lâm Nhân, cậu thì sao?" Nhan Tiểu Mạn đỏ mặt, mắt say lơ đãng ra vài phần thân thiết.

Lâm Nhân cười nói: "Minh tân bộ về khách sạn là được rồi, dù sao cũng không xa, vừa vận thuận tiện đi dạo chợ đêm một vòng."

"Về khách sạn nhớ phải nhắn tin cho tôi!"

Nhan Tiểu Mạn rất không muốn buông tay, trước khi đi còn cố ý dặn dò.

"Tốt, hai người cũng chú ý an toàn, tôi đi về trước."

Lâm Nhân khoát tay, đi về phương hướng khách sạn.

...

Bên trong xe taxi.

An Nhiễm nhìn điện thoại, rơi vào trầm tư.

Tấm hình trên điện thoại chính là cái đồng hồ Vacheron Constantin Overseas của Lâm Nhân, phía dưới ghi rõ ràng giá bán: 224.000!

Một lát sau, An Nhiễm cất điện thoại đi động, khoe miệng nở nụ cười, "Lâm Nhân? Thật là con rùa vàng thú vị!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Chi Muốn An Tình Lâm Thần Hào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Hệ thống thực lương tâm!

Mấy ly ất bích khiến Lâm Nhân hơi say rượu.

Một đường tân bộ về Four Seasons Hotels and Resorts, tắm nước lạnh, cả người lại lần nữa phấn chấn.

Vừa đi ra phòng tắm, tiếng chuông di động đột nhiên vang lên, Lâm Nhân cầm điện thoại lên xem, phát hiện là Nhan Tiểu Mạn gọi tới.

"Uy, thế nào?" Lâm Nhân hỏi.

"Cậu lại làm gì? Vừa rồi vì sao không nhắn tin cho mình?" Đầu bên kia điện thoại, Nhan Tiểu Mạn cố ý dùng nghiêm túc ngữ khí vặn hỏi.

Lâm Nhân trả lời rất đương nhiên: "Tắm rửa! Bằng không còn có thể làm gì? Lướt web sao?"

"Thực ngoan như vậy sao? Không đi lê lởng bên ngoài?" Nhan Tiểu Mạn tiếp tục hỏi.

Lâm Nhân vừa lau tóc vừa trêu ghẹo: "Không nghĩ tới lại bị cậu nhìn thấu! Tốt, mình thành thật khai báo, hiện tại mình đang truy lạc trong hộp đêm, bên cạnh có mười mấy tiếp viên nữ."

"Lâm Nhân!!!"

Lâm Nhân cảm thụ được màng nhĩ chấn động, vội vàng đẩy điện thoại ra xa.

Qua vài giây đồng hồ, hần mới lên tiếng: "Cậu rộng lớn như thế làm gì? Lỡ tai mình sắp bị cậu hét đến điếc rồi này!"

"Hừ!"

Nhan Tiểu Mạn khế hừ một tiếng, ngay sau đó có chút ủy khuất trông mong mà hỏi: "Lâm Nhân, cậu bây giờ rốt cuộc đang ở đâu?"

Kỳ thật cô biết rõ Lâm Nhân đang đùa với mình, nhưng cứ cảm giác không yên lòng, vạn nhất tên khốn này thực sự đi hộp đêm chơi thì sao?

Vừa rồi trên đường về nhà, Tần Lam dạy bảo rất nhiều khiến trong lòng Nhan Tiểu Mạn sinh ra một tia cảm giác cấp bách.

"Vậy cậu hi vọng mình hiện tại ở đâu?"

Lâm Nhân đi vào quầy bar trong phòng, mở tủ lạnh, lấy ra một chai nước, uống một ngụm.

Nhan Tiểu Mạn không chút do dự nói: "Khách sạn!"

"Aizzz!"

Lâm Nhân oán than: "Gián phòng lớn quá, tôi một người ở quá tịch mịch, nếu có người bên cạnh tôi thì tốt rồi!"

"Đại sắc lang!" Đầu bên kia điện thoại truyền đến thanh âm hơi có vẻ ngượng ngùng của Nhan Tiểu Mạn.

"Chỉ cần cậu ở bên cạnh, mình bảo đảm sẽ thành thành thật thật đợi trong phòng khách sạn, tuyệt đối không đi đâu khác." Lâm Nhân trêu đùa.

Nhan Tiểu Mạn nghĩa chính ngôn từ quát: "Nghĩ cũng đừng nghĩ! Lâm Nhân, mình cho cậu biết, trước khi tốt nghiệp đại học, đừng hy vọng mình và cậu làm chuyện!"

"Ha ha!"

Nghe vậy, Lâm Nhân chỉ cười không nói.

Phụ nữ mà, nghe một chút được, có ngu mới tin.

Một tháng trước, Nhan Tiểu Mạn còn nói trước khi tốt nghiệp đại học tuyệt đối không yêu đương.

Kết quả thì sao?

"Không nói nữa, chị họ thức tới tám giờ. Cậu phải ngoan ngoãn ở trong khách sạn, ngày mai gặp." Nhan Tiểu Mạn dứt lời liền cúp điện thoại.

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Nhân cầm điện thoại di động chụp một tấm ảnh gian phòng, sau đó đăng lên trên mạng.

...

Trong phòng tắm, Nhan Tiểu Mạn nhìn tấm ảnh Lâm Nhân vừa chụp, trong lòng ngọt ngào, nhin không được cười nói: "Xem như cậu thức thôi!"

...

Lâm Nhân ngồi trên giường, vừa uống đồ uống vừa bắt đầu nghiên cứu Hệ Thống Thương Thành.

Trước mắt, Hệ Thống Thương Thành mỗi lần chỉ đổi mới một cái thương phẩm, không biết đẳng cấp đề cao thì số lượng thương phẩm có thể tăng theo hay không?

Mặt khác, điểm khiến Lâm Nhân buồn bực nhất là, nếu không mua sắm thương phẩm trong Thương Thành, vậy thương thành chẳng cách nào đổi mới.

Nói cách khác, sau này mặc kệ đổi mới thương phẩm gì, hần cũng nhất định phải mua.

"Luôn cảm giác cái hệ thống này đang gài mình!" Lâm Nhân hoài nghi nói.

Nói xong liền lắc đầu, rốt cuộc Lâm Nhân chú ý tới món hàng hóa duy nhất.

Ca khúc. Giá bán: 100.000 nguyên!

...

Lâm Nhân nhìn giới thiệu thương phẩm, trên trán lập tức xuất hiện ba vạch đen.

Mẹ nó, một ca khúc thôi mà đòi đến tận 100.000 khối?

Hệ thống hắc ám quá mức chứ?

Do dự chốc lát, Lâm Nhân cuối cùng vẫn quyết định mua sắm.

Coi như bỏ 10 vạn khối để đổi mới Hệ Thống Thương Thành một lần, hơn nữa còn có thể gia tăng EXP.

Nghĩ tới đây, hần chợt phát hiện 10 vạn khối này hình như rất giá trị.

"Mua sắm thương phẩm!"

Mua sắm hoàn toát, Hệ Thống Thương Thành lập tức biến đổi.

Kí chủ: Lâm Nhân

Đăng cấp: LV3

LV3 đặc quyền ban thưởng: Mỗi lần chớp mắt, đều sẽ được 0.4 nguyên ban thưởng.

Kinh nghiệm thăng cấp: 126900/1000000 (kinh nghiệm chỉ có thể thông qua tiêu phí mới thu hoạch được, thông qua vay mượn hoặc kiếm được tiền đều không cách nào nhận được EXP!)

Hệ Thống Thương Thành: Khoảng cách đổi mới thương phẩm còn lại 23:59:59

Đạo cụ: [thần bí băng nhạc]

Kỹ năng: [Một tay lái Ferrari]

Kim ngạch: 749.808,1 nguyên

...

Khoảng cách thăng lên LV4 còn kém hơn 80 vạn EXP.

Trước mắt, tiền tiết kiệm của Lâm Nhân còn có 74 vạn, dựa theo tiến độ mỗi ngày thu vào 7.680 khối, đại khái sau mười lăm ngày hần sẽ góp đủ tiền thăng cấp.

Kỳ thật Lâm Nhân có rất nhiều loại phương pháp nhanh chóng gia tăng đẳng cấp hệ thống, chỉ có điều hần không muốn làm mà thôi.

Nguyên nhân chủ yếu nhất là hấn không muốn đào lộn phươg thức sống nhàn nhã, trở thành nô lệ cho kim tiền.

Tiền vinh viễn kiếm không hết, Lâm Nhân cảm thấy hưởng thụ nhân sinh, làm những chuyện mình thích mới là trọng yếu nhất.

...

Nhìn băng nhạc màu đen cái giao diện hệ thống, Lâm Nhân quyết định nghe thử xem.

Mặc dù cái đồ chơi này không có tác dụng gì, nhưng tốt xấu cũng giá trị 10 vạn khối, để nó mãi trong hệ thống thì quá lãng phí.

"Thế nhưng làm cách nào sử dụng đây? Chẳng lẽ còn phải mua thêm một trang bị nghe chuyên dụng?" Lâm Nhân nhíu nhíu mày.

"Lấy đạo cụ ra!"

Băng nhạc vừa lấy ra đột nhiên biến mất làm hấn rất bất ngờ.

Cùng lúc đó, trong đầu của hấn dần dần vang lên từng giai điệu.

"Mỗi bây giờ rười sáng tự nhiên tỉnh giấc

Chuông gió vang lên lại là một ngày nắng nhẹ

Phơi quần áo tốt rất an tâm

Mọi thứ vừa mềm mại lại yên tĩnh "

Giây trước Lâm Nhân còn cảm thán hệ thống thật hiện đại, giây sau giai điệu vang lên, hấn liền đắm chìm trong trong tiếng ca.

Giai điệu bài hát này không tính quá ghê gớm, ca từ cũng bình thản, chẳng có gì lạ.

Tuy chỉ là ca khúc đơn giản, thế nhưng lại làm cho Lâm Nhân hết sức buông lòng, thư thái.

"Đây là một ngày bình thường nhất

Đừng nên mơ mộng viễn vông

Không truy không đuổi chậm rãi đi trở về nhà

Cứ như vậy sống không có lo lắng tới già

Chỉ có gió đêm nhẹ phẩy gò má

...

Đây là một ngày hoàn mỹ nhất

Đừng nên đòi hỏi cao sang

Sinh hoạt có thể không phức tạp

Cứ như vậy sống không có lo lắng tới già

Chỉ có gió đêm nhẹ phẩy gò má

Một ngày nào đó chúng ta sẽ tìm thấy nhau "

Nghe ca khúc xong, Lâm Nhân cảm thấy đây quả thực là khúc hoạ hoàn mỹ về mình.

Không vội không chậm, không truy không đuổi, chỉ an tĩnh hưởng thụ sinh hoạt, phẩm vị nhân sinh.

Mặc dù hấn không phải sinh viên nghệ thuật, tuy nhiên một ca khúc có dễ nghe hay không, có thể hot hay không, thì hấn vẫn có thể đánh giá được.

Nói không khoa trương chút nào, bài hát này chắc chắn có tiềm lực siêu hot.

Một bài hát siêu hot thế mà chỉ bán 10 vạn!

Vừa rồi hấn còn mắng hệ thống hắc ám, hiện tại mới phát hiện hóa ra là có lời!

Nhất thời, Lâm Nhân tràn đầy chờ mong đối với Hệ Thống Thương Thành.

Đương nhiên, Lâm Nhân không có ý định lợi dụng bài hát này kiếm tiền, đòi này của hấn thậm chí chẳng cần đi kiếm tiền, chỉ cần nháy mắt mấy cái thì đã đủ sinh sống rồi.

Ngáp một cái, hấn tắt đèn phòng, trong đầu tiếp tục phát lại bài hát vừa rồi.

Rất nhanh, giữa giai điệu êm ả, Lâm Nhân tiến vào mộng đẹp...

Bạn đang đọc truyện *Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Làm Thần Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Tình yêu cuồng nhiệt

Sáng sớm

Bảy giờ, Lâm Nhân từ phòng tắm đi ra.

Bởi vì tối hôm qua ngủ tương đối sớm, tăng thêm hắn còn duy trì thói quen dậy sớm hồi cao trung, bởi vậy đồng hồ vừa qua sáu giờ thì hắn đã tỉnh dậy.

Phát một tin nhắn WeChat cho Nhan Tiểu Mạn, đối phương không trả lời, hiển nhiên cô bé này còn đang ngủ ngon giấc.

Tranh thủ lúc rảnh rỗi, hắn dứt khoát đi tới phòng tập thể hình trên tầng thượng.

Phòng tập thể hình trong Four Seasons Hotels and Resorts mở 24/24 để khách tùy thời có thể miễn phí đến rèn luyện thân thể.

Lâm Nhân cho rằng mình đến rất sớm, tuy nhiên khi vào trong phòng tập thể hình, hắn mới phát hiện trong này đã có bảy tám người đang rèn luyện.

Hắn tùy tiện tìm một cỗ máy chạy bộ còn trống, đeo ống nghe lên, bắt đầu chạy bộ theo âm nhạc.

Hơn nửa giờ chạy, Lâm Nhân mới dừng lại, ngồi nghỉ ngơi trên ghế, thở hổn hển.

Lúc này, một chai nước khoáng chợt xuất hiện trong tầm mắt hắn.

Lâm Nhân hơi sững sờ, ngừng đầu nhìn lại, phát hiện người đưa nước cho mình là một nữ sinh, hình như cô gái này mới vừa chạy ở máy kế bên.

Cô gái này nhìn qua có vẻ không lớn tuổi, ước chừng chỉ hai mươi hai một, nhan trí rất cao, quần yoga và áo lót thể thao, bím tóc đuôi ngựa, làn da màu lúa mì thể hiện sự khỏe mạnh và khí tức thanh xuân.

"Cám ơn!" Lâm Nhân vừa nhận chai nước vừa cảm ơn.

"Không cần khách khí!"

Cô gái khoát tay, nhìn chăm chăm cổ tay hắn, cười nói: "Đồng hồ rất đẹp!"

Lâm Nhân vừa muốn nói chuyện, chợt phát trên tay cô gái này không ngờ cũng mang Vacheron Constantin Overseas.

Hơn nữa cả hai đều là mặt đồng hồ màu xanh ngọc.

Đồng hồ trên tay hai người dĩ nhiên là cùng một loại, chỉ có điều dây đồng hồ trên cô gái là dây cao su.

Lúc này, Lâm Nhân mới hiểu được cô gái này tại sao lại đưa nước cho mình.

Lâm Nhân lắc đồng hồ, cười đáp lại: "Thật khéo, tôi cho rằng chỉ có đàn ông mới lựa chọn loại đồng hồ này."

"Truy cầu mạo hiểm cùng kích thích không phải quyền lợi của riêng đàn ông."

Cô gái cười lên nhìn rất đẹp, lộ ra hàm răng trắng nõn tự nhiên.

Sau khi uống một ngụm nước, cô gái tiếp tục nói: "Cho cậu một đề nghị, lần sau trước khi tập tốt nhất nên đổi dây đồng hồ đổi thành cao su, dây kim loại không thích hợp đeo lúc vận động."

"Lần đầu mua đồng hồ, không hiểu nhiều, cảm ơn đề nghị của cô." Lâm Nhân đáp.

"Đúng rồi, cậu còn định tiếp tục không?"

Lâm Nhân lắc đồng hồ, lắc đầu: "Không, tôi còn có việc."

"Được, lần sau gặp!"

Cô gái dứt lời quay người rồi đi, để lại bóng lưng tiêu sái.

...

Về đến phòng tắm rửa, Lâm Nhân cảm giác cả người thần thanh khí sảng.

"Cảm giác này thật tuyệt, xem ra mỗi ngày cần phải duy trì tập thể dục buổi sáng."

Lâm Nhân thay quần áo, sau đó lập tức đi tới nhà hàng dưới lầu hai.

Tuy hương vị đồ ăn ở đây bình thường thôi, nhưng điểm tâm thật sự rất ngon.

Một ly sữa bò, một phần gạch cua, một lồng sủi cảo hấp cộng thêm một đĩa dưa muối nhỏ, đây chính là bữa ăn sáng của Lâm Nhân.

Nửa giờ vận động khiến hắn rất đói bụng, sau khi tiêu diệt hai quả trứng luộc hắn mới hoàn toàn nhét đầy bao tử.

Ăn điểm tâm xong, vừa vận đứng lúc Nhan Tiểu Mạn phát tin WeChat: Oa, cậu dậy thật sớm!

Do tối hôm qua đã chính thức xác lập quan hệ yêu đương với Lâm Nhân, cho nên cảm xúc của Nhan Tiểu Mạn dâng trào, thật lâu vẫn không thể yên lặng, lật qua lật lại một mực giãy vò đến hơn một giờ mới chìm vào giấc ngủ.

"Hôm nay có kế hoạch gì?" Lâm Nhân phát voice chat.

Nhan Tiểu Mạn: Ai nha, cậu đừng phát giọng nói, mình đang cùng đi dưỡng ăn điểm tâm, không tiện lắm.

Lâm Nhân nhìn tin tức gửi tới, có thể tưởng tượng ra biểu lộ chột dạ Nhan Tiểu Mạn, khóe miệng hần không khỏi lộ ra nụ cười.

Rất nhanh, Nhan Tiểu Mạn lần nữa phát tới Wechat: Hôm nay cùng mình đi đại học Phục Đán, không cho phép từ chối! Cậu phải sớm quen thuộc với trường học của mình, như vậy sau này mới thuận tiện tới tìm mình!

Đi đại học Phục Đán?

Lâm Nhân nghĩ nghĩ rồi gõ chữ: "Được!"

Nhan Tiểu Mạn: Cậu ngoan ngoãn ở lại khách sạn chờ mình, nhiều nhất một giờ sau mình sẽ tới tìm cậu.

Một giờ?

Àn, vừa vận đủ chơi một ván xếp hạng.

Nghĩ tới đây, Lâm Nhân lần nữa quay lại phòng.

Phòng xa hoa đương nhiên phải đầy đủ tiện nghi. Trong phòng khách có đặt một cái PC.

Vừa bật máy tính lên, Lâm Nhân lập tức vui vẻ, trong máy thể mà đã cài sẵn LoL.

Không biết nhân viên khách hay những vị khách trước đây tài sẵn, dù sao cũng bớt được thời gian cài đặt.

Ấn mở trò chơi, tiến vào giao diện ban pick, lập tức chọn Yasuo...

Gió nổi lên, mây kéo đến!

Hôm nay khá may mắn, bên phía đối thủ cũng có một kẻ troll, hai người tám lạng nửa cân, thay nhau khiến đồng đội phải gặm rú.

Cuối cùng, sau 50 phút ác chiến, Lâm Nhân điều khiển Yasuo combo EQ hoàn mỹ, kết thúc game bằng chiêu Hasagi điển hình.

Mất thấy nhà chính mình nổ, giao diện thất bại bắn ra, Lâm Nhân nhìn không được thờ dãi: "Đáng tiếc!"

Lâm Nhân nhìn thời gian, tắt máy tính, một đường đi tới đại sảnh khách sạn.

Chẳng mấy chốc đã thấy Nhan Tiểu Mạn nhanh chân sai bước vào khách sạn.

Thấy chỉ có một mình Nhan Tiểu Mạn, Lâm Nhân nhìn không được hỏi: "Hôm nay chỉ có một mình cậu? Chị Lam không có theo tới sao?"

"Chị họ vốn muốn cùng đi, thế nhưng giáo sư đột nhiên gọi điện thoại tới, thế là chị ấy phải lập tức đến trường học!" Nhan Tiểu Mạn giải thích.

"Vậy còn chờ gì nữa, đi thôi!"

Lâm Nhân mỉm cười, nắm tay Nhan Tiểu Mạn đi ra ngoài.

Nhan Tiểu Mạn giả vờ tránh né hai lần, sau đó liền tùy ý Lâm Nhân kéo đi, đẩy mắt tràn đầy ý cười.

Lâm Nhân gọi một chiếc xe taxi, hỏi: "Cậu ở giáo khu nào?"

"Mình đăng ký chuyên ngành ngôn ngữ văn học Trung Quốc, tại giáo khu Hàm Đan." Nhan Tiểu Mạn đáp.

"Được!"

Lâm Nhân gật đầu, quay sang nói với tài xế xe taxi: "Bác tài, đại học Phục Đán, giáo khu Hàm Đan."

Hiện tại đương nhiên không thể tránh khỏi cảnh kẹt xe, lộ trình chưa đến mười cây số thế mà đi hết cả một giờ.

Tuy nhiên hai người đang trong giai đoạn tình yêu cuồng nhiệt, cho nên cảm thấy rất kiên nhẫn, thậm chí còn rất hưởng thụ ở thời gian chung với nhau. Dù không cần nói lời nào, chỉ lặng lẽ rúc vào nhau cũng đủ để Nhan Tiểu Mạn say đắm.

Bạn đang đọc truyện *Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Làm Thần Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Thiếu nữ tình hoài luôn luôn thơ

Nếu đứng trước cửa trường đại học Phục Đán, bất kỳ ai cũng có thể nhìn thấy pho tượng Thái tổ cao ngất đặt trong trường.

Đại học Phục Đán đang trong kỳ nghỉ hè, ban ngày tùy thời có thể tiến vào tham quan.

Bảo vệ chỉ nhìn thoáng qua hai người liền phát tay cho đi.

Nhan Tiểu Mạn đi vào trường học, trong mắt mang theo hiểu kỳ, cười nói: "Bốn năm tiếp phải sinh hoạt tại đây."

Lâm Nhân hỏi: "Chúng ta đi đâu bây giờ?"

“Mình đã chuẩn bị rồi, trước tiên đi Tiểu Bạch cung, sau đó đến Quang Hoa lầu trải nghiệm một lần ‘quang hoa phong yêu ma’ là như thế nào, tiếp theo đi dạo một vòng vườn yến ..."

Nhan Tiểu Mạn thành thật trình bày, bẻ ngón tay nói ra hành trình hôm nay, cái miệng nhỏ chu lên, khỏi phải nói có bao nhiêu đáng yêu.

Lâm Nhân nhất thời nhin không được, đi lên trước, chụp một cái lên khuôn mặt tron bóng của cô.

"A!"

Đột nhiên bị tập kích, Nhan Tiểu Mạn khê hô một tiếng, khuôn mặt xoát cái liền đỏ, giống hệt như nai con bị hoảng sợ.

Nhan Tiểu Mạn nhanh chóng nhìn quanh một vòng, phát hiện trên mặt cỏ và ghế gần đó có mấy người, mặt cô càng đỏ hơn.

"Xong xuôi, bọn họ khẳng định thấy được!" Nhan Tiểu Mạn bụm mặt, ngượng ngùng.

Lâm Nhân nắm bờ vai cô, cười nói: "Trông thấy thì sao chứ, không cho tình lữ ân ái sao?"

"Hừ! Lại khi phụ mình!"

Nhan Tiểu Mạn ngao kiêu hừ một tiếng, ngay sau đó gior tay nhỏ, nhẹ nhàng bấm một cái bên hông hấn.

Một phen đùa giỡn qua đi, hai người càng thêm thân mật.

Đại học Phục Đán không hổ là danh giáo, phong cách học tập xác thực rất tốt, dù đang trong kỳ nghỉ hè thì vẫn có thể nhìn thấy tốp năm tốp ba sinh viên đi qua đi lại. Những sinh viên này lẳng lặng đọc sách trên bãi cỏ, hoặc ôm một đồng tư liệu vội vã chạy đi, dường như vô cùng bận rộn.

Nhiệt độ buổi sáng tương đối mát mẻ, hai người tay trong tay dạo bước trong sân trường.

Địa điểm đầu tiên là Tiểu Bạch cung, tuy nhiên Tiểu Bạch cung lại không mở cho du khách tham quan, bởi vậy hai người chỉ đi dạo một vòng bên ngoài rồi lập tức tiến về địa điểm kế tiếp.

Quang Hoa lầu được xem như kiến trúc đặc sắc nhất của đại học Phục Đán.

Cà tòa lầu cao đến 142 mét, lợi dụng thiết kế kiến trúc đặc biệt để tạo nên không khí đối lưu mãnh liệt, người ở trong lầu có thể cảm nhận được gió thổi mãnh liệt suốt bốn mùa, bởi vậy sinh viên Phục Đán tục xưng nơi này là "Quang hoa phong yêu ma".

Hai người tới trước Quang Hoa lầu, lập tức cảm giác được một cỗ gió mạnh mẽ thổi qua.

"Gió thật lớn, thật thần kỳ!" Nhan Tiểu Mạn kinh ngạc.

"Xác thực rất lợi hại!"

Lâm Nhân cũng không khỏi cảm thán, người thiết kế bội phục Quang Hoa lầu.

Lúc này, theo thời gian trôi qua, nhiệt độ bắt đầu dần dần tăng cao.

Phía trước Quang Hoa lầu có một bãi cỏ rộng lớn, Lâm Nhân cười nói: "Đi trên bãi cỏ ngồi một lát."

Nhan Tiểu Mạn gật đầu, đi dạo non nửa vòng làm cô hơi mệt.

Khá đông sinh viên đang ngồi trên bãi cỏ, thứ nhất là bởi vì bóng cây tương đối nhiều, mặt khác, bãi cỏ ngay phía trước Quang Hoa lầu, có thể hưởng thụ mát mẻ do ‘quang hoa phong yêu ma’ mang tới.

Lâm Nhân tìm một bóng râm, thích ý nằm trên bãi cỏ, hai tay gối sau ót, thưởng thức nhan sắc xinh đẹp của Nhan Tiểu Mạn bên cạnh.

"Cậu nhìn chăm chăm vào mình làm gì?" Nhan Tiểu Mạn bị hấn nhìn nên có chút xấu hổ, giả bộ làm bộ đáng dữ dằn.

Lâm Nhân lười biếng trả lời: "Thưởng thức bạn gái của mình cũng không được sao?"

"Đại sắc lang!"

Nhan Tiểu Mạn dường như nghĩ tới điều gì đó không lành mạnh, khuôn mặt ửng đỏ cả lên.

Cách đó không xa, một nam sinh ngồi cô độc ở dưới bóng cây, trong ngực ôm một cây đàn ghita, trước mặt đặt một bản nhạc phổ.

Người anh em này hình như chỉ mới học đàn, vền vền đàn vài đoạn mà Lâm Nhân đã nghe thấy rất nhiều vấn đề.

Trong mắt Nhan Tiểu Mạn lộ ra thần sắc hâm mộ, ngay sau đó hỏi: "Lâm Nhân, cậu biết gảy đàn ghita sao?"

"Biết! Tuy nhiên trình độ không quá cao."

Lâm Nhân học qua hai năm đàn ghita lúc còn ở sơ trung. Lúc ấy học đàn ghita chẳng vì mục đích gì, đơn thuần là do cảm thấy rất soái.

Về sau lên cao trung, bởi vì áp học lực, cộng thêm si mê LoL, cho nên rất lâu rồi Lâm Nhân chưa luyện đàn ghita.

Chỉ khi ngẫu nhiên nhân hạ, hấn mới đàn chơi một bài, duy trì xúc cảm.

“Mình muốn nghe cậu gảy đàn ghita!" Nhan Tiểu Mạn nũng nịu bảo.

"Không thành vấn đề, chờ trở về thành phố Giang Trấn, mình liền đàn cho cậu nghe." Lâm Nhân đáp ứng.

"Chờ một chút!"

Nhan Tiểu Mạn cắn răng, bỗng nhiên đứng lên, bước nhanh hướng về phía nam sinh kia.

Cũng không lâu lắm, Lâm Nhân nhìn thấy Nhan Tiểu Mạn ôm một cây đàn ghita chạy trở về.

Cánh này làm hắn có chút kinh ngạc, ngay sau đó không khỏi khẽ thở dài một tiếng.

Thiếu nữ tình hoài luôn luôn thơ.

Có lẽ bởi vì điểm này nên mình mới thích cô ấy!

"Lâm Nhân, Lâm Nhân, mình mượn được đàn ghita này." Nhan Tiểu Mạn vui vẻ nói.

Lâm Nhân ngồi dậy, cầm lấy đàn ghita, cung chiều vuốt vuốt mái tóc của cô, hỏi: "Muốn nghe bài nào?"

"Chỉ cần là cậu đàn, bài nào cũng được."

Nhan Tiểu Mạn chống cằm, chớp mắt to, ánh tà dương xuyên thấu qua khe hở cành lá, chiếu xuống ở trên người cô, đẹp đến mức tựa như một bức họa.

Lâm Nhân gảy dây đàn mấy lần, lắng nghe âm sắc để điều chỉnh dây cung.

Rất nhanh, hắn đã tìm được cảm giác.

Ca khúc mua trong Hệ Thống Thương Thành vô cùng êm tai, mấu chốt là chỉ cần hắn muốn, khuôn nhạc của bài hát lập tức sẽ hiện lên trong đầu hắn.

Trong đầu vang lên giai điệu, Lâm Nhân bắt đầu tự đàn tự hát.

"Mỗi bảy giờ rưỡi sáng tự nhiên tỉnh giấc

Chuông gió vang lên lại là một ngày nắng nhẹ

Phơi quần áo tốt rất an tâm

Mọi thứ vừa mềm mại lại yên tĩnh

Đây là một ngày bình thường nhất

Đừng nên mơ mộng viễn vông

Không truy không đuổi chậm rãi đi trở về nhà

Cứ như vậy sống không có lo lắng tới già

Chỉ có gió đêm nhẹ phẩy gò má

...

Đây là một ngày hoàn mỹ nhất

Đừng nên đòi hỏi cao sang

Sinh hoạt có thể không phức tạp

Cứ như vậy sống không có lo lắng tới già

Chỉ có gió đêm nhẹ phẩy gò má

Một ngày nào đó chúng ta sẽ tìm thấy nhau "

Bài hát này mới nghe qua không làm người ta cảm thấy phấn khích ngay lập tức, mà lại giống như nước chảy đá mòn, không vội không chậm, dần dần thấm thấu tâm linh.

Cũng giống như một ly trà thơm, càng phẩm càng có mùi vị.

Lâm Nhân chưa từng học qua ca hát, bởi vậy phần trình diễn của hắn xuất hiện rất nhiều tí vết.

Nhưng hắn vẫn đầu nhập tình cảm vào, một ca khúc có tình cảm, giống như được rót vào linh hồn. Toàn bộ những tí vết kia đều bị vùi lấp dưới tình cảm ấm áp.

"Ba ba ba!"

Hát xong một ca khúc, xung quanh bỗng nhiên vang lên từng đợt tiếng vỗ tay.

Lâm Nhân chợt mới phát hiện, không biết từ lúc nào, dưới bóng cây bên cạnh mình vậy mà có đến bảy tám người ngồi thành vòng tròn.

Có nam có nữ, tất cả đều nhao nhao vỗ tay.

Một vị sư huynh tóc ngắn giờ ngón tay cái, khen: "Anh em ngu bức!"

"Đại lão hoi lạ mặt, cho hỏi đại lão là ca sĩ chuyên nghiệp ở đâu?"

"Bạn có hứng thú gia nhập clb đàn ghita chúng tôi không?" Một nữ sinh tóc dài, ánh mắt sáng quắc mở lời mời.

Bạn đang đọc truyện *Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Lâm Thân Hào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Cậu ngốc phải không?

Nhan Tiểu Mạn cảm giác hạnh phúc trong lòng mình sắp tràn ra ngoài rồi.

Ánh nắng dịu dàng, gió nhẹ mát mẻ.

Trên bãi cỏ xanh biếc, nam sinh ôm đàn ghita tự đàn tự hát, nữ sinh ở bên cạnh lắng lắng lắng nghe.

Đây chính là chuyện lãng mạn nhất cô có thể tưởng tượng đến.

Nhất là Lâm Nhân biểu diễn hay đến mức người xung quanh tự phát vỗ tay, Nhan Tiểu Mạn cười vui đến híp cả mắt lại.

Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt nóng bỏng của một nữ sinh tóc dài, Nhan Tiểu Mạn đột nhiên giật mình, trong mắt lóe lên một tia cảnh giác.

Lâm Nhân lắc đầu từ chối: "Thật ngại quá, tôi không phải Phục đại sinh viên, hôm nay tôi theo bạn gái đến trường dạo một vòng mà thôi."

"Không sao, không sao!" Nữ sinh tóc dài lắc đầu, tiếp tục nói: "Bạn học ở trường nào không quan trọng, chung quy đều là ở Ma đô, sau này chúng ta có thể thường xuyên đến giao lưu!"

Nhan Tiểu Mạn không nhìn nổi nữa: "Hắn không học ở Ma đô, mà là ở tận Kim Lăng!"

"A, tiếc quá!"

Nữ sinh tóc dài hơi tiếc hận.

Sau vài câu trò chuyện, đám người dần dần tán đi, chỉ có anh bạn kia còn ở lại.

Lâm Nhân đem trả lại đàn ghita, cười bảo: "Cám ơn!"

"Không cần khách khí."

Người anh em này không thèm đề ý, khoát tay rồi hiểu kỳ hỏi: "Bài hát vừa rồi do cậu tự viết sao?"

"Xem như thế đi!"

Lâm Nhân cũng không biết tác giả bài hát này là ai, đành phải nhận luôn về mình.

"Có thể nói cho tôi biết bài hát này tên gì được không?"

Lâm Nhân trầm ngâm chốc lát, nghĩ đến ca từ trong bài hát, đáp: "Một ngày bình thường!"

Anh bạn kia đi rồi, Lâm Nhân vỗ vỗ pp, đứng lên, cười nói: "Đi thôi, đến giờ ăn cơm trưa rồi."

"Lâm Nhân!"

"Thế nào?"

Nhan Tiểu Mạn vênh lên mũi, làm nũng: "Cậu đáp ứng mình đi, từ nay về sau chỉ được phép khi phụ riêng mình thôi!"

Nữ sinh tóc dài vừa rồi khiến cô sinh ra cảm giác cấp bách.

Lâm Nhân ưu tú như vậy, lên đại học khẳng định sẽ có rất nhiều cô gái theo đuổi hắn.

Nghĩ tới đây, trong mắt Nhan Tiểu Mạn càng lộ ra vẻ mong đợi.

"Vậy phải xem cậu có thành ý hay không." Lâm Nhân trêu ghẹo.

"Hử! Tính tình!"

Nhan Tiểu Mạn ngao kiêu hừ một tiếng, ngay sau đó lập tức đổi giọng 180 độ: "Thành ý gì?"

Lâm Nhân cười ha ha, không nói chuyện, mà là chỉ vào mặt mình.

"Đại sắc lang!"

Nhan Tiểu Mạn tức giận trợn mắt trừng hắn.

Do dự chốc lát, cuối cùng cô vẫn đành phải tiến lên trước.

Đúng lúc này, Lâm Nhân đột nhiên quay đầu, đối diện với Nhan Tiểu Mạn.

"A...!"

Nhan Tiểu Mạn phát giác được không đúng thì đã chậm, chỉ có thể trợn to đôi mắt vô tội.

Do nghĩ tới phụ cận đang có không ít người, Nhan Tiểu Mạn giả vờ muốn đẩy ra Lâm Nhân, nhưng mà Lâm Nhân đã sớm chuẩn bị, hai tay ôm chặt lấy cô.

Trợn vện một phút đồng hồ sau, hai người mới tách ra.

"Tên khốn, lại khi phụ mình!" Nhan Tiểu Mạn thờ dốc, trông rất giống đang tức giận.

Lâm Nhân giờ tay nhẹ nhàng xoa xoa khoe miệng cô, cười đáp: "Thế nhưng cậu đã nói thích bị tôi khi dễ."

Trong lòng Nhan Tiểu Mạn rung động, ngoài miệng vẫn nói cứng: "Chỉ sợ ngày nào đó bị cậu khi dễ chết!"

Hai người tay nắm tay dạo bước trên sân trường, khoe miệng Nhan Tiểu Mạn cứ mãi mang theo ý cười.

"Giữa trưa muốn đi đâu ăn?" Lâm Nhân hỏi.

"Ăn..."

Nhan Tiểu Mạn trầm ngâm chốc lát, đề nghị: "Hay là ăn ngay tại quán cơm Phục đại đi?"

"Được! Tất cả nghe theo cậu." Lâm Nhân gật đầu.

...

Quán cơm Phục đại vẫn mở cửa dù sinh viên đang nghỉ về, tuy nhiên bởi vì sinh viên ở lại trường tương đối ít cho nên chỉ mở ra tầng thứ nhất.

Đến quán cơm, hai người lập tức trợn tròn mắt.

Bởi vì quán cơm chỉ chấp nhận phiếu ăn, không thu tiền mặt hay chuyển khoản.

"Kỳ quái, trên mạng rõ ràng nói quán cơm Phục đại nhận cả khách bên ngoài mà." Nhan Tiểu Mạn đau khổ nói, vẻ mặt rất buồn bực.

"Quán cơm Phục đại nhận khách bên ngoài nằm ở khu nam, nhà hàng Mặt Trời Mùa Xuân cũng mở cửa đối ngoại, tuy nhiên bây giờ đang trong kỳ nghỉ hè, hai chỗ này đều đóng cửa rồi."

Người nói chuyện chính là thanh niên ghita kia, hần mót ra phiếu ăn, vui vẻ đề nghị: "Dùng của tôi đi."

"Cảm ơn, tôi chuyển khoản WeChat cho cậu!" Lâm Nhân nói tiếng cảm ơn, lấy điện thoại đi động ra, muốn chuyển khoản.

Thanh niên ghita muốn từ chối, tuy nhiên Lâm Nhân quá kiên trì nên cuối cùng vẫn chuyển 50 khối qua.

Giá cả trong trường đại học tương đối rẻ, 50 khối tiền đã đủ cho hai người ăn no căng bụng.

Hai người tìm một góc tĩnh lặng, vừa vui vẻ trò chuyện vừa ăn cơm.

Sau khi xong bữa, Nhan Tiểu Mạn đột nhiên khẽ thờ dài.

Lâm Nhân thấy thế, liền hỏi: "Thế nào? Đồ ăn không hợp khẩu vị sao?"

"Lâm Nhân, nếu cậu cũng học ở Phục đại thì tốt." Nhan Tiểu Mạn bĩu môi.

Hai người nhu tình mặt ý, dù chỉ một khắc cũng không muốn tách ra, nhưng sau khi khai giảng, hai người buộc phải ở hai nơi cách xa, Nhan Tiểu Mạn cảm thấy hết sức không nỡ.

"Mình sẽ tới thăm cậu." Lâm Nhân an ủi.

"Vậy cậu nhất định phải tới, bằng không... Bằng không mình sẽ đi tìm cậu, sau đó cắn chết cậu!" Nhan Tiểu Mạn uy hiếp.

...

Buổi chiều nóng bức đã còn không thích hợp để tiếp tục đi dạo trường học.

Bởi vậy nên cơm nước xong, hai người liền đón xe trở lại đường Tây Nam Kinh.

Trước cửa khách sạn, Lâm Nhân hỏi: "Buổi chiều có sắp xếp gì không?"

"Chưa có!" Nhan Tiểu Mạn lắc đầu nguây nguẩy.

Lâm Nhân cười nói: "Vậy cùng mình mua sắm đi, ngày mai mình phải trở về rồi, trước đó nên mua hai phần quà cho cha mẹ!"

"Ngày mai cậu sẽ đi? Nhanh như vậy!"

Nhan Tiểu Mạn sững sờ, trong mắt đầy vẻ không muốn.

"Mình vốn định mua xong đồng hồ sẽ lập tức trở về, vì muốn chơi cùng cậu nên mới ở lại thêm mấy ngày."

Nghe được lời nói này, Nhan Tiểu Mạn thầm đắc ý, thế nhưng rất nhanh lại buồn bực: "Cậu đi rồi vậy vali hành lý phải làm sao bây giờ?"

Lâm Nhân dờ khóc dờ cười: "Cậu ngọc phải không? Đặt chuyển phát nhanh để chuyển vali hành lý về tận nhà là được, như vậy thì có thể tay không về nhà, nhẹ nhõm biết bao!"

"Ha! Đúng nha, sao mình lại không nghĩ tới nhỉ!" Nhan Tiểu Mạn sáng mắt lên.

Vừa nghĩ tới có thể tay không về nhà, cô cảm giác thoải mái hơn rất nhiều.

Lâm Nhân bủn rủn môi, tiếp tục nói: "Hon nữa quần áo và đồ dùng hàng ngày mang tới đây rồi thì không nhất định phải đem về, có thể gửi tạm ở nhà chị họ cậu, đợi đến khai giảng là có thể lập tức chuyển tới trường học."

"Ừ, không sai!"

Nhan Tiểu Mạn gật đầu giống như gà con mổ thóc.

Bạn đang đọc truyện *Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Làm Thần Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Giá cả rất thân dân!

Đối diện Four Seasons Hotels and Resorts chính là một con phố mua sắm, chỉ cách đúng một con đường.

Mặt trời trên đỉnh đầu càng ngày càng nóng.

Lâm Nhân tìm mượn dù ở quầy tiếp tân, sau đó hai người nhân nhả hướng về phố mua sắm.

Đối với phụ nữ, mua sắm quả thực là thiên phú bẩm sinh.

Đến nơi, Nhan Tiểu Mạn lập tức chiếm vị trí chủ đạo, hào hứng vội vã lôi kéo Lâm Nhân đi dạo từng cửa hàng.

Sau khi dạo hết mấy cửa tiệm bán quần áo, Nhan Tiểu Mạn mới hỏi: "Đúng rồi, cậu muốn cho mua cha mẹ quà gì?"

Lâm Nhân suy tư chốc lát rồi trả lời: "Mẹ mình khá là yêu thích ngọc, cho nên tôi định mua cho mẹ một vòng ngọc. Về phần cha, sở thích duy nhất của ông ấy là hút thuốc, mua một cái bật lửa đi!"

Hai người đều không hiểu rõ về ngọc, may mà con phố mua sắm này rất cao cấp, toàn là các nhãn hiệu nổi tiếng, có lẽ không đến mức bán hàng giả.

Hai người cất bước vào tiệm châu báu Ngọc Duyên.

Nhãn hiệu Ngọc Duyên rất nổi tiếng trong giới châu báu trong nước, mặc dù giá cả đắt hơn những chỗ khác, nhưng điểm tốt là tuyệt đối không xuất hiện hàng nhái.

Hai người được nhân viên giới thiệu đủ loại sản phẩm, nhìn tới nhìn lui hơn mười phút, cuối cùng Lâm Nhân quyết định chọn một cái vòng tay, giá tiền là 27.000!

Kỳ thật trang sức bằng ngọc rất khó định giá, sách có câu, hoàng kim có giá ngọc vô giá.

Một khối ngọc có thể bán bao nhiêu tiền, ngoại trừ tính chất cùng chất lượng thì còn phải xem thành phẩm chạm trổ có đẹp hay không.

Một đại sư điêu khắc nổi danh có thể làm cho giá trị bản thân khối ngọc tăng vọt mười mấy lần, thậm chí gấp trăm lần.

Chẳng phải Lâm Nhân không nỡ mua cho mẹ mình món quà quý giá hơn, chỉ có điều hắn chẳng hiểu biết gì về ngọc, tuy tiền của Lâm Nhân vô số kể nhưng mà hắn tuyệt đối không muốn tiêu tiền như rác.

Đợi sau này có cơ hội lại mua món khác là được.

Quét thẻ trả tiền xong, hai người liền ra khỏi tiệm châu báu.

Nhan Tiểu Mạn trầm mặc chốc lát, nhin không được hỏi: "Lâm Nhân, một tháng cậu có bao nhiêu tiền tiêu vặt?"

Tuy cô biết rõ Lâm Nhân có rất nhiều tiền, nhưng mỗi lần nhìn hắn dùng tiền, cô đều có cảm giác kinh hãi.

"Một hai ngàn!" Lâm Nhân thuận miệng đáp.

"Hừ, lại khi dễ mình!" Nhan Tiểu Mạn hiển nhiên không tin.

Một tháng một hai ngàn tiêu vặt đủ cho cậu tiêu như vậy?

Trừ phi là một hai ngàn Bitcoin!

Lâm Nhân nghiêm mặt nói: "Thật, không lừa cậu!"

"Vậy cậu lấy ở đâu nhiều tiền như vậy?" Nhan Tiểu Mạn tròn to hai mắt, tràn đầy vẻ nghi hoặc.

"Đầu tư cổ phiếu kiếm lời, gần đây thị trường chứng khoán lên cao, mỗi tháng có thể kiếm lời mấy trăm ngàn." Lâm Nhân giải thích.

Hắn đã sớm suy nghĩ cái cơ để giải thích cho tiền kiếm được từ hệ thống.

Đầu tư cổ phiếu!

Cái có này có vẻ hợp lý, hơn nữa độ tin cậy cũng rất cao.

"Đầu tư cổ phiếu dễ kiếm tiền như vậy!" Nhan Tiểu Mạn kinh ngạc.

Lâm Nhân cười nói: "Mình còn chưa tính là gì, đám cá sấu tài chính thậm chí một phút đồng hồ có thể kiếm lời đến mấy trăm ngàn. Đầu tư cổ phiếu mặc dù kiếm tiền nhanh, tuy nhiên mức độ nguy hiểm cũng lớn. Nếu lỡ mình phá sản thì cậu phải phụ trách nuôi mình đấy."

"Ai muốn nuôi cậu!"

Nhan Tiểu Mạn giả bộ như ghét bỏ để che giấu sự ngượng ngùng.

Hai người đang trên ghẹo, Nhan Tiểu Mạn bỗng nhiên chân thành nói: "Cậu ưu tú như vậy khiến mình cảm giác áp lực rất lớn."

Cô không hề nói đùa, Lâm Nhân biểu hiện càng ưu tú, áp lực của cô lại càng lớn.

Kỳ thật đêm qua, lúc uống rượu trong quán bar lộ thiên, Nhan Tiểu Mạn đã phát giác được dường như An Nhiễm có ý đồ với Lâm Nhân.

Mặc dù An Nhiễm biểu hiện rất bình thường, nhưng trực giác của phụ nữ thường thường chính là khủng bố như vậy.

Lâm Nhân nghiêm trang nói: "Vậy cậu phải cố gắng, bằng không thì chỉ có thể làm vợ nhỏ của mình thôi."

"Lâm Nhân!"

Nhan Tiểu Mạn găm giữ, lập tức nhào vào trong ngực, cắn một cái lên cổ hần.

Rất nhanh, trên cổ Lâm Nhân đã có thêm một dấu ấn nho nhỏ.

"Nhan Tiểu Mạn, nhìn không ra cậu rất bá đạo đó!" Lâm Nhân vừa sờ lên cổ vừa nói.

"A?"

Nhan Tiểu Mạn sững sờ, không hiểu lắm.

Lâm Nhân chỉ dấu răng trên cổ, bảo: "Sớm đóng dấu tới, coi như biểu thị chủ quyền công khai phải không?"

"Phốc phốc!"

Nghe vậy, Nhan Tiểu Mạn nhẹn không được cười ra tiếng, một tia áp lực vừa dâng lên trong lòng lập tức tan theo mây khói.

Đây chính là nguyên nhân Nhan Tiểu Mạn thích Lâm Nhân, mặc dù tên khốn này luôn luôn khi dễ cô, nhưng ở chung với hắn thực sự rất vui vẻ.

Hai người mua hai ly trà sữa rồi tiếp tục shopping.

Lúc đi ngang qua cửa hàng Cartier, Nhan Tiểu Mạn đột nhiên dừng lại.

Ánh mắt cô đang chăm chăm vào một đôi vòng tay tình lữ được trưng bày trong tủ kính, hơn trăm viên kim cương trên chiếc vòng được ánh đèn rọi xuống, chiếu sáng rạng rỡ, phảng phất như sao trên trời vậy.

Lâm Nhân mỉm cười, khẽ hỏi: "Thích không?"

"Ừ!"

Nhan Tiểu Mạn cắn ống hút, dùng sức gặt đầu, sau đó đau khổ nói: "Nhưng mà rất đắt!"

Lâm Nhân nhìn thoáng qua giá cả, 388,000, giá tiền này đối với nhãn hiệu Cartier thì không đắt lắm!

"Đi, vào xem!"

Lâm Nhân lôi kéo bàn tay nhỏ của cô, rào bước tiến vào Cartier cửa hàng.

"Tiên sinh tôn kính và nữ sĩ xinh đẹp."

Mới vừa vào cửa, một nữ nhân viên lập tức tươi cười bước lên nghênh đón.

"Rất vinh hạnh được phục vụ, xin hỏi hai vị cần gì?"

Lâm Nhân chỉ chỉ đôi vòng tay tình lữ tủ trưng bày trong tủ kính, hỏi: "Có thể giới thiệu đôi vòng tay này được không?"

"Đương nhiên!"

Nữ nhân viên nhìn thoáng qua Vacheron Constantin trên cổ tay Lâm Nhân, lập tức nhiệt tình hẳn lên: "Hai vị, mời tới bên này!"

Cặp mắt của nhân viên trong loại cửa hàng xa xỉ phẩm này quả thực có thể so với Kính Chiếu Yêu.

Chỉ cần liếc sơ qua liền biết rõ nhãn hiệu, là thật hay giả.

Nữ nhân viên dẫn hai người tới trước gian hàng, ti nữ giới thiệu: "Đôi vòng tay tình lữ này nằm trong bộ sưu tập LOVE mới được tung ra vào mùa hè năm nay của công ty Cartier chúng tôi. Chất liệu vòng tay nam là bạch kim 18K, lam ngọc, khám thêm 99 viên kim cương phẩm chất FL. Vòng tay nữ được làm từ 18K bạch kim, hồng ngọc, cũng được tô điểm bằng số lượng và chất lượng kim cương hệt như vòng tay nam."

"Chủ đề của bộ sưu tập LOVE năm nay là lãng mạn, lam ngọc tượng trưng cho bao dung, đại biểu lòng độ lượng của đàn ông, hồng ngọc tượng trưng cho tình yêu, đại biểu cho phụ nữ

cảm tính, 99 viên kim cương ngũ sắc sao trên trời. Cuối cùng, giá tiền của đôi vòng tay này rất thân dân, chỉ cần 388.000!"

Theo lời giới thiệu, ánh mắt của Nhan Tiểu Mạn dần dần trở nên mê ly.

Không thể không nói, đôi vòng tay tình lữ này thiết kế rất đẹp, nhất là dưới ánh đèn chiếu rọi, chúng tỏa ra ánh sáng tựa như ảo mộng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Làm Thần Hào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Đây là bạn trai thần tiên ở đâu?

Thế nhưng nghe được câu nói sau cùng của nữ nhân viên, Nhan Tiểu Mạn lập tức tỉnh táo lại.

388.000!

Giá tiền này rất thân dân?

Chị gái, có phải chị hiểu lầm hai chữ ‘thân dân’ này không?

Nhan Tiểu Mạn nhìn xuống xúc động nhỏ nước bọt, chặt vật dòi ánh mắt khỏi vòng tay.

"Lâm Thần, chúng ta đi thôi!" Nhan Tiểu Mạn chú giục.

Không phải cô lo Lâm Nhân mua không nổi, mà là lo hấn thật sự mua.

Mặc dù Nhan Tiểu Mạn thực sự rất thích đôi vòng tay tình lữ này, thế nhưng giá cả thực sự quá đắt, cô cảm thấy mình không thích hợp nhận món quà đắt như vậy.

Lâm Nhân nói ra: "Thích không? Thích liền mua, dù sao cũng không đắt."

Nghe vậy, hai mắt nữ nhân viên lập tức sáng long lanh, hăm mộ nhìn Nhan Tiểu Mạn.

Quả nhiên.

Chuyện lo lắng nhất Nhan Tiểu Mạn đã xảy ra.

Cô quyết đoán lắc đầu, từ chối: "Không thích! Chúng ta đi thôi, qua cửa tiệm khác thôi."

Cmn!

Thần tượng, cô rõ ràng rất thích! Tại sao phải từ chối?

Hơn nữa, không ngờ trên thế gian lại tồn tại người phụ nữ có thể từ chối yêu cầu này?

Tâm tình của nữ nhân viên hết sức phức tạp, hận không thể thay thế Nhan Tiểu Mạn trả lời.

Ngoài trừ công trạng của bản thân, nữ nhân viên cũng là phụ nữ, cô ta để tay lên ngực tự hỏi, nếu bạn trai của mình muốn tặng đôi vòng tay tình lữ này, cô ta tuyệt đối không nói hai lời, lập tức đáp ứng.

Thấy thế, Lâm Nhân mỉm cười, nói: "Cậu không thích thì quên đi, theo mình đi xem bật lửa, nghe nói bật lửa của Cartier cũng không tồi."

Nghe hấn nói như vậy, Nhan Tiểu Mạn không khỏi âm thầm nhẹ nhàng thờ phào.

Cô không muốn người khác nói mình bởi vì tiền nên mới làm bạn gái Lâm Nhân.

Nữ nhân viên mặc dù rất thất vọng, nhưng nụ cười trên mặt vẫn không thay đổi, nhiệt tình giới thiệu: "Gian hàng bật lửa ở bên kia, mời hai vị đi theo tôi."

Trong tủ trưng bày không nhiều bật lửa, chỉ có chín cái.

Nhan Tiểu Mạn liếc sơ qua giá cả, âm thầm liú lười, cái rẻ nhất 5.900 khối, đắt nhất lên tới 8.400!

"Tiểu Mạn cậu trước giúp mình xem một chút, mình đi vệ sinh." Lâm Nhân đột nhiên nói.

"A, được!"

Nhan Tiểu Mạn gật đầu, ra hiệu không có vấn đề.

Thấy thế, Lâm Nhân đưa mắt ra hiệu cho nữ nhân viên, sau đó rào bước về một góc.

Rất nhanh, nữ nhân viên đã qua góc đó.

"Tiên sinh, xin hỏi có gì yêu cầu sao?"

Lâm Nhân móc thẻ ngân hàng ra, đưa tới, yêu cầu: "Lấy đôi vòng tay tình lữ vừa rồi cho tôi, à phải, đừng để bạn gái của tôi biết!"

Nữ nhân viên tiếp nhận thẻ ngân hàng, niềm hăm mộ đối với Nhan Tiểu Mạn lập tức tăng lên mức tột đỉnh.

Quá lãng mạn rồi!

Đây là bạn trai thần tiên ở đây?

Vị đại tiên nào đó trên trời tiện tay cũng vứt một tên bạn trai như vậy cho mình thì tốt biết bao!

Nữ nhân viên thăm cầu khẩn vài câu rồi gật đầu: "Tiên sinh yên tâm, tôi sẽ xử lý tốt."

Lâm Nhân đợi trong góc gần một phút đồng hồ rồi mới trở lại tủ trước trưng bày.

Hắn nắm bà vai Nhan Tiểu Mạn, cười hỏi: "Chọn cái nào?"

"Cậu còn chưa nói cho mình biết bác trai làm công việc gì?" Nhan Tiểu Mạn lườm hắn một cái.

"Đầu bếp!" Lâm Nhân đáp.

"Đầu bếp!"

Nhan Tiểu Mạn trầm tư chốc lát, chỉ một cái trong đó, nói: "Cái này thế nào? Thiết kế ổn trọng, thích hợp trung niên, hơn nữa ba mặt màu đen, dù có bị bắn vào thì cũng khó nhìn ra, lau chùi cũng rất thuận tiện!"

Không thể không thừa nhận, phụ nữ quả thật rất cẩn thận, có thể cân nhắc đến nhiều chi tiết vô cùng nhỏ nhặt.

Lâm Nhân nhìn không được gợn ngón tay cái, khen: "Cậu thật biết chọn, cha mình nhất định sẽ thích!"

Dứt lời, hắn hướng về phía nữ nhân viên, bảo: "Làm phiền cô lấy cái bật lửa này cho tôi!"

"Vâng!"

Sau khi bật lửa được gói lại, hai người tới quầy thu ngân.

Trả tiền xong xuôi, nữ nhân viên tặng thêm một cái hộp đã đóng gói kỹ, cười nói: "Tiên sinh, đây là quà khuyến mãi của cửa hàng, hi vọng ngài có thể thích."

Dứt lời, nữ nhân viên bí mật nháy nháy mắt.

Lâm Nhân lập tức ngẫm hiểu, gật đầu: "Cảm ơn!"

...

Sau khi rời khỏi Cartier, Lâm Nhân mang theo Nhan Tiểu Mạn đi tới cửa hàng Chanel.

"Quần áo trong này thật đẹp!"

Nhan Tiểu Mạn thích một chiếc váy liền áo.

Thế là, nhân viên lập tức nhiệt tình giúp cô thử đồ.

Mặc dù quần áo trên người cặp đôi này rất phổ thông, nhưng túi quà Cartier trên tay Lâm Nhân đã đủ nói lên nhiều thứ.

Rất nhanh, Nhan Tiểu Mạn đã thay quần áo xong.

Trong nháy mắt cô ra khỏi phòng thay đồ, trái tim Lâm Nhân dường như chậm đi một nhịp.

Người đẹp vì lụa, lời này không sai chút nào.

Nhan trị của Nhan Tiểu Mạn vốn rất cao, đồng thời khí chất xuất chúng dường như mang theo một cỗ tiền khí. Chiếc váy liền áo này quả thực được làm vì cô, thể hiện ra toàn bộ khí chất và dáng người hoàn mỹ của cô.

"Đẹp không?"

Nhan Tiểu Mạn xoay một vòng, thấp thòm hỏi.

Lâm Nhân không trả lời, mà là trực tiếp quay qua nói với nhân viên: "Chính là nó, gói lại cho tôi!"

Nhan Tiểu Mạn lên nhìn bảng giá, vừa định mở miệng, Lâm Nhân liền ngắt lời: "Đây là món quà đầu tiên mình tặng cho cậu, không được từ chối!"

"Được!" Nhan Tiểu Mạn đành phải ừm gật đầu.

Chiếc váy liền áo này giá trị 18.000 khối, quá mắc đối với Nhan Tiểu Mạn, tuy nhiên trước đó tại cửa hàng Cartier, cô đã từ chối Lâm Nhân một lần, cho nên lần này buộc phải gật đầu đáp ứng.

Trả tiền xong xuôi, thừa dịp Nhan Tiểu Mạn không chú ý, Lâm Nhân lặng lẽ lấy vòng tay nam ra khỏi hộp, sau đó giấu cái hộp vào túi đựng váy.

Ra khỏi cửa hàng Chanel, Nhan Tiểu Mạn nghiêm mặt nói: "Sau này không cho phép cậu mua cho mình quà cáp quý trọng như vậy!"

"Được, vậy mình sẽ mua cho ..."

Nhan Tiểu Mạn bị hắn khi dễ quen rồi nên đại khái có thể đoán được hắn muốn nói cái gì, lập tức ngắt lời: "Cũng không được phép mua cho những người phụ nữ khác!"

"Được đó Nhan Tiểu Mạn, thông minh hơn trước rồi!" Lâm Nhân trêu ghẹo.

"Hừ! Bắn tiểu thư một mực rất thông minh!" Nhan Tiểu Mạn ngao kiêu hừ một tiếng, ngay sau đó nói khẽ: "Lâm Nhân, mình biết cậu tốt với mình, nhưng sau này thật sự không cần mua cho món quà tôi quý trọng như vậy."

Lâm Nhân nghĩ nghĩ, nghiêm mặt đáp: "Tốt, nghe lời cậu!"

"Thật ngoan!"

Nhan Tiểu Mạn dứt lời, vậy mà chủ động tiến lên, chụt một cái trên mặt hân.

Bạn đang đọc truyện *Ta Chi Muốn An Tĩnh Lâm Thân Hào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Đáng Đòi Thứ Cầu Độc Thân

Lúc hai người rời khỏi phố mưa sấm, sắc trời đã bắt đầu trở tối.

Lâm Nhân nhìn giờ giấc trên đồng hồ, hỏi: "Tôi nay muốn ăn cái gì?"

Lúc trước Lâm Nhân cho rằng đồng hồ chỉ là món đồ trang trí, tuy nhiên bây giờ hân phát hiện đồng hồ còn rất thuận tiện, muốn xem thời gian cần không phải móc điện thoại ra nữa.

Nhắc tay lên là được, vừa nhanh gọn vừa bức cách.

"Gi cũng được, cậu quyết định đi!" Nhan Tiểu Mạn nhếch môi, trong mắt tràn đầy ý cười.

Ngày mai sẽ phải về nhà, tối nay là đêm cuối cùng tại Ma đô, cho nên Lâm Nhân dự định chọn nhà hàng tốt một chút, về lên một dấu chấm tròn hoàn mỹ cho hành trình đến Ma đô lần này.

Lấy điện thoại di động nghiên cứu một phen, rất nhanh, hân liền chọn được mục tiêu.

Quán com xoay tròn Radisson!

Quán com xoay tròn được cư dân mạng đánh giá rất tốt, phục vụ thân mật, món ăn phong phú, hội tụ hơn mười vị đầu bếp đến từ khắp nơi trên thế giới.

Mẫu chốt nhất, quán com xoay tròn Radisson nằm ngay trên đường Tây Nam Kinh, khoảng cách Four Seasons Hotels and Resorts ven ven chỉ khoảng mấy trăm thước, nhàn nhả tản bộ một lát là đến.

Về phần tại sao không chọn quán com xoay tròn Đông Phương Minh Châu...

Ai nấy đều hiểu.

Khi một nhà hàng trở thành điểm du lịch trú danh, như vậy chất lượng và hương vị món ăn sẽ giảm xuống rất nhiều.

Đây dường như là định luật bất di bất dịch, áp dụng được trên phạm vi toàn thế giới.

Bởi vậy, khách hàng đến Đông Phương Minh Châu hầu như đều chỉ ôm tâm thái đến ngắm cảnh đêm, không cầu ăn ngon.

Huống chi tối hôm qua ở quán bar lộ thiên, bọn họ đã thưởng thức cảnh đêm rồi, không cần thiết lại thưởng thức thêm lần nữa.

"Đi thôi!"

Lâm Nhân cắt điện thoại di động, dắt Nhan Tiểu Mạn dạo bước hướng về khách sạn Radisson.

Vào Radisson, đi thang máy một đường thẳng tới tầng bốn mươi lăm.

Độ cao hai trăm mét, mặc dù không tính là cao nhất toàn Ma đô, tuy nhiên cũng đủ để ngắm cảnh đêm rồi.

Hai người vừa ra ngoài thang máy, lập có nhân viên phục vụ chào đón: "Hai vị, chào buổi tối!"

"Có chỗ trống gần cửa sổ không?" Lâm Nhân hỏi.

"Có, hai vị mời tới bên này!"

Dưới sự hướng dẫn của nhân viên phục vụ, hai người an vị trên một bàn ăn gần cửa sổ.

Lâm Nhân lật thực đơn, hỏi: "Muốn ăn cái gì?"

Đối với nữ ăn hàng nào đó, lựa chọn mỹ thực đương nhiên là chuyện hết sức xoắn xuyết.

Nhan Tiểu Mạn do dự hồi lâu mới mở miệng: "Món ăn khai vị lấy hai phần sò biển trước đi, sau đó gọi gan ngỗng chiên và súp. Đúng rồi, món tráng miệng là socola nhé."

Dứt lời, cô khép thực đơn lại, cười nói: "Món chính do cậu chọn đi!"

"Món chính là bò bít tết Tasmania Angus và Cá Lươn Trâu!" Lâm Nhân quyết định.

Nhân viên phục vụ gạt đầu, hỏi: "Hai vị cần dùng rượu bữa ăn trước không?"

"Có át bích không?" Sau tối hôm qua, Lâm Nhân tương đối hài lòng đối với loại rượu này.

"Đương nhiên! Năm loại Champagne Át bích đều có, tiên sinh muốn lấy loại nào?"

"Loại màu vàng!"

Tối hôm qua uống loại màu đen rồi, Lâm Nhân muốn thử hương vị những loại khác thế nào.

"Được, hai vị chờ một lát!"

...

Điểm đặc sắc của nhà hàng này là vách tường phòng bếp được làm bằng thủy tinh trong suốt, nhờ đó mà khách hàng có thể quan sát rõ ràng toàn bộ quá trình chế biến món ăn của đầu bếp.

Nếu không thích xem nấu nướng thì có thể thưởng thức cảnh đêm phía ngoài.

Tốc độ xoay tròn của nhà hàng rất chậm, ước chừng 90 phút đồng hồ mới xoay trọn một vòng.

Tốc độ này rất vừa vặn, giúp thực khách thưởng thức cảnh đêm trọn vẹn 360 độ, đồng thời không khiến họ sinh ra cảm giác khó chịu.

Rất nhanh, nhân viên phục vụ bung rượu lên, sau đó rót cho mỗi người một ly.

Lâm Nhân nhẹ nhàng cùng ly với Nhan Tiểu Mạn rồi lập tức uống một ngụm.

Hắn cẩn thận nhấp nháp một phen, bỗng nhiên cười nói: "Xem ra mình không phải người biết thưởng thức!"

"A?"

Nhan Tiểu Mạn sửng sốt, ngay sau đó nghĩ ra, lập tức ăn ý hùa theo: "Mình cũng vậy!"

An Nhiễm từng nói, chỉ người biết thưởng thức mới có thể phẩm ra chênh lệch của Champagne đỉnh cấp.

Thế nhưng Lâm Nhân cảm thấy, loại màu vàng này và loại màu đen hôm qua hoàn toàn không có gì khác nhau.

Thế nhưng giá cả hai loại lại cách biệt rất xa.

Loại màu đen giá 8.800 một chai, màu vàng chỉ cần 3.280 mà thôi.

Lâm Nhân không khỏi thán than một tiếng, xem ra mình còn cách thần hào chân chính rất xa.

Không chỉ vênh vênh chênh lệch tài sản, mà còn cả phẩm vị.

Vài phút chờ đợi, món ăn khai vị thứ nhất đã đến rồi, là sò biển được cắt mỏng như cánh ve.

Lâm Nhân nếm thử một miếng, hài lòng gật đầu, cảm giác sáng khoái, giòn tan, vừa chua vừa ngọt, rất ngon miệng, đồng thời còn mang theo mùi thơm đặc thù của hải sản, phi thường phù hợp để làm món ăn khai vị.

"Cậu cảm giác thế nào?" Lâm Nhân hỏi.

Nữ ăn hàng không trả lời, ánh mắt thỏa mãn đã đủ nói rõ tất cả.

Nhân viên phục vụ rất nhiệt tình, nhanh nhẹn rót rượu, đổi đĩa vào thời điểm phù hợp.

Một bữa cơm ăn xong, hai người đều rất thỏa mãn.

Nhất là món Cá Lười Trâu, quả thật làm Lâm Nhân hơi kinh ngạc, ngược lại, món bò bít tết rất bình thường, chẳng có gì lạ.

"Tính tiền!"

Lâm Nhân nhận hóa đơn, nhìn lướt qua, sau đó chọn tỷ lệ tiền bo cao nhất.

Tiền bo trong nhà hàng Tây được tính theo hóa đơn, nếu thực khách cảm thấy thái độ phục vụ kém, vậy họ có thể lựa chọn mức tiền bo thấp nhất.

Lâm Nhân cảm thấy nhân viên phục vụ tối nay xứng đáng được nhiều tiền bao.

Quét thẻ trả tiền, tổng cộng 6.290 khối, giá cả hơi cao bởi vì gọi rượu át bích màu vàng.

Giá tiền gần giống như nhà hàng trong Four Seasons Hotels and Resorts, tuy nhiên hương vị là một trời một vực.

Nói tóm lại, nhà hàng này rất đáng đồng tiền bát gạo.

Nhan Tiểu Mạn hơi đỏ mặt, men say mông lung, rúc vào trong ngực Lâm Nhân.

Hai người đi ra khách sạn Radisson, Lâm Nhân nói khẽ bên tai cô: "Tiểu Mạn, đêm nay ở lại khách sạn được không?"

Nghe vậy, vẻ mê ly trong mắt của Nhan Tiểu Mạn trong tích tắc liền biến mất, cả người nhất thời tỉnh táo lại, giống như thỏ con sợ hãi, thoát một cái đã nhảy ra khỏi ngực huans.

"Không được, tuyệt đối không được!"

Nhan Tiểu Mạn lắc đầu như trống bỏi, cầu khẩn: "Lâm Nhân, thực sự không được, nếu đêm nay mình không về, di dưọng nhất định sẽ nói cho cha mẹ mình biết."

Lâm Nhân hơi thất vọng, khẽ thờ dài.

Nhan Tiểu Mạn thấy bộ dáng đáng thương của hắn, khẽ cắn môi dưới, do dự một hồi lâu mới lên tiếng: "Lâm Nhân, đêm nay thực không được. Nếu không... Nếu không thì chờ đến sau khai giảng!"

Lâm Nhân kềm chút nhịn không được cười ra tiếng.

Hắn cố nín cười, cung chiêu bảo: "Đồ ngốc, mình đương nhiên tôn trọng quyết định của cậu. Tốt rồi, mình lập tức đưa cậu về nhà!"

Tối hôm qua, Nhan Tiểu Mạn còn nghĩa chính ngôn từ tuyên bố trước khi tốt nghiệp đại học tuyệt đối không làm chuyện đó, hiện tại đã rút gọn đến sau khai giảng.

Cho nên nói, lời của phụ nữ nghe một chút là được rồi, tuyệt đối đừng tưởng thật.

Nếu tưởng thật, vậy đáng đời thứ cậu độc thân.

Bạn đang đọc truyện *Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Làm Thần Hào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Tình yêu giai đoạn nông nản

Lâm Nhân không yên lòng Nhan Tiểu Mạn một mình trở về, thế là, hắn gọi một chiếc xe taxi, hộ tống cô về tới trước nhà Tần Lam.

Trước khi xuống xe, Nhan Tiểu Mạn chủ động chụp hắn một cái, vui vẻ nói: "Phải ngoan ngoãn về khách sạn, không cho lêu lổng bên ngoài!"

Lâm Nhân cười gật đầu, chính mắt thấy cô đi vào chung cư rồi mới nói với tài xế: "Bác tài, về Four Seasons Hotels and Resorts!"

...

Trong nhà, di dư ảnh Nhan Tiểu Mạn đang ngồi ở trên ghế sa lông xem tivi.

Di thấy cô trở về, quan tâm hỏi: "Tiểu Mạn, ăn cơm tối chưa?"

"Ăn rồi thưa di." Nhan Tiểu Mạn vừa đổi dép lê vừa đáp.

Phát giác được mặt Nhan Tiểu Mạn đỏ hồng, di vội hỏi: "Con uống rượu?"

"Chỉ uống một chút! Di, con trở về phòng trước."

Nhan Tiểu Mạn hơi chột dạ, cầm theo túi đồ vội vàng đi vào phòng ngủ Tần Lam.

Nhà Tần Lam không phải giàu sù, có thể mua được một căn chung cư hơn 80m² ở địa phương tắc tắc đất vàng như Ma đô đã xem như khá giả.

Tuy nhiên không gian như vậy dành cho bốn người thì hơi nhỏ, hơn nữa tổng cộng chỉ có hai phòng ngủ, bởi vậy mỗi lần Nhan Tiểu Mạn tới đều phải ngủ chung với Tần Lam.

Tần mẹ nhìn bóng lưng của cô, cau mày lo lắng: "Tiểu Mạn có phải yêu đương hay không?"

"Yêu đương không phải rất bình thường sao? Tiểu Mạn cũng lên đại học rồi, không còn là con nít nữa." Tần cha đẩy kính, trề môi: "Bà quan tâm nhiều hơn đến con gái mình thì hơn, sắp hai lần tới nơi rồi mà đến đối tượng còn chưa có."

Tần mẹ lập tức không vui, phân bác: "Hắc! Ông trách tôi? Lúc trước là ai tán thành cho con gái thi nghiên cứu sinh?"

Chủ đề bị chuyển đi, Tần mẹ rất nhanh quên mất chuyện của Nhan Tiểu Mạn.

...

Trong phòng ngủ, Tần Lam ngồi ở trước bàn sách, đang liên tục gõ phím, bên cạnh laptop trưng bày cả một chồng sách.

Nghe thấy cửa tiếng phòng ngủ bị mở ra, Tần Lam không thèm quay đầu đã trêu ghẹo: "Nha, đã về rồi! Chị còn tưởng rằng đêm nay em sẽ ở lại khách sạn chứ!"

"Chị họ! Ngay cả chị cũng bắt đầu khi dễ em." Nhan Tiểu Mạn ngồi ở trên giường, tức giận đáp lại.

Mấy phút đồng hồ sau, Tần Lam gõ xuống một chữ cuối cùng, đứng lên, giã cái lưng mệt mỏi.

"Rốt cục đã xong!"

Cô cầm lấy cà phê trên bàn, uống một ngụm, cười hỏi: "Hôm nay các em đi đâu chơi?"

"Buổi sáng đi đại học Phục Đán, tiếp đó cùng hắn đi mua sắm." Nhan Tiểu Mạn đáp.

"A?"

Lúc này Tần Lam mới phát hiện, trên giường mình có một cái túi đồ Chanel, không khỏi hiếu kỳ: "Lâm Nhân mua cho em?"

"Ân! Em cảm thấy quá mắc, nhưng hắn cứ nhất định phải mua cho em."

Tuy ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong mắt Nhan Tiểu Mạn lại lộ ra sự ngọt ngào.

A, tình yêu giai đoạn nồng nàn.

Tần Lam bị cưỡng ép ăn thức ăn cho chó, nhìn không được tròn trắng mắt.

Từ trước đến nay, Tần Lam chỉ có một bộ váy Chanel để giữ thể diện mà thôi, mầu chốt là bộ váy đó do cô bớt ăn bớt mặc hơn mấy tháng mới nhằn tâm mua.

Tần Lam cầm lấy túi đồ, nhìn thoáng qua, chú giục: "Oa, Chiếc váy liền áo thật có tiên khí, nhanh mặc cho chị xem một chút."

Đúng lúc này, cô chợt phát hiện trong túi dường như còn xen lẫn một hộp quà.

Tần Lam cầm hộp quà lên, lập tức nhìn không được phát ra tiếng kinh hô: "Ôi trời, Cartier!"

"Đây cũng là Lâm Nhân mua cho em? Đồng hồ hay vòng cổ? Chẳng lẽ là nhẫn?"

Nhan Tiểu Mạn sững sờ nhìn cái hộp này, nghi ngờ hỏi: "Bật lửa của Lâm Nhân sao lại nằm trong túi của em?"

Bật lửa?

Nghe vậy, Tần Lam bĩu môi, thất vọng: "Uổng công mong đợi, hóa ra là bật lửa."

Thất vọng xong, Tần Lam tiếp tục hỏi: "Chị có thể nhìn một chút không? Nói thật, đây là lần đầu tiên chị biết Cartier có bán bật lửa!"

"Được!"

Nhan Tiểu Mạn cảm thấy bật lửa không phải là thứ bí mật gì, đồng thời cô đang chuẩn bị gọi điện thoại cho Lâm Nhân, nói cho hắn biết bật lửa để quên ở chỗ mình.

Ngay trước khi cô chuẩn bị cầm điện thoại gọi cho Lâm Nhân, Tần Lam chợt thét lên!

Nhan Tiểu Mạn bị tiếng thét chói tai này dọa đến run rẩy, làm rơi điện thoại xuống giường.

Chỉ thấy cái hộp trong tay Tần Lam đã mở ra, ở trong là một cái vòng tay màu bạc trắng.

Vòng tay chói lọi hết sức dưới ánh đèn, nhất là viên hồng ngọc kia, ánh sáng chiếu xạ ra từ đó như mộng như ảo.

"Bộ sưu tập LOVE mới được ra mắt hè năm nay của Cartier!!!"

Tần Lam liếc mắt một cái liền nhận ra cái vòng tay này, trông cô hết sức hâm mộ.

Tần Lam từng nhìn thấy cặp vòng tay tình lữ này nhiều lần rồi, nhưng cô chỉ dám nhìn thôi, cái giá 388.000 thân dân đó chả hiểu sao luôn khiến cô có ảo giác mình là dân chạy nạn.

Nhan Tiểu Mạn nhìn vòng tay, thần sắc rất phức tạp.

Thấy thế, Tần Lam không khỏi nghi ngờ: "Tiểu Mạn, em thế nào? Không vui sao?"

"Hắn ..."

Nhan Tiểu Mạn khẽ thở dài một hơi rồi kể toàn bộ chuyện xé chiều từ đầu chí cuối.

Sau khi nghe xong, Tần Lam than thở: "Sao ông trời không cho chị gặp được loại bạn trai thần tiên này nhỉ!"

Đương nhiên, Tần Lam chỉ suy nghĩ một chút mà thôi.

Nếu thật có ngày tìm được bạn trai như vậy, cô ngược lại không cần.

Không phải không thích, mà là áp lực quá lớn. Rất dễ tưởng tượng, loại đàn ông này bẩm sinh sẽ mang thuộc tính trâu hoa ghẹo nguyệt, bên cạnh vĩnh viễn không thiếu phụ nữ.

Dù hắn không chủ động thì cũng sẽ có vô số phụ nữ xấp lại gần.

Tần Lam lắc đầu, tràn đầy mong đợi: "Nhanh, mặc váy, mang vòng tay vào cho chị xem."

Dưới sự chú giục của chị họ, Nhan Tiểu Mạn đành phải thay váy, mang vòng tay vào.

Kiểu dáng bộ váy này hơi phục cổ, tuy nhiên một chút chi tiết lại lộ ra cảm giác thời thượng, rất hợp với vòng tay Cartier, Nhan Tiểu Mạn trong chớp mắt liền hóa thân công chúa.

"Quá đẹp! Tiểu Mạn, khí chất của em thật tốt!" Tần Lam hâm mộ.

Nhan Tiểu Mạn cắn môi dưới, cầm điện thoại di động lên, phát WeChat cho Lâm Nhân: Mình rất thích, nhưng lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa!

...

Four Seasons Hotels and Resorts.

Lâm Nhân nằm ở trên giường nhìn tin nhắn Wechat, không khỏi mỉm cười.

Sau khi để điện thoại di động xuống, hắn lại chú ý vào giao diện hệ thống.

Một phút nữa, Hệ Thống Thương Thành sẽ đổi mới.

Lần mua sắm tối qua làm hắn tràn đầy chờ mong đối với Hệ Thống Thương Thành.

Một phút đồng hồ ngắn ngủi thoáng cái đã qua, khi giây cuối cùng nhảy qua, một món hàng hóa lập tức xuất hiện trước mắt hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Làm Thần Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Hệ thống lợi hại

"Thẻ thăng cấp kỹ năng?"

Lâm Nhân sững sờ trước, sau đó hơi thất vọng, bởi vì hắn hiện tại chỉ có một kỹ năng.

Hơn nữa còn là một kỹ năng không đáng tin cậy, Một tay lái Ferrari...

"Chờ đã!"

Sau khi xem xét tỉ mỉ giới thiệu vật phẩm một phen, hắn phát hiện dường như mình hiểu lầm rồi.

Hắn cho rằng kỹ năng chỉ bao gồm những kỹ năng biểu hiện trên giao diện hệ thống.

Thế nhưng khi thấy rõ chú thích đằng sau, hắn đột nhiên tỉnh ngộ.

Chỉ định kỹ năng bản thân chưa nắm giữ cũng được!

Câu nói này biểu đạt rất rõ ràng, ngoài trừ kỹ năng của hệ thống kỹ năng, bất luận kỹ năng nào, dù nắm vững hay không cũng đều có thể thăng cấp.

Cái này rất lợi hại.

Ví dụ đơn giản, đàn dương cầm.

Lâm Nhân chưa bao giờ tiếp xúc qua đàn dương cầm, một khi sử dụng thẻ thăng cấp, hắn sẽ lập tức nắm giữ kỹ xảo đánh đàn dương cầm. Đương nhiên, vền vện chỉ là cấp độ nhập môn mà thôi.

Ví dụ khác, kỹ xảo đàn ghita của thuộc về cấp độ nhập môn, nếu sử dụng thẻ thăng cấp thì lập tức trở thành tinh thông.

Nghĩ tới đây, Lâm Nhân không khỏi hít sâu một hơi.

Đồ tốt!

[Thẻ thăng cấp kỹ năng màu bạc] có thể giúp Lâm Nhân tiết kiệm vô số thời gian.

Trên thế giới này, cái gì quý nhất?

Không cần tranh luận, thời gian hiển nhiên nhất!

Ngân vàng khó mua khoảnh khắc.

Phải biết, một loại kỹ năng muốn nhập môn kỳ thật rất đơn giản, ví như đàn ghita, người thiên phú trung bình học tầm năm ba tháng gần như chắc chắn có thể đạt tới cấp độ nhập môn. Nhưng nếu muốn tiến thêm một bước, đạt tới cấp tinh thông, vậy nhất định phải kiên trì bền bỉ luyện tập ba năm năm, bằng không đừng mơ.

Về phần cấp độ chuyên nghiệp hay Đại sư, đương nhiên cần tốn thời gian càng nhiều hơn.

Rất nhiều người hao phí cả đời cũng chưa chắc có thể đạt đến Đại sư, bởi vì đến cấp độ này, thời gian chỉ là điều kiện cần, điều kiện đủ trọng yếu hơn chính là thiên phú.

Đạo cụ ngu ngốc như vậy mà chỉ cần 300 ngàn, quả thực kiếm lời lớn!

Mua mua mua!

Cần như chẳng do dự chút nào, Lâm Nhân trực tiếp chọn mua [thẻ thăng cấp kỹ năng màu bạc].

Kí chủ: Lâm Nhân

Đăng cấp: LV3

LV3 đặc quyền ban thưởng: Mỗi lần chớp mắt, đều sẽ được 0.4 nguyên ban thưởng

Kinh nghiệm thăng cấp: 841239/1000000 (kinh nghiệm chỉ có thể thông qua tiêu phí mới thu hoạch được, thông qua vay mượn hoặc kiếm được tiền đều không cách nào nhận được EXP!)

Hệ Thống Thương Thành: Khoảng cách đổi mới thương phẩm còn lại 23:59:54

Đạo cụ: [thẻ thăng cấp kỹ năng màu bạc] x1

Kỹ năng: [Một tay lái Ferrari]

Kim ngạch: 39808.7 nguyên

...

Mua xong đạo cụ, hắn chỉ còn lại chưa tới bốn vạn khối.

Tuy nhiên kinh nghiệm thăng cấp đã tăng vọt, khoảng cách thăng lên LV4 chỉ kém mười sáu vạn.

Lâm Nhân không thêm chú ý số dư còn lại, bởi vì mỗi ngày thu vào 7,680, chẳng mấy chốc hắn sẽ lại giàu.

Điều hắn đang suy tư là, tấm [thẻ thăng cấp kỹ năng màu bạc] sử dụng như thế nào?

Hoặc có lẽ là, nên thăng cấp cho kỹ năng nào.

Đầu tiên bài trừ kỹ năng chưa nắm giữ, bởi vì thăng cấp kỹ năng chưa nắm giữ quả thật quá phí phạm.

Nghĩ tới nghĩ lui, Lâm Nhân rốt cuộc quyết định dùng vào kỹ xảo đàn ghita.

Kỹ xảo đàn ghita của hắn đã nhập môn, sau khi thăng cấp có thể trở thành tinh thông, thăng thừng bớt đi ba năm năm luyện tập.

"Sử dụng [thẻ thăng cấp kỹ năng màu bạc], chỉ định kỹ năng, kỹ xảo đàn ghita!"

"Keng~"

"Kiểm tra đến kỹ xảo đàn ghita của kí chủ ở cấp độ nhập môn, phải chăng sử dụng đạo cụ?"

"Xác định!"

Trong nháy mắt, Lâm Nhân cảm thấy đại não hơi mát lạnh, ngay sau đó liền khôi phục bình thường.

Sau khi cẩn thận quan sát toàn thể một lần, hắn phát hiện mình không có gì thay đổi.

Chỉ có điều trong đầu hắn có thêm đủ loại kỹ xảo đàn ghita, sử dụng càng thêm thành thạo, những chỗ trước đây không hiểu thì hiện giờ đều thông suốt, cứ như được cao thủ đã thông kinh mạch vậy.

Loại cảm giác này rất kỳ diệu, làm Lâm Nhân nhìn không được xúc động muốn thử gảy đàn ghita.

"Hệ thống lợi hại!"

Lâm Nhân tán dương hệ thống một câu, hắn cảm thấy mình nên nhiều bồi dưỡng vài sở thích, học tập thêm một ít kỹ năng.

Chẳng cần học đến thông thạo 7, chỉ cần đạt tới cấp độ nhập môn là được.

Hệ Thống Thương Thành 24 giờ đổi mới một lần, sau này khẳng định sẽ còn cơ hội rút được thẻ thăng cấp kỹ năng, học tập thêm một ít kỹ năng xem như phòng ngừa chu đáo, hơn nữa còn giúp tăng lên khí chất và tu dưỡng của mình, có sao mà không làm?

"Ngày mai trở về liền bắt đầu!"

Lâm Nhân tiện tay nhấn Nhan Tiểu Mạn ngủ ngon, rồi lập tức tắt đèn đi ngủ.

...

Ngày kế tiếp.

Sáu giờ rưỡi.

Lâm Nhân như thường lệ dậy rất sớm, rửa mặt sạch sẽ, đổ dây đồng hồ từ dây kim loại sang cao su.

Làm xong những việc này, hắn một đường thẳng tiến tới phòng tập thể hình.

Cô gái mang đồng hồ giống hắn vẫn đến sớm như ngày hôm qua, hiện tại cô ấy đang bước đi trên một máy chạy bộ.

"Sớm!"

Lâm Nhân lên tiếng chào, sau đó lập tức đeo ống nghe lên, cũng bắt đầu chạy bộ.

Nửa giờ sau, Lâm Nhân đi xuống, cô gái lại đưa một bình nước cho hắn.

"Cám ơn!"

Sau khi uống một ngụm nước, Lâm Nhân bỗng nhiên nói: "Hôm nay tôi phải đi rồi."

"Tôi muốn chơi thêm mấy ngày nữa, hữu duyên gặp lại!" Cô gái cười nói.

"Hữu duyên gặp lại!"

Vừa về đến phòng, hắn lập tức vọt vào tắm, sau đó sắp xếp ba lô rồi mới đến lầu hai ăn sáng.

Trong lúc ăn bữa sáng, Nhan Tiểu Mạn đột nhiên nhấn tin WeChat: Lâm Nhân, hôm nay mình không thể tiễn cậu được.

Lâm Nhân trả lời: Không sao, cậu bận việc sao?

Nhan Tiểu Mạn nhanh chóng trả lời: Không phải, di hình như đang hoài nghi mình yêu đương, đang tìm chủ đề nói xa nói gần để dò hỏi.

"Phốc!"

Lâm Nhân kém chút bị sặc sữa bò, ho khan vài tiếng rồi mới hỏi đáp: Vậy cậu thân nhiên thừa nhận đi, làm bạn gái mình đâu phải chuyện mất mặt nhỉ?

Nhan Tiểu Mạn trả lời: Không phải đâu, di mà biết thì chắc chắn sẽ nói cho cha mẹ mình biết, đợi qua một thời gian ngắn rồi tính sau.

Lâm Nhân vừa chat vừa ăn xong bữa sáng.

Ba lô trên vai, hoàn thành thủ tục ở quầy tiếp tân, sau khi xong xuôi, Lâm Nhân lập tức khởi hành về nhà.

...

Lúc hán trở lại thành phố Giang Trần đã là buổi chiều.

Lâm Nhân chưa vội về phòng, mà là đón xe đến tiệm cơm nhà mình.

Bây giờ đã qua giờ cơm, cho nên trong tiệm vô cùng quạnh quẽ.

Vương Hồng Mai thấy hán đi tới, vui vẻ thốt lên: "Về từ lúc nào? Sao không gọi điện thoại."

"Con vừa tới!"

Vương Hồng Mai quan tâm: "Ăn cơm chưa?"

"Chưa ăn miếng nào!"

Thức ăn trên tàu vô cùng khó ăn, Lâm Nhân chỉ ăn một chút khoai tây chiên lột da.

Vừa biết hán chưa ăn cơm, Vương Hồng Mai lập tức gọi vào bếp: "Lâm Quốc Đống, làm cho con trai hai món ăn đi!"

"Nha, Tiểu Nhân trở lại rồi?"

Nghe vậy, Lâm Quốc Đống ngậm lấy điều thuốc từ sau bếp đi tới.

Lâm Nhân để ba lô xuống, lấy ra vòng tay cùng bật lửa, cười nói: "Cha mẹ, lần này đi Ma đô, con mua cho hai người ít quà."

Nghe con trai nói mua quà cho mình, hai người lớn cảm thấy hết sức thư thái, vội vàng cầm lấy quà

Bạn đang đọc truyện *Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Làm Thần Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Thư pháp bút đầu cứng

Ngọc có được hay không nhìn chất lượng liền biết.

Vương Hồng Mai đánh giá vòng ngọc trong tay, cau mày: "Con trai, cái vòng tay này hơi bị đắt phải hông?"

"Không đắt lắm, mới hơn hai vạn!"

Lâm Nhân thấy ánh mắt lo lắng của mẹ già, không khỏi cười an ủi: "Mẹ yên tâm, đây là con mua ở tiệm châu báu Ngọc Duyên, nếu giả thì một bồi mướn."

"A, tốt đó."

Danh tiếng Ngọc Duyên rất sạch sẽ, Vương Hồng Mai không khỏi thả lỏng, sau đó lập tức trách cứ: "Lần sau đừng mua quà cáp mắc như vậy, nếu bất cẩn làm vỡ thì đau lòng biết nhường nào!"

Lâm Quốc Đống rất hài lòng với bật lửa, gật đầu: "Cái này bật lửa rất khá, chỉ có điều nhãn hiệu hơi lạ, cha chưa từng nghe qua."

"Cartier, hơn sáu ngàn thôi mà!" Lâm Nhân cười bảo.

"Cái gì?"

Vương Hồng Mai nghe xong liền rít lên: "Một cái bật lửa đồng nát mà đắt hơn sáu ngàn? Mua mắc như vậy làm gì, đốt lửa mà thôi, mua mấy cái vài đồng là được!"

"Vương Hồng Mai, bà có ý gì?" Lâm Quốc Đống nhíu mày, phản bác: "Đồ nhựa vĩa hè hai đồng một cái có thể so sánh với cái này sao?"

Hai người già lại đấu võ mồm như thường ngày, sau đó Lâm Quốc Đống vào bếp, làm hai món ăn cho Lâm Nhân xong rồi ngậm điều thuốc qua nhà hàng xóm khoe khoang.

Mấy ngày vừa rồi toàn ăn đồ bán địa Ma đô, đến hôm nay mới được thưởng thức lại món cay Tứ Xuyên do chính tay cha già làm, Lâm Nhân cảm giác hết sức thân thiết.

Tay nghề của Lâm Quốc Đống tự nhiên hết chỗ chê, một đĩa gà xào ớt khô thơm ngon vô cùng, về phần đậu hủ mà bà càng không cần phải nói, chỉ hai món ăn thôi mà Lâm Nhân có thể xực đến ba bốn bát cơm.

Cơm nước xong xuôi, Lâm Nhân tự giác dọn dẹp bát đĩa.

Vương Hồng Mai thấy thế liền nói: "Đội lát nữa mẹ dọn cho, con về nghỉ ngơi đi!"

"Không sao, con không mệt." Lâm Nhân khoát tay.

Dọn bàn, rửa ly đĩa xong, hắn cầm lấy ba lô, bảo: "Mẹ, con đi về trước."

"Đi đi!"

...

Lâm Nhân chưa vội trở về nhà, mà là trước hết đến cửa hàng văn phòng phẩm mua một cái bút máy và mấy quyển vở luyện chữ.

Đây là kỹ năng mà hắn chuẩn bị học, thư pháp bút đầu cứng!

Người xưa có câu ca dao tốt, xem chữ như xem người.

Câu này ý nói nhìn chữ của một người có thể đại khái biết được tính cách của người này như thế nào.

Nếu chữ viết tay phiêu dật phóng khoáng, vậy có thể làm cho ấn tượng của bản thân tăng lên rất nhiều, đây cũng là nguyên nhân mà Lâm Nhân chọn lựa kỹ năng thư pháp bút đầu cứng.

Lâm Nhân về nhà, mở điều hoà không khí, ngồi ở trước bàn sách, lật vở luyện chữ ra, bắt đầu luyện tập.

Bước cơ bản của thư pháp bút đầu cứng là bắt chước, bắt chước phong cách của người xưa.

Muốn có được phong cách thư pháp riêng, ít nhất phải đợi đến cấp bậc chuyên gia mới được.

Lâm Nhân lựa chọn đối tượng bắt chước là Mặc đại sư - vô địch liên tục ba năm giải thi đấu thư pháp toàn quốc, phong cách phiêu dật thoải mái, hơi hướng thời Ngụy Tấn.

Luyện chữ rất khô khan, tuy nhiên khi ổn định được tâm thần thì mới phát hiện niềm vui thú trong đó.

Nhất là nhìn thấy những hàng chữ chỉnh tề, ngay thẳng sinh ra dưới ngòi bút của mình, cảm giác thành tựu đó thật không cách nào nói rõ.

Trong âm thầm lặng lẽ, một giờ đã trôi qua.

Sau khi viết xong một chữ cuối cùng, Lâm Nhân mới đề bút xuống, đứng dậy dãn cái lưng mỏi.

Lúc mới luyện, Thư pháp bút đầu cứng cần dựa vào quen tay hay việc, không hề có đường tắt, chỉ có hai chữ, viết nhiều!

Mỗi ngày luyện chữ một giờ, đây là nhiệm vụ mà Lâm Nhân tự đặt ra cho mình.

Lâm Nhân cầm điện thoại di động lên, chợt phát hiện Nhan Tiểu Mạn nhắn cho mình mấy tin WeChat.

Thấy vậy, hắn lập tức gọi lại cho Nhan Tiểu Mạn, điện thoại vừa mới kết nối, đầu bên kia liền vang lên tiếng hỏi: "Vừa rồi đang làm gì?"

"Mua mấy quyển vở luyện chữ, đang luyện chữ!" Lâm Nhân đáp.

Nhan Tiểu Mạn lập tức hứng thú: "Thư pháp bút đầu cứng hay thư pháp bút lông?"

Chữ viết của Nhan Tiểu Mạn cũng rất tốt, đẹp dễ lệ thanh tú, điều này nói rõ cô bé này cũng rất chăm chỉ luyện chữ.

Tuy Nhan Tiểu Mạn rất không muốn cúp điện thoại, nhưng mà hai người nói đã lâu, cho nên đành phải hẹn lần sau. Sau khi cúp điện thoại, Lâm Nhân lôi cây đàn ghita của mình ở góc nhà ra.

Nói thật, nếu không phải lần này đến Ma đô, hắn gần như sắp lãng quên cây đàn ghita rồi.

Lâm Nhân dọn dẹp sạch sẽ tro bụi, tiếp theo ôm đàn ghita ngồi dưới đất, đầu ngón tay chậm rãi gảy dây đàn.

Lập tức, âm nhạc thanh thót vang lên, quanh quẩn trong phòng ngủ.

Sau khi đàn xong một ca khúc, trên mặt Lâm Nhân lộ rõ vẻ hưng phấn.

Vừa rồi hắn đàn Paganini Capriccio no.24, đây là một trong những khúc nhạc nổi danh khó nhất, nếu là trước đây, hắn gần như không thể đàn xong trọn vẹn bài này, coi như đàn xong thì cũng phạm phải vô số sai lầm chông chát. Thế nhưng lần này không những đàn hết sức trôi chảy, mà còn chẳng có chút tí vết nào.

Trong nước hiện có tổng cộng mười cấp bậc cầm sĩ.

Lâm Nhân cảm thấy với kỹ thuật trước mắt, có lẽ hắn nên đạt đến cấp sáu, lên trên nữa chính là trình độ chuyên nghiệp.

Lại thử thêm vài nhạc khúc, lúc này Lâm Nhân mới hài lòng bỏ đàn ghita xuống, bật máy tính lên, hăng hái chiến đấu tại đại lục Valoran. (LoL ấy mà)

...

Những ngày tiếp theo, Lâm Nhân luôn duy trì quy luật sinh hoạt như vậy.

Sáng sớm 7 giờ đúng bắt đầu tập thể dục, chạy bộ nửa giờ đi quanh công viên, sau đó trở về ăn sáng, ăn xong thì luyện tập một giờ thư pháp bút đầu cứng, đến trưa mới xuống tiệm cơm nhà mình.

Buổi chiều trở về nhà, luyện gảy đàn ghita, sau đó mở máy cày game.

Ngày 15 tháng 8, Nhan Tiểu Mạn rút cuộc đã trở về, tuy nhiên Lâm Nhân không có đi đón cô, bởi vì Nhan Tiểu Mạn có nhắn cha cô ấy sẽ tới đón.

Chạng vạng tối, cơm nước no nê, Lâm Nhân chào Vương Hồng Mai lên một tiếng rồi lập tức ra ngoài.

Hắn lái xe điện đi tới công viên Lục Địa, vừa tới nơi liền nhìn thấy Nhan Tiểu Mạn thanh tú động lòng người đang chờ sẵn.

Nhìn thấy Lâm Nhân, trên mặt Nhan Tiểu Mạn lập tức nở nụ cười tươi như hóa.

Lâm Nhân đi lên trước nắm bàn tay nhỏ của cô, hỏi: "Chơi ở Ma đô vui không?"

"Không vui lắm, sau khi cậu thi nhảm chán lắm!" Nhan Tiểu Mạn phản nản.

Lâm Nhân hiểu kỳ: "Chị Lam không cùng cậu đi chơi sao?"

"Chị họ thì thâm lắm, hầu như cả ngày phải vui đầu trong phòng ngủ viết luận văn, thậm chí đôi khi còn chẳng có thời gian ăn cơm." Nhan Tiểu Mạn đau lòng.

Nghiên cứu sinh chính là như vậy, chương trình học trong trường rất ít, có thể xem như là nghiên cứu sinh tự học.

Những kiến thức chuyên nghiệp hiển nhiên khó hơn đại học thường quy rất nhiều, lại thêm rất nhiều hạng mục do giáo sư an bài, bởi vậy Tần Lam nhất định sẽ phi thường bận rộn.

Đương nhiên, nếu như Tần Lam không ôm lý tưởng, vậy thì có thể sinh hoạt vô cùng nhẹ nhõm. Về phần có thể tốt nghiệp hay không, e rằng chỉ có trời mới biết.

Hai người dạo bước trong công viên, phăng phất như có vô số chuyện nói hoài không hết.

Một mực đi dạo đến hơn tám giờ sáng, Nhan Tiểu Mạn bỗng nhiên nói: "Ngày mai là sinh nhật của chị Miêu Miêu, cậu đi cùng mình đi!"

Chị Miêu Miêu chính là Miêu San San, bạn học ở Thực Nghiệm nhất trung cũng là một trong tam đại giáo hoa.

Nhắc tới cũng kỳ quái, cùng là tam đại giáo hoa, thế mà Nhan Tiểu Mạn và Trương Mộng Dao rất chướng mắt nhau, ngược lại, Nhan Tiểu Mạn và Miêu San San lại có quan hệ rất tốt.

"Được!"

Lâm Nhân không có gì do dự, trực tiếp gật đầu đáp ứng.

"Vậy xế chiều ngày mai cậu tới đón mình, sau đó chúng ta cùng đi mua quà cáp." Nhan Tiểu Mạn vui vẻ nói.

Bạn đang đọc truyện *Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Làm Thần Hào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Hoắc, người trẻ tuổi này

Hai người đi dạo đến tận 9 giờ, Lâm Nhân nhìn đồng hồ, bảo: "Thời gian không còn sớm, mình đưa cậu về nhà đi."

"Àn."

Nhan Tiểu Mạn gật đầu, ngồi nghiêng trên yên sau xe điện.

Tình cảnh quen thuộc này làm Nhan Tiểu Mạn hơi hoảng hốt.

Một tháng trước, dường như mình ngẫu nhiên gặp Lâm Nhân tại trạm xe buýt, mình ngồi lên xe điện của hắn, từ lúc đó hai người mới bắt đầu trở nên quen thuộc.

Một tháng sau, mình lần nữa ngồi lên xe điện, tuy nhiên hiện tại mình đã là bạn gái hắn.

Nghĩ tới đây, Nhan Tiểu Mạn bỗng nhiên hỏi: "Lâm Nhân, cậu thành thật khai báo đi, lần trước tại trạm xe buýt, có phải là cậu cố ý hay không?"

Nghe vậy, Lâm Nhân không khỏi âm thầm bĩu bĩu môi, che giấu lương tâm trả lời: "Mình cứ cho là mình giấu rất kỹ, không nghĩ tới thế mà bị cậu đã nhìn ra."

Đối với bạn gái, phải biết lúc nào nên nói thật, lúc nào nên nói dối.

Quả nhiên, Nhan Tiểu Mạn thấy hắn thừa nhận, trong lòng cảm thấy ngọt ngào, trong mắt tràn đầy ý cười.

Nhan Tiểu Mạn ôm eo hắn, đắc ý nói: "Hừ, tôi biết từ lâu rồi!"

"Đúng rồi, nhà cậu ở đâu?" Lâm Nhân hỏi.

"Lục Khê hoa viên!"

...

Xe điện vững vàng dừng ở cửa sau tiểu khu, Nhan Tiểu Mạn xuống xe, dặn dò: "Lâm Nhân, xế chiều ngày mai nhận được điện thoại của mình thì lập tức đến cửa hàng Yida."

"Được!" Lâm Nhân gật đầu.

"Vậy mình lên đây, cậu lái xe nhớ chú ý an toàn."

Nhan Tiểu Mạn xoay người muốn đi, Lâm Nhân lập tức kéo cô lại, cười xấu xa: "Nhan Tiểu Mạn bạn học, cậu có phải quên cái trình tự nào đó hay không?"

Nhan Tiểu Mạn lập tức hiểu ý của hấn, không khỏi đỏ mặt.

Cô hơi lo lắng, bởi vì ở đây là tiểu khu nhà mình, nếu bị người quen thấy được thì rất có thể sẽ nói cho cha mẹ.

Do dự chốc lát, Nhan Tiểu Mạn quan sát bốn phía, xác định không có người rồi mới nhanh chóng chọt một cái trên mặt Lâm Nhân.

“Mình đi về trước!”

Dứt lời, cô chạy bay vào chung cư.

Mất thấy bóng lưng của cô biến mất trong tiểu khu, Lâm Nhân quay đầu xe, chuẩn bị về nhà, chợt thấy một trung niên mặc cảnh phục bước nhanh về phía mình.

...

Nhan Kiến Hoa vừa mới tan tầm, đến trước cửa tiểu khu nhà mình, không ngờ lại nhìn thấy con gái mình ngồi trên xe điện của một thằng con trai, mấu chốt nhất là, con bé thế mà lại còn chủ động hôn đối phương.

Cảm giác này giống như rau cải trắng mà mình dốc hết lòng chăm sóc đột nhiên bị một con heo không biết từ đâu chạy tới ủi. (thành ngữ ‘cải trắng bị heo ủi’, ý nói gái đẹp bị mấy thằng nhãi xxx)

Nhịn làm sao được?

Giờ phút này, Nhan Kiến Hoa tức muốn nổ mìn.

Lâm Nhân thấy Nhan Kiến Hoa bước vội về phía mình, hấn chẳng hiểu gì, lập tức hỏi: "Chỉ, có chuyện gì không?"

Nhan Kiến Hoa không trả lời mà lại đánh giá Lâm Nhân một phen, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Nhân mặc dù không tính đẹp trai, may mà hấn mi thanh mục tú, cộng với khí chất an tĩnh, tạo cho người ta ấn tượng khá tốt.

Nhan Kiến Hoa lo lắng nhất là con gái mình đi lại với mấy thằng lưu manh, hiện tại dò xét kĩ càng Lâm Nhân rồi, trong lòng ông hơi thư thái một chút, nhưng con tức giận mới chỉ giảm đi đôi chút mà thôi.

Nhan Kiến Hoa hỏi: "Xe điện hay xe gắn máy?"

Nghe vậy, Lâm Nhân không khỏi nhẹ nhàng thở phào, cho rằng mình gặp cảnh sát giao thông kiểm tra bằng lái, thế là cười nói: "Chú, đây là xe điện."

Đứa nhỏ này thoát nhìn rất lanh lợi, khó trách có thể lừa được con gái mình.

Nhan Kiến Hoa nghiêm mặt nói: "Chớ cười đùa tí tưng với tôi, xuống xe!"

"Chú, đây rõ ràng là xe điện." Lâm Nhân vừa bắt đầu đi xuống xe vừa giải thích.

"Thế căn cước, bằng lái xe!"

Lâm Nhân lập tức tròn tròn mắt, ại mẹ nó lái xe điện đi dạo công viên mà mang theo thẻ căn cước và bằng lái?

"Không mang!"

"Không mang?" Nhan Kiến Hoa lạnh lùng rên một tiếng, vặn hỏi: "Năm nay bao nhiêu tuổi?"

"Không phải chứ! chú không phải muốn tra xe gắn máy sao? Tôi đang vội về nhà đây!" Lâm Nhân buồn bực.

Nhan Kiến Hoa lại nghiêm mặt nói: "Thành thật một chút! Công dân có trách nhiệm và nghĩa vụ phối hợp với cảnh sát. Tuổi tác?"

"18!"

Lâm Nhân thờ dãi, chỉ có thể tự nhận xúi quẩy. Tuy nhiên trong lòng cứ cảm thấy quái chỗ nào quái quái, chẳng lẽ hiện tại đang bắt đầu giới nghiêm toàn thành phố sao?

"Tên?"

"Lâm Nhân "

"Nghề nghiệp?"

"Sinh viên, vừa mới tốt nghiệp cấp ba."

"Trường cao nào?"

"Thực Nghiệm nhất trung, A3."

Ai u, thế mà là bạn học cùng lớp cơ đấy!

Nhan Kiến Hoa âm thầm cười lạnh, tiếp tục hỏi: "Dự định vào trường đại học nào?"

Chờ đã!

Ngay cả trường đại học nào cũng muốn hỏi?

Lâm Nhân rốt cuộc không trả lời mà là nhứ mảy thắc mắc: "Hình như chú còn cẩn thận hơn tra hộ khẩu đấy!"

Nhan Kiến Hoa cũng biết tiếp tục hỏi nữa thì không thích hợp, thế là cười lạnh nói: "Xét thấy cậu điều khiển xe chạy bằng điện không có biển số, đồng thời không mang theo giấy lái xe, hiện tại tiến hành xử phạt cậu!"

Cmn...

Lâm Nhân có chút dở khóc dở cười.

Tuy nhiên hần quả thật không cách nào phản bác, bởi vì hiện tại xe điện giống như xe gắn máy, yêu cầu cần treo biển số, cũng cần giấy lái xe.

Nhưng nói là nói như vậy, cảnh sát giao thông bình thường sẽ không kiểm tra xe điện, chủ yếu là do số lượng xe điện quá nhiều, tra cũng tra không được.

Không nghĩ tới mình xui xẻo như vậy, gặp được một vị cảnh sát giao thông nghiêm chỉnh thế này.

Nhan Kiến Hoa yêu cầu: "Hiện tại nằm xuống, một trăm cái chống đẩy!"

"Bao nhiêu?" Lâm Nhân tròn tròn mắt.

"Một trăm, nhanh lên!"

Roi vào đường cùng, Lâm Nhân đành phải kiên trì bắt đầu tập chống đẩy - hít đất.

Hai mươi cái đầu tiên còn rất nhẹ nhàng, tuy nhiên sau đó hần bắt đầu có cảm giác cổ hết sức.

Nếu chia một trăm cái chống đẩy làm năm lượt, vậy Lâm Nhân tự tin có thể nhẹ nhõm làm xong, dù chỉ chia làm ba lượt cũng được.

Thế nhưng một hơi làm xong trăm cái thì hần thực không chịu đựng nổi.

Chẳng biết từ lúc nào, mấy bà lão đi tản bộ đã tụ tập hết trước cửa tiểu khu, vừa nhìn Lâm Nhân tập chống đẩy - hít đất, vừa nghị luận âm ỉ.

"Hoắc, người trẻ tuổi!"

"Thanh niên mà sao yếu đuối thế."

"Thằng nhỏ này nhìn rất quen mặt, hình như là cháu lão Lâm."

"Nha, đứa nhỏ này thật đẹp trai, tôi nhớ cháu gái lão Trương hình như còn độc thân, nếu không thì giới thiệu hai đứa nó xem sao?"

"Nói bậy gì đấy! Cháu gái lão Trương hai tám rồi, đứa nhỏ này chỉ cỡ hai mươi, không thích hợp."

...

Rõ ràng làm một mạch sáu mươi cái, Lâm Nhân thực sự không chịu nổi nữa, đứng lên thở hổn hển, khoát tay nói: "Chú, tôi... tôi thực không được nữa."

Nhan Kiến Hoa cố nín cười, gạt đầu: "Được, trở về đi, trên đường chú ý an toàn!"

Một hơi sáu mươi cái chống đẩy, tay chân Lâm Nhân như nhũn ra, cứ ngồi lì ở trên xe điện không buồn nhúc nhích.

Nghỉ hồi lâu chờ bớt đau, Lâm Nhân mới bắt đầu lái xe điện về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Làm Thần Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Mình gặp được cha cậu

Nhan Kiến Hoa vào nhà, vợ ông ta - Trần Lôi lập tức mang đồ ăn từ trong bếp ra.

Nhìn quanh phòng khách một vòng, Nhan Kiến Hoa mới hỏi: "Tiểu Mạn đâu?"

"Trở về phòng rồi." Trần Lôi thuận miệng đáp.

Nhan Kiến Hoa liếc mắt nhìn về hướng phòng ngủ Nhan Tiểu Mạn, thấy cửa phòng đang đóng, ông thì thầm: "Bà biết lúc tan ca trở về, tôi thấy cái gì trước cửa tiểu khu không?"

"Thấy cái gì?" Trần Lôi nhìn chằm chằm tí vi, có vẻ không quan tâm đến chồng lắm.

"Tôi nhìn thấy Tiểu Mạn ngồi trên xe điện của một người nam sinh, cứ chỉ giữa hai người rất thân mật."

Trần Lôi nào còn dám chú ý đến tí vi, vừa nghe vậy, bà lập tức kích động hét lên: "Cái gì? Tiểu Mạn yêu đương?"

"Bà nhỏ giọng một chút!"

Nhan Kiến Hoa vội vàng nhắc nhở.

Trần Lôi phản ứng lại, nhỏ giọng hỏi: "Thân mật cỡ nào? Lâu lâu ôm ấp?"

"Còn thân mật hơn thế nữa."

Nhan Kiến Hoa không tiện nói con gái mình chủ động hôn người khác.

"Nam sinh kia bao lớn? Làm cái gì? Nhà ở chỗ nào? Nghề nghiệp cha mẹ là gì..." Trần Lôi liên tục hỏi một đống lớn vấn đề.

Nhan Kiến Hoa lần lượt đáp: "Lâm Nhân, bạn học cùng lớp với Tiểu Mạn, cái khác không biết, tôi sợ lộ tẩy, cho nên không dám hỏi nhiều."

"Bộ đáng hán thế nào?" Trần Lôi tiếp tục hỏi.

"Bộ đáng nhìn vẫn được, mi thanh mục tú. Bà cho rằng nếu là mấy thằng xấu xí thì Tiểu Mạn có thể coi trọng sao?"

Ánh mắt Trần Lôi rất phức tạp, bà tức giận: "Giỏi lắm, đoạn thời gian trước mới thể son sắt bảo đảm trước khi tốt nghiệp đại học không yêu đương, đến giờ chưa được bao lâu mà đã có bạn trai rồi."

Trần Lôi càng nghĩ càng giận, đứng lên bảo: "Không được, tôi phải đi hỏi nó cho rõ!"

"Ai nha, bà kích động như vậy làm gì!"

Nhan Kiến Hoa kéo Trần Lôi lại, khuyên nhủ: "Bà la hét như vậy đi vào hời cung không phải là khiến con gái khó xử sao? Tiểu Mạn đã trưởng thành rồi, cũng cần mặt mũi, vạn nhất kích thích tâm lý phản nghịch của nó, vậy là chết rồi."

"Vậy ông nói làm sao bây giờ?" Trần Lôi tức giận hỏi ngược lại.

"Cứ tiếp tục quan sát một đoạn thời gian, dựa theo tính cách Tiểu Mạn, chẳng mấy chốc nó sẽ chủ động nói cho chúng ta biết." Nhan Kiến Hoa an ủi.

Trần Lôi hỏi: "Vậy nếu Tiểu Mạn một mực gạt chúng ta thì sao?"

"Vậy đã nói rõ mười mấy năm giáo dục con cái của chúng ta triệt để thất bại, trước tiên chúng ta nên tự tìm vấn đề ở bản thân."

Nghe vậy, Trần Lôi rơi vào trầm mặc.

Một lát sau, bà bỗng nhiên mở miệng hỏi: "Ông hỏi xong rồi để đứa nhỏ kia cứ thế đi thôi?"

Nhan Kiến Hoa hiểu ý vợ, cười xấu xa đáp: "Đương nhiên không thể cứ thế đi thôi! Tôi phạt hán làm một trăm chống đẩy, tay đứa nhỏ kia đoán chừng hiện tại còn chuột rút đấy."

...

Trên đường lái xe trở về, Lâm Nhân càng nghĩ càng thấy không thích hợp.

Sau khi về đến nhà, hán lập tức gọi điện thoại cho Nhan Tiểu Mạn.

"Lâm Nhân, cậu về nhà chưa?"

Nởi vì lo lắng cha mẹ nghe thấy cho nên Nhan Tiểu Mạn nói rất nhỏ.

"Đã về nhà!"

Lâm Nhân trả lời một câu, sau đó liền hỏi: "Tiểu Mạn, cha cậu làm việc gì?"

"Cậu hỏi cái này để làm gì?" Nhan Tiểu Mạn nghi ngờ.

"Ha ha, mình muốn tìm hiểu sở thích và công việc của cha vợ tương lai, chuẩn bị cho sau này phải tới gặp."

Đầu bên kia điện thoại, Nhan Tiểu Mạn đỏ mặt, trong miệng lại ngao kiêu: "Cái gì cha vợ tương lai, ai đáp ứng muốn gả cho cậu?"

"Cha mình công tác tại đồn công an."

Quả nhiên!

Chú cảnh sát trung niên kia chính là cha của Nhan Tiểu Mạn.

Hán cảm thấy rất kỳ quái, tra xe điện tại sao lại hỏi mấy vấn đề kỳ quái, quả thực còn nghiêm ngặt hơn cả tra hộ khẩu.

Đoán chừng chú ấy trông thấy bọn họ thân mật trước cửa tiểu khu nên mới làm vậy.

Nghĩ tới đây, Lâm Nhân cười nói: "Vừa rồi sau khi cậu đi, có lẽ mình gặp được cha cậu!"

"Cha mình?"

Nhan Tiểu Mạn giật mình, vội vàng hỏi: "Cha mình thấy hết rồi?"

"Chắc là thấy hết rồi!"

Nhan Tiểu Mạn chân trước vừa đi, ba cô chân sau liền đến, không cần nghĩ cũng biết, khẳng định đã thấy được hai người thân mật.

"Ô ô, xong xuôi."

Đầu bên kia điện thoại, Nhan Tiểu Mạn chợt dạ nhìn cửa phòng, ngay sau đó hỏi: "Vậy cha mình và cậu nói cái gì?"

"Nói khá nhiều, yêu cầu tôi đối xử thật tốt với cậu, có thời gian rảnh thì đến nhà chơi. Cuối cùng còn đốc thúc tôi rèn luyện thân thể, ra lệnh cho tôi chống đẩy một trăm cái ngay tại hiện trường." Lâm Nhân buồn bực.

Nghe được câu nói sau cùng, Nhan Tiểu Mạn liền cười: "Đốc xúc cậu rèn luyện thân thể cái gì, chỉ giỏi khoác lác!"

Trước kia có một đứa lưu manh cứ luôn quẩn lầy Nhan Tiểu Mạn, có một lần bị Nhan Kiến Hoa bắt được, phạt đứa lưu manh đó lập tức tập chống đẩy - hít đất ngay giữa đường.

Từ đó về sau, thằng lưu manh đó tuyệt đối không có gan đi tìm cô nữa.

Nghĩ đến Lâm Nhân cũng bị cha già nhà mình bắt tập chống đẩy - hít đất, Nhan Tiểu Mạn liền không nhịn được cười.

"Thôi không nói nữa, mình đi tắm."

Lâm Nhân cúp điện thoại, sau đó lập tức vọt vào phòng tắm.

...

Ngày kế tiếp.

Bốn giờ chiều, Lâm Nhân đang ôm đàn ghita, điện thoại bỗng nhiên vang lên.

Đầu bên kia truyền đến thanh âm vui sướng của Nhan Tiểu Mạn: "Lâm Nhân, chuẩn bị lên đường đi."

"Tốt! Cần mình đi đón cậu không?" Lâm Nhân hỏi.

"Không cần! Cậu chờ mình ở cửa ra vào Yida là được."

Nhan Tiểu Mạn lắc đầu từ chối, có vẻ như hơi bị tai trọng chuông.

Cúp điện thoại, Lâm Nhân thu thập một phen, cầm theo ví tiền rồi ra cửa.

Hắn đợi trước Yida một lát thì đã thấy Nhan Tiểu Mạn đến.

Hôm nay, Nhan Tiểu Mạn ăn mặc bộ váy Chanel mà Lâm Nhân mua cho cô, trên cổ tay mang theo vòng tay tinh lữ Cartier, ánh sáng từ người cô tỏa ra khắp bốn phía.

Một đường đi tới hấp dẫn vô số ánh mắt.

Nhan Tiểu Mạn đi đến trước mặt hắn, ngượng ngùng hỏi: "Đẹp không?"

"Cậu ăn mặc như vậy chắc chắn sẽ khiến Miêu San San hận cậu." Lâm Nhân thờ dãi trả lời.

Nhan Tiểu Mạn hơi sững sờ, sau khi phản ứng, lập tức lộ ra ý cười ngọt ngào.

Tất cả phụ nữ đều thích nghe lời khen mình đẹp.

Đương nhiên, mấy lời khen thô tục không tính.

Lâm Nhân biết rõ nguyên nhân Nhan Tiểu Mạn ăn mặc đẹp như thế, chỉ là hắn không định nói.

Dù sao cũng là chuyện giữa phụ nữ, hắn không tiện xen vào.

Nhan Tiểu Mạn và Trương Mộng Dao không vừa mắt lẫn nhau, đây vốn không phải chuyện bí mật.

Sinh nhật Miêu San San đã mời Nhan Tiểu Mạn, vậy nhất định cũng sẽ mời Trương Mộng Dao.

Đổi lại trường hợp bình thường, dựa theo tính cách của Nhan Tiểu Mạn, cô tuyệt đối sẽ không mang vòng tay Cartier, vậy mà hôm nay lại mang, mục đích dĩ nhiên là vì áp đảo Trương Mộng Dao.

"Đi thôi, trước tiên đi mua quà cho chị Miêu Miêu mua."

Nhan Tiểu Mạn chủ động nắm tay Lâm Nhân, cất bước đi vào cửa hàng.

Đi dạo gần một giờ, cuối cùng Nhan Tiểu Mạn mới chọn lựa một sợi dây chuyền bạc không đắt, chỉ hơn ba trăm khối.

Học sinh cấp ba thôi mà, tặng quà sinh nhật đùng nên tặng thứ quá đắt, chủ yếu là tâm ý.

Bạn đang đọc truyện *Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Làm Thần Hào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Chư vị, rút kiếm đi!

Lâm Nhân mua một chai nước hoa Dior làm quà, giá cũng không đắt, mới hơn sáu trăm khối.

Hắn vốn không quen Miêu San San, chỉ biết mà thôi.

Mua quà cấp xong, trời đã chạng vạng tối.

Địa điểm Miêu San San mời khách là tiệm lẩu có danh tiếng tại thành phố Giang Trấn.

Vừa đẩy cửa tiến vào bao sương, Lâm Nhân không khỏi hơi sững sờ.

Ta lạc vào nữ nhi quốc sao?

Trong bao sương không nhiều người, ước chừng mười mấy, tuy nhiên tất cả đều thuần một sắc nữ sinh.

Máu chốt là nhan trị coi như không tệ, chưa nói tới Miêu San San và Trương Mộng Dao, dù là nữ sinh kém nhan thì cũng có đến 70 điểm.

Cách ăn mặc của Nhan Tiểu Mạn hôm nay làm tất cả mọi người sáng mắt lên, dù cùng là phụ nữ thì các cô vẫn không khỏi kinh ngạc.

Rất nhanh, ánh mắt của các cô tập trung vào Lâm Nhân.

Cả phòng toàn nữ tính, bây giờ đột nhiên có nam sinh trà trộn vào, muốn không chú ý thật khó lắm.

Miêu San San nhanh chóng tiến lên, nắm tay Nhan Tiểu Mạn, cười nói: "Tiểu Mạn, hôm nay cậu thật xinh đẹp."

"Tạm tạm thôi à."

Nhan Tiểu Mạn khiêm tốn một câu, sau đó hỏi: "Miêu Miêu tỷ, tôi mang Lâm Nhân cùng đi, cậu sẽ không để tâm chứ?"

"Có biết!"

Miêu San San lưu chuyển ánh mắt giữa hai người, giả hoạt cười hỏi: "Thành thật khai báo, quan hệ của các cậu là thế nào?"

"Ài u, Nhan giáo hoa động xuân tâm!"

"Tuyệt đối có biết!"

"Tôi người thấy mùi bất quải."

Trong bao sương, những nữ sinh khác cũng ồn ào theo.

Nhan Tiểu Mạn đỏ mặt, nhất thời không biết nên nói cái gì.

Mất thấy một màn này, Lâm Nhân liền chủ động giới thiệu: "Xin chào các mỹ nữ, tôi gọi Lâm Nhân, là bạn trai của Tiểu Mạn."

"Oa!!!"

Nghe được Lâm Nhân chủ động thừa nhận, trong bao sương lập tức sôi trào.

Các cô không nghĩ tới, Nhan Tiểu Mạn một mực bảo trì hình tượng nữ thần lạnh lẽo cô quạnh vậy mà lại có bạn trai.

Tuy nói rất nhiều nữ sinh tốt nghiệp trung học thường bắt đầu buông thả bản thân, nhưng loại chuyện này phát sinh trên người Nhan Tiểu Mạn vẫn khiến người ta rất kinh ngạc.

Nhất thời, chúng nữ đều nhao nhao hứng thú với Lâm Nhân.

Miêu San San cũng kinh ngạc nhìn Lâm Nhân, trêu ghẹo: "Lâm Nhân, cậu được đó, âm thầm lặng lẽ mà bắt được trái tim Nhan giáo hoa của chúng tôi rồi. Nếu tin tức này truyền đi, đoán chừng không ít nam sinh phải thương tâm."

"Miêu Miêu tỷ sinh nhật vui vẻ."

Lâm Nhân cười cười, đưa món quà trong tay tới.

Miêu San San lớn hơn bọn họ một tuổi, bởi vì thi đại học năm ngoái phát huy thất thường, cho nên cô lựa chọn học lại một năm, năm nay rốt cục đã được như nguyện, thi vào trường đại học danh giá.

"Cám ơn, làm cậu tốn kém rồi."

Miêu San San vừa nhận quà vừa nói tiếng cảm ơn, sau đó hô: "Đừng đứng đây nữa, nhanh ngồi đi!"

Hai người cùng ngồi xuống, ánh mắt của mọi người vẫn cứ tập trung vào người Lâm Nhân.

Thấy thế, hần không khỏi trêu ghẹo: "Nhìn ánh mắt các mỹ nữ, chắc hẳn đều là tình địch của tôi? Không nói nhiều lời thừa thãi nữa, chur vị, rút kiếm đi!"

Lời nói này dẫn tới một trận cười.

Bởi vì đột nhiên xuất hiện nam sinh nên các cô gái có phần hơi câu thúc, nhưng chuyện cười của Lâm Nhân lập tức làm bầu không khí sinh động.

Miêu San San ôm bả vai Nhan Tiểu Mạn, hỏi: "Lâm Nhân, cậu học trường nào ở Ma đó?"

"Không phải, tôi học ở Kim Lăng!"

"Yêu xa!"

Lúc này, Trương Mộng Dao một mực không nói gì bỗng nhiên mở miệng.

Mặc dù cô không nói rõ, nhưng mọi người đều có thể nghe ra ý trong lời nói.

Yêu xa không đáng tin cậy, xác suất chia tay rất lớn, đây là nhận thức chung của mọi người.

Trương Mộng Dao hôm nay cũng cố ý ăn mặc một phen, áo phông màu trắng phối hợp với váy ngắn, vừa gợi cảm vừa thanh thuần.

Nhất là một đôi gấu lớn lấp ló dưới áo phông, vô cùng kích thích thị giác.

Nghe vậy, Nhan Tiểu Mạn nhìn về phía Trương Mộng Dao, hai người liếc nhau, mùi thuốc súng dày đặc.

"Vẫn được, dù sao cũng tốt hơn người nào đó không ai thèm." Nhan Tiểu Mạn đáp lại.

Trương Mộng Dao mỉm cười, không trả lời, mà lại nhìn về phía Lâm Nhân: "Lâm Nhân, lần trước cậu hỏi số QQ của tôi, sao đến nay vẫn chưa liên hệ? Tôi vẫn đang chờ cậu hẹn tôi đi ra ngoài chơi đây!"

Dứt lời, cô đắc ý liếc Nhan Tiểu Mạn.

Lời nói rất rõ ràng, không phải cậu nói không ai thèm tôi sao? Bạn trai cậu trước đó còn hỏi số QQ của tôi đây!

"Phốc!"

Lâm Nhân kìm chút phun ngum nước ra ngoài.

Té xùi!

Chuyện có liên quan gì tới mình chứ?

Lâm Nhân nhúc cả trứng, cái này quả thật là nằm cũng trứng.

Mẫu chốt là hẳn chẳng cách nào phân bác, bởi vì hẳn xác thực từng hỏi số QQ của Trương Mộng Dao, mặc dù chỉ là hỏi giùm cho Vương Tử Hiền.

Nhan Tiểu Mạn không thèm xoắn xuýt chuyện số QQ, mà là cười nhạo: "Vì sao không hẹn cậu đi chơi, trong lòng cậu không tự biết sao?"

Cô phản kích rất sắc bén, Trương Mộng Dao bị tức đến nghiêng răng, hừ lạnh: "Thái Bình công chúa!"

"Gấu lớn vô nãi!"

Nhan Tiểu Mạn không hề nhượng bộ chút nào.

Tình cảnh này vô cùng quen thuộc với Miêu San San, chỉ thấy cô bình tĩnh đứng lên, hô: "Nhân viên phục vụ, người đã đông đủ rồi, có thể dọn đồ ăn lên!"

Câu nói này tương đương với nghi ngại giữa trận, hai cô gái chỉ lạnh lùng rên một tiếng, không thèm nói chuyện nữa.

Nhân viên phục vụ liên tục dọn đồ ăn lên bàn, theo khói nghi ngút bốc ra từ nồi lẩu, bầu không khí trong bao sương lần nữa trở nên sinh động.

"Chúc chị Miêu Miêu sinh nhật vui vẻ!"

Cả nhóm rót đồ uống, nhao nhao nâng ly chúc mừng.

"Thọ tỷ nam son!"

"Sớm sinh quý tử!"

"Thích kết lương duyên!"

"Tân hôn hạnh phúc!"

Một nữ sinh ồn ào, những người khác cũng nhao nhao theo.

Miêu San San tức giận quát: "Tôi thấy các cậu ngứa da lắm, đợi buổi tối mới từ từ thu thập các cậu sau."

Nhân vật chính hôm nay là Miêu San San, bởi vậy Lâm Nhân phá lệ khiêm tốn, trừ bỏ ngẫu nhiên giúp Nhan Tiểu Mạn gấp thức ăn ra thì không hề có biểu hiện gì.

Lúc này, một nữ sinh mặt tròn bỗng nhiên hỏi: "Tiểu Mạn, vòng tay của cậu mua ở đâu? Quá đẹp, tôi cũng muốn mua một cái."

Nghe vậy, chúng nữ lập tức đưa mắt nhìn sang vòng tay.

"A, quả thật rất đẹp!"

"Viên hồng ngọc kia là thật sao?"

Trương Mộng Dao vốn chẳng mấy chú ý, hiện tại xem xét kĩ càng mới phát hiện, trên cổ tay trắng nõn của Nhan Tiểu Mạn mang theo một cái vòng tay màu bạc.

Trên vòng tay được khảm một viên hồng ngọc cùng trăm viên kim cương đang tỏa ra ánh sáng lung linh.

Tuy hai người ngứa mắt lẫn nhau, nhưng Trương Mộng Dao không thể không thừa nhận, cái vòng tay này thực sự rất đẹp.

Nhất là phong cách thiết kế, chẳng những không khiến người cảm thấy tục khí, ngược lại còn lộ ra vẻ tinh xảo và cao quý.

Miêu San San cũng động tâm "Thật đẹp, chắc là đắt lắm!"

"Đây là do Lâm Nhân mua tặng mình ở Ma đô, giá cả cũng tầm tạm thôi!"

Nhan Tiểu Mạn nhìn thấy ánh mắt hâm mộ của người khác, lòng hư vinh của cô vô cùng thỏa mãn. Tuy nhiên cô không định khoe khoang, nghe được Miêu San San hỏi thăm giá cả, cô chỉ mập mờ đáp một câu cho qua.

Bạn đang đọc truyện *Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Làm Thần Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Đêm nay tiêu phí tôi tính tiền

"Tiểu Mạn, tôi có thể chụp tấm hình được không?"

Nữ sinh mặt tròn kia quả thực rất thích cái vòng tay này.

Nghe Nhan Tiểu Mạn nói là Lâm Nhân mua tặng cô tại Ma đô, nữ sinh này lập tức muốn chụp một tấm hình, tìm thử trên mạng xem có bán hay không.

"Đương nhiên có thể!"

Nhan Tiểu Mạn hào phóng gỡ vòng tay xuống, đưa tới.

"Tiểu Mạn, cảm ơn!" Nữ sinh mặt tròn chụp mấy bức ảnh chụp xong liền trả vòng tay lại cho Nhan Tiểu Mạn.

Kỳ thật Trương Mộng Dao cũng muốn chụp một tấm hình, nhưng bởi vì mặt mũi nên mới không dám nói.

Vừa rồi quan sát vòng tay ở khoảng cách gần, nữ sinh mặt tròn tự nhiên nhìn ra được, chất liệu và cách chế tác vòng tay đều rất tinh tế, giá cả hẳn sẽ không quá thấp.

Gia cảnh của cô coi như dư dả, vòng tay mấy ngàn khối cũng có thể nghiêng răng mua được.

Nghĩ tới đây, cô mở công cụ tìm kiếm ra, dùng chức năng tìm kiếm bằng hình ảnh.

Thế nhưng là khi nhìn thấy kết quả tìm kiếm, nữ sinh mặt tròn không khỏi kinh hô.

Miêu San San sững sờ, quan tâm hỏi: "Vương Thiển, cậu thế nào? Có phải bị sốt hay không?"

Vương Thiển không nói gì mà chỉ sững sờ nhìn điện thoại.

Hai nữ sinh bên cạnh tò mò, không khỏi ghé đầu tới nhìn.

Chỉ thấy tấm hình điện thoại trên chính là cái vòng tay mà Nhan Tiểu Mạn đang mang.

Bộ sưu tập LOVE mới ra mắt mùa hạ 2015 của nhãn hiệu Cartier, giá niêm yết: 388.000!

Tưởng rằng cái vòng tay này nhiều nhất mấy ngàn khối, không nghĩ tới giá cả vậy mà đến tận mấy trăm ngàn!

"Trời ơi!"

"Mắc như vậy!"

Nhất thời, ánh mắt chúng nữ nhìn về phía Lâm hoàn toàn khác với trước.

Các cô cũng là sinh viên, bình thường vạn khối đã coi như là số tiền lớn, vòng tay giá trị ba mươi tám vạn hiển nhiên khiến các cô vô cùng bất ngờ.

Trương Mộng Dao nhìn Lâm Nhân với ánh mắt rất phức tạp.

Cô và Nhan Tiểu Mạn từ cao nhất đến nay không ngừng ganh đua so sánh lẫn nhau.

So học tập, chữ viết, nhan trị, khí chất, thậm chí ngay cả thành tích thể dục của hai người cũng chẳng kém gì nhau.

Nhưng hôm nay, cô thua.

Tuy nhiên Trương Mộng Dao không cam lòng, bởi vì cô cảm thấy mình không bại cho Nhan Tiểu Mạn, mà là bại bởi Lâm Nhân.

Miêu San San lấy lại tinh thần, kinh ngạc: "Nhìn không ra đó Lâm Nhân, bình thường ẩn nấp rất tốt, hóa ra cậu là siêu cấp phú nhị đại!"

Vương Hoành coi như là phú nhị đại, hơn nữa bình thường hành động rất lộ liễu, thường xuyên lái chiếc BMW 520 của cha hán đi khắp nơi khoe khoang.

Nhưng nếu so sánh với Lâm Nhân so sánh, vậy Vương Hoành quả thật quá LOW. (thấp kém ấy)

Người ta chẳng những có tiền, máu chốt là còn rất khiêm tốn, vòng tay ba trăm ngàn nói tặng là tặng, hơn nữa tặng xong còn chẳng hề mảy may có ý khoe khoang lấy le.

"Không có gì, nhà tôi chỉ mở tiệm cơm thông thường thôi, không dám nhận là phú nhị đại." Lâm Nhân cười đáp.

Miêu San San hiển nhiên không tin, thầm nghĩ: Mở tiệm cơm? Khách sạn năm sao còn được!

Nhan Tiểu Mạn nhìn thấy thần sắc Trương Mộng Dao, trong lòng khỏi phải nói có bao nhiêu vui vẻ, cô lập tức giải thích: "Chị Miêu Miêu, tiền của Lâm Nhân là do chính hắn đầu tư cổ phiếu kiếm lời."

Chính mình kiếm lời?

Cùng là chín năm giáo dục bắt buộc, vì sao cậu bá đạo như vậy?

Trong lòng những nữ sinh có mặt không hẹn mà cùng dâng lên ý nghĩ này.

Phụ nhị đại mặc dù có vẻ oai phong, nhưng đương nhiên khó mà so sánh với người tự kiếm được tiền.

"Lợi hại quá."

Miêu San San trêu ghẹo: "Huấn luyện viên, tôi cũng muốn học đầu tư cổ phiếu, xin chỉ dạy cho tôi!"

"Có thể! Tuy nhiên đầu tư cổ phiếu rất may rủi, cậu cần phải chuẩn bị tốt tinh thần chịu lỗ, như tôi đây hai ngày vừa rồi mới lỗ hơn trăm ngàn." Lâm Nhân nuốt một miếng thịt dê vào miệng, bình thản đáp lại.

Nghe được hai ngày thua thiệt hơn trăm ngàn, Miêu San San không khỏi lưu luyến: "Được rồi, tôi vẫn nên thành thật đến trường thi hơn."

Thấy cô bỏ đi ý nghĩ, Lâm Nhân không khỏi âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Tuy nhiên nói dối thầy chung là nói dối, hắn cảm thấy mình nhất định phải học tập tri thức đầu tư cổ phiếu, như vậy sau này mới có thể tránh khỏi nguy cơ bị vạch trần.

Đám người vừa ăn vừa nói chuyện, đúng hai giờ sau mới tan cuộc.

Miêu San San trả tiền xong, vung tay lên: "Chuyển địa điểm, các chị em, bắt đầu đi KTV thôi!"

Một đoàn người vừa nói vừa cười chạy tới KTV.

Tổ hợp mười hai nữ sinh thêm một nam sinh thực sự quá dễ thấy, không khiến người ta chú ý là không được.

Vừa đi vào KTV, Lâm Nhân lập tức cảm nhận được vô số ánh mắt hâm mộ nhìn mình.

"Tiểu Mạn?"

Thanh âm kinh ngạc xen lẫn vui mừng vang lên.

Đám người quay đầu lại, chỉ thấy Vương Hoành đang từ một gian phòng đi ra, đang ngạc nhiên nhìn Nhan Tiểu Mạn.

"Tiểu Mạn, cậu sao lại ở nơi này?"

Vương Hoành nói xong, chợt phát hiện Lâm Nhân cũng ở đây.

Hơn nửa hai người đứng kề cận nhau, dường như đáng vẻ rất thân mật.

"Vì sao tôi không thể ở chỗ này?" Nhan Tiểu Mạn nhún mày, hỏi ngược lại.

Tên này nói chuyện thật sự không xuôi tai, có lẽ gã không có ác ý, nhưng quả thật khiến người ta rất khó chịu.

Nghe vậy, Vương Hoành không lo đến Lâm Nhân nữa, vội vàng giải thích: "Tôi không có ý đó, chỉ là thật bất ngờ vì gặp cậu."

"Hôm nay là sinh nhật của chị Miêu Miêu, chúng tôi tới đây để ca hát."

Dù sao cũng là bạn học, Nhan Tiểu Mạn không tiện đối xử quá mức lãnh đạm.

Sinh nhật của Miêu San San?

Vương Hoành lập tức sáng mắt lên, hướng về phía Miêu San San cười nói: "Lớp trưởng, cậu như vậy là không được, sinh nhật mà cũng không báo cho chúng tôi biết một tiếng."

Miêu San San âm thầm cười khò, bất đắc dĩ đáp: "Tôi không định mời bạn cùng lớp, chỉ gọi mấy chị em thân thiết mà thôi."

"Do gấp gáp quá nên tôi không chuẩn bị quà cáp gì, như vậy đi, đêm nay các bạn tiêu phí ở KTV do tôi tính tiền!" Vương Hoành vung tay lên, có vẻ rất hào khí.

Lâm Nhân kềm chút bị tên này chọc cho tức cười.

Trang bức cũng phải nhìn trường hợp, người ta rõ ràng không chào đón cậu, thế mà còn ráng mặt dày ở lại trang bức, đây không phải ngu xuẩn sao?

Quả nhiên, nhóm Trương Mộng Dao lập tức nhún mày, lộ ra thần sắc ghét bỏ.

Các cô thiếu mấy trăm khối KTV sao?

Kỳ thật Vương Hoành không nghĩ nhiều như vậy, gã chỉ là đơn thuần cảm thấy nếu Lâm Nhân có thể tham gia, vậy mình cũng có thể tham gia.

Tuy nhiên gã không biết, Lâm Nhân có thể tới bởi vì hắn là bạn trai của Nhan Tiểu Mạn.

Còn Vương Hoành? Trừ bỏ quan hệ bạn học thì còn có cái gì?

Miêu San San từ chối: "Không cần! Vương Hoành, chúng tôi đã đặt phòng trước rồi."

"Lớp trưởng, cậu quá khách khí, cứ quyết định như vậy đi, đêm nay tôi tính tiền!"

Thấy hắn vẫn kiên trì, Miêu San San thực rất muốn quát một câu: Bạn học, chúng ta quen lắm sao?

Tuy nhiên câu nói này quá hại người, cô không tiện nói ra miệng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Làm Thần Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Xin cậu bắt đầu biểu diễn

Vương Hoành hấp ta hấp tấp chạy tới quầy thu ngân trả tiền, đám người Miêu San San không khỏi liếc nhau, lộ ra vẻ mặt buồn bực.

Trả tiền xong, Vương Hoành phảng phất như hóa thân thành chủ nhân của sinh nhật, bận trước bận sau chào hỏi mọi người vào trong phòng.

Cách ăn mặc của Nhan Tiểu Mạn hoàn toàn khiến Vương Hoành kinh ngạc.

Gã cảm thấy tối nay là cơ hội tốt, nhất định không thể bỏ qua.

Nhìn thấy một màn này, Lâm Nhân cười nói: "Thân yêu, mị lực của cậu thật lớn."

"Cậu còn cười, mình bị Vương Hoành phiền đến chết thôi." Nhan Tiểu Mạn tức giận tròn mắt nhìn hắn.

Cả nhóm vào phòng, liền nhìn thấy Vương Hoành đang giúp lấy nhân viên phục vụ khai rượu.

Miêu San San dờ khóc dờ cười bảo: "Vương Hoành, cậu đừng khai, chúng tôi uống không uống rượu đâu."

"Không sao, uống không được thì thôi, mấy chai rượu mà thôi, cũng không đáng mấy đồng tiền!"

Vương Hoành khoát tay, tiếp tục trang cmm bức.

Cmm, đây là vấn đề tiền sao?

Chúng tôi căn bản không muốn uống rượu, hiểu chứ?

Miêu San San muốn nói lại thôi, cuối cùng đành phải thờ dài ngồi ở trên ghế sa lông, tùy ý Vương Hoành biểu diễn.

Lâm Nhân không lo nhiều như vậy, vừa vào phòng, hắn và Nhan Tiểu Mạn liền rúc ở trong góc, vừa ăn hoa quả vừa tâm sự, khỏi phải nói có bao nhiêu thích ý.

Bận rộn hết mấy phút, Vương Hoành mới rảnh rỗi, muốn tìm Nhan Tiểu Mạn lấy lòng, thế nhưng vừa quay đầu nhìn lại, gã lập tức tròn tròn mắt, chết đứng nguyên chỗ.

Chỉ thấy Nhan Tiểu Mạn và Lâm Nhân rúc vào với nhau, dứt hoa quả cho nhau, lộ ra sự thân mật vượt quá bình thường.

Lúc này, dù là đồ đàn thì cũng có thể nhìn ra quan hệ giữa hai người.

Vương Hoành ngồi ở trên ghế sa lông, không nói một lời, không biết đang nghĩ gì.

Lần trước tại trạm xe buýt, mặc dù gã rất tức giận, nhưng lại không hề để ở trong lòng.

Vương Hoành cảm thấy Nhan Tiểu Mạn căn bản không có khả năng coi trọng Lâm Nhân, muốn tiền không có tiền, đáng đáp cũng không đẹp trai bằng Lâm Tuấn Khải, bình thường trong trường học rất giống người trong suốt.

Kết quả là hiện thực hung hăng cho gã một cái.

Bầu không khí trong phòng kara rất xấu hổ, vốn là một bữa đi chơi giữa các chị em, dù thêm Lâm Nhân thì cũng chẳng ảnh hưởng gì.

Thứ nhất, bởi vì Lâm Nhân là bạn trai của Nhan Tiểu Mạn, xem như nửa người nhà. Thứ hai, Lâm Nhân rất biết cách nói chuyện, nói chuyện và hành động rất đúng mực, không khiến các cô có cảm giác câu thúc.

Nhưng bây giờ đột nhiên có thêm Vương Hoành, tình huống hoàn toàn khác biệt.

Các nữ sinh không hề thoải mái, tóp năm tóp ba ngồi ở trên ghế sa lông nhẹ giọng nói chuyện với nhau, căn bản chẳng ai định đi lên ca hát.

Miêu San San cũng rất phiền muộn, một bữa sinh nhật đang tốt đẹp đột nhiên biến thành như vậy, bất kì ai cũng cảm thấy không thoải mái.

Vương Hoành ngồi một hồi, bỗng nhiên bùng ly rượu lên, bước nhanh hướng về phía Lâm Nhân.

Nhìn thấy một màn này, chúng nữ nhao nhao quay đầu nhìn lại.

"Anh bạn, tôi mời cậu một ly!"

Nhìn ly rượu trước mặt mình, Lâm Nhân hơi sững sờ.

Bất kể như thế nào, người ta dùng tiền mời khách, mời rượu, về tình về lý hắn là nên cho chút thể diện.

Lâm Nhân nhìn Vương Hoành một thoáng, sau đó cầm ly rượu lên, cụng ly rồi uống một hơi cạn sạch.

"Lâm Nhân, đủ thoải mái! Tôi mời cậu một ly nữa!"

Vương Hoành dứt lời, lại rót đầy hai ly.

Nhưng lần này, Lâm Nhân không nâng ly, mà là ngửa ra sau dựa vào trên ghế sa lông, lạnh nhạt nói: "Anh bạn, chúng tôi hình như không quen!"

Uống một ly là nể mặt cậu rồi, còn cậu muốn chuốc rượu tôi, vậy xin lỗi, tôi và cậu không quen!

Lâm Nhân biết rõ tâm tình Vương Hoành không tốt, nhưng liên quan đến hấn cái rắc ấy, hấn không phải cha của Vương Hoành, đương nhiên không cần thiết phải nuông chiều đối phương.

Vương Hoành xác thực muốn chuốc say Lâm Nhân, khiến hấn bêu xấu, không nghĩ tới Lâm Nhân căn bản không để ý tới mình.

Hiện tại đang có rất nhiều nữ sinh ở đây, Vương Hoành cảm thấy rất xấu hổ, âm trầm nói: "Anh bạn, không nể mặt mũi như vậy, có phải là đàn ông hay không? Vài ly rượu cũng uống không được sao?"

Uống vài ly liền có thể chứng minh mình là đàn ông?

Lâm Nhân kém chút bị cái logic ngây thơ này chọc cười.

"Lát nữa tôi còn muốn lái xe, không tiện uống nhiều." Lâm Nhân không mặn không nhạt đáp.

"BA~!"

Nghe vậy, Vương Hoành thẳng tay vứt chìa khóa BMW lên bàn, trang bức: "Không sao! Yên tâm uống, uống say thì tôi đưa cậu trở về!"

Lâm Nhân đang định mở miệng, Nhan Tiểu Mạn bên cạnh nhìn không được, lạnh lùng quát: "Vương Hoành, đủ rồi đó!"

Vương Hoành uống một hơi cạn trong ly rượu, ánh mắt phức tạp, mượn men rượu mà hỏi: "Cậu không phải nói trước khi tốt nghiệp đại học không yêu đương sao?"

Lời này vừa nói ra, mọi người trong phòng lập tức bó tay rồi.

Anh bạn, EQ của cậu rất cuộc là thấp cỡ nào?

Cái này tỏ rõ là từ chối cậu, đồng thời cũng không tổn hại mặt mũi của cậu, kết quả cậu vậy mà tưởng thật?

Ngay cả Trương Mộng Dao cũng không nhìn nổi, mở miệng nói: "Vương Hoành, có chừng có mực thôi!"

Nhìn thấy Trương Mộng Dao đứng ra giúp Nhan Tiểu Mạn nói chuyện, Lâm Nhân cảm thấy hơi ngạc nhiên.

Thế nhưng Vương Hoành trực tiếp quát lại: "Trương Mộng Dao, mắc mớ gì tới cậu!"

Trương Mộng Dao bị gã chọc cho tức cười, khoát tay bảo: "Được, coi như tôi xen vào việc của người khác! Mời cậu tiếp tục biểu diễn!"

Sở dĩ cô đứng ra nói chuyện là muốn cho Vương Hoành một bậc thang, nói sao cũng là bạn học, không cần thiết huyên náo quá căng.

Nhưng mà cậu đã muốn bị đánh mặt, vậy tôi không ngăn nữa.

Trước kia chúng nữ chỉ hơi không thích ứng đối với sự ân cần và nhiệt tình của Vương Hoành, mặc dù ấn tượng về gã không tốt, tuy nhiên cũng chẳng phải kém.

Thế nhưng giờ phút này, cả nhóm đều chung mối thù trùng mắt liếc hấn.

Nhan Tiểu Mạn vốn muốn giữ chút thể diện, nhưng thấy đến Vương Hoành quát Trương Mộng Dao, cô liền tức giận hét lên: "Vương Hoành, tôi nói không yêu đương có quan hệ gì với cậu? Tôi và cậu quen lắm sao? Trước đó chúng ta là bạn học, tôi bận tâm đến thể diện, hiện tại tôi cho cậu biết, tôi có bạn trai, về sau xin đừng tới phiền tôi nữa!"

Lời nói này khiến sắc mặt Vương Hoành lúc đó lúc trắng.

Tuy nhiên chúng nữ lại chẳng hề đồng tình với gã, trước đó Nhan Tiểu Mạn hay Trương Mộng Dao đều đã cho gã bậc thang xuống đài rồi.

Cơ hội cho cậu rồi, chẳng những cậu không trân quý, mà còn hận người khác, vậy cậu chính là đáng đời.

"Cậu tại sao phải chọn Lâm Nhân? Tôi có điểm nào kém hơn hấn?"

Vương Hoành đã lâm vào tình trạng vô mê không sợ rồi, hiện tại hấn chỉ muốn thông qua gièm pha Lâm Nhân để kéo lại mặt mũi.

Thấy thế, Lâm Nhân mỉm cười, trong lòng tự nhủ giờ đến phiên tôi biểu diễn!

Nhưng mà Nhan Tiểu Mạn căn bản không cho hấn cơ hội, tiếp tục lạnh lùng quát: "Cậu chẳng có điểm nào sánh nổi hấn! Cậu muốn nói tiền sao? Lâm Nhân tiện tay mua đồng hồ hai mươi hai vạn, tặng cho tôi cái vòng tay ba mươi tám vạn, hấn không có tiền sao?"

Tất cả mọi người chỉ biết Lâm Nhân tặng cho Nhan Tiểu Mạn cái vòng tay giá trị ba mươi tám vạn, không nghĩ tới Lâm Nhân mang đồng hồ cùng giá trị đến hơn hai mươi hai vạn.

Vương Hoành ngây ngẩn, gã vẫn cho rằng gia cảnh Lâm Nhân rất phổ thông, không nghĩ tới ẩn núp sâu như vậy.

Tuy nhiên gã vẫn ngụy biện: "Ai biết là thật hay giả!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Làm Thần Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Nhóc con, trùng hợp như vậy!

"Đồng hồ cùng vòng tay đều là tôi đi cùng hấn mua, cậu nói xem!"

Nhan Tiểu Mạn tiếp tục: "Lâm Nhân có tiền hơn cậu, nhưng hắn có từng khoe khoang chưa? Hơn nữa tiền của hắn đều do cố gắng kiếm được, không có quan hệ gì với cha mẹ."

"Bỏ qua vấn đề tiền, coi như Lâm Nhân không có tiền, tôi vẫn sẽ thích hắn, vì tôi cảm thấy phẩm cách và tài hoa quan trọng hơn tiền. Vương Hoành, vì cậu là bạn học, tôi tặng cậu một câu, đừng quá coi trọng tiền!"

Trước đó, cả nhóm vốn không quá khinh thường Vương Hoành, thế nhưng hiện giờ so sánh với Lâm Nhân, chênh lệch giữa hai người lập tức lộ ra mồn một.

Hàng ngày Vương Hoành cứ lái chiếc BMW của cha già đi khắp nơi, động một chút lại vỗ chìa khóa xe lên bàn, chỉ lo người khác không biết mình có BMW vậy.

Còn Lâm Nhân thì sao?

Mua đồng hồ hai trăm mấy chục ngàn mà khi người khác hỏi thăm vẫn khiêm tốn nói là hàng giả. Về phần tài hoa và nhân phẩm thì càng chẳng phải nói, chỉ riêng tính cách khiêm tốn tính này đã đủ để bỏ xa Vương Hoành mười mấy con phố.

Dưới ánh mắt của Nhan Tiểu Mạn, Vương Hoành so sánh với Lâm Nhân nhất định là tự rước lấy nhục.

"Chị Miêu Miêu, chúng tôi còn có chút việc, đi trước nhé!"

Dứt lời, Nhan Tiểu Mạn lôi kéo Lâm Nhân đứng lên, đi nhanh ra khỏi phòng.

Thấy thế, Trương Mộng Dao đứng lên dãn lưng, bảo: "Thời gian không còn sớm, tôi cũng phải đi về."

"Tôi cũng về nhà."

"Chờ một chút, tôi cùng đi!"

Rất nhanh, sau khi Nhan Tiểu Mạn và Lâm Nhân rời đi, những nữ sinh khác cũng nhao nhao bắt chước.

Chị em vốn đang tụ họp vui vẻ đột nhiên bị phá rối, nếu tiếp tục ở lại thì cũng chẳng có nghĩa ý gì nữa.

Chỉ thoáng chốc, phòng kara to lớn trở nên trống rỗng, chỉ còn lại mỗi mình Vương Hoành đang tái mặt.

...

Cả nhóm đi ra khỏi KTV, Nhan Tiểu Mạn áy náy: "Chị Miêu Miêu, thật ngại quá, vì tôi nên mới khiến mọi người phải về sớm."

"Làm sao trách cậu được!"

Miêu San San an ủi một câu, sau đó liền bảo: "Tôi đi về trước, các cậu trên đường chú ý an toàn."

"Chị Miêu Miêu, tiểu Mạn, hẹn gặp lại."

"Bái bai!"

"Tôi cũng trở về."

Nhan Tiểu Mạn cười lần lượt tạm biệt các chị em. Đến phiên Trương Mộng Dao, hai cô trùng đối phương rồi đồng thời hừ lạnh một tiếng.

Lâm Nhân cảm thấy rất thú vị, trước đó trong KTV, Trương Mộng Dao đã chủ động đứng ra nói chuyện giúp Nhan Tiểu Mạn.

Còn Nhan Tiểu Mạn nhìn thấy Trương Mộng Dao bị Vương Hoành quát tháo, cô cũng biểu hiện rất tức giận.

Hai cô gái này thật thú vị, giống như vừa yêu vừa hận.

Đợi những người khác đi hết, Lâm Nhân mới vịn bả vai Nhan Tiểu Mạn, cười nói: "Thân yêu, vừa rồi cậu biểu hiện quả thực hoàn mỹ!"

Nhưng mà Nhan Tiểu Mạn lại liếc mắt nhìn hắn, buồn bã: "Đừng vội khen mình, cậu hỏi số QQ của Trương Mộng Dao là chuyện như thế nào?"

Cmn!

Trước đó cãi nhau Nhan Tiểu Mạn biểu hiện chẳng hề để ý, không nghĩ tới cô một mực ghi ở trong lòng!

"Mình sớm chuẩn bị tìm vợ bé đó mà!"

Vừa dứt lời, Nhan Tiểu Mạn liền gợn tay lên, hung hăng bấm một cái bên hông hắn: "Nói chuyện cẩn thận!"

"Đó là chuyện thật lâu rồi, lúc đó Vương Tử Hiền không phải một mực thích Trương Mộng Dao sao? Thế nhưng cậu cũng biết thằng này bình thường cái miệng lia lịa, vậy mà đến lúc đối mặt với gái thì lại lắp ba lắp bắp, rặn hoài không ra nửa câu. Thế là hắn cầu xin mình giúp hắn xin số QQ của Trương Mộng Dao."

Nghe Lâm Nhân giải thích xong, Nhan Tiểu Mạn nhoen miệng cười: "Tốt! Xem như cậu qua ải!"

"Đi thôi, mình đưa cậu về nhà!"

Lâm Nhân khởi động xe điện, thuận thực chở Nhan Tiểu Mạn lái về phía chung cư Lục Khê hoa viên.

Trên đường, Lâm Nhân đột nhiên hỏi: "Đứng rồi, cậu và Trương Mộng Dao rốt cuộc là như thế nào?"

"Như cậu thấy đấy, mặc dù thấy ngứa mắt lẫn nhau, nhưng bọn mình không phải kẻ thù!" Nhan Tiểu Mạn vừa vén sợi tóc bị gió thổi loạn vừa đáp.

...

Chung cư Lục Khê hoa viên.

Trần Lôi ngồi trong phòng khách, nhìn thời gian, lo lắng nói: "Gần 10 giờ rồi, sao Tiểu Mạn vẫn còn chưa quay về? Gọi điện thoại cũng không bắt máy."

"Sinh nhật bạn học mà, khả năng là đi chơi trễ một lát."

Nhan Kiến Hoa mới tan tầm không bao lâu nên đói gần chết, hiện tại ông đang vừa ăn cơm vừa đáp.

Nếu là trước kia, Trần Lôi sẽ không quá lo lắng.

Thế nhưng từ khi biết rõ con gái yêu đương, bà đương nhiên phải suy nghĩ nhiều hơn.

"Ông nói Tiểu Mạn có thể cùng Lâm Nhân hay không..."

Tuy Trần Lôi không nói rõ, nhưng thân làm người trưởng thành, Nhan Kiến Hoa lập tức hiểu ý vợ.

Bàn tay cầm đũa thoáng dừng lại, ông cau mày nói: "Hắn là sẽ không. Tiểu Mạn có chừng mực!"

Trần Lôi phản bác: "Chừng mực cái rắm ấy! Tiểu Mạn mới bao lớn, nếu nam sinh biết ăn nói, nói ngon nói ngọt một chút thì cùi không rom lâu ngày cũng cháy thôi."

Trần Lôi thấy Nhan Kiến Hoa còn đang ăn cơm, tức giận quát: "Ăn ăn ăn, chi biết ăn thôi, con gái sắp bị người khác lừa gạt mất rồi kìa."

"Được, tôi đi ra xem một chút, vậy được chưa?"

Nhan Kiến Hoa thờ dài, cầm điện thoại đi động rồi ra ngoài.

Ông đứng chờ ở cửa tiểu khu, chẳng mấy chốc đã nhìn thấy một chiếc xe điện lái tới.

Nhan Tiểu Mạn xuống xe, không cho Lâm Nhân cơ hội mở miệng, khoát tay bảo: "Minh đi về trước, cậu đi về chú ý an toàn!"

Dứt lời, tựa như một con thỏ nhỏ đang sợ hãi, cô chạy vội vào chung cư.

Do tối ngày hôm qua bị cha già bắt gặp được nên hiện giờ Nhan Tiểu Mạn cảm thấy cửa tiểu khu không an toàn.

Lâm Nhân đang chuẩn bị rời đi, sau lưng bỗng nhiên vang lên thanh âm quen thuộc: "Áy cha, tiểu hỏa tử, trùng hợp như vậy!"

Quay đầu nhìn lại, người lên tiếng chính là Nhan Kiến Hoa!

Lâm Nhân dờ khóc dờ cười: "Chú, đã trễ thế như vậy mà còn chưa tan ca sao?"

"Giữ gìn trị an khu vực là công việc của tôi!"

Nhan Kiến Hoa cười ha ha: "Lâm Nhân đứng không, trên xe điện gắn biển số chưa? Thẻ căn cước, giấy lái xe có mang theo chứ?"

"Chú, không cần làm vậy nữa chứ!" Lâm Nhân cạn lời.

"Chắc là không mang nhĩ?"

Nhan Kiến Hoa lập tức đổi giọng, nghiêm mặt nói: "Xuống xe, nằm xuống, một trăm cái chống đẩy!"

"Lại nữa?"

Lâm Nhân làm vẻ mặt đau khổ, nói: "Chú bỏ qua cho tôi đi! Tôi bảo đảm, ngày mai nhất định sẽ lấy biển số!"

"Nhanh, một trăm cái, hôm nay làm không xong thì đừng hòng đi!"

Nhan Kiến Hoa tự nhủ, ai bảo cậu hại bà xã tôi nom nớp lo sợ cả tôi, hại tôi ăn cơm không ngon, phạt cậu một trăm cái chống đẩy không quá phận chứ?

Roi vào đường cùng, Lâm Nhân đành phải thành thật xuống xe tập hít đất.

Đêm nay ăn tương đối nhiều, lại thêm ăn không ít hoa quả tại KTV, cho nên bụng hắn hơi căng.

Liên tiếp làm một ba mươi cái, Lâm Nhân buộc phải dừng lại nghỉ ngơi.

Nhan Kiến Hoa cũng không gấp, từ trong ngực móc ra một gói thuốc lá, châm lửa, cười nói: "Đừng có gấp, từ từ sẽ xong, còn có 70 thôi mà!"

Dưới sự giám sát của Nhan Kiến Hoa, Lâm Nhân bị phần làm xong rỗng rã một trăm cái chống đẩy mới được thả đi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Làm Thần Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 34: Yên tâm cái rắm!

Về đến nhà, Lâm Quốc Đống thấy hắn mồ hôi nhễ nhại, không khỏi nghi ngờ: "Đêm hôm khuya khoắt mà con tập thể dục?"

"Đúng vậy! Làm một trăm cái chống đẩy!"

Lâm Nhân kiệt sức đáp một câu, sau đó vội vàng cầm quần áo vào phòng tắm.

Nước lạnh xối khắp toàn thân mới làm hắn cảm thấy thoải mái.

Tắm xong, nằm ở trên giường, điện thoại của Nhan Tiểu Mạn đúng hạn mà tới.

"Cậu lại bị cha mình bắt được?" Nhan Tiểu Mạn cười xấu xa.

Lâm Nhân thờ dãi: "Thân yêu, có thể thương lượng với cha vợ hay không, đêm hôm khuya khoắt đừng bắt mình hít đất nữa."

"Phi! Cái gì cha vợ, ai muốn kết hôn với cậu!"

Nhan Tiểu Mạn ngao kiêu hừ một tiếng, ngay sau đó nói khê: "Lâm Nhân, mình chuẩn bị tìm cơ hội thú nhận với cha mẹ."

"Được đó, dù sao cha mẹ cậu cũng đã biết rồi."

"Ân ân, chờ thêm mấy ngày nữa mình sẽ thú nhận."

Hai người trò chuyện vài câu, chúc ngủ ngon rồi cúp điện thoại.

Những ngày tiếp theo, Lâm Nhân vẫn như cũ tiết tấu sinh hoạt như trước.

Sáng sớm chạy bộ, luyện tập thư pháp bút đầu cứng, buổi chiều luyện đàn ghita, chơi game, ngẫu nhiên đi ra ngoài hẹn hò với Nhan Tiểu Mạn.

Theo thời gian trôi qua, chữ của hắn càng ngày càng dễ nhìn, hàng ngày bắt chước đã để chữ viết của hắn có thêm vài phiêu dật thoải mái của Mặc đại sư.

Tình cảm của hai người trong khoảng thời gian cũng cấp tốc ấm lên.

Đương nhiên, bọn họ một mực không vượt giới hạn, tối đa chỉ là ôm ấp lâu một chút, hay là truyền không khí cho đối phương mà thôi.

Không phải Lâm Nhân không muốn tiến thêm một bước, mà là Nhan Kiến Hoa nhìn chăm chăm rất gắt gao, mỗi lần hai người đi chơi quá chín giờ, điện thoại sẽ đúng kỳ hạn mà tới.

Hơn nữa mỗi lần bắt gặp Lâm Nhân, Nhan Kiến Hoa đều sẽ tìm cơ bắt hắn hít đất.

Hiện tại tại Lục Khê hoa viên chung cư, Lâm Nhân xem như hơi nổi tiếng, rất nhiều người già đều biết đạo này có một thằng nhóc thường xuyên tập hít đất trước cửa tiểu khu giữa đêm hôm khuya khoắt.

Chỗ tốt rất rõ ràng, chạy bộ sáng sớm cộng thêm chống đẩy giúp hắn cảm thấy tố chất thân thể của mình càng ngày càng tốt.

Trước đó cực hạn của Lâm Nhân là một hơi sáu mươi cái chống đẩy, hiện tại đã lên tới một hơi trăm cái, chỉ có điều tư thể chưa đạt tiêu chuẩn mà thôi.

Cửa tiểu khu Lục Khê hoa viên, Nhan Kiến Hoa ngâm điều thuốc, nhìn Lâm Nhân chống đẩy xong, không vội về nhà như thường ngày mà là mở miệng nói: "Tiểu Mạn nói cậu học ở Kim Lăng?"

Mấy ngày trước, Nhan Tiểu Mạn đã thăng thần với bọn họ, thông qua con gái miêu tả và bản thân trực tiếp quan sát trong khoảng thời gian này, Nhan Kiến Hoa rất hào cảm với Lâm Nhân, cảm thấy hắn khá tốt, bởi vậy ông mới không ngăn cản cặp đôi này.

Bộ dáng không tệ, tính cách cũng rất tốt, máu chốt là tuổi còn trẻ mà đã có bản lĩnh kiếm tiền.

"Ân, Kim Lăng tài đại!" (đại học tài chính thành phố Kim Lăng, viết tắt Kim Lăng tài đại)

Lâm Nhân vừa lau mồ hôi trên trán vừa đáp.

Nhan Kiến Hoa dặn dò: "Cô cậu còn trẻ, tôi không muốn quản, cũng không quản được. Nhưng cậu phải nhớ kỹ, mọi thứ chú ý đúng mực. Tôi không muốn Tiểu Mạn đang học đang dở mà đã vác cái bụng lớn, hiểu ý tôi không?"

"Chú yên tâm!" Lâm Nhân bảo đảm.

Nhan Kiến Hoa thăm tự nhủ, tôi yên tâm cái rắm!

Cùng là đàn ông, ông còn không biết Lâm Nhân suy nghĩ chuyện gì sao?

Nam sinh tuổi này hoóc-môn tràn trề, trông cậy vào chúng bảo đảm còn không bằng tin tưởng heo mẹ biết leo cây.

Tuy nhiên thực tế đúng như Nhan Kiến Hoa nói, chuyện giữa thanh niên, dù ông muốn quản cũng không quản được.

Con gái trưởng thành, không thể một mực theo sát giống như khi còn bé được!

"Được, cậu trở về đi, trên đường chú ý an toàn!" Nhan Kiến Hoa dặn dò rồi quay người đi vào chung cư.

...

Ngày 28/8.

Lâm Nhân ăn xong bữa sáng, không luyện chữ như thường lệ mà lại đi thẳng tới ga tàu.

Hôm nay là ngày đại học Phục Đán tựu trường, Nhan Tiểu Mạn sẽ phải lên đường đến Ma đô, thân làm bạn trai, Lâm Nhân đương nhiên phải đi đưa tiễn cô.

Vừa xuống xe taxi, hắn liền nghe được thanh âm của Nhan Tiểu Mạn: "Lâm Nhân, bên này!"

Lâm Nhân bước lên trước, cười nói: "Chào chú, chào dì!"

Trần Lôi và Nhan Kiến Hoa không yên lòng Nhan Tiểu Mạn một mình đến trường báo danh, thế là hai người quyết định cùng cô đi.

Nhan Kiến Hoa gật đầu, còn Trần Lôi dùng ánh mắt mẹ vợ nhìn con rể, không ngừng đánh giá Lâm Nhân.

"Tiểu Mạn, mấy giờ cậu lên xe?" Lâm Nhân hỏi.

"8:30!"

Trước mặt cha mẹ, Nhan Tiểu Mạn không tiện biểu hiện quá thân mật, chỉ trả lời bình thường: "Lâm Nhân, cậu đã đáp ứng mình sẽ thường xuyên đến Ma đô!"

"Yên tâm, tôi sẽ đến!" Lâm Nhân bảo đảm.

"Cậu chỉ có thể khi phụ mình thôi, không cho phép khi để những nữ sinh khác, nếu như bị mình biết, vậy cậu chết chắc." Nhan Tiểu Mạn giễu môi uy hiếp.

Lâm Nhân trêu ghẹo: "Làm sao? Cậu muốn cài đặt màn hình giám sát trên người mình chắc?"

"Hi hi, mình có nhân viên tình báo!" Nhan Tiểu Mạn ra vẻ thần bí.

"Được đó Nhan Tiểu Mạn, ngay cả nhân viên tình báo cũng bố trí sẵn rồi."

"Đương nhiên, cho nên tốt nhất cậu nên ngoan ngoãn đi."

Nhan Kiến Hoa đột nhiên nhắc nhở: "Tiểu Mạn, gần đến giờ rồi, vào xét vé thôi nào!"

Nghe vậy, Nhan Tiểu Mạn chủ động giơ tay, ôm Lâm Nhân một cái thật chặt, nói với ngữ điệu rất không muốn: "Lâm Nhân, mình đi đây!"

"Đừng làm như sinh ly tử biệt vậy chứ."

Lâm Nhân nhéo nhéo khuôn mặt trắng nõn của cô, cười nói: "Tàu cao tốc từ Kim Lăng đến Ma đô chỉ mất khoảng một hai giờ mà thôi, nếu cuối tuần rảnh rồi, vậy mình sẽ đi tìm cậu."

Nghe được lời nói này, Nhan Tiểu Mạn mới lộ ra nụ cười: "Vậy mình chờ cậu!"

Sau khi tận mắt nhìn Nhan Tiểu Mạn lên tàu, Lâm Nhân mới yên lòng quay người rời đi.

Đại học khác nhau thì thời gian khai giảng cũng khác nhau, Kim Lăng tài đại phải chờ tới ngày mừng 2 tháng 9 mới nhập học.

...

Thời gian vội vàng trôi qua, thoáng một cái đã đến ngày mừng 1 tháng 9.

"Con trai, thật không cần cha mẹ đi theo sao?" Lâm Quốc Đống hỏi.

Lâm Nhân khoát tay: "Không cần đâu, khai giảng báo danh mà thôi, có phải đi kết hôn đâu mà."

Thấy hần kiên trì như vậy, Lâm Quốc Đống gật đầu: "Vậy được, con nhớ chú ý an toàn."

Trải qua nhiều năm được giáo dục bằng phương thức nuôi thả của người cha Phật hệ, Lâm Nhân đã bồi dưỡng được năng lực độc lập tự chủ.

"Đến Kim Lăng rồi nhớ phải gọi điện thoại báo bình an." Lâm Quốc Đống cũng rất yên tâm với hần, bởi vậy chỉ căn dặn một câu thì đã vội về tiệm cơm.

Kim Lăng tài đại ngày mừng 2 tháng 9 mới khai giảng, hần đến Kim Lăng sớm một ngày tự nhiên là để mua mua mua.

Trong khoảng thời gian này, hệ thống mang đến 150.000 ích lợi, tăng thêm số tiền còn thừa trước đó, hiện tại tài sản của Lâm Nhân tổng cộng là 195.000.

Khoảng cách thăng lên LV4 chỉ kém mười bốn vạn kinh nghiệm.

Bạn đang đọc truyện *Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Làm Thần Hào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Đây là niên đại 90 sao?

Hệ Thống Thương Thành kỳ thật đã sớm đổi mới từ lúc Lâm Nhân mới trở về Giang Trấn, chỉ có điều Lâm Nhân mua không nổi cái thương phẩm này.

180 vạn đối kỹ năng cờ tướng đẳng cấp cờ sĩ cấp một, đây quả thật là kiếm lời lớn.

Ở trong nước, cờ tướng chuyên nghiệp tổng cộng được chia làm năm đẳng cấp.

Từ cao đến thấp theo thứ tự là đặc cấp đại sư, đại sư, cờ sĩ cấp một, cờ sĩ cấp hai.

Đẳng cấp này cũng tính trên cả cờ vua và cờ tướng.

Đừng xem thường cờ sĩ cấp một, phải biết, muốn trở thành cờ sĩ cấp một là chuyện cực kỳ khó khăn.

Xếp hạng từ 17 - 32 trong giải toàn quốc. Đạt tối thiểu hạng sáu trong giải cấp tỉnh, khu tự trị, thành phố trực thuộc trung ương. Top ba trong khuôn khổ giải cờ thành phố loại một. Top ba giải thiếu niên cá nhân toàn quốc.

Chỉ khi thỏa mãn một trong bốn điều kiện ở trên mới thì có thể trở thành cờ sĩ cấp một, vèn vèn bấy nhiêu cũng đủ để thấy mức độ khó khăn của cờ sĩ cấp một.

Mà bây giờ, hần chỉ cần bỏ ra 180 vạn thì đã có thể nhẹ nhõm thu hoạch thành tích mà người khác hao tốn chục năm, thậm chí mấy chục năm mới có thể lấy được.

Đồ đàn mới không mua!

Vấn đề là hần không có tiền, bởi vậy chỉ hần cứ mãi chảy nước miếng thèm thuồng.

Phải mau chóng tăng đẳng cấp lên tới LV4, như vậy mới có thể cấp tốc tích lũy tài chính.

Dựa theo tăng phúc khi trước, nếu tăng lên tới LV4, mỗi lần chớp mắt sẽ thu được 0.8 nguyên, một tháng thu vào xấp xỉ 450 ngàn.

Mặt khác, thăng lên LV4 rồi, hệ thống sẽ lại ban thưởng một gói quà. Mà hần còn chưa mở gói quà LV3, định đợi đến lúc thăng cấp rồi cùng mở luôn.

Lần này đi Kim Lăng, Lâm Nhân dự định tới gián hành lý.

Chỉ mang theo túi tiền và thư thông báo trúng tuyển, những thứ khác ném hết ở nhà. Chờ đến Kim Lăng rồi mua mua mua là được rồi, vừa thuận tiện cho bản thân vừa tiện đường gia tăng EXP.

Bởi vậy Lâm Nhân còn chẳng buồn thu xếp quần áo, chỉ cần đeo balo lệch vai lên là có thể xuất phát.

So sánh với Ma đô, thành phố Giang Trấn càng gần Kim Lăng hơn, chỉ cần một giờ lái xe, còn nếu ngồi xe lửa thì càng nhanh hơn, chưa tới nửa giờ đã đến nơi.

Thậm chí chẳng cần đặt vé trước, bởi vì mỗi ngày đều có mười chuyến xe lửa đi đi về về.

Đây cũng là nguyên nhân Lâm Quốc Đồng yên tâm để hần một mình đi báo danh.

Mua vé, qua kiểm an, xét vé, lên xe, toàn bộ quá trình vèn vèn chưa tới nửa giờ.

"Cậu đi ngoại thành dạo chơi hay đi báo danh vậy?"

Lâm Nhân mới vừa ngồi xuống, sau lưng đột nhiên truyền đến thanh âm quen thuộc.

Hần đứng lên, quay đầu nhìn lại, không khỏi hơi sững sờ.

Trương Mộng Dao!

"Hôm nay cậu cũng đi báo danh?" Lâm Nhân ngạc nhiên hỏi.

Trương Mộng Nghiên khẽ cười: "Nhan công chúa chẳng lẽ không có nói cho cậu biết, tôi học đại học ở Kim Lăng sao?"

Nhan công chúa?

Nghe được cái ngoại hiệu này, Lâm Nhân không khỏi liên tưởng đến lần ở tiệm lẩu lần trước, Trương Mộng Dao mắng Nhan Tiểu Mạn là Thái Bình công chúa.

Thái Bình gì đó tạm thời không nói, chỉ ít cái ngoại hiệu Nhan công chúa này quả thật rất chuẩn xác.

"Tại sao cô ấy phải nói cho tôi biết... Chờ đã, cậu học ở đâu?"

Lâm Nhân dường như nghĩ tới điều gì, vội vàng hỏi lại.

"Kim Lăng!"

"Ôi trời, hóa ra cậu chính là nhân viên tình báo!"

Lâm Nhân tưởng rằng Nhan Tiểu Mạn nói nhân viên tình báo chỉ là đùa giỡn, không nghĩ tới cmn thật sự tồn tại.

Quả thật biết chơi đó!

Đại học Kim Lăng và đại học Kinh tế Tài Chính Kim Lăng đương nhiên là ở cùng thành phố, thậm chí còn cùng ở Tiên Lâm đại học thành, hơn nữa khoảng cách gần vô cùng, chỉ cần đạp xe hơn mười phút là có thể đi từ trường này đến trường kia. (dịch giả: đại học thành là khu vực tập trung các trường đại học, cao đẳng, tương tự như làng đại học ở VN)

"Thế nhưng hai cậu không phải thấy ngựa mất lẫn nhau sao?"

Lâm Nhân cảm thấy rất kỳ quái, trước đó giữa hai người tràn ngập mùi thuốc súng, rất ngựa mất đối phương. Không ngờ Trương Mộng Dao vậy mà đáp ứng làm gián điệp cho Nhan Tiểu Mạn.

"Chuyện của phụ nữ, cậu không hiểu!"

Trương Mộng Dao nghiêng chân, dưới váy ngắn lập tức hiện lộ bắp chân trắng nõn, sau khi đổi một tư thế thoải mái, cô cười nói: "Có muốn cân nhắc hỏi lộ tôi hay không? Nghe nói tài đại mỹ nữ như mây, chỉ cần hỏi lộ tôi thì cậu có thể tùy tiện tung bay ở tài đại như rồng về biển cạn rồi!"

"Bớt giỡn đi!"

Lâm Nhân dứt lời, lần nữa ngồi xuống.

Không lâu sau, hần cảm giác cổ có chút ngứa, ngẩng đầu xem xét, phát hiện Trương Mộng Dao đang ghé đầu qua chỗ mình, mái tóc dài tự nhiên rủ xuống, sợi tóc vừa vụn rơi xuống cổ mình.

"Thực sự không cần nhắc hối lộ tôi? Đàn ông có tiền sẽ trở nên hòng, nhất là giàu có như cậu, chắc chắn sẽ trêu hoa ghẹo nguyệt trong đại học." Trương Mộng Dao ở trên cao nói xuống.

Không thể không thừa nhận, nhan trị cao quả thật có thể tùy hứng, theo lý thuyết, góc độ này thường sẽ khiến một người rất xấu xí.

Nhưng Trương Mộng Dao không hề bị ảnh hưởng chút nào, ngược lại còn lộ ra vài phần gọi cảm.

Lâm Nhân gầy gầy sợi tóc trên cổ, nhíu mày hỏi: "Cậu xác định là muốn tôi hối lộ cậu chứ không phải của cậu?"

Cái tư thế này quá mức mập mờ, chẳng hiểu sao hắn luôn cảm giác cô gái này đang câu dẫn hắn.

Trương Mộng Dao không hề ngưng ngừng, ngược lại còn thoải mái cười nói: "Hi hi, cậu muốn của tôi thì càng tốt, đến lúc đó tức chết Nhan công chúa!"

Lúc này, xe lửa đã khởi động, Lâm Nhân thấy chỗ ngồi bên cạnh không có người, thế là bảo: "Nói kiểu này quá phiền phức, muốn tán gẫu thì lại đây ngồi đi!"

Trương Mộng Dao chẳng hề phản nản, thoải mái đi tới ngồi bên cạnh Lâm Nhân.

Sau khi đánh giá Lâm Nhân vài lần, cô bỗng nhiên cười nói: "Lúc trước cậu hỏi số QQ của tôi, khi trở về trường cảm thư thông báo trúng tuyển lại nhìn chăm chăm vào tôi, bởi vậy tôi cho rằng cậu sẽ theo đuổi tôi, không nghĩ tới cuối cùng cậu lại lựa chọn Nhan công chúa."

"Làm sao cậu biết ngày đó tôi nhìn chăm chăm vào cậu?" Lâm Nhân sững sờ, hiếu kỳ.

"Những nam sinh khác có tật tâm không có tật đảm, cứ lên lên lút lút, nhưng cậu lại không kiêng kỵ chút nào, tôi khó mà không chú ý." Trương Mộng Dao hào hứng đề nghị: "Thế nào? Có muốn bỏ Nhan công chúa, theo đuổi tôi hay không? Tôi nhất định là bự hơn Nhan công chúa đấy!"

Chỉ câu nói đùa tục này thôi đã đủ thấy Trương Mộng Dao và Nhan Tiểu Mạn sở hữu hai loại phong cách trái ngược nhau.

Lâm Nhân trêu ghẹo: "Cậu tới muộn, chỉ có thể làm vợ bé của tôi."

"Vợ bé thì thôi, nếu Nhan công chúa biết có thể cười trên đầu tôi thì không phải là mừng như điên sao?" Trương Mộng Dao làm bộ đáng không hứng lắm.

Thấy thế, Lâm Nhân bỗng nhiên hỏi: "Cậu nghe qua một truyền thuyết này chưa?"

"Truyền thuyết gì?"

"Một nữ sinh trăm phượng ngàn kể câu dẫn bạn trai của khuê mật mình, thành công khiến bọn họ chia tay, cuối cùng..."

"Cuối cùng nữ sinh và bạn trai của khuê mật ở bên nhau? Đây là truyền thuyết niên đại 90 à?" Trương Mộng Dao nhíu mày hỏi.

"Không! Cuối cùng nữ sinh kia sống hạnh phúc với khuê mật mãi mãi!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Làm Thần Hào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Tân sinh năm nay rất thú vị!

Trương Mộng Dao sững sờ, sau đó kinh ngạc thốt lên: "Lợi hại đó Lâm Nhân! Tôi vẫn cho rằng mình giấu rất kỹ, không nghĩ tới vẫn bị cậu phát hiện!"

Lâm Nhân vốn muốn trêu chọc Trương Mộng Dao, kết quả không ngờ bị trêu ghẹo ngược lại.

Được đó!

Gặp đối thủ rồi!

Trước đây chẳng hiểu sao không phát hiện cô nàng này vô cùng thú vị.

Trương Mộng Dao thấy bộ dáng của Lâm Nhân, vung vung sợi tóc bên tai, nhoeo miệng hỏi: "Có phải phát hiện tôi rất thú vị hay không? Có phải cảm thấy hận gặp tôi trễ hay không? Hiện tại bỏ Nhan công chúa còn kịp đó!"

"Nhân viên tình báo này làm việc rất tận tình nha!"

Lâm Nhân hiếu kỳ: "Tôi rất hiếu kỳ, Nhan Tiểu Mạn rút cuộc cho cậu chỗ tốt gì mà làm cậu bỏ công giúp cô ấy như vậy? Hơn nữa, quan hệ giữa hai người chuyển biến nhanh quá đi!"

Cô nàng này cứ muốn thăm dò, chắc hẳn cho rằng mình nhìn không ra.

Hồn nhiên!

Đến bây giờ, chỉ có một người phụ nữ khiến Lâm Nhân thật sự cảm giác áp lực, chính là An Nhiên!

Người phụ nữ này quá kinh khủng, chọc người trong vô hình. Vén vén chỉ gặp qua một lần, nói chuyện với nhau chưa hơn mười câu, vậy mà đã làm cho hắn khắc sâu ấn tượng, muốn quên cũng quên không được.

Về phần Trương Mộng Dao, bây giờ còn quá non nớt.

Ý đồ bị phát hiện rồi, Trương Mộng Dao giễu môi đáp: "Không vui chút nào nào! Cậu không thể phối hợp một chút sao? Về phần quan hệ giữa chúng tôi, tự cậu về hỏi Nhan công

chứa nhà cậu đi."

"Haizz, quả nhiên trở mặt nhanh hơn lật sách!"

"Phụ nữ là vậy đấy."

Trương Mộng Dao ra về như đương nhiên.

Lâm Nhân lắc đầu, hết hứng nói chuyện, chuyển sang chơi đi động.

Chưa được vài phút, Trương Mộng Dao chợt đứng dừng cánh tay của hắn, trên mặt đầy vẻ bất quái mà hỏi: "Cậu và Nhan công chúa phát triển tới mức độ nào?"

"Giai đoạn tình yêu cuồng nhiệt!" Lâm Nhân không ngần đầu, chỉ tùy ý đáp một câu.

"Vậy các cậu có cái kia chưa?"

Nghe vậy, Lâm Nhân ngẩng đầu, nhìn Trương Mộng Dao với ánh mắt tò mò, cười hỏi: "Làm sao? Cậu cũng muốn thử xem?"

"Đúng vậy! Đáng tiếc không tìm thấy đàn ông thích hợp." Trương Mộng Dao vừa nói vừa liếc hắn một cái đầy thâm ý.

Lâm Nhân lắc đầu bật cười, đột nhiên giơ tay về phía váy ngắn của cô.

Trương Mộng Dao giật mình, vội vàng kéo giãn khoảng cách giữa hai người, nhủ may cảnh giác: "Cậu làm gì?"

"Hử!"

Lâm Nhân cười giễu, chậm rãi thu tay lại, chế nhạo: "Được rồi! Với tố chất tâm lý non nớt của cậu, tôi chỉ mới hù dọa một chút đã lộ ra nguyên hình rồi, nên cố gắng luyện tập nhiều hơn đây!"

Trương Mộng Dao quá trẻ, nếu như đổi thành An Nhiễm, Lâm Nhân dám cam đoan, cô chẳng những không trốn, thậm chí còn có khả năng chủ động đưa chân tới.

Trương Mộng Dao nghe vậy mới được, không khỏi tức giận quát: "Hử! Đợi lát nữa tôi lập tức nói cho Nhan công chúa, tố cáo cậu xâm xữ tôi!"

"Bạn ơi, năm 2015 tới rồi, nói chạy không bằng không chứng là vu khống, cậu không hiểu đạo lý này sao?"

Lâm Nhân đề nghị: "Nếu không tôi thử lại một lần, cậu dùng đi động chụp hình làm bằng chứng, thế nào?"

"Nghĩ hay lắm!"

Trương Mộng Dao hừ một tiếng, bỗng nhiên cười bảo: "Khó trách có thể thu phục được Nhan công chúa, quả thực lợi hại!"

Nửa tiếng thoáng một cái đã qua.

Khi loa thông báo tàu đã đến Kim Lăng, Lâm Nhân đứng lên, duỗi cái lưng mệt mỏi rồi lập tức muốn đi.

Trương Mộng Dao thấy thế, vội nói với vẻ không thể tin nổi: "Ủng công Nhan công chúa khen ngợi cậu ở trước mặt tôi, nói cậu già lão cỡ nào, kết quả cậu cứ đi như thế thôi?"

"Muốn tôi mang vali giúp cậu?" Lâm Nhân lập tức nói vào trọng điểm.

"Đương nhiên!"

"Thù lao đâu?"

"Mời cậu ăn cơm trưa!" Trương Mộng Dao tức giận đáp.

"Hay là tôi mời cậu ăn cơm trưa, chính cậu tự mang vali, thế nào?"

"Tê!"

Trương Mộng Dao hít một hơi thật sâu, cố gắng bình tĩnh, lúc cô hít sâu, đôi gấu lớn kia rung lắc phi thường chấn động.

Lâm Nhân thấy thế bèn chịu thua: "Được rồi, không đùa cậu nữa, hành lý ở đâu?"

Hành lý của Trương Mộng Dao không nhiều như trong tưởng tượng, chỉ có một cái vali cùng một túi balo đeo lưng loại lớn.

Lâm Nhân kéo vali ra ngoài ga tàu, may mắn nói: "Rất cảm tạ cậu không chuyển hết căn nhà tới đây."

"Cậu bình thường hay nói chuyện như vậy với Nhan công chúa sao?" Trương Mộng Dao hỏi.

"Chẳng lẽ mỗi ngày đều phải tâm sự thật lòng sao?"

Trương Mộng Dao cười nói: "Nhan công chúa không bị cậu tức chết quả thật là kỳ tích."

Tuy ngoài miệng nói như vậy, nhưng Trương Mộng Dao không thể không thừa nhận, nói chuyện với Lâm Nhân rất nhẹ nhàng, cũng rất thú vị.

Vừa bước lên xe taxi, Lâm Nhân bỗng nhiên nhận ra: "Suýt nữa quên mất, trường học các cậu hôm nay khai giảng, bên ngoài nhà ga nhất định có xe buýt chuyên tiếp đãi tân sinh. Lấy điều kiện của cậu, các sư huynh còn phải tranh giành xách vali cho cậu ấy chứ, có gì phải tìm tôi nhì?"

"Cậu thật biết đùa, có xe taxi ngồi thoải mái, tại sao phải chen trên xe buýt?" Trương Mộng Dao liếc nhìn hắn, nói một cách rất đương nhiên.

Lâm Nhân thật sự cạn cmn lời.

...

Kim Lăng là một trong số những nơi có khu đại học hoàn thiện nhất cả nước.

Diện tích tới bốn mươi bảy km2, tổng cộng mười ba trường đại học, cao đẳng, số lượng sinh viên hơn hai mươi vạn.

Hiện tại đang là khoản thời gian khai giảng, xe tới xe đi khắp Tiên Lâm đại học thành, liên tục có sinh viên mang theo bao lớn bao nhỏ đi vào trường học, không khí phi thường náo nhiệt.

Trước cửa đại học Kim Lăng, Lâm Nhân giao hành lý cho Trương Mộng Dao, mở miệng nói: "Cậu làm thủ tục, tôi đi trước đây!"

"Tài đại không phải ngày mai mới khai giảng sao?"

Trương Mộng Dao giữ hần lại, cười nói: "Dù sao cậu cũng không có việc gì, đi cùng với tôi đi, vừa vặn giữa trưa mời cậu ăn cơm."

Ài biết ký túc xá sẽ bị chia tại lầu mấy, có một tên miễn phí trước mắt, Trương Mộng Dao đương nhiên không muốn buông tha.

Lâm Nhân nhú mày: "Nhiệm vụ tăng thêm, thù lao cũng phải gia tăng, trưa nay tôi muốn ăn hải sản!"

"Hải sản liền hải sản, dù sao đến lúc đó không có tiền ăn cơm đi, liền đi tài đại tìm cậu ăn chứ!" Trương Mộng Dao cười hi hi nói.

Nhan trị của Trương Mộng Dao mặc dù không cao bằng Nhan Tiểu Mạn, tuy nhiên chỉ ít cũng có đến 90 điểm, mầu chốt là vóc người đẹp.

Váy ngắn phồng với áo sơ mi nữ, bộc lộ rõ dáng người.

Vén vén đứng một chỗ cũng có thể hấp dẫn ánh mắt của rất nhiều sinh viên, rất nhiều tân sinh chỉ liếc qua thôi mà đã mặt đỏ tới mang tai, ngượng ngùng cúi thấp đầu. Có vài ma cũ nhìn ra cô là tân sinh, rục rịch muốn tới bắt chuyện.

Nhưng khi nhìn thấy Lâm Nhân cười cười nói nói bên cạnh Trương Mộng Dao, tất cả lập tức nản lòng.

Hai người tới chỗ tiếp đãi tân sinh viên, Trương Mộng Dao rất nhanh đã tìm thấy khoa của mình.

Cấp tốc làm xong thủ tục, một vị học tỷ hướng dẫn cô đến ký túc xá.

Trên đường đi, học tỷ vụng trộm đánh giá Lâm Nhân mấy mắt, nhin không được hỏi: "Học muội, đây là bạn trai của em phải không?"

"Không phải, em chỉ là tình nhân của hắn, bạn gái chính thức đang học ở Ma đó." Trương Mộng Dao tự nhiên nhìn ra ý nghĩ của vị học tỷ này, không khỏi trêu đùa.

Té xui!

Không ngờ sinh viên đại học năm nhất thời nay lại thú vị đến thế!

Học tỷ đứng hình tại chỗ, trợn mắt hốc mồm.

Bạn đang đọc truyện *Ta Chi Muốn An Tĩnh Lâm Thần Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Bản năng phụ nữ!

"Cám ơn học tỷ!"

Trước lầu túc xá, Trương Mộng Dao cười nói.

Học tỷ dường như còn không chưa lấy lại tinh thần, sững sờ đáp: "Không... Không cần cảm ơn đâu!"

Phòng ký túc xá của Trương Mộng Dao nằm trong lầu bốn, không tính quá cao, cũng không phải quá thấp.

Lâm Nhân dẫn theo vali mấy chục cân cùng ba lô một đường đi tới lầu bốn, thờ hồn hèn đòi hỏi: "Tôi đói ý, cơm trưa phải đi ăn ở nhà hàng ba sao Michelin."

"Ha ha!"

Trương Mộng Dao cười lạnh: "Được, xong việc sẽ mua cho cậu cái lốp xe Michelin, cậu cứ từ từ ăn!"

Trong lúc nói cười, hai người đã đi vào phòng ký túc xá.

Dường như hai người tới tương đối sớm nên trong túc xá tạm thời vẫn chưa có ai, lộ ra vẻ trống rỗng.

Nói thực, ký túc xá của Kim đại rất tốt. Tiêu chuẩn phòng bốn người, sàn nhà bằng gỗ, có ban công cùng phòng vệ sinh riêng, hơn nữa còn có luôn cả điều hoà không khí và đường ống nước nóng.

Sau khi dò xét một vòng, Lâm Nhân khen: "Ký túc xá rất tốt! Không biết ký túc xá Nam tài thế nào?"

"Cậu không hiểu trước sao?"

Trương Mộng Dao trợn mắt nhìn hắn, giải thích: " ký túc xá Nam tài xây theo hình thức ba phòng ngủ một phòng khách, mặc dù mỗi gian phòng cũng là phòng bốn người, nhưng nhiều hơn một cái phòng khách, tính ra thì tốt hơn Kim đại chúng tôi nhiều!"

Nghe vậy, Lâm Nhân không khỏi thả lỏng trong lòng.

Nếu như chất lượng ký túc xá quá kém, vậy hẳn sẽ ra ngoài thuê phòng ở, hiện tại xem ra không cần.

Sau khi sắp xếp đồ đạc xong, Trương Mộng Dao vỗ tay, cười bảo: "Đi thôi, đi ăn cơm trưa!"

"Trước hết không đi mua một ít đồ dùng hàng ngày sao?" Lâm Nhân hỏi.

"Không vội, siêu thị trong trường cách ký túc xá không xa, lúc nào mua cũng được!"

"Vậy đi thôi!"

Hai người ra khỏi trường học, Trương Mộng Dao hỏi: "Đi đâu ăn?"

Lâm Nhân nói: "Trung tâm thương mại Kim Ưng, cơm nước xong xuôi thì tôi mua chút quần áo là đẹp."

"Hoặc! Cậu quyết tâm muốn làm thịt tôi một bữa đúng không?" Trương Mộng Dao cạ lời.

Trung tâm thương mại Kim Ưng là khu mua sắm cao cấp trong Tiên Lâm đại học thành, có rất nhiều nhãn hiệu quốc tế, bởi vậy giá cả quần cơm tự nhiên cũng không rẻ.

Lên xe taxi, chưa đầy vài phút đã đến.

Hai người đi vào một nhà hàng hải sản, Lâm Nhân không định làm thịt Trương Mộng Dao, chỉ gọi một phần hải sản thập cẩm hơn hai trăm khối.

Trương Mộng Dao vỗ vỗ gấu lớn, giả bộ như hết hồn: "Lâm tôi sợ muốn chết, còn tưởng rằng cậu sẽ gọi tôm hùm bào ngư đấy!"

"Vậy được, để tôi gọi nhân viên phục vụ lấy thêm hai con tôm hùm!" Lâm Nhân trêu ghẹo.

"Tiền sinh hoạt một tháng của tôi vền vẹn 2.000 thôi, cậu muốn tôi ở lại đây hàng ngày rửa chén trả nợ sao?"

Nghe vậy, Trương Mộng Nghiến tức giận trợn mắt nhìn hắn.

Lâm Nhân cười nói: "Sao lại làm vậy được! Không phải còn có tôi sao! Cậu yên tâm, đến lúc đó tôi nhất định sẽ mua cho cậu một cặp bao tay, như vậy lúc rửa chén sẽ không hại da tay."

Trương Mộng Dao cạ lời, cô sợ nếu nói thêm gì nữa thì mình sẽ không nhịn được mà cắn chết tên khốn này.

Hiệu suất của nhà hàng hải sản rất cao, không cần đợi lâu, nhân viên phục vụ đã nhanh chóng bưng tới một phần hải sản thập cẩm.

Lâm Nhân nếm mấy miếng, cảm thấy hơi thất vọng.

Hương vị bình thường thôi, mấu chốt là hải sản không được tươi.

Ăn hải sản đương nhiên phải ăn tươi, hải sản đông lạnh thì cảm giác hay hương vị đều sẽ giảm bớt đi nhiều.

Ăn cơm trưa xong, Lâm Nhân hỏi: "Cậu quay về trường học hay theo tôi dạo chơi?"

"Đến cũng đến rồi, dạo chơi!"

Quả nhiên, dạo phố là bản năng phụ nữ!

Trương Mộng Dao vốn thích dạo phố nên cô rất vui, thể nhưng rất nhanh, cô liền phát hiện mình sai.

Mười phần sai!

Tốc độ mua đồ của Lâm Nhân thực sự quá nhanh, đi vào một cửa tiệm, đại khái liếc một vòng, thấy quần áo mình thích thì thậm chí chẳng thèm xem giá, uớ m thử vừa người rồi lập tức quét thẻ trả tiền, nếu không phát hiện đồ thích hợp, hẳn sẽ nhanh chóng xoay người rời đi.

Cô còn chưa kịp lấy lại tinh thần, Lâm Nhân đã mua xong ba bộ quần áo.

"Aizzz!"

Cô thở dài, buồn bã: "Lâm Nhân, tôi thề, từ nay về sau tôi sẽ không bao giờ cùng cậu đi dạo phố nữa!"

Cmn, đây gọi là dạo phố???

Hoàn toàn không có trải nghiệm và vui sướng nên có khi khi dạo phố!

Thấy vậy, Lâm Nhân mua hai ly trà sữa, đưa cho cô một ly rồi bảo: "Tôi còn thiếu hai đôi giày, một cái balo lệch vai, tiếp theo cậu giúp tôi chọn, như vậy được chưa?"

"Xem như cậu thức thôi!"

Trương Mộng Dao hừ một tiếng, uống trà sữa, lần nữa khôi phục sức sống.

Hai người vào cửa hàng Hermes, Trương Mộng Dao bắt đầu biểu diễn.

"Lâm Nhân, đôi giày lười này khá đẹp, rất xứng đôi với bộ trang phục mùa thu mà cậu vừa mới mua."

"Hai đôi giày thể thao kia rất đẹp, cùng thử xem sao!"

"Lâm Nhân, sợi thắt lưng này thế nào?"

Nghe vậy, Lâm Nhân vội vàng khoát tay: "Thắt lưng bỏ qua đi!"

Giày Hermès còn được, về phần thắt lưng, hẳn thật sự không nhìn nổi.

Khóa cài cái thắt lưng đó là một chữ H vàng óng ánh cực đại, khiến hẳn cảm thấy rất LOW, giống y như nhà giàu mới nổi.

Trương Mộng Dao chạy qua chạy lại hết nửa ngày, rốt cuộc Lâm Nhân mới chọn được một đôi giày lười màu đen, giá cả không quá đắt, 5.600 khối!

Quét thẻ trả tiền xong, Trương Mộng Dao lại tràn đầy phấn khởi lôi kéo hẳn đi vào cửa hàng Prada.

Nửa giờ sau, Lâm Nhân quét thẻ trả tiền, mua một cái balo lệch vai.

Không thể không thừa nhận, túi Prada thiết kế rất tốt, vừa cảm giác tốt vừa tinh xảo, cộng thêm hẳn rất thích mang balo lệch vai, bởi vậy lần mua sắm này coi như vui vẻ.

Một mực đi dạo đến hơn bốn giờ chiều, Lâm Nhân rốt cuộc mua đủ những thứ mình cần.

Hơn nữa dưới sự đề nghị mãnh liệt của Trương Mộng Dao, hẳn còn mua thêm một bộ trang phục hè cùng một đôi giày thể thao AJ.

"Lâm Nhân, cậu còn cần mua cái gì?" Trương Mộng Dao rất hưng phấn, ánh mắt lộ rõ vẻ nóng lòng muốn thử.

Xế chiều hôm nay, cô xem như được thỏa mãn con nghiện mua sắm.

Trang phục hơn vạn, nói mua liền mua, có đại gia lắm tiền nhiều của Lâm Nhân ở đây, căn bản không cần cân nhắc vấn đề tiền, bởi vậy cô rất thỏa mãn.

Trương Mộng Dao liếc mắt Lâm Nhân, nghĩ thầm trách không được ai cũng muốn tìm bạn trai có tiền!

Lâm Nhân mang theo bao lớn bao nhỏ, kiệt sức nói: "Tôi cảm thấy việc khẩn cấp trước mắt là tìm một chỗ nghỉ ngơi."

"Đàn ông đàn ông mà sao yếu như vậy, tôi còn chưa thấy mệt mỏi gì đây này!" Trương Mộng Dao khinh bỉ.

Có thể so sánh được sao?

Mẹ nó, phụ nữ dạo phố đều được BUFF, hiểu được chứ?

Lâm Nhân đang muốn nhỏ nước bọt, chợt phát hiện phía trước có cửa hàng Cartier.

Hắn ngừng nghỉ trong một giây rồi bảo: "Vậy chúng ta dạo một vòng cửa tiệm đằng trước rồi thôi nhé!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Làm Thần Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 38: Xát muối vào vết thương

Hai mắt Trương Mộng Dao sáng lên, hưng phấn nói: "Vậy còn chờ gì nữa, đi!"

Trong cửa hàng Cartier, một nhân viên lập tức bước lên chào đón, nhiệt tình hỏi thăm.

Không nói đủ loại túi đồ hàng hiệu trên tay Lâm Nhân, chỉ riêng cái đồng hồ Vacheron Constantin của hẳn đã đủ để nữ nhân viên bán hàng phải coi trọng.

Mẫu chốt nhất là, cô nhận ra trên cổ tay kia của Lâm Nhân mang vòng tay tinh lữ kiểu mới của chính hiệu Cartier vừa ra mắt mùa hạ năm nay.

Vì vậy, cô lập tức dùng mười hai phần tinh thần để cẩn thận tiếp đãi vị khách quý này.

Trái thấy Lâm Nhân trên mặt mỉm cười, phải nhìn Trương Mộng Dao vô cùng hưng phấn, nữ nhân viên mỉm cười nói: "Bản điểm gần đây mới nhập một loại cà phê mới, hai vị muốn thử một phen sao?"

Lâm Nhân chỉ muốn tiến đến nghỉ ngơi khu ngồi một lát, không nghĩ tới nhân viên này nhiệt tình như vậy.

Nhất thời, hảo cảm của hẳn đối với Cartier tăng lên vùn vụt.

Lâm Nhân cảm kích nhìn nữ nhân viên, ngay sau đó quay sang nói với Trương Mộng Dao: "Trước tiên đi uống ly cà phê đã!"

"Tốt!"

Trương Mộng Dao không hề thấy lạ, chẳng qua là cảm thấy cửa hàng này phục vụ cực kỳ tốt.

"Hai vị, mời tới bên này!"

Hai người đi theo nữ nhân viên tới khu nghỉ ngơi, Lâm Nhân nằm bẹp trên ghế sa lông, thờ phào một hơi.

Thừa dịp nữ nhân viên đi rót cà phê, Trương Mộng Dao hỏi: "Cậu muốn mua gì?"

"Bút máy!"

Kỳ thật hẳn không định mua đồ, tuy nhiên nếu đã tới rồi, vậy nên mua cái gì đó!

May mà trong khoảng thời gian này thư pháp bút đầu cứng của mình đã luyện khá tốt, gần đến mức nhập môn rồi, cho nên mua một cây bút máy tốt cũng rất thực dụng.

Mặt khác, khoảng cách hệ thống thăng cấp đến LV4 chỉ còn kém hơn một vạn kinh nghiệm.

Tranh thủ một lần mua sắm thăng lên LV4 thôi nào.

Trương Mộng Dao từng sờ: "Cartier thế mà có bán bút máy?"

"Ày, tủ trưng bày bên kia có bán mấy món vật phẩm nh nhỏ, cậu có thể qua đó xem thử." Lâm Nhân chỉ về một cái tủ trưng bày đằng trước.

Trương Mộng Dao không tin, đứng lên hướng về phía đó.

Bên trong tủ trưng bày rất nhiều loại đồ vật, có móc chìa khóa, kẹp tiền mặt, kim cài cà vạt...

Vừa nhìn qua giá cả, Trương Mộng Dao lập tức xúc động muốn quay trở về khu nghỉ ngơi.

Quầy rầy rồi, cáo từ!

Một cái cúc áo rẻ nhất cũng mất đến hơn 2.000 khối, về phần đắt tiền nhất giá trị tận 55.000 khối!

Còn kẹp tiền mặt và kim cài cà vạt thì chẳng hề có cái nào dưới 5.000.

Trước đó trong những cửa tiệm như Prada và Versace, mặc dù Trương Mộng Dao cũng cảm thấy rất đắt, thế nhưng dù sao cũng còn có thể tiếp nhận, một bộ y phục mấy ngàn hoặc hơn vạn thì vẫn lý giải được.

Nhưng bây giờ, cô chẳng thể nào hiểu được, giá trị quan của cô hơi bị chấn động.

Trở lại trên ghế sa lon, Trương Mộng Dao than thở: "Thật tuyệt vọng! Tiền sinh hoạt một tháng của mình thế mà ngay cả một cái cúc áo cũng mua không nổi."

"Đừng nản chí! Kim Lăng đại học tốt xấu gì cũng là viện giáo, chờ cậu tốt nghiệp, đi làm rồi thì sẽ phát hiện... thứ mua không nổi vẫn cứ mua không nổi."

Trương Mộng Dao còn tưởng rằng Lâm Nhân an ủi mình, trong lòng hơi hơi cảm động.

Kết quả phát hiện, hóa ra mẹ hẳn chứ, thế mà còn xát muối vào vết thương mình!

Trương Mộng Dao hung hăng trừng mắt hẳn, sau đó cảm khái: "Hiện tại tôi rất cuộc biết vì sao có nhiều phụ nữ vì tiền mà cam lòng bán thân. Trước đó tôi xem tin tức thấy rất nhiều nữ sinh viên được mấy kẻ có tiền bao nuôi, lúc ấy tôi chẳng thể nào hiểu được. Hiện tại tôi hiểu rồi, đối mặt với cám dỗ, phụ nữ quả thực rất khó nhẫn nhịn!"

Lâm Nhân không dám tiếp lời, bởi vì nếu tiếp lời, Trương Mộng Dao nhất định sẽ đi dòi thù hận qua mình.

Hết cách thôi, ai bảo mình là kẻ có tiền trong miệng cô ấy chứ!

"Tại sao cậu không nói chuyện? Có phải chột dạ hay không?"

Cmn...

Lâm Nhân cạn lời, tôi đã ngồi im như thóc rồi mà sao vẫn dính đạn thế này?

"Tôi chột dạ cái gì?"

Trương Mộng Dao hừ lạnh nói: "Đừng cho là tôi không biết cậu đang suy nghĩ gì, đàn ông đều thích ăn trong chén nhìn trong nồi. tôi nhất định sẽ giúp Nhan công chúa nhìn chăm chăm cậu!"

"Đã dễ hai vị đợi lâu!"

Đúng lúc này, nữ nhân viên bụng cà phê nóng hổi đi tới.

"Cảm ơn!"

Lâm Nhân nói tiếng cảm ơn, tiếp nhận cà phê, từ tốn thưởng thức để che giấu sự chột dạ của mình.

Ăn ngay nói thật, lúc ấy hẳn ghi danh Nam tài đích thật là bởi vì mỹ nữ trong Nam tài rất nhiều.

Một lát sau sau, nữ nhân viên mới mở miệng hỏi: "Hai vị muốn xem thứ gì?"

Lâm Nhân để cà phê xuống, trả lời: "Mang tôi đi xem bút máy!"

"Tốt, tiên sinh, mời tới bên này!"

Nữ nhân viên cũng không thất vọng, bởi vì là nhân viên của cửa hàng xa xỉ phẩm nên ánh mắt của các cô nhìn rất xa, ở đây đâu chỉ mua bán một lần là xong.

Tốt nhất là thành lập quan hệ tốt đẹp với khách hàng, bất cứ lúc nào cũng giúp khách hàng thư thái.

Dù Lâm Nhân chẳng mua gì thì cô vẫn sẽ biểu hiện rất nhiệt tình.

Đây chính là nhân viên của nhãn hiệu đỉnh cấp, chênh lệch cực kỳ xa với những nhân hiệu thứ phẩm.

Đương nhiên, không phải bất kì ai cũng có thể nhận được đãi ngộ như Lâm Nhân.

Cartier có rất nhiều loại bút máy, cuối cùng Lâm Nhân chọn lựa một cây bút máy mạ vàng, giá tiền là 18.600!

Quét thẻ trả tiền!

Mua xong bút máy, Lâm Nhân nhìn thời gian, bảo: "Thời gian không còn sớm, cô đi ăn cơm tối với tôi đi!"

"Không, tôi muốn về trường học." Trương Mộng Dao lắc đầu từ chối.

Cô dù sao cũng không phải là bạn gái Lâm Nhân, giữa trưa mời hắn ăn cơm bởi vì đã nhờ hắn hỗ trợ xách hành lý.

Mà buổi chiều dạo phố cùng hắn coi như là trợ giúp bạn bè.

Nhưng nếu cùng dùng bữa tối vậy thì có chút ngại mờ rôi.

Lâm Nhân đã hiểu ý, gật đầu: "Được, vậy cậu trở về đi, nhớ chú ý an toàn."

Trương Mộng Dao đi rồi, Lâm Nhân tùy tiện tìm một khách sạn cao cấp kề bên trung tâm thương mại Kim Ưng.

Khách sạn cao cấp có rất nhiều ưu điểm, mấu chốt là an toàn hơn mấy nhà nghỉ, khách sạn nhỏ.

Lâm Nhân vào phòng khách sạn, đóng cửa phòng, tiện tay order một phần thức ăn, sau đó liền mở giao diện hệ thống ra.

Kí chủ: Lâm Nhân

Đăng cấp: LV4

LV4 đặc quyền ban thưởng: Mỗi lần chớp mắt đều sẽ được ban thưởng 0.8 nguyên

Kinh nghiệm thăng cấp: 867/2000000 (kinh nghiệm chỉ có thể thông qua tiêu phí mới thu hoạch được, thông qua vay mượn hoặc kiếm được tiền đều không cách nào nhận được EXP!)

Hệ Thống Thương Thành: [Thẻ tăng cấp kỹ năng cò trướng]

Đạo cụ: [LV3 gói quà đặc quyền] x1, [LV4 gói quà đặc quyền] x1

Kỹ năng: [Một tay lái Ferrari]

Kim ngạch: 71.913,3 nguyên

Bạn đang đọc truyện *Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Làm Thần Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Tú sắc khả xan!

Quả nhiên đúng như hắn dự đoán, sau khi thăng lên LV4, ích lợi mỗi lần nháy mắt là 0.8 nguyên!

Một ngày khoảng 15 ngàn, một tháng 450 ngàn.

Àn, khoảng cách Ferrari lại gần thêm một bước nhỏ.

Tiếp theo là món chính, hai gói quà đặc quyền.

"Mở gói quà!"

"Keng~"

"Chúc mừng kí chủ mở ra [LV3 gói quà đặc quyền], thu hoạch được kỹ năng."

Kỹ năng?

Lâm Nhân sáng mắt lên, vội vàng nhìn về phía kỹ năng.

[tuyệt đối chuyên chú]

Hiệu quả: Lập tức thu hoạch được hiệu quả trăm tâm tĩnh khí.

Trí nhớ +100%

Năng lực học tập +100%

Ngộ tính +50%

Có 1% tỷ lệ phát động đặc hiệu linh quang lóe lên.

Thời gian kéo dài: 60 phút đồng hồ.

Thời gian cooldown: 48 giờ.

[PS: Đàn ông lúc nghiêm túc vĩnh viễn là đẹp trai nhất!]

...

"Tê!"

Sau khi xem hết phần giới thiệu kỹ năng, dù Lâm Nhân đã tiếp xúc qua nhiều thứ thần kỳ của hệ thống thì vẫn nhìn không được mà hít sâu một hơi.

Kỹ năng trâu quá mức rồi!

Trong vòng một tiếng, trí nhớ cùng năng lực học tập tăng gấp đôi, ngộ tính gia tăng 50%.

Mặc dù hắn còn không biết rõ cái đặc hiệu linh quang lóe lên có ý gì, nhưng chỉ cần nhìn tỷ lệ phát động thấp đến đáng thương thì biết hiệu quả khẳng định rất khoa trương.

Lâm Nhân tự hỏi IQ của mình mặc dù không so được với mấy tên biến thái, thế nhưng tối thiểu cũng có khoảng chừng 120.

Nếu như sử dụng kỹ năng này, vậy chẳng phải là có thể trong nháy mắt hóa thân thành Đào Triết Hiền?

Như vậy thì ai chịu nổi?

Mặc dù chỉ ngắn ngủn một giờ, tuy nhiên cũng đủ rồi.

Nếu cứng rắn phải tìm khuyết điểm, vậy chính là thời gian cooldown quá dài, đến 48 tiếng.

Tuy nhiên Lâm Nhân hoàn toàn không quan tâm, nếu kỹ năng thật sự giống miêu tả, vậy năng lực học tập một giờ của mình có thể bằng người khác cố gắng ba bốn ngày, thậm chí một tuần lễ.

"Nên thử một lần hay không?"

Nghĩ tới đây, Lâm Nhân liền lấy điện thoại di động ra, nhanh chóng tìm thấy giáo trình toán cao cấp.

Quyển sách này chính là tài liệu giảng dạy toán học của Nam tài năm thứ nhất.

Sau khi mở file pdf ra, Lâm Nhân thầm niệm trong đầu: "Sử dụng kỹ năng!"

Trong nháy mắt, hắn cảm thấy đại não hoàn toàn mát mẻ, đồng thời tâm trạng vốn đang rộn ràng lập tức trở về yên lặng, tuyệt đối không có chút rung động nào.

Não bộ bình tâm tĩnh khí, lực chú ý tập trung đến mức tối đa.

Những ký hiệu toán học khiến vô số sinh viên tài năng phải nát não thế nhưng ở tông mắt hắn lại trở nên vô cùng đáng yêu.

Theo lý thuyết, nếu không có giáo viên giảng giải thì rất nhiều chỗ khó hiểu sẽ khiến quá trình tự học lâm vào bế tắc, thế nhưng là dưới đặc hiệu gia tăng 50% ngộ tính, Lâm Nhân căn bản không hề cảm giác bế tắc.

Rất nhanh, hắn cảm giác dường như mình tiến vào trạng thái tập trung cường độ cao, hoàn toàn quên đi ngoại vật.

Từng giây từng phút trôi qua, Lâm Nhân đã hoàn toàn đắm chìm trong biển kiến thức.

Đến lúc điện thoại vang lên, hắn rút ra khỏi trạng thái đó.

Lâm Nhân nghe điện thoại, đầu dây liền truyền giọng nói của nhân viên giao hàng: "Chào quý khách, thức ăn giao tới rồi, tôi gõ cửa hồi lâu mà không thấy ai ra mở cửa, bây giờ quý khách có tiện ra lấy thức ăn không?"

Cmn, suýt nữa quên mất mình đã đặt đồ ăn!

Lâm Nhân mở cửa phòng, ngoài cửa quả nhiên là nhân viên shipper.

"Thật ngại quá. Vừa rồi tôi đọc sách quá chú tâm nên không nghe thấy tiếng đập cửa!" Lâm Nhân á náy cười nói.

"Không có việc gì, tôi hiểu!"

Nghe vậy, chàng trai shipper hiểu ý cười cái có vẻ khá dâm dăng.

Cậu biết cái gì?

Lâm Nhân ngơ ngác.

Vào phòng, hắn tiện tay đặt hộp thức ăn lên bàn, tiếp tục ôm điện thoại.

Lâm Nhân chưa từng nghĩ tới, mình sẽ trầm mê một quyển sách như thế, hơn nữa còn là một quyển sách toán!

Một giờ âm thầm lặng lẽ đi qua.

Sau khi thời gian kỹ năng kết thúc, Lâm Nhân khôi phục bình thường, trạng thái huyền diệu kia đã hoàn toàn biến mất.

Hắn thử nhìn lại điện thoại, phát hiện bất luận cố gắng như thế nào cũng không nhìn nổi.

Năng lực học tập là một mặt, mặt khác là hiện tại hắn chẳng cách nào triệt để ổn định tâm thần.

Lâm Nhân đành phải đặt điện thoại di động xuống, nhớ lại một lần, trong đầu lập tức hiện lên đủ loại tri thức vừa mới học được.

“Ôi trời, quả thực là thần kỳ!” Lâm Nhân cả kinh.

Nếu sớm học được kỹ năng này, vậy rất có thể mình sẽ trở thành một nhà khoa học...

Đương nhiên, kỹ năng này không phải chỉ có thể áp dụng vào học tập, mà áp dụng trên toàn phương diện, ví dụ như thư pháp bút đầu cứng hay đàn ghita.

Sau khi ổn định tâm trạng, Lâm Nhân bỗng nhiên nghĩ đến, dường như còn một gói quà chưa mở.

"Mở gói quà!"

"Keng~ "

"Chúc mừng kí chủ mở ra [LV4 gói quà đặc quyền], thu hoạch được đạo cụ."

[thẻ nhiệm vụ Tú Sắc Khả Xan]

Nhiệm vụ: Mời mỹ nữ cùng đi ăn tối, không giới hạn số lượng mỹ nữ.

Điều kiện: Nhan trị của mỹ nữ không được thấp hơn 90 điểm (thang điểm một trăm), nếu có nữ tính nhan trị thấp hơn 90 thì xem như không tính.

Ban thưởng: Hoàn thành nhiệm vụ, kí chủ sẽ thu hoạch được kim ngạch = [số lượng mỹ nữ x nhan trị bình quân x giá trị bữa tối]. (hạn mức kim ngạch cao nhất là 15 triệu! Nếu mức kết toán cuối cùng vượt hơn thì kim ngạch vẫn chỉ dừng lại ở 15 triệu!)

...

Sau khi xem xét cận kề phần giới thiệu đạo cụ, Lâm Nhân biết ngay hệ thống lại bày trò rồi.

Tuy nhiên ban thưởng lần này thật mẹ nó phong phú!

Đơn giản tính toán một chút, nếu như hện ba mỹ nữ cùng đi ăn tối, dù bình quân nhan trị chỉ có 90, một bữa com tốn hao 10 ngàn khối, vậy hẳn có thể thu hoạch được 2.700.000!

2 triệu 700 ngàn, gần như có thể mua được một chiếc California T!

Nếu như hện một trăm mỹ nữ 90 điểm, ăn một bữa hết một triệu...

Bớt mơ tưởng đi!

Hệ thống hiển nhiên đã cân nhắc qua vấn đề này, cho nên hạn định kim ngạch cao nhất chỉ có 15 triệu.

Nói cách khác, mặc kệ hện hện bao nhiêu mỹ nữ, xài bao nhiêu tiền, cao nhất chỉ có thể thu hoạch được 15 triệu.

Lâm Nhân bấm ngón tay tính toán, cho đến trước mắt, mỹ nữ mà hẳn nhận biết có nhan trị vượt qua 90 điểm từ trên xuống dưới cũng chỉ có bốn người.

Nhan Tiểu Mạn, Trương Mộng Dao, An Nhiễm cùng cô gái ngẫu nhiên gặp ở phòng tập thể hình trong Four Seasons Hotels and Resorts.

Về phần Miêu San San, mặc dù đáng đáp cũng xinh đẹp, nhưng nhan trị lại không đạt đến 90 điểm, nhiều nhất chỉ là 85 mà thôi.

Mặt khác, cô gái tập thể hình kia chỉ là có duyên gặp mặt, ngay cả tên cô ấy hẳn cũng chẳng biết, cho nên chẳng cách nào hện được.

Lâm Nhân trầm tư: "Tính cả An Nhiễm, trước mắt tối đa chỉ có thể hện ba mỹ nữ nhan trị 90 điểm ăn com!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Làm Thần Hào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 40: Các học tử học muối, ta tới đây

Kỳ thật muốn tìm mỹ nữ nhan trị vượt qua 90 điểm rất đơn giản, lái một chiếc xe sang trọng dạo một vòng trong trường nghệ thuật Kim Lăng, chắc chắn có thể dễ dàng tìm thấy mỹ nữ.

Tập tục ở Nam nghệ khá thoáng, sinh viên rất dễ hện gặp, chỉ cần bạn có tiền.

Hiểu được điều hiểu!

Tuy nhiên, do hệ thống hạn chế mức ban thưởng cao nhất nên Lâm Nhân chẳng cần phí tâm tư đi mời mọc làm chi.

Hện ba người là đủ rồi, chỉ cần bỏ chút công phu cho bữa tối, ăn một bữa hết mười vạn, vậy mười lăm triệu còn không phải nhẹ nhõm tới tay sao?

Nghĩ tới đây, Lâm Nhân đột nhiên cảm giác được có gì đó không đúng.

Hệ thống sẽ dễ dàng để mình lấy được phần thưởng cao nhất như thế sao?

Hắn trầm tư chốc lát rồi dò hỏi: "Hệ thống, rượu có được tính vào phí tổn bữa tối không?"

Rất nhiều người cảm thấy nghi hoặc với những bữa com giá hơn trăm ngàn, thậm chí hơn trăm vạn.

Trăm mối vẫn không có cách giải, rốt cuộc là bữa ăn sử dụng loại nguyên liệu gì mà có thể tiêu nhiều tiền như vậy?

Kỳ thật phần lớn chi phí trong bữa cơm đều là do rượu.

Trừ một vài loại nguyên liệu siêu quý hiếm ra thì các loại nguyên cao cấp khác đều không quá đắt, cho dù là thịt bò Kobe cao cấp nhất cũng chỉ mới 2.500 USD một kg.

Còn rượu đỉnh cấp động cái là mấy chục, trăm vạn, thậm chí hơn ngàn vạn.

Thông thường, trong một bữa tối mười vạn có đến tám, chín vạn tiền rượu, còn giá trị đồ ăn chân chính vền vẹn chỉ mấy ngàn khối mà thôi.

Cho nên trước đó Lâm Nhân dự định gọi một bình Romanée-Conti năm 1976 thì sẽ đủ mức phí tổn.

"Rượu không tính vào phí tổn bữa tối!"

Quả nhiên!

Hệ thống chắc chắn sẽ không để lại lỗ thủng rõ ràng đến thế.

Trước mắt, Lâm Nhân biết nhà hàng đắt tiền nhất Ma đô là UltraViolet by Paul Pairet.

UltraViolet by Paul Pairet chẳng những đắt tiền nhất, mà còn là nhà hàng ba sao Michelin duy nhất ở Ma Đô.

Nhưng dù cho như thế, một bữa tối UltraViolet by Paul Pairet chỉ khoảng trên dưới 4.000 một người mà thôi.

Lâm Nhân thử tính toán, tính cả mình là bốn người, tiêu phí cao lắm là 1,6 vạn.

Chẳng lẽ vẫn phải tìm thêm những cô gái nhan trị vượt qua 90 điểm?

Chờ đã!

"Vì sao mình không mời thêm vài người bình thường chứ?"

Lâm Nhân nhìn kỹ lại phần giới thiệu nhiệm,赫然 phát hiện một chỗ sơ hở có thể lợi dụng!

Nhiệm vụ chỉ nói là nếu có nữ tính nhan trị thấp hơn 90 thì sẽ không tính vào số lượng mỹ nữ, thế nhưng những người đó tiêu phí vẫn tính vào phí tổn bữa tối.

Bởi vậy hẳn hoàn toàn có thể mời thêm một ít nữ sinh để gia tăng phí tổn.

Nhan tiến đến Ma đô thăm hỏi Nhan Tiểu Mạn, bảo cô gọi thêm mấy người bạn cùng phòng, tăng thêm Tần Lam cùng An Nhiễm, cuối cùng mang theo cả Trương Mộng Dao.

Tổng cộng mười người, một bữa cơm tiêu phí sẽ có thể đạt tới 4 vạn khối.

Cứ như vậy, cho dù mỹ nữ nhan trị vượt qua 90 điểm vẫn chỉ có ba người, thế nhưng hẳn lại có thể thu hoạch được 10 triệu ban thưởng!

Không phải hẳn không muốn mời thêm vài người, mà là nhà hàng Ultra- Violet by Paul Pairet rất đặc biệt, mỗi đêm chỉ tiếp đãi mười khách hàng.

Chờ 10 triệu tiền thưởng tới tay, vậy mình có thể mua sắm kỹ năng cò tướng sách rồi!

Đúng rồi, còn có Ferrari nữa!

Lúc hẳn xử lý xong những chuyện này, thức ăn trên bàn đã nguội.

Lâm Nhân lười gọi lại một phần, nhắm mắt ăn đại cho xong bữa, sau đó điện thoại của Nhan Tiểu Mạn đúng hạn mà tới.

"Lâm Nhân, hôm nay có nhớ mình hay không?" Đầu bên kia điện thoại truyền đến thanh âm ngọt ngào của Nhan Tiểu Mạn.

"Thật sự không có, hôm nay có đại mỹ nữ đi cùng mình cả ngày, nào có thời gian nghĩ đến cậu."

Nghe vậy, Nhan Tiểu Mạn chẳng những không tức giận, ngược lại cười hi hi: "Hi hi, Trương Mộng Dao kể cho mình rồi, hôm nay cô ấy có ý kéo cậu đi dạo hết cả ngày, khiến cậu không còn tinh lực đi tìm phụ nữ!"

Té xui!

Vậy cũng được!

Lâm Nhân đột nhiên cười xấu xa: "Thân yêu, cậu còn quá trẻ, mình hoàn toàn có thể nằm không động!"

Có ý gì?

Bên đầu điện thoại, Nhan Tiểu Mạn hơi sững sờ, không hiểu ra sao, tuy nhiên nghe tiếng cười xấu xa của Lâm Nhân thì biết chắc không phải chuyện đùa hoang.

Cô cảm thấy Lâm Nhân đang lái xe, tuy nhiên không có chứng cứ.

"Hừ! Cậu tốt nhất thành thật một chút, Trương Mộng Dao sẽ báo cáo tất cả tin tức của cậu cho mình hết đấy!" Nhan Tiểu Mạn khế nói.

Lâm Nhân cảm thấy rất kỳ quái, cô gái không sợ Trương Mộng Dao tán tỉnh mình sao?

Nhan Tiểu Mạn chỉ đơn thuần chứ không ngốc, nếu không thì cũng thì không đậu Phục Đán.

Hơn nửa năm 2015 tới rồi, cướp bạn trai của khuê mật cũng không phải chuyện mới mẻ gì, Nhan Tiểu Mạn sao lại tin nhiệm Trương Mộng Dao đến vậy chứ?

Chẳng lẽ có ân tình khác?

Thế là, hần hiểu kỳ: "Tiểu Mạn, hỏi cậu một chuyện!"

"Chuyện gì?"

"Trương Mộng Dao có phải là les hay không?"

"Phốc!"

Đầu bên kia, Nhan Tiểu Mạn nhin không được mà phun ngụm nước miếng.

Một lát sau, cô mới ho khan đáp: "Dĩ nhiên không phải, cậu nghĩ bậy gì đó!"

Lâm Nhân hỏi: "Vậy vì sao cô ấy lại đáp ứng cậu?"

"Chuyện của phụ nữ, cậu không hiểu đâu!"

Ha ha!

Lâm Nhân bấu bấu môi, nghĩ thầm đợi đến lúc cậu khóc cho xem.

"Lâm Nhân, mình nói cậu biết nè, huấn luyện viên quân sự thật hung, hôm nay có bạn học nữ bị mắng tức đến khóc luôn."

Nhan Tiểu Mạn bắt đầu chia sẻ những việc mình trải qua trong ngày với bạn trai mình.

Hai người trò chuyện hơn nửa giờ, Lâm Nhân chốt lại: "Chờ huấn luyện quân sự bên này kết thúc, mình sẽ đi Ma đô tìm cậu, đến lúc đó tiện thể làm quen với bạn cùng phòng của cậu, gọi cả chị Lam cùng dùng bữa luôn."

"Tốt! Vậy mình chờ cậu!" Nhan Tiểu Mạn ngọt ngào cười nói.

Cúp điện thoại, Lâm Nhân lại cho cha mẹ báo bình an, sau đó tắm rửa đi ngủ.

Không thể không thừa nhận, âm mưu của Trương Mộng Dao quả thật có tác dụng, đi dạo hết buổi chiều làm thể xác và tinh thần Lâm Nhân đều mệt mỏi.

Hần nằm trên giường, không bao lâu liền tiến vào mộng đẹp.

...

Sáng sớm.

7 giờ, Lâm Nhân rời giường.

Cấp bậc khách sạn này chưa đủ cao nên không có phòng tập thể hình.

Hết cách, hần đành phải hít đất một trăm cái trong phòng.

Sau khi tắm xong, Lâm Nhân thần thanh khí sảng xuống nhà hàng ăn điểm tâm.

Hần không kén chọn bữa sáng lắm, bánh mì, sữa bò và một chén cháo là xong.

Sau khi giải quyết bữa sáng, Lâm Nhân về phòng, bắt đầu thu xếp những món đồ vừa mua hôm qua, nếu mang theo bao lớn bao nhỏ tới trường thì quá lộ liễu, hơn nữa còn rất phiền toái.

Lâm Nhân thay một bộ quần áo và đôi giày mới, rồi nhét toàn bộ những thứ còn lại vào trong cái balo lệch vai Prada.

Tuy bên ngoài nhìn có vẻ rất nhỏ, thế nhưng bên trong cái balo lại rất lớn.

Quần áo mùa hè vốn đơn giản, ba bộ quần áo cộng thêm hai đôi giày, vừa vụn nhét hết vào balo.

Xuống lầu, trả phòng.

Từ trên xe taxi đi xuống, Lâm Nhân nhìn cửa trường Nam tài, mỉm cười.

Các học tỷ học muội, ta tới đây!

Bạn đang đọc truyện *Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Làm Thần Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Ai tán thành? ai phản đối?

Hôm nay là ngày tân sinh Nam tài báo danh.

Lâm Nhân đến tương đối sớm, tân sinh báo danh chưa nhiều, nhưng lão sinh thì ngược lại, rất đông đúc.

Trước cửa trường có dán hướng dẫn báo danh, bên cạnh đó, hội học sinh cũng sắp xếp người hướng dẫn tân sinh viên.

Tỉ lệ nam nữ trong Nam tài rất khoa trương, lên đến 3:7!

Trong trường học có đến 70% là nữ sinh.

Hơn nữa không thể không thừa nhận, Nam tài chẳng những nhiều nữ sinh, đồng thời chất lượng còn rất cao, vền vẹn nhìn lướt qua, Lâm Nhân liền phát hiện mấy vị học tỷ nhan trị 80 điểm trở lên.

Vài người nhất định sẽ nghĩ, Nam tài nhiều nữ sinh như vậy, nam sinh chẳng phải sáng khoải lạt trời?

Hàng ngày đối bạn gái thì hơi quá, chí ít cũng phải mỗi người một em chứ!

Ha ha!

Đối với ý tưởng này, Lâm Nhân chỉ muốn nói, các bạn trẻ mơ tưởng quá sức.

Sự thật hoàn toàn tương phản, tỉ lệ độc thân cầu ở Nam tài đứng đầu trong toàn khu Tiên Lâm đại học thành.

Vì sao lại xuất hiện tình trạng này?

Nguyên nhân rất đơn giản, chị em Nam tài hầu như đều theo kinh tế học, tự nhiên là thực dụng hơn bình thường nhiều lắm.

Độc thân chất lượng cao còn hơn yêu đương chất lượng thấp, người sáng suốt đều biết điều này.

Mặt khác, nhiều nữ sinh tuy tốt, nhưng ngược lại cũng có nhiều chỗ xấu.

Nếu như theo đuổi một nữ sinh thất bại, vậy chúc mừng bạn, trong quãng đường đại học, bạn rất khó tìm bạn gái.

Phải biết, nữ sinh đều có tâm lý ganh đua.

Một khi bạn bị một nữ sinh nào đó từ chối, vậy những nữ sinh khác sẽ cảm thấy, tôi không kém hơn cô ta, vậy tại sao tôi phải chấp nhận nam sinh mà cô ta không cần?

Đủ loại nguyên nhân chồng chất lên nhau khiến nam sinh Nam tài hết sức khổ cực.

Rõ ràng sinh hoạt trong nữ nhi quốc, nhưng vì sao ta vẫn mãi là độc thân cầu ...

Đương nhiên, điều này chỉ đúng với nam sinh phổ thông.

Nếu như xuất hiện một nam thần chất lượng cao, vậy bạn sẽ trải nghiệm được sự điên cuồng của các học tỷ Nam tài!

Lâm Nhân hiện tại đã được trải nghiệm, từ lúc xuống xe taxi đến giờ, hắn cảm giác có vô số đôi mắt đang nhìn chăm chăm vào mình.

Hắn đang đánh giá nữ sinh, ngược lại, nữ sinh cũng đang dò xét hắn!

Nhan trị của Lâm Nhân vốn không thấp, làn da trắng nõn bóng loáng giúp hắn tăng thêm mấy phần mị lực, lại thêm khí chất an tĩnh và một thân hàng hiệu phụ trợ, bởi vậy không ngoài dự tính, hắn lập tức trở thành ngôi sao chói mắt giữa bầy tân sinh!

Giờ phút này, tại điểm tiếp đón tân sinh viên, năm sáu nữ sinh năm ba đang dùng ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm Lâm Nhân.

Trong đó, một nữ sinh tóc vàng độc vạnh vách như thuộc lòng: "Giày Hermes, quần áo Versace, túi xách Prada, đồng hồ Vacheron Constantin, vòng tay Cartier! Ôi trời, học đệ này rất cuộc là thần tiên ở đâu!"

"Có phải là hàng giả hay không?"

Nghe vậy, tóc vàng nữ sinh cười lạnh: "Cậu có thể nghi vấn mặt mộc của tôi, nhưng tuyệt đối đừng nên nghi vấn ánh mắt!"

"Vị học đệ này thật soái! Hơn nữa làn da giữ gìn quá tốt, rất muốn xoa bóp mặt của hắn!"

"Thời điểm thử thách tình bạn đã đến, tôi muốn tên này, ai tán thành, ai phản đối?"

"Lăn! Rõ ràng là lão nương thấy đến!"

"Cắt, nhìn thấy thấy liền là người của cậu? Ngấy tho!"

"Coi cả đám nhao nhao kìa, tình chị em cả đời vứt đâu rồi?"

Ngay trong lúc các cô gái kịch liệt thảo luận, một nữ sinh đã bắt đầu hành động.

Nhìn nữ sinh bước vội về hướng Lâm Nhân, mọi người vừa hồi hận vừa không khỏi thảm máng trong lòng: Tiệp nhân!

"Chào học đệ, cậu đến báo danh tân sinh sao?" Lý Nghiên đi tới trước mặt Lâm Nhân, cười hỏi.

"Àn!"

Lâm Nhân cười gật đầu, không nhiệt tình cũng chẳng cao lạnh.

Nhan trị Lý Nghiên đạt tới 85 phân, thân hình cũng tốt, hơn Miêu San San vài phần, có thể xem như nữ thần đại học.

Nhưng Lâm Nhân là người hàng ngày tiếp xúc với Nhan Tiểu Mạn và Trương Mộng Dao, bởi vậy Lý Nghiên cũng chỉ đến thế mà thôi.

"Làm quen đi, tôi gọi Lý Nghiên, sinh viên năm ba chuyên ngành luật pháp công tác xã hội."

Lý Nghiênn vừa nói vừa gờ tay ra.

"Lâm Nhân!"

Hai người bắt tay, Lâm Nhân đang định thu tay lại, bỗng nhiên cảm giác trong lòng bàn tay hơi ngứa.

Hắn nhìn về phía Lý Nghiênn, phát hiện thần sắc cô không hề có bất kỳ biến hóa nào, phảng phất như vừa rồi chẳng có chuyện gì.

Thấy thế, Lâm Nhân không khỏi âm thầm lắc đầu.

Lý Nghiênn tiếp tục hỏi: "Lâm Nhân học đệ học chuyên ngành nào?"

"Tài chính!"

"Cần tôi dẫn cậu đến điểm tiếp đón người mới không?"

Lý Nghiênn vắt chéo hai tay sau lưng, nghiêng đầu, mái tóc tung bay theo gió, dùng đôi mắt to chăm chú nhìn hắn.

Không thể không thừa nhận, phụ nữ này rất thành thực, biết rõ tư thế nào mới có thể bộc lộ dáng người ra nhất.

"Vậy làm phiền học tỷ!" Có người nguyện ý dẫn đường, Lâm Nhân đương nhiên vui lòng tiếp nhận.

Những sinh viên mới nhao nhao dùng ánh mắt hâm mộ nhìn Lâm Nhân.

Bọn họ đương nhiên không có dãi ngộ này, đành phải tự tìm điểm tiếp đón tân sinh của chuyên ngành mình.

Trên đường đi, Lý Nghiênn không ngừng tạo chủ đề, Lâm Nhân cứ trả lời không mặn không nhạt.

"Học đệ quê ở đâu?"

"Thành phố Giang Trấn!"

"A, cách Kim Lăng rất gần, khó trách học đệ một mình đến báo danh."

"Đồng hồ của học đệ thật đẹp, chắc là không rẻ nhỉ?"

"Hàng giả, không đáng tiền."

...

Thái độ của Lâm Nhân chẳng những không khiến Lý Nghiênn cảm thấy chán ghét, ngược lại còn khơi dậy lòng háo thắng của cô.

Lý Nghiênn liếc nhìn Lâm Nhân, cắn môi dưới, thầm nghĩ: Chị đây không tin không bắt được cậu!

Về phần Lâm Nhân nói đồng hồ trên tay là hàng giả, Lý Nghiênn tuyệt đối không tin.

Người mặc một set hàng hiệu mà mang một đồng hồ giả, lừa gạt ai đấy?

Một đường đi tới điểm đón người mới của hệ tài chính, Lý Nghiênn bỗng nhiên nói: "Học đệ, tới nơi rồi, tôi đi trước!"

Lâm Nhân lập tức hiểu nguyên nhân Lý Nghiênn đột nhiên muốn đi.

Bà chị này bắt đầu chơi kiểu dục cảm cố tung đây mà.

"Cám ơn học tỷ!" Lâm Nhân thân nhiên nói tiếng cám ơn.

"Lần sau gặp!"

Lý Nghiênn dứt lời, tiêu sái quay người rời đi.

Lúc này, dưới lều che nắng, hai học tỷ vừa nhìn thấy Lâm Nhân, mắt lập tức sáng lên như đèn pha.

Một người trong đó nhiệt tình hỏi: "Học đệ có mang theo thư thông báo trúng tuyển và thẻ căn cước không?"

"Có đây!"

Lâm Nhân mở balo lệch vai, lấy ra thư thông báo trúng tuyển và thẻ căn cước, đưa tới.

Xác nhận xong, học tỷ kia nhiệt tình giới thiệu thủ tục nhập học và những loại phí tổn cần nộp.

Cuối cùng, cô đưa một tờ giấy ra, bảo: "Học đệ ký tên ở đây là xong!"

"Tốt!"

Lâm Nhân nhận bút bi, nhanh chóng ký tên của mình.

Trong khoảng thời gian này, nhờ luyện tập thư pháp bút đầu cứng mà chữ viết của hắn càng ngày càng đẹp, hơn nữa còn mang theo phong cách phiêu dật thoải mái.

Xem chữ biết người!

Học tỷ nhìn thấy chữ kí của Lâm Nhân, hảo cảm với hắn lại tăng thêm vài phần.

Chữ viết đẹp mắt nói rõ hẳn từng khổ luyện, mà luyện chữ lại là một chuyện vô cùng khó khăn.

Bởi thế, vèn vèn một cái chữ kí thôi cũng có thể thấy được Lâm Nhân là người rất kiên nhẫn.

Bạn đang đọc truyện *Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Làm Thần Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám

"Học đệ, ký túc xá của cậu được phân đến Bắc uyển, bên kia tương đối rối rắm, cần tôi dẫn cậu đi không?"

Nhan trị của vị học tỷ này không cao, trên mặt thậm chí còn có tàn nhang, tuy nhiên nụ cười của cô rất đáng yêu, lộ ra hai lúm đồng tiền nhỏ.

Lâm Nhân khách sáo: "Có phiền phức học tỷ hay không?"

"Không sao!"

Học tỷ vội vàng khoát tay.

Một nữ sinh khác thấy thế thì hơi thất vọng, chỉ đành lặng lẽ lấy điện thoại di động ra, chụp Lâm Nhân mấy tấm rồi cấp tốc phát lên nhóm WeChat.

Đồng thời kèm thêm một hàng chữ: Chuyên ngành tài chính mới vừa xuất hiện một nam thần học đệ!

Rất nhanh, nhóm WeChat vốn âm u đầy từ khi lập tức sôi trào.

Lưu luyến mực cậu bạn: Đậu đen rau muống, thật soái!

Cố gắng giảm béo: Trong vòng ba phút, tôi muốn toàn bộ tư liệu của niên đệ này!

Thanh Thanh: Ở giáo khu nào? Cửa nam hay cửa bắc? Tôi lập tức tới ngay!

Manh báo: Chỉ có mình tôi chú ý tới một thân hàng hiệu trên người niên đệ này sao?

Niềm vui nhỏ: @ manh báo, ai bảo cậu nói nhiều, giờ thì vui rồi, tất cả đều biết hết tron!

Manh báo: Run lấy bầy.

Son môi không hồng: Người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám, tôi yêu rồi.

...

Học tỷ rất nhiệt tình, trên đường đi liên tục nói cho biết những việc cần chú ý Lâm Nhân.

"Học đệ, điều kiện ở Nam tài chúng ta tốt hơn những trường học khác nhiều, mỗi cái ký túc xá đều có quạt điện, điều hoà không khí cũng có, tuy nhiên các cậu cần bỏ tiền thuê, tính cả tiền thể chấp bốn năm tổng cộng là 1.920 khối, sau khi cậu tốt nghiệp, tiền thể chấp sẽ được trả về. Kéo dây mạng cũng rất thuận tiện, mỗi tháng chỉ cần tốn 90 khối, tuy nhiên dây mạng chỉ có thể cung cấp cho một chiếc máy tính và một cái điện thoại."

"Máy giặt cũng cần tự mua, tôi không đề nghị cậu mua mới, thông thường sẽ có các học trường học tỷ tới hỏi các cậu có muốn mua hay không, mặc dù là đồ xài rồi nhưng được cái rất rẻ."

Lâm Nhân gật đầu, hẳn không quan tâm chút tiền ấy, mấu chốt là thuận tiện.

Hắn hỏi tiếp: "Học tỷ, buổi tối ký túc xá có cắt điện không?"

"Sẽ không cắt điện, chỉ là khoảng 23h30, di quản lý sẽ đi nhắc nhở các phòng ngủ tắt đèn, máy tính hay điều hoà không khí vẫn có thể dùng bình thường, mặt khác, phòng khách có điện 24/24. Tuy nhiên mỗi phòng ký túc xá chỉ được sử dụng số điện tiêu chuẩn, nếu dùng vượt qua số tiêu chuẩn thì sẽ cắt điện, muốn dùng tiếp thì phải đến chỗ di quản lý mua thêm!"

Học tỷ dùng một chút rồi tiếp tục nói: "Hơn nữa trường học sẽ cung cấp cho tân sinh nguyên bộ đồ dùng hàng ngày như nệm, đệm chăn, gối đầu, chậu rửa mặt, ly nước, bàn,... Đương nhiên, nếu cậu ngại chất lượng kém thì có thể tự mua."

Nghe vậy, Lâm Nhân nhủ mảy.

Trước đó Trương Mộng Dao đã giới thiệu cho hắn một lần, hắn biết rõ điều kiện ở Nam tài tốt, nhưng không ngờ sẽ tốt đến như thế.

Gần như không có gì khác biệt so với thuê phòng bên ngoài!

Vừa nghĩ đến thuê phòng, Lâm Nhân liền hỏi: "Học tỷ, tân sinh có thể thuê phòng bên ngoài sao?"

"Trên lý thuyết, trước đợt thực tập năm 4, sinh viên đều không thể thuê phòng bên ngoài. Nhưng nếu như cậu và giáo viên chủ nhiệm có quan hệ tốt thì vẫn có thể dàn xếp được." Học tỷ nhỏ giọng đáp.

Chỉ cần có thể dàn xếp là được!

Hai người đi ước chừng mười mấy phút mà vẫn chưa tới ký túc xá.

Lâm Nhân nhin không được hỏi: "Học tỷ, còn rất xa sao?"

"Ngay đằng trước rồi!"

Học tỷ chỉ chỉ phía trước, giải thích: "Điều kiện ở Bắc quả thật tốt nhất, nhưng lại cách lâu dạy học xa nhất, nếu đi bộ thì mất đến hơn 20 phút."

Phòng quản lý là một căn phòng nhỏ ở trước ký túc xá, khá giống với phòng bảo vệ.

Học tỷ mang theo Lâm Nhân đi vào phòng quản lý, cười nói với dì quản lý: "Dì Vương, con mang tân sinh tới ký túc xá."

"Chào dì Vương, bốn năm tiếp theo làm phiền dì rồi!"

Lâm Nhân nịnh nọt một câu, muốn thoải mái sống trong đại học thì tất phải giữ mối quan hệ tốt với dì quản lý túc xá.

Nếu không thì cứ mỗi đêm không về ngủ là lại bị trừ mất mấy điểm, tên bị dán lên bảng cảnh báo, như vậy vô cùng phiền toái.

Khí chất của hần vốn rất tốt, tăng thêm miệng ngọt, bởi vậy dì Vương có ấn tượng rất tốt với hần.

"Đứa nhỏ này thật dễ thương!"

Dì Vương cười rất hòa nhã, sau khi ghi danh xong, bà liền giao thẻ và chìa khóa phòng cho hần.

Sau khi hoàn tất thủ tục, Lâm Nhân nói cảm tạ: "Học tỷ, rất cảm ơn, có thời gian sẽ mời chị ăn cơm!"

"Tốt! Vậy... vậy tôi đi trước."

Lâm Nhân nở nụ cười làm học tỷ đỏ mặt, cô khoát tay tạm biệt rồi vội vàng rời đi.

Đi được một lát cô mới nhận ra, hình như mình quên hỏi WeChat của học đệ...

...

Phòng ngủ của Lâm Nhân được phân phối tại lầu ba.

Hần lên tới lầu ba, đẩy cửa đi vào phòng 307.

Thứ đập vào mắt là một cái phòng khách vắng vẻ, trừ một cái bàn và ghế dài bằng gỗ thì không có vật gì khác.

Trước đó Lâm Nhân cho rằng phòng khách túc xá hần sẽ không quá lớn, nhưng bây giờ hần phát hiện mình hoàn toàn sai.

Diện tích phòng khách lên tới hơn 30 m2, cực kỳ rộng rãi.

Bên ngoài phòng khách còn có cả ban công, không gian cũng rất lớn, rất tiện để phơi nắng quần áo, đồng thời cũng tiện bố trí máy giặt.

Tham quan phòng khách xong, Lâm Nhân tiếp tục quan sát phòng tắm và nhà vệ sinh.

Từ phòng tắm đi ra, Lâm Nhân chợt phát hiện, căn phòng này thế mà chỉ có hai phòng ngủ.

"Không phải nói ba phòng ngủ một phòng khách sao? Sao lại thiếu một cái?"

Nhưng nghĩ lại, Lâm Nhân cảm thấy thiếu một phòng ngủ có vẻ rất tốt.

Ba phòng ngủ một phòng khách vậy tổng cộng có đến mười hai người, như vậy bất kể là tắm rửa hay đi vệ sinh đều bất tiện.

Hiện tại chỉ vẹn vẹn hai phòng ngủ, nhiều nhất ở tám người thôi, vừa đẹp!

Dựa theo số trên thẻ phòng, Lâm Nhân đi vào phòng ngủ bên tay trái, tìm tới giường của mình.

Mỗi phòng ngủ có bốn cái giường, mỗi giường tương ứng với hai cái tủ.

Trên tường được lắp điều hoà không khí mới tinh, tuy nhiên sau khi nộp tiền thuê thì mới có thể lấy được remote.

Đúng như học tỷ đã nói, trên giường mỗi người được đặt sẵn một bộ đồ dùng hàng ngày.

Lâm Nhân tạm thời không có ý định thay đổi chăn màn của nhà trường, dù muốn đổi thì cũng phải chờ huấn luyện quân sự kết thúc rồi mới tính.

Nguyên nhân rất đơn giản, mặc dù chất lượng chăn màn của nhà trường không được tốt lắm, nhưng rất dễ dàng xếp thành khối lập phương, tùy tiện loay hoay mấy lần liền xong việc. Trong thời gian huấn luyện quân sự thời điểm, huấn luyện viên nhất định sẽ kiểm tra tác phong, đến lúc đó có thể tiết kiệm được rất nhiều thời gian xếp chăn.

Những thứ khác đều không cần thay đổi, về phần gối và ly nước thì Lâm Nhân quyết định tự mua.

Nhiều năm giáo dục nuôi thả tạo cho Lâm Nhân năng lực hành động rất cao.

Vén vén vài phút, hần đã trải ga giường trải tốt, sau đó mở balo lệch vai ra, chia quần áo và giày vào hai cái tủ của mình.

Sau khi sắp xếp xong, Lâm Nhân chợt nghe được trong phòng khách truyền đến một loạt tiếng bước chân.

Bạn đang đọc truyện *Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Làm Thần Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Nam tài quả nhiên khủng bố

Lâm Nhân ra khỏi phòng, phát hiện trong phòng khách có ba người.

Người đi đầu là một nam sinh cận thị, hai người đằng sau có vẻ là cha mẹ của y.

Cách ăn mặc trên người họ cho thấy hoàn cảnh gia đình này không được tốt lắm, cha mẹ của y có vẻ hơi gò bó.

Thấy thế, Lâm Nhân chủ động lên tiếng chào: "Chào chí, chào di, cháu là Lâm Nhân, anh bạn, xưng hô như thế nào?"

"Trương Khải!"

Nam sinh cận thị ngượng ngùng trả lời, y không cao, da hơi đen một chút, nụ cười mang theo một tia thuần phác.

"Sau này chúng ta là anh em cùng ký túc xá, xin chiếu cố nhiều hơn." Lâm Nhân cười nói.

Tuy vừa mới gặp có hơi ngượng ngùng, nhưng do đồng lứa nên rất nhanh Trương Khải đã làm quen với Lâm Nhân.

"Lâm Nhân, cha mẹ cậu không đi theo sao?" Trương Khải buông bao lớn bao nhỏ xuống, hiếu kỳ hỏi.

Lâm Nhân gật đầu: "Nhà tôi cách Kim Lăng tương đối gần cho nên bọn họ không tới."

"Cậu thật lợi hại!"

Trong mắt Trương Khải lóe lên vẻ kính nể. Sau khi thăm thú ký túc xá một phen, y cười nói: "Không nghĩ tới ký túc xá Nam tài tốt như vậy, thậm chí tốt hơn cả nhà tôi."

Cha mẹ Trương Khải cũng rất hài lòng về ký túc xá, chẳng qua khi nghe được điều hoà không khí phải mất tiền thuê, trong mắt hai người lóe lên một tia đau lòng.

Sau khi sắp xếp xong mọi thứ, cha Trương Khải mở miệng nói: "Lâm Nhân, tính cách tiểu Khải hơi bướng bỉnh, làm phiền cháu sau này chiếu cố nó một chút, chú cảm ơn trước!"

Mặc dù cha Trương Khải không giỏi nói chuyện, tuy nhiên ông lại biết nhìn người, Lâm Nhân tuy còn trẻ nhưng tâm lý lại rất lão luyện, phương diện đối nhân xử thế hoàn toàn vượt xa con trai nhà mình.

Lâm Nhân cười nói: "Chú yên tâm, chúng con là anh em cùng ký túc xá, bốn năm tiếp theo đều sống cùng nhau, con khẳng định sẽ chiếu cố Trương Khải hết sức mình."

Cha Trương cười chất phác, sau đó dặn dò Trương Khải: "Cha và mẹ đi đây, con ở lại học hành cho giỏi, nếu có chuyện thì nhớ phải gọi điện thoại cho cha mẹ."

Cha mẹ Trương Khải vừa mới đi khỏi thì một sinh viên khác bước vào.

Người này giống như Lâm Nhân, cũng một thân một mình đến báo danh.

Gã cắt kiểu tóc rất thời thượng, trên người mặc một cái áo phong Givenchy, dưới chân đi một đôi AJ.

"Nha, các anh em, buổi sáng vui chứ hả! Tôi gọi Vương Trạch Cảnh, các anh em xưng hô như thế nào?"

Vừa nhìn liền biết gia cảnh Vương Trạch Cảnh rất tốt, hơn nữa tính cách tương đối nhiệt tình, gã vừa nói vừa móc ra một bao thuốc lá cừu ngũ chỉ tồn.

Trương Khải khoát tay từ chối: "Tôi gọi Trương Khải, tôi không biết hút thuốc!"

"Không biết thì học là được, nào có đàn ông không hút thuốc lá."

Vương Trạch Cảnh nhét điếu thuốc vào tay Trương Khải, sau đó lại đưa một điếu cho Lâm Nhân.

"Lâm Nhân!"

Lâm Nhân nhận thuốc lá, không vội đốt thuốc mà chỉ cười tùm tùm đánh giá Vương Trạch Cảnh.

Chỉ cần vờn vờn một giây lát quan sát, hắn đã đại khái biết được tính tình của đối phương.

Gia cảnh rất khá, cho nên có tất xấu của nhà giàu mới nổi, tính cách hơi tự luyến, xét tổng thể thì không xấu.

Lúc Lâm Nhân nhận điếu thuốc, Vương Trạch Cảnh chú ý tới đồng hồ trên cổ tay hắn, lập tức sáng mắt, hoảng sợ thốt lên: "Cmn, Vacheron Constantin Overseas?"

"Lâm sao? Cậu cũng thích loại này?" Lâm Nhân cười nói.

"Cmn, nào chỉ là thích, tôi là fan trung thành của series Overseas. Nhưng mà tôi cầu xin cha rất lâu rồi mà ông vẫn không chịu mua cho."

Vương Trạch Cảnh nhìn đồng hồ với ánh mắt thêm ngưỡng, sau đó tha thiết khẩn cầu: "Lâm ca, có thể cho tôi cảm nhận một chút được không?"

Lâm Nhân nhìn ra được, Vương Trạch Cảnh thực sự rất thích cái đồng hồ này.

"Chuyện nhỏ!"

Lâm Nhân hoái đồng hồ, tiện tay đưa tới.

Vương Trạch Cảnh thấy hắn hoạt động thô bạo như vậy, mí mắt gã giật giật, đau lòng: "Cmn, đại ca nhẹ nhàng một chút có được hay không, nếu bất cẩn làm rớt thì đau lòng lắm đấy!"

Vương Trạch Cảnh cẩn thận từng li từng tí tiếp nhận đồng hồ, nhẹ nhàng vuốt ve, cứ như đồng hồ là tình nhân của gã vậy.

Quan sát một hồi lâu, gã mới đeo lên tay.

Trương Khải ở bên cạnh thấy vậy, nhin không được hỏi: "Cái này đồng hồ rất mắc sao?"

"Đương nhiên, tận hai trăm mấy chục ngàn đấy!" Vương Trạch Cảnh đáp.

Nghe được giá cả này, Trương Khải đột nhiên ngo ngắc.

Gia cảnh của y không được tốt lắm, cha mẹ đi làm trong công xưởng, một tháng một gần chết cũng chỉ kiếm được bảy, tám ngàn.

Hiện tại đột nhiên biết được một cái đồng hồ đeo tay có giá hơn hai trăm ngàn, trong lòng y khiếp sợ không gì sánh nổi.

Vương Trạch Cảnh biết rõ đúng mực, mang trong chốc lát rồi lập tức cởi ra, trả lại Lâm Nhân.

Tuy nhiên thái độ của gã đối với Lâm Nhân rõ ràng đã biến hóa.

Nhà hần quả thật khá giả, đại gia thì không dám nhận, tuy nhiên tài sản gom góp lại vẫn có thể tính là ngàn vạn.

Nhưng dù vậy, cha gã chỉ dám đeo một cái đồng hồ Rolex Submariner Date mà thôi.

Còn Lâm Nhân lại mang Vacheron Constantin đến hơn hai trăm ngàn, mấu chốt nhất là từ thái độ hời hợt vừa rồi của Lâm Nhân, dường như chiếc đồng hồ đeo tay này chẳng đáng là gì với hần.

Điều này nói rõ tài sản của đối phương tối thiểu hơn trăm triệu, đồng thời vốn lưu động cực lớn.

Nhà Vương Trạch Cảnh là thương nhân, mưa dầm thấm đất, bởi vậy gã tự nhiên phải hiểu được cách đối nhân xử thế.

Hơn nữa, cha gã thường xuyên dặn dò một câu: Phải học được cách mở rộng các mối quan hệ của mình.

Vương Trạch Cảnh chủ động giúp Lâm Nhân đốt thuốc lá, hỏi: "Lâm ca là người ở nơi nào?"

"Thành phố Giang Trấn, nghe khẩu âm, dường như cậu là người địa phương Kim Lăng?"

"Nhà tôi ở Giang Ninh."

Vương Trạch Cảnh gạt đầu, sau đó nhìn về phía Trương Khải, hỏi: "Trương Khải thì sao?"

"Tôi quê quán ở Lỗ tỉnh."

Trương Khải lần đầu tiên hút thuốc, học dáng vẻ hít một hơi của hai người kia, lập tức ho khan.

Thấy bộ dáng khổ sở của Trương Khải, Vương Trạch Cảnh vỗ lưng y, cười nói: "Không sao, lần đầu tiên hút thuốc đều như vậy, quen là được."

Ba người ngồi trên ghế nói chuyện phiếm, chẳng bao lâu liền thân quen.

Thời gian dần trôi, trước sau lại có ba người rào bước vào ký túc xá.

Người đầu tiên là Vương Mông, đồng hương với Trương Khải.

Tuy nhiên hoàn toàn trái ngược với Trương Khải gầy yếu, Vương Mông có vóc người cao lớn, đúng tiêu chuẩn đại hán Lỗ tỉnh.

Nhưng khiến người ta dở khóc dở cười là, tính cách và tướng mạo Vương Mông hoàn toàn trái ngược, nói chuyện cứ éo éo cộng với cử chỉ yếu điệu thực nữ, khiến ba người Lâm Nhân phát tím.

Thừa dịp hần trái ga giường, Vương Trạch Cảnh thắc mắc: "Người anh em này không phải cong chứ?"

"Cong cũng không sợ, dù sao cũng không phải ở cùng phòng với tôi." Lâm Nhân cười nói.

Hai người còn lại là Lô Hồng Quang, người Xuyên Du. Và Tôn Gia Thành, Chiết tỉnh người.

Hai người bọn họ ở cùng phòng ngủ với Vương Trạch Cảnh và Vương Mông, còn Lâm Nhân ở Trương Khải ở một phòng khác.

Chờ mãi vẫn không thấy người đến, Lâm Nhân nghi ngờ: "Phòng chúng ta không lẽ chỉ có sáu người?"

Vương Trạch Cảnh kinh ngạc: "Lâm ca không biết sao? Cả lớp chỉ có tổng cộng sáu nam sinh, cho nên chúng ta mới được phân phối đến ký túc xá hai phòng ngủ này."

"Chỉ sáu nam sinh? Lớp chúng ta có bao nhiêu người?" Lâm Nhân sững sờ.

"Ba mươi hai người!"

Té xiu, một lớp ba mươi hai người mà vẹn vẹn sáu nam sinh.

Nam tài quả nhiên khủng bố!

Bạn đang đọc truyện *Ta Chi Muốn An Tĩnh Lâm Thần Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Cảm thụ tuyệt vọng!

"Không sai, lớp chúng ta chỉ có sáu nam sinh các cậu!"

Người nói chuyện là một phụ nữ ước chừng 23, 24 tuổi, cô gái này mang theo một chiếc kính gọng vàng, nhan trị tuy bình thường thôi, nhưng lại có cổ mị lực tài trí, làm cho người ta sinh lòng hào cảm.

Lâm Nhân sững sờ, ngay sau đó liền hiểu, người phụ nữ này hẳn là giáo viên chủ nhiệm của bọn họ.

Ba người Vương Mông Đang đang trải giường trong phòng nghe được có phụ nữ nói chuyện, vội vàng nhao nhao đi tới phòng khách.

"Mọi người đến đông đủ rồi! Xin tự giới thiệu, tôi gọi Tề Giai, là giáo viên chủ nhiệm của các bạn. Trong bốn năm tiếp theo, chúng ta sẽ vượt qua cùng nhau, nếu có vấn đề hoặc khó khăn gì, các bạn tùy thời có thể tới tìm tôi." Tề Giai tự giới thiệu bản thân.

Đây chính là sự khác nhau giữa chủ nhiệm lớp cấp ba giáo viên chủ nhiệm đại học.

Chủ nhiệm lớp cả năm cũng khó nhìn thấy một lần, hơn nữa hầu như chỉ xuất hiện vào trước và sau thi cuối kỳ. Còn giáo viên chủ nhiệm lại khác, tuần suất lộ diện vô cùng dày đặc.

"Chào Tề giảng viên!" Lâm Nhân chào.

Đám Vương Trạch Cảnh cũng nhao nhao lên tiếng chào.

Tề Giai gật đầu, lấy điện thoại di động ra, bảo: "Đây là nhóm WeChat của lớp chúng ta, các cậu gia nhập đi đi. Sau này trường học có hoạt động hay buổi sinh hoạt trong lớp thì tôi đều sẽ sớm thông báo trong WeChat."

Đợi sáu người đều gia nhập nhóm WeChat quần, Tề Giai mới gật đầu: "Vậy được rồi, tôi đi đây."

"Tề giảng viên không ngồi chơi một lát sao?" Lâm Nhân khách sáo.

"Không, tôi còn chưa đi qua phía nữ sinh." Tề Giai khoát tay từ chối rồi dặn dò: "Đừng rồi, chín giờ sáng ngày mai, trường học sẽ tổ chức lễ chào đón tân sinh ở sân vận động, lãnh đạo quy định các cậu phải mặc quân phục, mặt khác, xế chiều ngày mai sẽ bắt đầu huấn luyện quân sự."

Sau khi Tề Giai đi rồi, Lâm Nhân liền vỗ tay.

Thấy mọi người đã chú ý đến, hắn mới nói: "Bây giờ không còn sớm nữa, chúng ta cùng ra ngoài ăn một bữa cơm đi!"

Tinh hữu nghị giữa đàn ông tạo dựng nhanh, thông thường chỉ cần một bữa nhậu là đã trở thành bạn bè.

Cho nên muốn mau chóng thân thiết, liên hoan không thể nghi ngờ là lựa chọn tốt nhất.

"Lâm ca, sau bữa ăn còn có hoạt động khác hay không?" Vương Trạch Cảnh vừa nói vừa làm vẻ mặt dăm dăng.

Lâm Nhân liếc nhìn gã, hỏi: "Cậu muốn có hoạt động gì? Massage?"

"Phải đi thật sao?"

Trương Khải đỏ mặt, ánh mắt không ngừng giãy dụa.

Nha, nhìn không ra con hàng cùng tính cách với Vương Tử Hiên, nhất gái!

Sau khi quyết định, sáu người vừa nói vừa cười rời khỏi ký túc xá.

Trên đường đi, Trương Khải bỗng nhiên nói: "Lâm ca, quán cơm hình như không phải đi hướng này."

"Trưa nay ra ngoài ăn, tôi mời khách!" Lâm Nhân cười đáp.

Nghe vậy, Vương Trạch Cảnh phóng khoáng tuyên bố: "Tôi là người địa phương Kim Lăng, đương nhiên phải làm chủ nhà, Lâm ca chớ giành, bữa này tôi mời!"

"Được!"

Lâm Nhân gật đầu, trêu chọc: "Giữa trưa Vương đại thiếu mời khách, các anh em đồng lòng làm thịt hắn đi!"

Trước cửa trường học, các điểm đón tân sinh viên đông đúc hơn lúc sáng rất nhiều, không ngừng có tân sinh đi cùng phụ huynh mang theo bao lớn bao nhỏ vào trường học.

"Học đệ!"

Đúng lúc này, bên cạnh truyền đến một thanh âm quen thuộc.

Lâm Nhân quay đầu nhìn lại, phát hiện người nói chuyện là Lý Nghiên, liền trả lời: "Chào học tỷ!"

Lý Nghiên nhìn thấy cả nhóm nam sinh liền đoán được: "Các học đệ muốn đi liên hoan sao?"

"Đúng vậy. Học tỷ muốn đi cùng không?"

Lý Nghiên tự nhiên nghe ra ý qua loa trong giọng nói Lâm Nhân, thế là cô lắc đầu: "Tôi còn phải tiếp đãi tân sinh, cho nên không đi được!"

Cả nhóm vừa tạm biệt Lý Nghiên, Vương Trạch Cảnh liền sùng bái hò hét: "Lâm ca thật trâu! Mới ngày đầu tiên báo danh mà đã cua được học tỷ chất lượng cao như vậy!"

Trương Khai cùng ba người Tôn Gia Thành cũng nhao nhao lộ ra thần sắc hăm dọa.

Nam sinh tuổi này chính là như vậy, hoác-môn dư thừa, đầu óc cứ luôn nghĩ tới chuyện nam nữ.

Lôi Hồng Quang nhìn nữ sinh mênh mông trước cửa trường học, hưng phấn nói: "Trường học chúng ta có nhiều nữ sinh nhiều như vậy, chẳng phải là có thể chia cho mỗi người một em sao?"

Lâm Nhân nhìn liếc hắn, chỉ cười không nói.

Anh em, cậu tưởng bỏ rồi!

Lúc này, Vương Mông bỗng nhiên phản bác: "Hừ, trong đầu mấy người sao toàn là nữ sinh thế? Có thể nói mấy chuyện khác hay không?"

Cm!m!

Lời này vừa nói ra, năm người Lâm Nhân không khỏi liếc nhau, đều thấy được vẻ khiếp sợ và phát tò mò đối phương.

Vương Trạch Cảnh nuốt nước miếng, năn nỉ: "Lâm ca, phòng ngủ của các cậu không phải còn hai giường trống à, tôi dời qua ở cùng các cậu chắc không thành vấn đề chứ!"

"Hình như không được phép, tôi nghe dì quản lý nói, số giường đều đã nhập vào hệ thống hết rồi, dù cậu đổi chuyên ngành thì cũng vẫn phải ở chỗ cũ." Tôn Gia Thành giải thích.

Nghĩ tới bốn năm tiếp theo phải ngủ cùng phòng với Vương Mông, Vương Trạch Cảnh cảm giác vô cùng tuyệt vọng.

Ra khỏi cửa trường, nhóm Lâm Nhân tùy tiện tìm một nhà hàng.

Mấy người gọi một kết bìa, mấy món nhắm, món chính là năm cân tôm xào tỏi.

Thửa dịp mùa hè nên ăn nhiều tôm một chút, nếu đợi một thời gian ngắn nữa thì tôm không còn ngon như hiện tại.

Bĩa vào trong bụng, sáu người rất nhanh liền không gò bó nữa, chém gió đủ thứ trên trời dưới đất.

Một bữa cơm ăn xong, nhóm Trương Khai hơi ngà ngà say, kê vai sát cánh, xưng huynh gọi đệ... Không đúng, là xưng huynh gọi muội!

Ngoài tiệm cơm, Vương Trạch Cảnh say khướt nói quàng: "Lâm ca, về ngủ đi!"

"Các cậu về trước đi, tôi đi mua vài đồ!" Lâm Nhân khoát tay bảo.

"Vậy được, chúng tôi đi về trước."

Sau khi nhóm Vương Trạch Cảnh đi vào trường học, Lâm Nhân gọi một chiếc xe taxi chạy tới trung tâm thương mại Kim Ưng.

Đồ vật cần mua đương nhiên là kem chống nắng.

Mùa hè năm nay vô cùng nóng bức, dù đã bước vào tháng chín nhưng nhiệt độ không khí vẫn không hề giảm xuống, thậm chí còn có xu hướng tăng lên.

Hắn không muốn huấn luyện quân sự vền vền nửa tháng mà bị phơi nắng thành dân châu Phi.

Lâm Nhân không hiểu nhiều về mấy thứ đồ trang điểm, thế là hắn thẳng tiến vào cửa hàng Chanel, hẳn là trong này sẽ không có hàng chất lượng kém.

Theo đề cử của nhân viên bán hàng, hắn mua hai chai kem chống nắng cùng một tuýp sữa rửa mặt, tổng cộng chỉ tốn 1.500 khối.

...

Trên đường trở về, Lâm Nhân tiện tay mua một ít hoa quả.

Đến lúc đi ngang qua phòng quản lý, hắn đặt một cân táo trên bàn làm việc, cười nói: "Dì Vương, táo này vừa giòn vừa ngọt, dì nếm thử đi!"

"Ai u, con làm cái gì vậy, đi sao có thể nhận quà của con, nhanh lấy về." Dì Vương thấy thế, vội vàng từ chối.

"Dì Vương quá khách khí, bốn năm sau này con đều phải phiền dì, tặng dì chút táo có đáng gì đâu!"

Dì Vương không lay chuyển được Lâm Nhân, chỉ có thể bất đắc dĩ nói: "Đứa nhỏ này, lần này thì thôi, lần sau không cho phép làm thế nữa."

Tuy ngoài miệng nói, nhưng cách làm của Lâm Nhân làm trong lòng dì rất thoải mái.

"Lâm Nhân. Phòng của con đóng tiền điều hòa không khí chưa?" dì Vương hỏi.

"Vẫn chưa, con định chiều nay mới đi đóng tiền."

Nghe vậy, dì Vương lấy một cái remote điều hòa không khí từ trong ngăn tủ, đưa cho hắn, cười nói: "Buổi chiều quá nóng, con cứ lấy về dùng trước, lúc nào đóng tiền rồi thì trả lại cho dì sau."

"Cám ơn, dì Vương!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Làm Thần Hào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Tôi thực sự chính là thách đấu

Lâm Nhân đẩy cửa đi vào ký túc xá, Vương Trạch Cảnh mấy người quả nhiên chưa ngủ.

Quạt máy căn bản không có tác dụng gì, gió thổi ra còn nóng hơn, bởi vậy cả đám đang lật qua lật lại trên giường.

Lâm Nhân đặt hoa quả và kem chống nắng xuống, lấy remote ra, mở hết điều hoà không khí trong cả hai phòng ngủ.

Remote trong phòng quản lý tương đương với chìa khóa vạn năng, có thể sử dụng cho tất cả máy điều hòa trong tòa nhà.

Vương Trạch Cảnh tận hưởng gió mát, lập tức nịnh nọt: "Lâm ca, cậu là anh ruột tôi! Tôi thật kịp thời!"

"Mọi người làm một giấc đi, ngủ dậy thì đi đóng tiền thuê điều hòa rồi kéo dây mạng về luôn."

Buổi chiều nóng bức như vậy, không có gì thoải mái hơn ngủ một giấc trong phòng mở máy lạnh.

Lâm Nhân ngủ một giấc đến hai giờ chiều mới tỉnh.

Vừa tỉnh lại, hần liền vọt vào phòng tắm, cảm giác sáng khoái tột đỉnh.

Thấy cả đám Trương Khải còn đang ngủ, Lâm Nhân tranh thủ lấy bút máy cùng vở ra, bắt đầu luyện chữ.

Luyện chữ chẳng những buồn tẻ, mà còn cần sự kiên trì đáng kể, nếu gián đoạn vài ngày thì sẽ trở nên buông thả, sau đó rất khó mà lấy lại thói quen.

Lâm Nhân bình tĩnh lại, rất nhanh liền tiến vào trạng thái, trong phòng ngủ tĩnh lặng dần dần vang lên tiếng bút máy ma sát và tiếng giấy xào xạc...

Nửa giờ sau, Trương Khải tỉnh lại, nhìn thấy Lâm Nhân đang chú tâm luyện chữ, cho nên không định quấy rầy Lâm Nhân, y rón rén vào phòng tắm rửa mặt.

Trở lại phòng ngủ, Trương Khải lẳng lặng nhìn Lâm Nhân, trong lòng cảm giác tuyệt vọng.

Đáng sợ không phải là người ưu tú hơn mình, mà là người ưu tú đó thậm chí còn cố gắng hơn mình.

Trương Khải đang có cảm giác như thế.

Thử đổi vị trí hai bên, Trương Khải cảm thấy nếu như mình có như điều kiện Lâm Nhân, chỉ sợ y chẳng cách ổn định tâm thần để luyện chữ.

Lâm Nhân viết xong một chữ cuối cùng, buông bút máy xuống, thở phào một hơi.

Hơn hai mươi ngày luyện tập không gián đoạn đã làm hần bước vào cấp độ nhập môn của lĩnh vực thư pháp bút đầu cứng.

Đội tất cả đều tỉnh ngủ, sáu người cùng đi ra ký túc xá, đến phòng kế toán đóng tiền, sau đó lại cùng đi kéo dây mạng.

Trên đường đi, liên tục có học trường học chào hàng máy giặt second-hand.

Máy giặt second-hand chính là hàng mà bọn họ từng dùng, giá cả rất phải chăng, chỉ cần bốn năm trăm khối tiền.

Thấy đám Trương Khải và Tôn Gia Thành rục rịch, Lâm Nhân vội bảo: "Các cậu không cần phải để ý đến máy giặt, đến lúc đó tôi mua một cái mới."

Dù sao cũng phải dùng bốn năm, máy giặt cũ không tốt, hơn nữa còn dễ hỏng hóc, chi bằng mua một cái mới.

Nghe vậy, Trương Khải khoát tay: "Lâm ca, sao có thể để một mình cậu bỏ tiền, chúng tôi chia đều đi!"

Lôi Hồng Quang và Tôn Gia Thành cũng gật đầu phụ họa.

"Không có gì, các cậu đều biết tôi không thiếu tiền. Nhưng mà tôi sợ phiền phức, cho nên tôi bỏ tiền, các cậu bỏ công."

Lâm Nhân vừa nói vừa móc 3.000 khối từ trong ví tiền ra, đưa cho Trương Khải, dặn dò: "Lát nữa các cậu hãy đi mua máy giặt, nếu như không đủ tiền thì tôi lại tiếp tế nữa."

Mua máy giặt mới là do hần muốn, đương nhiên phải do hần bỏ tiền, tuy nhiên chuyện vất vả phải giao cho những người khác.

Trương Khải sững sờ tiếp nhận tiền, hỏi: "Lâm ca, vậy cậu đi đâu?"

"Tôi còn có chút việc, muốn đi Tân Nhai khẩu một chuyến."

Vương Trạch Cảnh vội vàng mở miệng: "Tôi rất quen Tân Nhai khẩu, tôi cùng đi với cậu!"

Thế là, sáu người chia ra hành động, bốn người Vương Khải đi mua máy giặt, còn Vương Trạch Cảnh cùng Lâm Nhân đi Tân Nhai khẩu.

Trên xe taxi, Vương Trạch Cảnh nhìn không được hỏi: "Lâm ca đi Tân Nhai khẩu làm gì?"

"Mua đàn ghita!"

Lâm Nhân cười trả lời.

Trong nhà hần mặc dù có một cây đàn ghita, nhưng đó là hàng nhập môn đã mua mấy từ năm trước, lúc hần mới vừa học đàn ghita, hiện tại kỹ năng ghita của hần đã lên tới cấp sáu, cây đàn trong nhà đương nhiên không còn phù hợp.

Kỳ thật Tiên Lâm đại học thành cũng có cửa hàng bán đàn, tuy nhiên nơi này mấy tên ở đây toàn là hạng lòng dạ đen tối chuyên lừa gạt sinh viên.

"Cmn, Lâm ca thế mà còn biết gảy đàn ghita?" Vương Trạch Cảnh lộ rõ vẻ kinh ngạc.

"Tôi biết nhiều thứ lắm." Lâm Nhân mỉm cười đáp.

Tân Nhai khẩu là phố buôn bán phồn hoa nhất Kim Lăng, ở đây có một con đường nghệ thuật, chuyên bán đủ loại nhạc cụ chất lượng cao.

Hai người xuống xe taxi về, Lâm Nhân liền rào bước về cửa hàng lớn nhất.

Cửa hàng này hiện đang rất quạnh quẽ.

Ông chủ là một trung niên để tóc dài và râu quai nón, lộ ra vẻ văn nghệ kèm theo chút chán chường.

Hiện tại, ông chủ đang ngồi ở sau quầy thu ngân chơi điện thoại.

Thấy có người vào cửa hàng, ông ta liền đứng lên hô: "Hai người muốn mua cái gì? Tùy tiện xem đi!"

"Có bán đàn ghita không?" Lâm Nhân mở miệng hỏi.

"Có, ở chỗ này!"

Ông chủ dứt lời, mang theo hai người tới một chỗ tủ kính.

Trong tủ kính có hơn mười cây đàn ghita tạo hình khác nhau.

Lâm Nhân dò xét một phen, rất nhanh liền chọn trúng một cây, hỏi: "Có thể thử được không?"

"Có thể, tuy nhiên cậu phải nhẹ nhàng, đừng làm hỏng."

Lâm Nhân cầm đàn ghita, gảy dây đàn mấy lần để thử cảm xúc, sau đó liền đàn một bài.

Nhất thời, giai điệu êm tai vang lên giữa cửa hàng.

Âm sắc của cây ghita này rất tinh khiết, không hề có chút tạp âm nào. Đồng thời âm sắc cũng rất tốt, âm cao sáng tỏ rõ ràng, âm trung hoa lệ nhu hòa, âm trầm hùng hậu có lực. Tăng thêm kỹ năng đàn tấu cao siêu của Lâm Nhân, bởi vậy Vương Trạch Cảnh cùng ông chủ của hàng không khỏi mặt lộ vẻ vẻ hường thụ.

Một ca khúc đàn xong, Lâm Nhân cười nói: "Ông chủ, chính là nó!"

Ông chủ tỉnh lại, vội đáp: "Cây này là kỷ niệm 60 năm Hồng Miên, thấy cậu cũng là người biết chơi, tôi chỉ lấy cậu một vạn sáu, chỉ kiếm lời hai trăm khối thôi."

"Được!"

Lâm Nhân không nhì nhảnh, trực tiếp móc thẻ ngân hàng ra, đưa tới.

Ông chủ thật sự không lừa hấn, đàn ghita kỷ niệm 60 năm Hồng Miên có giá bán chính thức trên mạng là 16.800, giá mua vào khả năng sẽ rẻ hơn một ít, nhưng cao lắm là rẻ hơn một ngàn mà thôi.

Bởi vậy ông chủ nói chỉ kiếm lời hai trăm khối quả thật không phải chém gió.

...

Khi hấn trở lại trường học đã là hơn bốn giờ chiều.

Hai người mang hộp ghita trở lại phòng ngủ, phát hiện dây mạng còn chưa lắp xong, mà bốn người Trương Khải cũng chưa về.

Thấy vậy, Lâm Nhân hào hứng lấy laptop ra, hỏi: "Lão Vương, biết chơi LOL không?"

"Đương nhiên, tôi là thách đấu đấy!" Vương Trạch Cảnh tự hào.

Lâm Nhân sững sờ cộng kính ngạc: "Được đó lão Vương, thách đấu cơ đấy, có từng thử đăng ký đấu chuyên nghiệp chưa?"

Vương Trạch Cảnh gật đầu, nghiêm túc đáp: "Tôi có ý định đánh nghề nghiệp, chẳng qua trước mắt tôi mới là bạch ngân hai, chờ đến lúc lên được thách đấu rồi mới liên hệ các đội tuyển sau."

Cái quý gì?

Bạch ngân hai?

"Cậu mẹ nó không phải nói cậu là thách đấu sao?" Lâm Nhân nhủ mảy.

"Tôi quả thật có thực lực thách đấu, nhưng quá xui xẻo nên cứ luôn gặp đám đồng đội óc heo, bởi vậy tạm thời bị kẹt ở bạch ngân hai."

Nhìn bộ dáng nghiêm trang của Vương Trạch Cảnh, Lâm Nhân không khỏi rơi vào trầm tư...

Bạn đang đọc truyện *Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Làm Thần Hào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 46: Quân tử giao tình nhạt như nước

Một ván LoL kết thúc cũng là lúc bốn người Trương Khai quay về.

Đi cùng họ còn có hai công nhân lắp đặt vác theo một cái máy giặt vào phòng khách.

"Máy giặt đặt ở đâu?" Một công nhân hỏi.

"Giữa ban công!"

Trương Khai trả lời, sau đó đi vào phòng ngủ, móc ra 1.000 khối, đặt ở trước mặt Lâm Nhân, nói: "Lâm ca, hóa đơn và tiền thừa đều ở đây."

Lâm Nhân chẳng thèm nhìn, trực tiếp nhét vào trong túi.

Đợi đến khi máy giặt được lắp đặt xong, nhóm Lâm Nhân mới đi xuống quán cơm xuống lầu.

Ngày đầu tiên đến đại học, mấy người Trương Khai có vẻ hơi hưng phấn.

Lâm Nhân vẫn duy trì tiết tấu làm việc và nghỉ ngơi như trước, sau khi trò chuyện với Nhan Tiểu Mạn một lúc, đứng 11 giờ, hắn đi ngủ.

...

Sáng sớm

Lâm Nhân dậy sớm như thường lệ.

Đánh răng rửa mặt xong, đổi dây đồng hồ cao su, Lâm Nhân liền ra ngoài chạy bộ sáng sớm.

Trên sân trường, Lâm Nhân phát hiện có không ít người đang chạy bộ buổi sáng.

Sau vài động tác khởi động, hắn cũng gia nhập vào đội ngũ chạy bộ sáng sớm.

Chạy được một lúc, hắn cảm thấy bóng lưng phía trước hơi quen thuộc, hình như từng gặp ở đâu rồi.

Bởi vậy Lâm Nhân bước nhanh hơn, đợi đến thấy rõ đối phương, hắn lập tức vui mừng.

Thật đúng là người quen.

Chỉ là cô gái mà hắn từng ngẫu nhiên gặp trong phòng tập thể hình ở Four Seasons Hotels and Resorts.

Lúc này, cô gái cũng chú ý tới hắn, hai người đều nở nụ cười chào nhau.

Nửa giờ sau, hai người dần dần chậm lại.

Lâm Nhân cười nói: "Thật là khéo, lại gặp mặt!"

"Cậu là tân sinh viên năm nay?" Cô gái hỏi.

"Hân hạnh làm quen, sinh viên năm nhất ngành tài chính Lâm Nhân!" Lâm Nhân vừa nói vừa giơ tay ra.

Cô gái hào phóng bắt tay hắn, đáp lại "Sinh viên năm thứ hai ngành ngoại ngữ, Mộc Văn Tinh."

Lâm Nhân hỏi: "Tôi muốn đi ăn sáng, cùng đi không?"

"Không, tôi thích tắm rửa sau khi vận động hơn!" Mộc Văn Tinh lắc đầu.

"Vậy lần sau gặp lại!"

"Tạm biệt!"

Hai người rất giống 'quân tử giao tình nhạt như nước'. (nghĩa trên mặt chữ, ý là giao tình giữa quân tử rất nhạt, thành ngữ hơi cổ bên TQ.)

Đi tới quán cơm, Lâm Nhân lấy một cái bánh trứng gà, thêm hai quả trứng luộc nước trà và một bát cháo nấm tuyết.

Tùy tiện tìm một chỗ ngồi, bắt đầu nhấm nháp bữa sáng.

Lâm Nhân rất vui mừng vì mùi vị bữa sáng ở Nam tài rất tốt.

Cách đó không xa, trên bàn một cơm, khoảng 5 – 6 nữ sinh tụ tập cùng một chỗ, liên tục xì xào bàn tán đánh giá Lâm Nhân.

"Hắn chính là học đệ mà Hoàng Nguyệt nói sao?"

"Giống ảnh như đúc, chắc chắn là hắn."

"Oa, nhìn từ góc độ này quả thật quá soái."

"Vừa có tiền vừa soái, chị đây động lòng rồi!"

"A, buổi chiều tân sinh phải tham gia quân huấn, đến lúc đó chúng ta đến chọc hắn nhé?"

"Hắn không phải loại cao lạnh chứ?"

"Không thể nào! Hoàng Nguyệt nói hắn cười rất ấm áp."

...

Lâm Nhân đã sớm phát giác ánh mắt của đám học tỷ kia.

Tuy nhiên hắn vẫn bình tĩnh dùng bữa, sau đó mang về cho nhóm Trương Khải mang một phần rồi rời đi trước ánh mắt của đám học tỷ.

Trở lại tức xá, đám Trương Khải biết được Lâm Nhân mang bữa sáng về cho cả bọn, trong lòng không khỏi hơi cảm động.

8:30, tất cả đều đã thay đồng phục quân huấn, nhanh chóng chạy tới sân vận động.

Đại hội chào đón tân sinh chính là lãnh đạo phát biểu dưới lều bạt che nắng, còn sinh viên ở phía dưới bị phơi thành mực khô.

Nhưng sinh viên không thể không đi, bởi vậy chuyện này rất nhức trức.

Mặt trời dần dần lên cao, nhiệt độ không khí cũng bắt đầu bỗng tăng theo.

Sau khi hiệu trưởng dứt lời, tất cả tân sinh viên cứ ngỡ được giải phóng, không ngờ một lãnh đạo trường học khác lại lên sân.

Lại hơn bốn mươi phút diễn thuyết...

Cứ kéo dài như vậy đến hơn mười một giờ, đại hội chào đón tân sinh cuối cùng mới kết thúc.

"Tôi cmn phục rồi, không thể nói vài câu cho xong sao, thiếu chút nữa là tôi bị cảm nắng rồi!" Vương Trạch Cảnh vừa lau mồ hôi trên mặt vừa phàn nàn.

Lâm Nhân cười nói: "Mới như vậy đã không được rồi? Vậy đến buổi chiều huấn luyện quân sự còn thảm hơn nhiều lắm!"

"Hắc hắc!"

Vương Trạch Cảnh cười dâm, hạ giọng: "Đã sớm chuẩn bị xong, tôi sẽ nhờ người quen trong bệnh viện làm một tờ đơn xin phép nghỉ bệnh."

Xin phép nghỉ?

Lâm Nhân nhin không được cười ra tiếng: "Lão Vương, chắc cậu chưa xem trong nhóm WeChat? Giáo viên chủ nhiệm đã sớm nói, nếu xin phép nghỉ huấn luyện quân sự ở năm nhất thì đến năm thứ hai phải bổ sung."

Trương Khải gật đầu: "Năm thứ hai có chuyện, vậy năm thứ ba bù lại, bất kể như thế nào, trước khi tốt nghiệp, nhất định phải hoàn thành huấn luyện quân sự!"

"Cmn! Không thể nào!"

Vương Trạch Cảnh nghi ngờ: "Không đúng! Tôi hỏi qua lão sinh, bọn họ nói xin phép nghỉ bệnh không cần bổ sung."

"Đó là năm ngoái, năm nay lãnh đạo trường học vô cùng coi trọng huấn luyện quân sự." Lâm Nhân thần nhiên đáp.

Nghe vậy, Vương Trạch Cảnh triệt để tuyệt vọng.

...

Buổi chiều.

Trong tức xá, Vương Trạch Cảnh thấy Lâm Nhân đang thoa kem chống nắng, vội vàng tới nịnh nọt: "Lâm ca cho tôi mượn xoa một lần!"

"Được!"

Lâm Nhân đưa kem chống nắng tới, hỏi: "Trương Khải có cần không?"

"Tôi không cần!" Trương Khải khoát tay.

Cũng phải!

Da của y xoa hay không cũng vậy, dù sao vốn cũng đen thui mà.

Nam tài huấn luyện quân sự lấy chuyên ngành làm đơn vị, mỗi ngành được phân phối một huấn luyện viên.

Huấn luyện quân sự rất nhàm chán, cũng rất buồn tẻ, chính là luyện tập hành quân, luyện đi nghiêm giữa trời nắng.

Niềm vui thú duy nhất có lẽ là ngắm nhìn nữ sinh cùng ngành.

"Lâm ca, hướng sáu giờ có đại mỹ nữ!" Vương Trạch Cảnh hạ giọng, nháy mắt ra hiệu.

Lâm Nhân nhìn theo hướng gã chỉ, không khỏi bĩu bĩu môi.

Trang điểm rồi mà mới miễn cưỡng 80 điểm, đây chính là mỹ nữ trong miệng cậu?

"Hai cậu kia, ra khỏi hàng!"

Đúng lúc này, huấn luyện viên đột nhiên quát.

Lâm Nhân tức giận trừng trừng Vương Trạch Cảnh rồi nhanh chóng ra khỏi hàng.

Huấn luyện viên nhìn hai người, nghiêm mặt dạy dỗ: "Ai bảo các cậu nói chuyện riêng?"

"Bảo cáo huấn luyện viên, không có ai bảo chúng tôi nói chuyện!" Lâm Nhân đáp.

"Vậy hai các cậu cứ đứng ở đây huấn luyện!"

Vị trí này phải đối mặt với tất cả mọi người, mà bị hai ba trăm người nhìn chăm chăm hiển nhiên là áp lực rất lớn.

Vương Trạch Cảnh rốt cuộc vẫn quá non nớt, vừa mới bắt đầu còn có thể gắng gượng, tuy nhiên rất nhanh liền thua trận dưới vô số ánh mắt, bởi vậy hắn theo bản năng nhìn xuống mặt đất.

Ngược lại, Lâm Thần hoàn toàn không hề sợ hãi đối mặt với đám đông, thậm chí còn có tâm tình thưởng thức mỹ nữ.

Không hổ là Nam tài, chỉ trong một giây lát, hắn đã phát hiện ba bốn nữ sinh có nhan trị vượt qua 80 điểm, ngoài ra còn có một người lên tới 90 điểm.

Trong lúc hắn đang đánh giá mỹ nữ, các nữ sinh đang dò xét hắn, đồng thời thỉnh thoảng nói này nói nọ.

"Rất đẹp trai, hắn ở lớp nào?"

"Đội lát nữa nghỉ ngơi có thể đi hỏi."

"Thật tức giận, làn da hắn thể mà lại trắng hơn tôi."

...

Nửa giờ sau, huấn luyện viên dường như không có ý định để bọn họ nghỉ ngơi.

Lúc này, Lâm Nhân phát hiện ánh mắt của mọi người hơi sai sai.

Chỉ thấy năm học tỷ năm thứ ba mặc quần áo mát mẻ đang che dù vui vẻ đi về phía bọn họ.

Nhóm học tỷ này hình như đến để trừu chọc bọn họ, bởi vì trên tay năm người đều đang cầm dưa hấu và đồ uống lạnh.

Do phơi nắng lâu như vậy, tất cả đã sớm khát nước khó nhịn, bởi vậy vừa nhìn thấy một màn này, tất cả đều nhao nhao nuốt nước miếng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Chi Muốn An Tĩnh Lâm Thần Hào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Thật không hiểu nổi đám fan cuồng anime các cậu

Các học tỷ đi tới trước đội ngũ huấn luyện quân sự, cười hi hi đưa đồ uống cùng dưa hấu tới.

Do ngưng ngừng nên mặc dù rất muốn nhận nhưng các tân sinh viên lại đứng đực ra đó, chỉ có thể nhìn cho đỡ ghiền.

Mà huấn luyện viên đứng bên cạnh cũng không ngăn cản, chỉ là hứng thú quan sát.

Không chỉ riêng Nam tài mà trường học khác đều diễn ra tình huống như thế.

Hàng năm, trong mỗi kì huấn luyện quân sự tân sinh đều sẽ có học tỷ cầm đồ uống và dưa hấu đến để cho bọn họ thêm thưởng.

Sau khi đưa giỡn mấy sinh viên mới, mấy học tỷ liền chú ý đến Lâm Nhân.

Năm học tỷ đứng trước mặt hắn, ánh mắt liên tục đánh giá hắn, trong miệng đồng thời trêu đùa.

"Hi hi, học đệ nóng không?"

"Học đệ chảy nhiều mồ hôi quá, có muốn tôi giúp cậu lau hay không?"

"Đây là dưa hấu tôi đặc biệt mua đây, học đệ ăn một miếng đi!"

...

Lâm Nhân nhìn dưa hấu đỏ rực trước mắt, lập tức mặc kệ ba bảy hai một, dứt khoát cắn một miếng lớn.

Nhất thời, toàn bộ những người có mặt ngơ ngẩn.

Vương Trạch Cảnh nhíu mày, hoảng sợ thốt lên: "Cmn, trâu quá!"

Mấy vị học tỷ cũng ngơ ngẩn, các cô chỉ là muốn trêu chọc Lâm Nhân, muốn nhìn bộ dáng quần bách mà thôi.

Không nghĩ tới hắn vậy mà thực sự dám cắn.

Lâm Nhân nhai mấy lần liền nuốt dưa hấu xuống bụng, liếm liếm bờ môi.

Thành thật mà nói, dưa hấu rất ngọt, hơn nữa dường như mới lấy ra khỏi tủ lạnh không lâu, cho nên vừa ngọt vừa ngon miệng.

Đúng lúc này, huấn luyện viên đi tới, cười hỏi: "Dưa hấu ăn ngon không?"

Lâm Nhân đáp: "Ăn ngon!"

"Ăn dưa hấu thì phải trả giá thật lớn!"

Huấn luyện viên lập tức trở mặt, lạnh lùng nói: "Ngay bây giờ, nằm xuống, một trăm cái chống đẩy, làm xong mới được đứng dậy!"

"Vâng!"

Nếu là trước đây, Lâm Nhân tuyệt đối không thể chống đẩy một trăm cái dưới thời tiết này.

Nhưng bây giờ thì rất dễ dàng!

Không thể không thừa nhận, hiện tại Lâm Nhân rất muốn cảm tạ Nhan Kiến Hoa.

Nếu không phải ông ấy đốc thúc thì hôm nay mình phải bêu xấu rồi.

Lâm Nhân không nói hai lời, nằm rạp trên mặt đất, bắt đầu hít đất.

Huấn luyện viên quét mắt xuống đám tân sinh, lớn tiếng hỏi: "Còn có ai muốn ăn dưa hấu?"

Đám người câm như hến.

Ăn một miếng dưa hấu đổi bằng một trăm cái chống đẩy, bọn họ thực sự không trả nổi cái giá này, tất cả đồng loạt dùng ánh mắt đồng tình nhìn về phía Lâm Nhân.

Vương Trạch Cảnh vốn đang lo lắng cho Lâm Nhân, thế nhưng rất nhanh, gã liền phát hiện mình sai.

20...

40...

60...

Vèn vèn một thoáng, Lâm Nhân đã liên tục chống đẩy 60 cái.

Hơn nữa dáng vẻ của hắn dường như còn rất nhẹ nhàng.

Đương nhiên, nhẹ nhõm là không thể nào, tuy nhiên Lâm Nhân biểu hiện rất bình tĩnh.

Nhất thời, toàn bộ ánh mắt đều tập trung ở trên người hắn, rất nhiều người đang đếm thầm giúp hắn.

Sau khi xong một trăm cái, Lâm Nhân đứng lên, thở hổn hển nói: "Báo cáo huấn luyện viên, một trăm chống đẩy đã xong!"

Huấn luyện viên gật đầu, trong mắt lóe lên vẻ hài lòng, lớn tiếng nói: "Tốt! Về đơn vị!"

"Vâng!"

Lâm Nhân đáp lại, bước nhanh trở lại hàng ngũ, tìm tới vị trí của mình.

Nhìn thấy một màn này, Vương Trạch Cảnh tròn tròn mắt.

Cnn!

Cậu đi rồi, vậy tôi làm sao bây giờ?

Lâm Nhân ở đây còn tốt, chỉ ít cũng có người giúp gã chia sẻ áp lực.

Hiện tại Lâm Nhân đi rồi, Vương Trạch Cảnh lập tức cảm thấy áp lực tăng gấp bội, dưới ánh mắt của mọi người, toàn thân hắn chẳng thể nào tự nhiên được.

Mấy vị học tỷ thấy hết vui liền rời đi.

Lần này ăn dưa hấu chỉ để lại một điểm nhấn, chính là tất cả sinh viên ngành tài chính đều nhớ cái tên Lâm Nhân.

Tiếp tục giữ tư thế nghiêm hơn mười phút, huấn luyện viên mới lên tiếng: "Giải tán, nghỉ ngơi 15 phút đồng hồ!"

Nghe vậy, tất cả mọi người lập tức nhẹ nhàng thờ phò, nhao nhao tìm bóng râm để nghỉ ngơi.

Rất nhiều tân sinh tiến thẳng vào trong siêu thị.

Vương Trạch Cảnh ngồi bệt xuống đất, thở hổn hển.

Lâm Nhân thấy thế liền reu ghẹo: "Người hít đất là tôi mà cậu sao lại giống chó chết vậy nè!"

“Tôi thực sự không được!”

Vương Trạch Cảnh kiệt sức ngồi yên nhúc nhích, y hết như mấy đứa tự kỷ.

Lúc này, Lôi Hồng Quang cầm theo một túi đồ uống đi tới, mở miệng nói: "Muốn uống cái gì thì lấy đi!"

Lâm Nhân chọn một bình nước ô mai, vịn nắp bình, uống từng ngụm nhỏ.

Thứ này kỳ thật không ngon, nhưng hiệu quả giải khát lại phi thường tốt, cộng thêm được ướp lạnh nên uống vào khỏi phải nói có bao nhiêu dễ chịu.

Những thứ khác mặc dù cũng ngon nhưng uống vào chỉ càng thêm khát.

Đang uống nước ô mai, Lâm Nhân chợt phát hiện, trước người mình xuất hiện một nữ sinh.

Nữ sinh này không cao, nhiều nhất chỉ một mét năm, bộ đồng phục quân huấn mặc lên người có ấy lộ ra vẻ đặc biệt rộng rãi, cồng kềnh.

Tuy nhiên ngũ quan cô gái này phi thường tinh xảo, tựa như một con búp bê, nhất là đôi mắt to, thanh tịnh, sáng tỏ, giống hệt như làm từ ngọc vậy.

Dù là Lâm Nhân cũng không khỏi sửng sốt một lúc.

Nói không khoa trương chút nào, nếu chỉ tính nhan trị, nữ sinh này chắc chắn là người đẹp nhất mà hắn từng gặp, dù là Nhan Tiểu Mạn hay An Nhiễm cũng không sánh nổi.

Gò má nữ sinh hơi bụ bẫm, chẳng những không phá hư ngũ quan mỹ cảm, ngược lại còn tăng thêm vẻ thuần khiết và đáng yêu cho cô.

Trên tay nữ sinh đang cầm một lon nước dưa hấu, không biết là bởi vì khẩu trang hay thời tiết quá nóng mà khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng.

Các sinh viên chung quanh hiển nhiên cũng chú ý cảnh này, nhao nhao quăng tới ánh mắt đùa cợt.

Nữ sinh phát hiện ánh mắt chung quanh, sắc mặt lại càng đỏ hơn.

"Cậu..."

Lâm Nhân thấy vậy liền mỉm cười, nói khẽ: "Cho tôi sao?"

"Ừ!"

Nghe vậy, nữ sinh như trút được gánh nặng, nhẹ nhàng thở phào, sau đó nhét nước dưa hấu vào trong ngực Lâm Nhân rồi lập tức quay đầu bỏ chạy.

"Uy, tôi... khùng bố như vậy sao."

Lâm Nhân liếc tới nước dưa hấu trong ngực, nhìn qua bóng lưng nữ sinh, cảm thấy dờ khóc dờ cười.

Đội nữ sinh rời đi rồi, nhóm Vương Trạch Cảnh lập tức vây quanh Lâm Nhân.

Vương Trạch Cảnh hâm mộ: "Lâm ca trâu chó, mới ngày đầu tiên đã có nữ sinh tặng nước rồi."

"Lâm ca dạy dạy tôi đi, làm cách nào mới có thể hấp dẫn nữ sinh chú ý." Trên mặt Lôi Hồng Quang tràn đầy khao khát, trong lòng hết sức hâm mộ.

Lâm Nhân vỗ vai Lôi Hồng Quang, nghiêm túc trả lời: "Hồng Quang, không phải Lâm ca không dạy cậu, mà đây là trời sinh."

"Nữ sinh xinh đẹp thì xinh đẹp thật, nhưng ngật nổi vóc đáng quá nhỏ, nhìn qua cứ như trẻ em vậy." Vương Trạch Cảnh vừa gãi cằm vừa bình luận.

Trương Khải nói như thật: "Tôi cảm thấy rất tốt, rất giống vua Arthur trong FATE."

"FATE là cái gì?" Vương Trạch Cảnh sửng sốt.

"Chiến tranh ly thánh mà cậu cũng không biết?" Trương Khải nhìn Vương Trạch Cảnh như nhìn một thằng ngốc.

"Thật không hiểu nổi đám fan cuồng anime các cậu."

Bạn đang đọc truyện *Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Làm Thần Hào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Góc độ nhìn vấn đề rất xảo trá

Lăng Áu Ngư không biết tại sao mình phải chạy, mình vốn nên hỏi tên hắn, tại sao kết cục lại như vậy chứ?

Ài, mình quả nhiên vẫn chưa đủ dũng cảm.

Trở lại dưới bóng cây, Lăng Áu Ngư ngồi ở trên bậc thang, nhịp tim đập loạn cào cào lúc này mới dần dần bình tĩnh trở lại.

Những nữ sinh khác đều tốp năm tốp ba tụ họp trò chuyện, chỉ có mình cô lẻ loi trơ trọi ngồi ở chỗ đó.

Cách đó không xa, mấy nữ sinh nhìn về phía Lăng Áu Ngư, khe khẽ bàn luận.

"Hừ, trong tức xá già vờ cao lãnh, không ngờ trở mặt mới gặp lần đầu mà đã dám đưa nước cho nam sinh."

"Hi hi, ai bảo dung mạo xinh đẹp người ta chứ."

"Con gái mà lại chủ động quá."

"Lâm Nhân vừa đẹp trai có tiền, đương nhiên phải chủ động."

"A, ngay cả tên người ta cũng biết rồi, cậu có ý gì phải đâu?"

"Mấy người biết cái gì, nam sinh Nam tài vốn rất ít, hiếm hoi lắm mới có một nam thần chất lượng cao, đương nhiên phải ra tay rồi."

...

Lăng Áu Nư nhìn một đám nữ sinh vui vẻ trò chuyện, trong mắt cô lộ ra vẻ hâm mộ.

"Sao lại một mình ngồi ở đây?"

Lâm Nhân đột nhiên xuất hiện khiến Lăng Áu Nư giật mình.

Chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lập tức đỏ bừng, khăn trang phía dưới, một mực chớp mắt to.

Thấy thế, Lâm Nhân mỉm cười, ngồi bên cạnh cô, đưa tới một lon hồng trà, bảo: "Cám ơn nước dưa hấu của cậu, tôi không biết cậu thích uống cái gì nên chỉ tùy tiện lấy một lon."

"Tôi... tôi... Đều... được!"

Lăng Áu Nư nhận hồng trà, tốn rất nhiều sức lực mới nói xong câu đó.

Lâm Nhân nhú mày, không biết cô bối vì khăn trang nên cả lăm hay sao, liền hỏi: "Cậu rất khăn trang sao?"

"Một... Một... Một chút!"

Lăng Áu Nư vừa nói vừa giơ ngón tay, tạo ra một khoảng cách.

Hiện giờ, Lâm Nhân mới xác định, cô gái này thật sự bị cả lăm, hơn nữa tình trạng rất nghiêm trọng, giao lưu bình thường cũng cực kỳ khó khăn.

Quả nhiên, Thượng Đế mở ra một cánh cho bạn thì cũng đồng thời đóng một cánh cửa khác.

Lăng Áu Nư có dung nhan tuyệt đẹp nhưng cũng có khuyết điểm rất nghiêm trọng.

Nghĩ tới đây, Lâm Nhân nhỏ giọng hỏi: "Rất nghiêm trọng sao?"

Lăng Áu Nư biết rõ ý của hắn, liền gật đầu một cái giống như gà con mổ thóc.

"Không sao, hiện tại y học rất phát triển, chỉ cần tích cực trị liệu thì vẫn có khả năng khỏi hẳn." Lâm Nhân an ủi.

Nghe vậy, Lăng Áu Nư lắc đầu: "Không có... Không không không..."

Hơn nửa ngày vèn vèn mới nói một chữ, Lăng Áu Nư gấp gấp đến độ lấy điện thoại di động ra.

Dường như bởi vì thường xuyên gõ chữ nên tốc độ của cô rất nhanh, vèn vèn vài giây, Lăng Áu Nư đã gõ xong một hàng chữ thật dài.

Lăng Áu Nư gõ xong liền đưa điện thoại di động cho hắn.

Chỉ thấy trên đó viết: Vô dụng, tôi bị cả lăm bẩm sinh, bác sĩ nói tuyến thần kinh ngôn ngữ trong não tôi bị rối loạn, khí quan phát âm mất cân đối, không cách nào chữa trị.

Sau khi xem xong, Lâm Nhân không biết nên nói gì, dường như nói bất cứ thứ gì cũng không thích hợp.

An ủi?

Cổ vũ?

Thôi đi, người ta chưa hẳn cần.

Hơn nữa cô thể lấy dùng khí đưa nước cho mình dưới hàng trăm con mắt nhìn trừng trừng, như vậy đủ nói rõ cô gái này là người dũng cảm.

Thế là, Lâm Nhân nói sang chuyện khác: "Sao lại muốn đưa nước cho tôi?"

Lăng Áu Nư vừa mới khôi phục thì lại đỏ mặt, cầm lại điện thoại di động, ngượng ngừng gõ chữ: "Bởi vì cậu cười rất đẹp!"

"Cậu cười khẳng định cũng rất đẹp!"

Lâm Nhân cười cười, cố nén xúc động bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

"Cám ơn... Cám ơn... Cám ơn."

Lăng Áu Nư cúi đầu xuống, khuôn mặt nhỏ đỏ lên, hai tay chẳng biết để đâu, đành phải nắm chặt lấy điện thoại.

Lâm Nhân hoàn toàn có thể lý giải biểu hiện của cô.

Bởi vì bẩm sinh cả lăm nên cô rất khó giao lưu một cách bình thường với những người khác, chuyện này khiến tính cách của cô vừa hướng nội lại vừa miễn cảm.

Lâm Nhân nhìn các nữ sinh khác vui vẻ xung quanh, nói: "Kỳ thật những người khác không phải chán ghét cậu, chỉ là vừa khai giảng, giữa mọi người chưa quá quen thuộc, đợi ở chung một thời gian thì mọi người nhất định sẽ tiếp nhận cậu."

Lăng Áu Nư gật đầu, gõ chữ: Là do tôi, tôi chỉ biết lắc đầu gật đầu, cho nên những người khác mới không muốn nói chuyện với mình.

Lâm Nhân lập tức hiểu.

Bởi vì cả lăm quá nghiêm trọng, cho nên để thuận tiện biểu đạt, Lăng Áu Nư luôn luôn dùng gật đầu hoặc lắc đầu để thay thế nói chuyện.

Mà động tác này khiến những nữ sinh không rõ chân tướng ngộ nhận là cô rất cao lạnh, khinh thường nói chuyện với bọn họ.

Lại thêm tâm tư đố kỵ của phụ nữ, thế nên mới xuất hiện loại cục diện này.

Tuy nhiên chờ đến khi mọi người quen thuộc, hẳn là Lăng Ấu Ngu có thể dung nhập vào trong mối quan hệ giữa các nữ sinh.

"Cảm ơn nước đưa hẩu của cậu, tôi đi về trước!"

Lâm Nhân dứt lời, đứng dậy rời đi.

Lăng Ấu Ngu dõi theo bóng lưng hắn rời đi, ảo não vuốt vuốt mặt.

Aizzz, lại quên không hỏi tên của hắn.

Lần sau nhất định phải dùng cảm hơn!

...

Lâm Nhân vừa trở lại, Vương Trạch Cảnh liền tiến lên trước, nháy mắt ra hiệu: "Không nghĩ tới Lâm ca lại thích loại này!"

"Người ta chuyên môn chạy tới đưa nước, đương nhiên phải đi cảm tạ vài câu."

Lâm Nhân liếc ngược lại, lạnh nhạt bảo: "Hơn nữa tôi có bạn gái rồi!"

"Cậu có bạn gái rồi?" Vương Trạch Cảnh trước tiên kinh ngạc, sau khi đó lộ ra vẻ cực kỳ hưng phấn.

Lâm Nhân kỳ quái nhìn gã, nhún mày: "Tôi có bạn gái thì sao cậu lại hưng phấn như vậy?"

Vương Trạch Cảnh cười nói: "Hắc hắc, bớt được đối thủ cạnh tranh mạnh mẽ như Lâm ca, vậy chẳng phải là tôi có thể tung hoành ngang dọc khắp cái trường này rồi!"

Lâm Nhân sững sờ, ngay sau đó cười nói: "Được đó lão Vương, góc độ nhìn vấn đề rất xảo trá nha!"

"Lâm ca, cho xem ảnh chị dâu được chứ?" Trương Khải chợt nói, trên mặt tràn đầy vẻ hiếu kỳ.

"Đúng vậy đó Lâm ca, cho xem ảnh đi."

"Có thể bắt được trái tim Lâm ca, chị dâu hẳn rất xinh đẹp!"

Lôi Hồng Quang và Tôn Gia Thành cũng đi theo tham gia náo nhiệt.

Lâm Nhân không chống cự được cả đám hiếu kỳ, đành phải lấy điện thoại di động, trưng ra ảnh chụp của Nhan Tiểu Mạn.

Vương Trạch Cảnh nhìn hình trên điện thoại di động, phân tích như chuyên gia: "Hóa ra Lâm ca thích kiểu nữ sinh thuần khiết."

"Oa, chân chị dâu dài thật, tối thiểu phải cao đến mét bảy chứ?" Trương Khải kinh ngạc.

"Xác thực rất xinh đẹp, hơn nữa còn rất có tiên khí." Lôi Hồng Quang bình luận.

"Toàn bộ sinh viên tài chính tập hợp!"

Mười lăm phút nghỉ ngơi thoáng cái đã qua, huấn luyện viên lập tức hét lớn, tất cả sinh viên đều không muốn nhưng bước phải đứng lên, rồi khỏi bóng mát xếp hàng giữa sân tập oai bức

Bạn đang đọc truyện *Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Làm Thần Hào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Lúm đồng tiền nhỏ lông mi dài

Bởi vì năm nay lãnh đạo trường học vô cùng coi trọng huấn luyện quân sự, bởi vậy thời gian quân huấn dài hơn mọi năm một chút.

8h sáng tập hợp, mãi cho đến 9h tối mới kết thúc.

Giữa khoảng đó là thời gian ăn cơm trưa và cơm tối, cộng lại tổng có bốn giờ để nghỉ ngơi.

Lúc năm giờ rưỡi.

Huấn luyện viên tuyên bố giải tán, mọi người đồng loạt thở phào.

Tổ chất thân thể của Vương Trạch Cảnh quá kém, giờ phút này gã có cảm giác mệt là, nằm bẹp trên lưng Lôi Hồng Quang và Trương Khải.

Thấy thế, Lâm Nhân trêu ghẹo: "Lão Vương, thể trạng cỡ này làm sao tung hoành ngang dọc được? Coi chừng gãy eo đó!"

"Lâm ca không mệt mới sao?"

Vương Trạch Cảnh dùng ánh mắt không thể tưởng tượng nổi nhìn hắn.

Phải biết, trừ thời gian phơi nắng giống nhau ra, Lâm Nhân còn làm thêm một trăm cái chống đẩy.

"Khăng định mệt mỏi, tuy nhiên không đến mức uể oải như cậu."

Thể trạng Lâm Nhân vốn không kém, tăng thêm hơn một tháng rèn luyện, mặc dù chưa bằng đám sinh viên thể dục trâu bò nhưng cũng chẳng kém gì mấy.

Sau bữa cơm tối, đám người trở lại ký túc xá nghỉ ngơi trong chốc lát, đợi đến sáu giờ rưỡi lại phải lần nữa xuất phát đi tới sân vận động.

Buổi tối chẳng những nhiệt độ không khí mát mẻ hơn rất nhiều, mà nội dung huấn luyện quân sự cũng càng thêm dễ dàng, chỉ cần học quân ca, kể vài câu chuyện lịch sử, biểu diễn tài nghệ,...

Ngành tài chính khoảng hai ba trăm người, ngồi xếp bằng trên bãi tập, tạo thành một vòng tròn lớn.

Huấn luyện viên đứng ở trong vòng, biểu lộ không nghiêm túc như lúc ban ngày, tùy tiện hỏi: "Ai biết hát quân ca?"

Toàn trường tức thì im ắng.

Kỳ thật có người biết hát, chỉ là ngại đứng ra.

Thấy thế, huấn luyện viên tiếp tục nói: "Nếu chẳng ai biết, vậy tôi dạy cho mọi người một bài quân ca, tôi hát một câu, mọi người hát một câu!"

"Người tham gia quân ngũ, có cái gì không giống nhau! Hát!"

"Phốc!"

Vén vén câu đầu tiên liền làm đám người cười đến ngã trái ngã phải.

Không phải cười ca từ, mà là cười giọng nói của huấn luyện viên.

Giọng nói này không thể dùng 'ngữ âm không hoàn chỉnh' để hình dung, mà chính là ma âm rót vào tai.

Huấn luyện viên cũng không nóng giận, ngược lại còn vui vẻ cười đùa: "Mới như vậy đã không chịu nổi? Nếu nghe Đại đội trưởng ca hát, đoán chừng tất cả đều phải chết cười."

"Ha ha!"

Nghe vậy, đám người lại cười thật to.

Không thể không thừa nhận, vén vén một câu nói đùa, huấn luyện viên đã thân thiết với sinh viên hơn rất nhiều.

Quân khúc hát xong, huấn luyện viên ngồi xếp bằng dưới đất, bảo: "Không thể chỉ một mình tôi hát, mọi người có tài nghệ gì đều có thể đi lên biểu diễn."

Vài tân sinh muốn rục rịch, tuy nhiên vì chưa có chim đầu đàn nên tất cả đều ráng kiềm chế.

Huấn luyện viên thấy bầu không khí có chút trầm mặc, quét mắt một vòng, bỗng nhiên điểm danh: "Lâm Nhân, ra khỏi hàng!"

Lâm Nhân vốn đang nấp giữa đám đông, cúi đầu nhắn tin WeChat với Nhan Tiểu Mạn, không ngờ huấn luyện viên lại biết tên của mình.

Hết cách thôi!

Hôm nay mới là ngày huấn luyện quân sự đầu tiên, huấn luyện viên chưa quen thuộc với nhiều tân sinh.

Mà biểu hiện của Lâm Nhân hôm nay lại khiến huấn luyện viên khác sâu ấn tượng, đương nhiên phải nhớ kỹ hần.

Lâm Nhân đành phải nhét điện thoại di động vào trong túi, đứng lên đi vào trong vòng.

Huấn luyện viên vỗ vỗ bờ vai của hần, cười nói: "Làm tấm gương của tập thể, cậu mò đầu đi!"

"Thế nhưng tôi không biết biểu diễn cái gì!"

Hần vốn đang nói chuyện phiếm với Nhan Tiểu Mạn nên căn bản không hề chuẩn bị.

"Cậu am hiểu cái gì thì biểu diễn cái đó!"

"Vậy đánh đàn ghita được chứ. Thế nhưng đàn ghita của tôi còn nằm trong ký túc xá, không mang tới." Lâm Nhân buông tay chịu chết.

"Không sao, Lâm ca, tôi đi lấy giúp cậu!" Vương Trạch Cảnh ở phía dưới ở phía ngoài lập tức gào lên.

Huấn luyện viên gật đầu, nhìn qua Vương Trạch Cảnh, tuyên bố: "Tốt, tôi lệnh cho cậu, chạy hết tốc độ, trong vòng ba phút phải mang được đàn ghita tới đây!"

Ai bảo cậu ồn ào!

Lâm Nhân nhin không được, cười ra tiếng.

Vương Trạch Cảnh làm nặt khổ, không ngờ lại tự mang đá đập vào chân mình.

Sau ba phút, Vương Trạch Cảnh ôm hộp đàn ghita thở hồng hộc đi tới sân vận động.

Thấy bộ dáng sắp chết của gã, huấn luyện viên trêu ghẹo: "Há, nếu không biết thì còn tưởng rằng cậu đang ôm đạn đạo đây!"

"Ngồi xuống nghỉ ngơi đi!"

Lâm Nhân nhận cái hộp, lấy đàn ghita ra, lớn tiếng hỏi: "Các cậu muốn nghe bài gì?"

"Ồ ngoài ngàn dặm!"

"Tinh Thiên!"

"Kịch hoàng mai!"

Nhất thời, đám người gào thét đủ tên bài hát, vòng tròn lập tức ồn như cái chợ.

Lúc này, Lâm Nhân chợt phát hiện, Lăng Ấu Nư ngồi ở hàng đầu tiên.

Hiện tại, cô đang chớp chớp đôi mắt to, miệng mỉm cười, mong đợi nhìn hắn.

Trên gương mặt bụi bặm của Lăng Ấu Nư lộ ra hai lúm đồng tiền nhỏ đáng yêu.

Thấy cảnh này, tên một ca khúc đột nhiên hiện lên trong đầu Lâm Nhân.

"Yêu cầu của các cậu quá khó thỏa mãn, để tôi tự chọn thì hơn!"

Lâm Nhân dứt lời, ngón tay nhẹ nhàng gảy dây đàn, từng giai điệu duyên dáng vang lên.

Tiếng đàn cất lên, đám người không khỏi an tĩnh lại.

Lăng Ấu Nư nhìn chăm chú Lâm Nhân đang tự đàn tự hát.

“Tôi còn đang tìm kiếm

Một người để dựa vào, để ôm lấy

Người thay tôi cầu nguyện khi tôi phiền não

Người chấp nhận tôi những nhoe

...

Lúm đồng tiền nhỏ, lông mi dài là cậu thứ đẹp nhất trên đời

Mỗi ngày mình đều mơ thấy nụ cười của cậu

Cậu không biết cậu quan trọng với mình cỡ nào

Có cậu, sinh mệnh của mình mới được hoàn chỉnh

Lúm đồng tiền nhỏ lông mi dài mê. Người không có thuốc chữa

Ta thả chậm bước đi, cảm giác giống như là uống say "

...

Lăng Ấu Nư vốn có đôi mắt to cùng lúm đồng tiền nhỏ, cho nên Lâm Nhân không tự chủ được mà nghĩ tới bài hát này.

Giọng hát của hắn kì thật rất bình thường, nhưng kỹ xảo đàn ghita lại phi thường tốt, mặt khác, bài hát này quả thật rất tuyệt, mang theo sự ngọt ngào, rất dễ dàng làm người ta say mê.

Lăng Ấu Nư đã sớm chú ý tới ánh mắt của Lâm Nhân, giờ phút này khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ lên, cúi gằm mặt xuống đất, nom vô cùng đáng yêu.

Đôi tay nhỏ bởi vì khấn trương mà cứ nắm chặt lấy đồng phục quân huấn.

Cô cảm thấy, bài hát này dường như là hát cho mình.

Nghĩ tới đây, Lăng Ấu Nư lên ngừng đầu, nhanh chóng ngấm Lâm Nhân một chút, sau đó lại cấp tốc cúi đầu.

"Ba ba ba!"

Ca khúc đã chấm dứt, đám người nhao nhao vỗ tay.

Rất nhiều nữ sinh dùng ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm Lâm Nhân.

Vừa đẹp trai vừa tài hoa, ai chịu nổi chứ?

Vương Trạch Cảnh cùng đám Trương Khải vỗ tay rất nhiệt liệt.

"Lâm ca trâu quá!"

"Lâm ca, thêm bài nữa đi!"

"Lâm ca, em muốn sinh con cho anh."

Nhất thời, rất nhiều nữ sinh cũng ồn ào lên theo, hô to lại thêm một bài.

Không khí hành tãi chính rất náo nhiệt, hấp dẫn tân sinh những ngành khác chú ý, nhao nhao ném tới ánh mắt tò mò.

Thấy thế, Lâm Nhân khoát tay, bắt đắ dĩ nói: "Đây không phải buổi hòa nhạc cá nhân, các anh đẹp trai, các mỹ nữ xinh xắn, xin các cậu bắt đầu biểu diễn đi!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Lâm Thần Hào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Vương Trạch Cảnh Xảo trá!

Huấn luyện viên tranh thủ mở miệng nói: "Đúng, không thể để Lâm Nhân biểu diễn một mình, tất cả mọi người cùng tham dự mới thật sự thú vị. Tiếp theo tới ai?"

Nghe vậy, một người nữ sinh đứng lên, bước vào trong vòng tròn.

"Chào mọi người, tôi gọi Thích Trân Trân."

Đứng ở vòng tròn bên trong, đối mặt với ánh mắt của mọi người, Thích Trân Trân tự giới thiệu rất ngắn gọn.

Dáng người Thích Trân Trân rất tốt, nhan trị cũng lên tới 85 điểm, mặc dù đang mặc đồng phục quân huấn mà vẫn có thể mơ hồ thấy được dáng người lồi lõm.

"Tôi biểu diễn bài hát trong anime Slam Dunk cao thủ bóng rổ, chỉ nhìn chăm chú cậu!"

Thích Trân Trân hơi ngượng ngùng nhìn Lâm Nhân rồi tiếp tục nói: "Mặt khác, tôi muốn mời bạn học Lâm Nhân dùng đàn ghita giúp tôi đệm nhạc, được chứ?"

"Hay!"

Ý đồ của Thích Trân Trân không cần nói cũng biết, mọi người lập tức xôn xao hết cả lên.

Lúc xế chiều, Lăng Ấu Ngư đưa nước, hiện tại buổi tối Thích Trân Trân lại muốn hấn đệm nhạc.

Mới ngày đầu tiên huấn luyện quân sự thôi mà đã có đến hai nữ sinh thổ lộ với Lâm Nhân.

Các nam sinh nhao nhao lộ ra thần sắc hâm mộ, Vương Trạch Cảnh không khỏi than thở: "Ài, trời đã sinh ra Du sao còn sinh Lượng."

Không ít nữ sinh vừa sinh lòng cấp bách, đồng thời lại có cảm giác hơi buồn bực.

Tuy các cô biết rõ tỉ lệ chênh lệch nam nữ trong Nam tài rất lớn, nhưng cạnh tranh như vậy có phải kịch liệt quá mức bình thường hay không?

Hôm nay mới ngày đầu tiên thôi, đừng khoa trương đến vậy chứ, cho người khác sống với!

Đối mặt với lời mời của Thích Trân Trân, Lâm Nhân hơi do dự một chút rồi gật đầu: "Bài hát này hơi khó, tôi cố hết sức thử xem!"

Chỉ nhìn chăm chú cậu, bài hát này rất khó, âm sắc đều rất cao.

Nếu đổi thành Ghita điện, vậy Lâm Nhân hoàn toàn chẳng có vấn đề, mấu chốt là hiện tại hấn đang dùng ghita bình thường.

Mặc dù không đạt được hiệu quả tốt nhất, tuy nhiên cũng đủ để đệm nhạc rồi.

Lâm Nhân gật đầu: "Được!"

Giai điệu ghita vang lên, Thích Trân Trân cũng bắt đầu biểu diễn.

Đây là một ca khúc tiếng Nhật, bài hát vốn hay, tăng thêm giọng hát Thích Trân Trân cũng dễ nghe, bởi vậy khi ca khúc kết thúc, lập tức nghênh đón một tràng vỗ tay.

Tranh thủ khoảng trống này, Lâm Nhân vội vàng ôm đàn ghita lui về, nếu còn không đi thì chẳng biết còn bao nhiêu nữ sinh sẽ yêu cầu hấn đệm nhạc?

Có Lâm Nhân mở đầu, tăng thêm không khí náo nhiệt, càng ngày càng nhiều tân sinh đi vào trong vòng, biểu diễn tài nghệ của mình.

Có biểu diễn vũ điệu, có biểu diễn võ thuật, thậm chí có cả biểu diễn giả ngựa thơ...

Vương Trạch Cảnh ngồi xếp bằng trên mặt đất, lập tức tiến lên trước, hào hứng xen lẫn chút vội vã, hỏi: "Lâm ca cảm thấy Thích Trân Trân thế nào?"

"Tạm được! Lâm sao? Cậu có cảm tình với cô ấy?" Lâm Nhân nhún mày.

"Tôi cảm thấy Thích Trân Trân không sai, nhan trị vừa đáng người đều không tệ."

Vương Trạch Cảnh dừng một chút rồi hạ giọng đáp: "Mấu chốt nhất là cô ấy tiếng Nhật!"

Lâm Nhân đầu tiên sững sờ, sau đó hít một hơi thật sâu, nói: "Lão Vương, góc độ nhìn nhận vấn đề của cậu quả thật quá xảo trá!"

"Hai người đang nói cái gì?"

Trương Khải làm vẻ mặt mờ mịt, rõ ràng đang nói tiếng Hán, thế nhưng vì sao tôi nghe không hiểu chứ?

Vương Cảnh Trạch giễu cợt: "Loại con nít như cậu đương nhiên sẽ không hiểu!"

...

Mãi cho đến chín giờ, huấn luyện quân sự ban đêm mới kết thúc, đám người nhao nhao tán đi.

Lâm Nhân mang hộp đàn ghita trên lưng, ngẩng đầu lên, chợt trông thấy một bóng người nhỏ nhắn, lê đôi chân ngắn ngủn, lè loi tro trội đi về phía ký túc xá.

Nếu nhìn từ phía sau lưng thì sẽ cảm giác như một đứa bé có ý mặc quần áo của người lớn.

Lăng Áu Ngư trở lại trong tức xá, việc đầu tiên cô làm là tắm rửa một cái, sau đó giặt sạch quần áo.

Xong xuôi rồi, cô mới thả lưng ở trên giường, WeChat từ Lăng mẹ đúng hạn mà tới.

Bởi vì cả lăm bả sinh Lăng mẹ gần như không gọi điện thoại cho cô, hai người chỉ giao lưu bằng chữ.

Lăng mẹ: Bảo bối, hôm nay ở trường học thế nào?

"Rất tốt!"

Lăng Áu Ngư nghĩ nghĩ một hồi rồi gõ thêm một đoạn chữ: Ma ma, hôm nay con tặng một ly nước dưa hấu cho một nam sinh.

Lăng mẹ: Kính ngạc. jpg

Lăng mẹ: Không ngờ công chúa nhỏ nhà ta lại dũng cảm như vậy!

Lăng mẹ: Nam sinh kia nhất định rất đẹp trai?

Lăng Áu Ngư khẽ cắn ngón tay, trong đầu nhớ lại Lâm Nhân mỉm cười, gõ chữ trả lời: Hắn cười lên nhìn rất đẹp.

Lăng mẹ: Hắn có bị công chúa nhà ta làm rung động hay không?

Lăng Áu Ngư đỏ mặt, không chắc chắn lắm, gõ chữ trả lời: Hắn là... Có. Sau đó hắn có chủ động tìm con để tán gẫu.

Lăng mẹ: Công chúa nhỏ nhà ta xinh đẹp như vậy, hắn nhất định rất vui vẻ.

Lăng Áu Ngư nghĩ đến chuyện diễn ra tối nay, không khỏi làm về mặt đau khổ: Làm gì có, rất nhiều nữ sinh đều thích hắn. Hắn biết đánh đàn ghita, hơn nữa còn rất êm tai.

Vừa nghĩ tới đàn ghita, cô liền không tự chủ được nhớ tới Lâm Nhân hát bài lúm đồng tiền nhỏ.

Cậu hát cho tôi nghe sao?

Lăng Áu Ngư sờ sờ mặt, thấp thỏm gõ chữ: Ma ma, có khi nào hắn chê con hay không?

Lăng mẹ: Sẽ không, công chúa nhỏ xinh đẹp nhà ta như vậy, đáng yêu như thế, hắn sao lại chê con chứ.

Thật vậy chẳng?

Để điện thoại di động xuống, Lăng Áu Ngư nhìn lên trần nhà, rơi vào trầm tư...

...

Trong tức xá.

Lâm Nhân tắm xong, mặc một bộ quần áo Versace mới, hỏi: "Tôi ra ngoài ăn khuya, các cậu có đi hay không?"

"Còn cần phải hỏi sao, nhất định phải đi!"

Vương Trạch Cảnh cái thứ nhất tán thành.

Trương Khải động tâm nhưng do dự hỏi: "Nghe nói mười giờ rưỡi sẽ kiểm tra phòng, nếu đi ăn về trễ thì làm sao bây giờ?"

"Không sao, đợi lát nữa đi xuống chào hỏi đi quản lý là được." Lâm Nhân khoát tay nói.

"Vậy thì đi thôi!"

Nghe vậy, bốn người Trương Khải cũng quyết định đi.

Vèn vẹn hai ngày, bọn họ đã coi Lâm Nhân là lão đại, rất tin nhiệm hắn.

Mọi người vừa thống nhất quyết định, tiếng đập cửa đột nhiên vang lên.

Trương Khải nghi ngờ mở cửa, giáo viên chủ nhiệm Tề Giai chậm rãi đi vào ký túc xá.

Tề Giai quan sát sáu người, cười hỏi: "Nha, ăn mặc đẹp trai như vậy, các cậu muốn đi hẹn hò sao?"

Trương Khải cùng Lôi Hồng Quang còn chưa thoát khỏi tư tưởng học sinh cao trung, ý đồ ra ngoài ăn khuya bị bắt tại trận, nguyên một đám lập tức chột dạ, ừ ừ cúi đầu.

Lâm Nhân cười đáp: "Chúng tôi chuẩn bị ra ngoài ăn khuya, Tề giảng viên có muốn cùng đi hay không?"

Nghe được hắn mồi giáo viên chủ nhiệm cùng đi ăn khuya, đám Trương Khải vô cùng kính nể, thầm nghĩ trong lòng một tiếng, trâu chó!

"Nam sinh các cậu đi ăn khuya, tôi đi cùng có vẻ không tiện." Tề Giai từ chối.

"Tề giảng viên, cô quá khách sáo rồi, cùng đi cho vui." Lâm Nhân nghe ra sự do dự trong lời nói của cô, cho nên lập tức ra sức mời.

Tề Giai gật đầu: "Được sao? Vậy cùng đi, bữa ăn khuya này do tôi mời. Tuy nhiên trước tiên phải nói rõ, trước 23h30 nhất định phải trở về phòng ngủ."

Bạn đang đọc truyện *Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Làm Thân Hào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Cơm Chùa?

Sở dĩ Tề Giai đáp ứng Lâm Nhân cùng đi ăn khuya chủ yếu là muốn làm quen với bọn họ.

Công việc chủ yếu của giáo viên chủ nhiệm chính là phụ trách giải quyết các vấn đề về phương diện sinh hoạt và học tập của sinh viên, như vậy quen thuộc lẫn nhau thì sẽ dễ làm việc hơn.

Lúc đi ngang qua phòng quản lý, Tề Giai lên tiếng chào hỏi đi quản lý, sau đó mang theo bọn họ nghênh ngang ra trường học.

"A, tiệm cơm này hình như mới mở, có muốn vào nếm thử hay không?" Tề Giai chỉ vào một tiệm cơm trông có vẻ như mới mở, dò hỏi.

Lâm Nhân cười nói: "Tề giảng viên quyết định là được, chúng tôi không kén ăn."

Tề Giai quyết định: "Vào đây đi!"

Cả nhóm vào tiệm cơm, tùy ý ngồi xuống một cái bàn, Tề Giai hô: "Muốn ăn cái gì thì tự chọn, đừng khách khí!"

Đây là lần đầu tiên đám Trương Khải cùng ăn cơm với giáo viên, bởi vậy bọn họ có vẻ rất gò bó.

Thấy thế, Lâm Nhân nhận thực đơn, liên tiếp gọi tám món ăn.

"Ha, cậu thật sự không định tiết kiệm tiền cho tôi sao?" Tề Giai trêu ghẹo một câu rồi nghiêm túc hỏi: "Các cậu có muốn uống rượu hay không?"

Lâm Nhân đáp: "Ngày mai còn phải dậy sớm huấn luyện quân sự, uống vài chai bia vui vẻ là được rồi."

Đám Trương Khải chẳng có ý kiến gì, chỉ cần là Lâm Nhân quyết định, bọn họ rất ít phản bác.

Tề Giai cẩn thận quan sát Lâm Nhân, nghĩ thầm tân sinh viên này rất lợi hại nha. Từ lúc khai giảng báo danh đến bây giờ mới vẹn vẹn hai ngày, thế mà hắn mà đã có được uy vọng cao như vậy. Trong sáu người, mỗi khi hắn quyết định thì năm người khác hoàn toàn chẳng nghĩ vãn chút nào.

Cô nhìn ra được gia cảnh Vương Trạch Cảnh rất tốt.

Thế nhưng phú nhị đại như thế mà lại cam tâm làm tiểu đệ của Lâm Nhân, như Thiên Lôi sai đâu đánh đó.

Hơn nữa, thông qua mới một loạt lời nói cử chỉ vừa rồi, có thể nhận thấy, Lâm Nhân rất biết cách đối nhân xử thế.

Giáo viên chủ nhiệm đại học thực ra rất vất vả, tuyệt đối đừng cho rằng một giáo viên chủ nhiệm chỉ quản lý một lớp.

Trên thực tế, một giáo viên chủ nhiệm thường phải dẫn dắt đến mười lớp, thậm chí là nguyên cái chuyên ngành.

Tề Giai chính là người như vậy, tất cả các lớp ngành tài chính đều nằm dưới tay cô.

Nói cách khác, cô phải chịu trách nhiệm cho hai, ba trăm sinh viên, vừa phải quan tâm phương diện học tập vừa phải chú ý phương diện sinh hoạt, đồng thời thỉnh thoảng còn phải xử lý mâu thuẫn giữa các sinh viên.

Như vậy có thể thấy được, lượng công việc của giáo viên chủ nhiệm lớn cỡ nào.

Bởi vậy, giáo viên chủ nhiệm rất cần lớp trưởng giúp đỡ mình, tốt nhất là lớp trưởng có thể tự xử lý công việc, một lớp trưởng ưu tú thông thường sẽ giúp cho giáo viên chủ nhiệm nhẹ nhõm hơn rất nhiều lần.

Tề Giai cảm thấy, Lâm Nhân có lẽ sẽ làm lớp trưởng vô cùng tốt.

"Tề giảng viên, chắc cô không phải định để tôi làm lớp trưởng chứ?" Lâm Nhân nhú mày hỏi.

Tề Giai sửng sò, kinh ngạc hỏi ngược lại: "Vậy mà cậu cũng có thể nhìn ra được sao?"

"Tề giảng viên, ý đồ của cô quá rõ ràng, tôi khó mà nhìn không ra đấy." Lâm Nhân trêu ghẹo một câu rồi nghiêm túc hỏi: "Tề giảng viên hắn là mới vừa tốt nghiệp không lâu?"

"Không sai, năm nay tôi mới vừa tốt nghiệp, được giữ lại trường công tác, các cậu là lứa sinh viên đầu tiên dưới tay tôi."

Tề Giai lập tức hứng thú: "Cậu làm cách nào nhìn ra được?"

Lâm Nhân giải thích: "Đầu tiên, Tề giảng viên nhìn rất trẻ trung, tối đa cũng chỉ khoảng 23, 24 tuổi. Mặt khác, thông qua lời nói cử chỉ Tề giảng viên, tôi nhận thấy cô không phải người có nhiều kinh nghiệm xã hội."

"Được Lâm Nhân, khó trách mới hai ngày mà đã được nhiều nữ sinh hoan nghênh như vậy." Tề Giai giờ ngón tay cái lên khen ngợi.

Đúng lúc này, nhân viên phục vụ bưng đồ ăn lên bàn.

Đám Trương Khai vốn hơi gò bó, tuy nhiên sau vài ly bia vào bụng thì ‘rượu vào lời ra’, không khí trên bàn ăn dần dần náo nhiệt hơn.

Tề Giai mới vừa tốt nghiệp, tư tưởng của cô không khác tân sinh viên là mấy, bởi vậy bầu không khí rất vui vẻ.

Thấy bọn họ ăn uống thỏa thích rồi, Lâm Nhân đứng lên, chuẩn bị đi trả tiền.

Đột nhiên Tề Giai kéo hẳn lại, bảo: "Lâm Nhân, tôi nói rồi, bữa này tôi mời khách, đừng tranh với tôi."

Lâm Nhân thấy cô rất nghiêm túc, đành phải lần nữa ngồi xuống, nói: "Được, cô mời khách."

Dù sao bữa cơm này cũng chẳng đáng bao nhiêu, nhiều nhất hai ba trăm khối mà thôi.

Mặc dù tiền lương của giáo viên chủ nhiệm không cao, nhưng mời một bữa cơm hẳn không thành vấn đề.

Bảy người đi tới trước quầy thu ngân, Tề Giai vừa móc ví tiền vừa nói: "Ông chủ, tính tiền!"

"Tốt!"

Ông chủ là một người trung niên ăn mặc hơi giống giang hồ, có thể nhìn thấy hình xăm lơ mờ dưới áo phông của ông ta.

Sau mấy lần gõ máy tính, ông chủ tổng kết: "Tổng cộng 1.138, số lẻ coi như xong, lấy chẵn 1.100!"

"Mắc như vậy?"

Nghe được giá cả này, Tề Giai không khỏi sửng sốt.

Mặc dù Lâm Nhân gọi tám món ăn, nhưng phần lớn chỉ là rau xanh, món chính chỉ có hai đĩa thịt heo mà thôi, tối đa 300 khối tiền là hết mức.

Lâm Nhân nhú mày hỏi: "Có thể cho tôi xem hóa đơn được chứ?"

"Ày, cậu tự xem đi!" Ông chủ đưa tờ hóa đơn tới.

Giá cả mấy món ăn phía trước coi như bình thường, thế nhưng ba món cuối cùng lại rất bất thường, tôm tươi 188, mực xào lăn 229, xò hấp 386!

Chẳng những giá cả không hợp thói thường, mấu chốt là Lâm Nhân vốn không gọi ba món này.

Hơn nữa, Lâm Nhân dám khẳng định, từ đầu tới đuôi, nhân viên phục vụ chưa từng dọn lên ba món ăn đó!

Tề Giai cũng nhìn thấy vấn đề, lập tức giải thích: "Ông chủ, chúng tôi không có gọi ba món ăn này."

"Hử!"

Ông chủ cười nhạo: "Làm sao? Ăn xong muốn chạy làng? Đêm hôm khuya khoắt mà muốn ăn cơm chùa trong tiệm của ông đây sao?"

Tề Giai sửng sốt, ngay sau đó liền tức giận quát: "Cái gì cơm chùa, chúng tôi căn bản không gọi những món ăn này, hơn nữa các người cũng đâu có dọn mấy thứ đó lên! Không tin thì ông hỏi đầu bếp xem có làm mấy món đó hay không?"

Giờ phút này, Lâm Nhân đã hiểu chuyện gì xảy ra.

Ông chủ biết bọn họ là sinh viên nên mới định chặt chém đây mà.

Tề Giai còn chưa hiểu, vẫn đang muốn gọi đầu bếp ra hỏi cho bằng được.

"Hỏi đầu bếp đúng không? Không thành vấn đề!"

Ông chủ cười lạnh một tiếng, gọi xuống bếp: "Cường Tử, đi ra ngoài một chút!"

Rất nhanh, một đầu bếp hình thể to con cầm một thanh dao phay từ sau bếp đi ra.

Cường Tử nhìn xung quanh một lượt, hỏi: "Thế nào?"

Ông chủ đưa hóa đơn cho Cường Tử, trầm giọng hỏi: "Bọn họ nói không gọi ba món ăn, vừa rồi cậu có làm mấy món này hay không?"

Cường Tử liếc nhìn tờ giấy rồi gật đầu: "Tôi đã làm tất cả những món này!"

"Trong tiệm cơm từ này tới giờ chỉ có mỗi bàn các người, cho nên tuyệt đối không thể nào tính nhầm bàn. Thành thật trả tiền đi!" Ông chủ dứt lời liền bộc lộ ra bộ mặt hung ác.

"Ông gạt người! Chúng tôi vốn không gọi những món đó!" Tề Giai tức giận đến mức đỏ cả cổ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Làm Thằng Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 52: Ác nhân tự có ác nhân trị!

"Chúng tôi chắc chắn không gọi ba món đó, ông đừng hòng lừa đảo!"

Đám Trương Khai là thanh niên trẻ tuổi, tăng thêm vừa mới uống một chút bia, cho nên máu nóng lập tức trào lên não.

Ngay cả Vương Mông cũng đỏ mặt quát lớn: "Quá khinh người, các người là hắc điểm!"

Vương Trạch Cảnh là phú nhị đại, kiến thức nhiều hơn mấy người kia một ít, gã đã nhanh chóng hiểu được, không khỏi cười lạnh: "Ông chủ, nếu ông quả quyết chúng tôi có gọi món, vậy những đĩa đó đâu?"

Ông chủ dường như đã sớm chuẩn bị xong lời giải thích, trả lời rất đương nhiên: "Các cậu ăn xong rồi, đương nhiên là nhân viên phục vụ đã dọn xuống!"

"Ông..."

Tề Giai rốt cục phát hiện có gì đó sai sai, ông chủ này không phải nhầm lẫn, mà là đang cố ý muốn làm thịt bọn họ.

Cô hít một hơi thật sâu, lạnh mặt nói: "Bảo cảnh sát đi!"

"Bảo cảnh sát?"

Ông chủ cười nhạo: "Tôi cho cô biết, hôm nay dù cảnh sát đến rồi thì các người vẫn phải móc tiền ra trả tôi!"

Vì sao ông ta không sợ hãi?

Bởi vì trường hợp này vẹn vẹn hơn ngàn khối tiền, thuộc về tranh chấp dân sự bình thường.

Hơn nữa nếu ông ta cứ kiên quyết cho rằng Lâm Nhân đã gọi ba món ăn đó, vậy cho dù cảnh sát có đến tận nơi thì cũng chỉ hòa giải mà thôi.

Ông ta có giấy tờ kinh doanh hợp pháp, lại còn sớm thông đồng với đầu bếp và nhân viên phục vụ, cho nên dù tố cáo lên đồn thì ông ta vẫn chiếm lý.

Mấu chốt nhất là, ông chủ cho rằng đối phương không dám báo cảnh sát.

Ông ta rất rõ ràng tâm lý của sinh viên, một khi báo cảnh sát mà bị trường học biết được thì vô cùng phiền toái.

Lại thêm kinh nghiệm xã hội của sinh viên không đủ, cho nên thông thường để tránh phiền phức, đối phương đành phải cam chịu móc tiền giải quyết cho xong.

Một bữa cơm 1.100 khối mặc dù rất đắt đối với sinh viên, tuy nhiên nếu sáu bảy người cùng chia đều, vậy vấn đề cũng không quá lớn.

Về phần thanh danh thối, sinh viên không đến ăn cơm nữa?

Chả sao!

Đến lúc đó lại đòi qua trường đại học khác, tiếp tục mở tiệm cơm lừa gạt sinh viên, trường đại học trong nước đâu có thiết.

Nam tài đã là trường đại học thứ ba mà ông chủ giờ trò này rồi.

Lâm Nhân ngăn cản Tề Giai, lắc đầu: "Bảo cảnh vô dụng, cảnh sát nhất định sẽ yêu cầu hòa giải, nếu đối phương quyết tâm tranh cãi đến cùng, vậy tất cả chúng ta đều phải qua đêm tại đồn công an. Đến lúc đó trường học cảm thấy thế nào? Rất có khả năng là cô sẽ bị kỷ luật."

Giáo viên chủ nhiệm mang theo sinh viên đi chơi đêm là chuyện khá nghiêm trọng, nếu để trường học biết được, vậy Tề Giai chắc chắn sẽ chịu xử lý, nói không chừng còn bị kỷ luật trước toàn trường.

Tề Giai cũng không ngu ngốc, chỉ là trước đó bị chọc tức, nhất thời không phản ứng kịp mà thôi.

Hiện tại suy nghĩ cẩn thận, trong lòng cô lập tức dâng lên một cỗ cảm giác bất lực.

"Không báo cảnh sát vậy thì gọi 315 khiếu nại!" Trương Khai tức giận hét lên. (Không rõ 315 là số gì, có lẽ là cục công thương hay sở văn hóa du lịch bên mình)

"Đúng, gọi 315!"

Mấy người Lôi Hồng Quang cũng phụ họa theo.

Nghe vậy, chủ quán cơm thầm cười lạnh, thẳng thừng đặt điện thoại lên quầy thu ngân, lớn lối quát lại: "Gọi đi, điện thoại đây, gọi thoải mái!"

Lâm Nhân thấy thế, không khỏi âm thầm lắc đầu, mấy người Trương Khai quả thật quá non nớt.

Nhà Lâm Nhân mở tiệm cơm, cho nên hẳn hiểu rất rõ quá trình khiếu nại 315.

Loại khiếu nại này hoàn toàn vô dụng. Đầu tiên bọn họ không có chứng cứ, tiếp theo, chỉ có một tờ hóa đơn duy nhất, hơn nữa còn đang nằm trên tay ông chủ.

Nói cách khác, bọn họ căn bản không có biện pháp chứng minh mình chưa từng gọi ba món kia.

Lâm Nhân tiến lên một bước, mở miệng nói: "Ông chủ quyết tâm muốn gạt tiền chúng tôi phải không?"

Trong lúc nói chuyện, hắn đã mở sẵn chức năng ghi âm của điện thoại.

Chỉ cần dụ được ông chủ thừa nhận lừa gạt, Lâm Nhân sẽ lập tức báo cảnh sát.

Tuy nhiên ông chủ rất cẩn thận, mở miệng là cứ nhất quyết chiếm lý: "Cái gì gạt tiền các cậu? Đã ăn cơm chưa mà còn muốn vu vạ cho chúng tôi đúng không?"

Cường Từ ở bên cạnh gãi vò thắc mắc: "Tôi nói các cậu có cần mặt mũi hay không? Sinh viên lớn đầu rồi mà thực cmm buồn nôn, ăn bữa thôi mà cũng định xù à."

Vừa dứt lời, Vương Trạch Cảnh lập tức xông lên trước nằng: "CNM, mày lập lại lần nữa?"

Từ nhỏ đến lớn, gã chưa từng chịu xi nhục, hơn nữa gã đang ở độ tuổi máu nóng, bây giờ bị người khác nhục mạ như vậy, gã đương nhiên nhịn hết nổi.

Trương Khải cũng vô cùng tức giận, máu nóng chạy rần rần làm khuôn mặt trở nên đỏ phừng phừng.

"Làm cái gì? làm cái gì? Muốn kiểm chuyện phải không?"

Thấy Vương Trạch Cảnh tức giận xông lên trước, Cường Tử lập tức giơ dao phay trong tay lên, dữ tợn quát: "Cmn, một đám nhãi con mà định lật trời à?"

Đúng lúc này, Lâm Nhân phát hiện 5 ~ 6 nhân viên phục vụ chuẩn bị xông tới, dường như một lời không hợp thì sẽ lập tức ra tay.

Lâm Nhân cũng không sợ đánh nhau, vấn đề là đánh nhau không giải quyết được vấn đề, mà còn khiến sự việc càng thêm phiền phức.

"Vương Trạch Cảnh, lui lại đi!"

Lâm Nhân kéo Vương Trạch Cảnh về sau lưng, thần sắc lạnh như băng nhìn ông chủ: "Bao nhiêu tiền?"

Ông chủ cho rằng Lâm Nhân chịu thua, lập tức cười nhạt: "Tôi vốn muốn bớt cho mấy người số lẻ, hiện tại một xu cũng không thể thiếu, 1.138!"

"Được!"

Lâm Nhân không nói hai lời, từ trong ví tiền móc ra 1.200 khối, ném lên quầy thu ngân, bảo: "Không cần thối, coi như tiền boa cho ông!"

"Đi!"

Trả tiền xong, Lâm Nhân phát phát tay, quay người đi ra tiệm com.

Ngoài tiệm com, mấy người vẫn chưa bớt giận.

Bữa com này thực sự quá oan uổng, rõ ràng là bọn họ chiếm lý, cuối cùng ngược lại còn phải nén giận.

Vương Trạch Cảnh cắn răng nói: "Lâm ca, sao phải cho bọn chúng tiền, cứ để tôi trực tiếp chơi chết tụi nó!"

"Đúng vậy, Lâm ca, trực tiếp chơi chết tụi nó!"

Lâm Nhân liếc bọn họ một chút, mở miệng khuyên bảo: "Các cậu có ngốc hay không? Bên kia đông như vậy, trước tiên chưa nói đánh thắng hay không, mà quan trọng là lỡ đánh lên rồi, đối phương báo cảnh sát thì tính sao bây giờ? Đến lúc đó làm lớn chuyện, rất có thể tất cả sẽ bị trường học khai trừ."

"Bọn chúng dám báo cảnh sao?" Vương Trạch Cảnh tức giận nói.

"Đối phương chắc hẳn thường xuyên lừa gạt, báo cảnh sát là rất bình thường." Lâm Nhân dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Hon nữa vừa rồi Tề giảng viên cũng có mặt, trên tay đối phương lại đang cầm dao phay, nếu bất cẩn khiến Tề giảng viên bị ngộ thương thì làm sao bây giờ?"

Nghe Lâm Nhân giải thích xong, Vương Trạch Cảnh lập tức nản lòng, oán hận: "Lâm ca, chẳng lẽ phải bỏ qua cho chúng sao?"

"Bỏ qua?"

Lâm Nhân cười lạnh đáp: "Tiền boa của tôi nào có dễ cầm như vậy? Khoai lang phồng tay đấy!"

Nghe vậy, Tề Giai vội vàng khuyên can: "Lâm Nhân, không nên làm loạn, ẩu đả ngoài trường học là chuyện rất nghiêm trọng, nếu để trường học biết được thì chí ít cũng phải chịu kỷ luật, thậm chí là bị đuổi học."

Cô rất lo lắng, mấy người Lâm Nhân đưa cô về trường rồi sẽ quay lại tiệm com trà thù.

Cả đám đang tuổi thanh niên, máu nóng chảy hừng hực, làm việc bất chấp hậu quả.

Lâm Nhân an ủi: "Tề giảng viên yên tâm, tôi không xung động như vậy. Hơn nữa, đối phương rất du côn, nếu thực sự đánh đấm thì chưa chắc chúng ta trượt giận được! Ác nhân tự có ác nhân trị, ứng phó với loại người này, nếu chỉ đánh một trận thì lợi cho chúng quá rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Làm Thần Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Màỵ đụng đến tao một lần thử xem

Mặc dù Lâm Nhân đã bảo đảm, nhưng Tề Giai vẫn không yên lòng, đích thân đưa cả nhóm về ký túc xá rồi mới an tâm rời đi.

Trở lại trong túc xá, sáu người ngồi trong phòng khách, bầu không khí hơi trầm mặc.

Lâm Nhân hỏi: "Lão Vương, cậu là người địa phương Kim Lăng, chắc là mấy người chứ?"

"Lâm ca, hiện tại là thời đại pháp trị, đập nhà người ta giữa ban ngày ban mặt không tốt đâu!" Vương Trạch Cảnh hiểu lầm ý Lâm Nhân, cho rằng hắn muốn gọi người tới phá tiệm com.

Lâm Nhân khoát tay: "Cậu hiểu nhầm rồi."

Phá tiệm?

Lợi cho bọn họ quá rồi!

"Yên tâm, không đánh nhau, không ẩu đả, cậu có thể gọi tôi đa bao nhiêu người?"

Vương Trạch Cảnh trả lời rất dứt khoát: "Nếu không đánh nhau, vậy tôi tối thiểu có thể gọi năm mươi anh em!"

Vương Trạch Cảnh là người địa phương Kim Lăng, tài sản trong nhà chỉ ít có hơn ngàn vạn, quen biết vài anh em xã hội là rất bình thường.

Lâm Nhân cười nói: "Không cần nhiều như vậy, mười người là đủ rồi, trưa mai bảo bọn họ tới cửa trường học, tôi dặn bọn họ làm vài chuyện."

"Làm ca rốt cuộc muốn làm gì?" Vương Trạch Cảnh hứng thú hỏi.

"Ngày mai cậu sẽ biết, giờ không còn sớm nữa, ngày mai còn phải huấn luyện quân sự, tất cả lập tức đi ngủ đi!" Lâm Nhân ra về thần bí.

Chuyện đêm nay đối với hắn chỉ là một cơn sóng nhỏ, mặc dù trong lòng không thoải mái, nhưng chẳng cần thiết vì chút chuyện nhỏ này mà nhiễu loạn tiết tấu cuộc sống của mình.

Sáng sớm

Lâm Nhân rửa mặt xong, đứng giờ bảy giờ đi ra ký túc xá.

Trên sân tập, Mộc Uyển Tĩnh đã bắt đầu chạy bộ sáng sớm.

"Chào buổi sáng!"

"Buổi sáng tốt lành!"

Sau khi lên tiếng chào, hai người đều yên lặng chạy bộ.

Nửa giờ sau, Lâm Nhân dừng lại, nói: "Tôi đi ăn điểm tâm, ngày mai gặp!"

"Ngày mai gặp!" Mộc Uyển Tĩnh cười khoát tay, đi về hướng ký túc xá của mình.

Huấn luyện quân sự buổi sáng vẫn là tư thế hành quân khô khan.

Mãi cho đến mười một giờ giải tán, Vương Trạch Cảnh mới nói: "Lâm ca, người tới rồi, tổng cộng mười tám anh em, đều đang chờ trước cửa trường."

Lâm Nhân gật đầu: "Đi, trước tiên theo tôi rút ít tiền mặt!"

Để tiện cho sinh viên rút tiền, trong trường học đã bố trí vài cái máy ATM.

Trên đường, Lâm Nhân hỏi: "Lão Vương, những người này đáng tin không?"

Vương Trạch Cảnh nghiêm mặt đáp: "Nhân phẩm không thể nói là tốt, nhưng cam đoan lấy tiền làm việc."

"Vậy là được!"

Lâm Nhân rút hai vạn, sau đó hai người đi về phía cửa trường.

Trước cửa trường học, dưới bóng cây quả nhiên có một đám người đang ngồi xổm, vừa hút thuốc vừa chém gió, mấy tên thì yên lặng ra về ngán ngẩm.

Nhìn thấy hai người đi tới, đám người này lập tức đứng lên, người cầm đầu đáng vẻ cao gầy, rất giống một con khỉ lớn, trên miệng ngậm điếu thuốc, vui vẻ nói: "Trạch Cảnh, có chuyện tốt gì tìm chúng tôi?"

"Hầu ca, đây là bạn học tôi, Lâm Nhân. Hôm nay là Lâm ca tìm cậu." Vương Trạch Cảnh giới thiệu.

Lâm Nhân móc tiền từ trong túi ra, bảo: "Nghe lão Vương nói gần đây mọi người rảnh rồi, cho nên tôi muốn mọi người giúp một việc."

Nghe vậy, Hầu Từ liếc hai vạn, sau đó lộ vẻ khó xử: "Anh bạn, không phải tôi không giúp cậu, chúng tôi đều là người đứng đắn, không làm chuyện phạm pháp."

"Đây là công việc đường hoàng!"

Lâm Nhân chỉ vào tiệm cơm cách đó không xa, nói: "Các anh em thấy tiệm cơm bên kia không? Gần nhất thời tiết quá nóng, các anh em tiện đường vào đó tránh nóng, chút tiền này là tôi mời mọi người ăn cơm, coi như kết giao bạn bè. Hiện tại kinh doanh khó khăn, mở tiệm cơm rất dễ lỗ vốn, chúng ta nên 'giúp' bọn họ một chút."

Hai mắt Hầu Từ sáng lên, hiểu ý của Lâm Nhân, thế là Hầu Từ nhận tiền, gật đầu: "Hào phóng lắm, Hầu Từ tôi kết giao với cậu! Yên tâm đi, chúng tôi khẳng định sẽ chiều cổ việc kinh doanh của tiệm cơm đó!"

Hầu Từ quá quen thuộc chuyện này.

Việc nhẹ lương cao, hơn nữa lại không phạm pháp, chuyện dễ dàng kiếm được hai vạn như thế, chỉ có đồ đàn mới không làm!

"Vậy được! Chúng tôi đi về trước!" Lâm Nhân khoát tay, mang theo Vương Trạch Cảnh trở lại trường học.

Trên đường trở về, Vương Trạch Cảnh lơ ngơ hỏi: "Lâm ca rốt cuộc muốn làm gì? Cậu bảo bọn Hầu ca đi quấy rối sao?"

Lâm Nhân vỗ vỗ bờ vai của Vương Trạch Cảnh, cười nói: "Quấy rối cái gì, tiệm cơm thì bọn họ vào dùng cơm, rất bình thường thôi. Qua mấy ngày nữa cậu sẽ hiểu!"

...

Hầu Từ trước tiên chia cho mỗi người năm trăm khối, sau đó vung tay lên, hô hào: "Anh em, bắt đầu làm việc!"

Một nhóm mười tám người, đồng loạt đi tới tiệm cơm.

Nhìn thấy nhiều người tiệm như vậy, ông chủ trung niên rất vui vẻ, thế nhưng rất nhanh, ông ta liền phát hiện không bình thường.

Những người này vừa vào tiệm com liền cấp tốc phân tán ra, mỗi người chiếm một cái bàn.

Rất nhanh, mười mấy bàn ăn trong tiệm com đã bị bọn họ ngồi kín.

"Nhân viên phục vụ, gọi món ăn!"

Hầu ca ngâm điều thuốc, nhàn nhã rót cho mình ly trà.

Nhân viên phục vụ nhìn đại sảnh một vòng, cẩn thận hỏi rõ: "Xin hỏi quý khách đi tổng cộng mấy người?"

"Mấy mù à? Tao đi một mình!" Hầu Từ tức giận quát.

Nhân viên phục vụ cố nén cơn giận: "Xin hỏi quý khách gọi món gì?"

"Cho đĩa lạc lên trước đi, lát nữa gọi thêm!" Hầu Từ chỉ vào phần lạc giá mười đồng trong thực đơn.

Nhân viên phục vụ đã phát giác được bình thường, cứ đứng yên không nhúc nhích.

Thấy thế, Hầu Từ móc ra một xấp tiền mặt, đập lên bàn, nhú mồm quát: "Làm sao? Sợ tôi không trả tiền?"

"Tốt, xin chờ một chút!"

Nhân viên phục vụ quay người đi đến quầy thu ngân.

Những người khác đều làm tương tự thế, người gọi một phần rau trộn trứng muối, kẻ kêu một đĩa rau xanh, điểm chung là toàn những món rẻ nhất, chỉ khoảng mười đồng.

Trong quầy thu ngân, nhân viên phục vụ nhỏ giọng hỏi: "Ông chủ, có muốn báo cảnh sát hay không?"

"Báo cảnh sát cũng vô dụng!" Ông chủ âm trầm lắc đầu.

Người trong gang hồ đương nhiên hiểu chiêu trò này, người ta tới ăn com bình thường, một không gây chuyện hai không đánh nhau, báo cảnh sát có tác dụng gì?

Chẳng lẽ muốn báo cảnh sát có người vào tiệm com gọi món rẻ tiền?

Vậy không phải làm trò hề sao?

"Tôi tới xử lý!"

Ông chủ hít một hơi thật sâu, lấy ra hai bao thuốc lá Trung Hoa từ trong ngăn kéo.

Ông chủ tới trước bàn Hầu Từ, ngồi xuống, đặt thuốc lá Trung Hoa lên bàn, chào hỏi: "Thật ngại quá, chiều dài không chu đáo, hai bao thuốc này bồi tội với các vị. Tiệm của tôi làm ăn nhỏ, chỉ bằng các vị chuyển sang nơi khác ăn com, được không?"

Hầu Từ nghe chẳng lọt tai, nói lảng đi: "Ông chủ, tiệm của ông lên món chậm quá. Có mỗi đĩa lạc thôi mà từ nãy đến giờ vẫn chưa thấy đâu."

Biết Hầu Từ không nể mặt, ông chủ lập tức thu lại nụ cười.

Cường Từ cầm dao phay trong tay, từ sau bếp lao ra, sắc mặt dữ tợn quát: "Mẹ kiếp, tụi mày tới đây gây chuyện?"

"Hử!"

Hầu Từ cười nhạo, chủ động tiến lên trước, vỗ đầu mình một cái, nói: "Đến, mày đụng tao một lần thử xem!"

Cường Từ hù dọa sinh viên còn được, chứ nếu muốn hấn giết người, cho hấn thêm mười lá gan cũng không dám.

Bạn đang đọc truyện *Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Làm Thần Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Tôi Cho Max Điểm!

"Cường Từ, vào bếp đi!"

Ông chủ hít một hơi thật sâu, bảo: "Dọn thức ăn lên!"

Nhóm Hầu Từ không vội, vừa chơi điện thoại vừa uống nước trà, khỏi phải nói thoải mái cỡ nào.

Vèn vèn một đĩa đồ ăn, cả đám ngồi đến tận hai tiếng đồng hồ.

Hai giờ chiều, Hầu Từ mới chịu đứng lên, trả tiền rồi hô: "Ăn uống no nê, về ngủ!"

Đám người nhao nhao đứng lên, hi hi ha ha đi ra cửa tiệm.

...

Chạng vạng năm sáu giờ tối.

Nhóm Hầu Từ lại tới.

Kịch bản y hệt buổi trên, mỗi người một bàn, mỗi bàn một đĩa rau hoặc đĩa lạc.

Trong lúc đó có không ít người vào tiệm com, thế nhưng vừa thấy trong tiệm kín bản, tất cả liền xoay người rời đi.

Nếu không phải trường hợp đặc biệt thì chẳng ai muốn ngồi dùng bữa với người lạ.

Cứ như vậy đến chín giờ tối, trên đường vắng tanh, đám Hầu Từ mới rời đi.

Cả một ngày, tiệm com thu vào 328 khối, mà đây là còn chưa trừ đi tiền vốn.

Tiệm com kế bên trường đại học mà một ngày thu vào 328 khối, đóng tiền điện nước cũng không đủ chớ đừng nhắc tới tiền thuê mặt bằng đất đỏ.

Cường Từ nhìn bóng lưng đám người Hầu Từ rời đi, nhin không được hỏi: "Ông chủ, làm sao bây giờ?"

"Mai hãy tính!" Ông chủ thờ dài.

Biết làm sao?

Người ta rõ ràng đến gây sự, nhưng lại không thể nào nói là phạm pháp.

Mà mình lại không dám ra tay đuổi chúng đi, nếu lỡ đụng vào một cái, người ta lập tức lăn ra đất già chết, ăn vạ cho mình phá sản mới thôi.

Ông chủ vốn không phải là người bán xú, dọa nạt sinh viên còn được, nhưng đối với đám du côn bán địa này thì quả thật bó tay chịu thua.

Trưa ngày thứ hai.

Đúng giờ com, đám Hầu Từ lần nữa đi vào tiệm.

Lần này ông chủ có thành ý hơn hôm qua nhiều, trực tiếp đặt trên bàn năm ngàn khối.

Hầu Từ nhìn tiền trên bàn, cười nói: "Ông chủ làm cái gì vậy? Khách tới dùng com mà còn được lời à? Tranh thủ thời gian đi, nhanh mang thức ăn lên!"

Hầu Từ nhất định không thể lấy tiền.

Một khi lấy tiền, vậy thanh danh của hán coi như thối hoắc, sau này sẽ chẳng ai muốn tìm hán làm việc nữa.

Mặc dù Hầu Từ không phải người tốt, nhưng chút uy tín vẫn phải có, bằng không thì hán chẳng thể làm đại ca được.

...

Ngày thứ ba.

Thời gian nghỉ trưa, Lâm Nhân đang luyện chữ trong túc xá, đột nhiên Vương Trạch Cảnh hào hứng chạy vào, n há hê nói: "Lâm ca, tiệm com kia đóng cửa, trên cửa dán thông báo sang tiệm."

Sang tiệm?

Đâu có dễ vậy!

Trò hay vừa mới bắt đầu thôi.

Lâm Nhân không thèm ngẩng đầu lên, chỉ tùy ý bảo: "Cậu gọi điện thoại cho Hầu Từ, để bọn họ gọi theo số trên thông báo, thương lượng thuê lại cửa tiệm. Tối nay tôi rút một vạn, cậu đưa cho bọn Hầu Từ."

Vương Trạch Cảnh sững sờ: "Lâm ca muốn thuê tiệm com đó?"

"Tôi thuê cái tiệm nát kia làm gì!"

Lâm Nhân lắc đầu bật cười: "Cậu cứ nói với Hầu Từ là được, anh ta sẽ biết rõ nên làm như thế nào!"

Kinh doanh bị Hầu Từ phá đến không làm tiếp được, lập tức muốn sang tiệm chạy trốn?

Nào có đơn giản như vậy!

Mục đích của Lâm Nhân là khiến đối phương không thể sang tiệm được.

Kinh doanh thua lỗ, sang tiệm không được, cứ thế mà phá sản đi!

Mặt bằng kế bên Nam tài đương nhiên không thể nào rẻ, dựa theo diện tích tiệm com, tiền thuê một năm tối thiểu phải đến mấy trăm ngàn.

Nếu tính thêm mấy khoảng như trang trí nội thất, bàn ghế,... Vậy ông chủ kia tối thiểu phải bỏ vào hơn hai trăm ngàn.

Lừa tôi hơn một ngàn khối, tôi khiến ông lỗ hơn hai trăm ngàn, không quá phận chứ?

Về phần tiền Lâm Nhân bỏ ra, chẳng qua là mưa bụi, hai ngày ích lợi từ hệ thống mà thôi.

Vương Trạch Cảnh cũng không ngốc, lúc này đã kịp phản ứng, giờ ngón tay cái khen: "Cmn, Lâm ca trâu chó! Ông chủ kia hiện tại đoán chừng muốn bị làm tức chết!"

Dứt lời, Vương Trạch Cảnh bỗng nhiên nghĩ tới, lập tức hỏi: "Lâm ca, nếu tiệm com kia một mực quyết chống thì sao?"

"Vậy cứ tiếp tục hao tổn! Ba vạn không đủ thì mười vạn, mười vạn không đủ liền ba mươi vạn."

Lâm Nhân ngẩng đầu, nhìn Vương Trạch Cảnh một cái, cười nói: "Đối với tôi mà nói, vấn đề có thể sử dụng tiền để giải quyết thì không phải là vấn đề!"

Vương Trạch Cảnh nổi lòng tôn kính.

Phong cách này, già cho max điểm!

...

Sau khi luyện chữ xong, Lâm Nhân cầm theo túi tiền, lại rút thêm một vạn từ ATM.

Vương Trạch Cảnh nhận tiền, nuốt nước miếng một cái, nhin không được hỏi: "Lâm ca, cậu rốt cuộc có bao nhiêu tiền tiêu vặt một tháng?"

Mặc dù trong nhà già cũng có tiền, nhưng vốn lưu động kỳ thật không nhiều, tiền sinh hoạt mỗi tháng tính toán hết cả thầy chỉ khoảng 10 ngàn khối.

Nếu so với đám Trương Khải thì quả thật là trên trời dưới đất.

Thế nhưng hiện giờ đối mặt với Lâm Nhân, Vương Trạch Cảnh cảm giác mình chẳng khác gì ăn xin.

Lần trước lấy hai vạn, lần này lại lấy một vạn.

Mẫu chốt là thần sắc lạnh nhạt của Lâm Nhân, giống như hắn chỉ rút vài trăm khối tiêu vặt, căn bản không để số tiền vào mắt.

Lâm Nhân lạnh nhạt nói: "Bốn năm mươi vạn!"

Nghe vậy, Vương Trạch Cảnh hoàn toàn phục.

Vậy làm sao so?

Tiền tiêu vặt một hai tháng của người ta đã xấp xỉ thu nhập cả năm của cha mình.

Sau khi giao tiền cho Vương Trạch Cảnh, Lâm Nhân không thêm đề ý tới tiệm com đó nữa.

Mặc dù bỏ ba vạn khối tiền có hơi thiệt thòi, nhưng chỉ ít đã trút được con giận, hơn nữa đối phương thua thiệt hơn hẳn nhiều lắm.

Đúng như hắn nói như vậy, vấn đề có thể sử dụng tiền để giải quyết thì không phải là vấn đề.

Ngược lại, vấn đề mà tiền không cách nào giải mới là phiền phức thật sự!

Hưởng thụ sinh hoạt mới là chuyện chính, hắn không định lãng phí quá nhiều thời gian trên mấy chuyện lật vặt này, vô số gái đẹp trong Nam tài còn đang chờ hắn đấy!

...

Buổi chiều, vẫn là luyện tập tư thế hành quân.

Mấy ngày nay nhiệt độ không giảm, ngược lại còn tăng lên, nhiệt độ cao nhất trong ngày lên tới 38oC.

Kim Lăng không hổ là một trong bốn lò lửa!

Ngay vào chiều hôm qua, có hai nữ sinh bị cảm nắng, đến bây giờ còn phải nằm ở trong phòng y tế truyền dịch.

Huấn luyện viên cân nhắc đến vấn đề an toàn nên chỉ bắt sinh viên phơi nắng nửa giờ rồi hạ lệnh nghỉ ngơi.

Mới vừa chưa ngồi được bao lâu, Lâm Nhân liền nhìn thấy Lăng Ấu Ngư bụng lấy một ly nước dưa hấu ướp đá, sai bước tiểu chân ngắn chạy tới.

Mấy ngày qua, cô bé này rất đều đặn đưa cho hắn một ly nước dưa hấu ướp đá.

Lâm Nhân nhận nước dưa hấu, nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ đỏ bừng của cô, hỏi: "Vì sao mỗi ngày cậu đều tặng tôi nước dưa hấu?"

"Tôi... tôi tôi..."

Lăng Ấu Ngư lắp ba lắp bắp lập tức dẫn tới đám người xung quanh cười vang.

Tức thời, cô càng thêm quần bách, khuôn mặt nhỏ đỏ đến mức sắp chảy nước.

Lâm Nhân mỉm cười, kéo cô ngồi xuống, an ủi: "Không sao, cậu không muốn nói thì có thể gõ chữ giao lưu mà."

Ở bên cạnh hắn, Lăng Ấu Ngư rõ ràng cảm nhận được trái tim của mình đang loạn nhịp.

Cô lấy điện thoại di động ra, nhanh chóng gõ chữ: Tôi cho rằng, cậu thích ăn dưa hấu!

Thích ăn dưa hấu?

Lâm Nhân sững sờ, ngay sau đó liền hiểu rõ.

Ở ngày đầu tiên huấn luyện quân sự, mình từng ăn một miếng dưa hấu của học tỷ, thế là Lăng Ấu Ngư liền cho rằng mình thích ăn dưa hấu.

Nghĩ tới đây, Lâm Nhân cảm thấy cô rất thú vị, không khỏi hỏi: "Quen biết vài ngày mà tôi vẫn không biết tên của cậu."

Lăng Áu Ngự hơi ngượng ngừng cười cười, gõ chữ: Tôi gọi Lăng Áu Ngự!

Bạn đang đọc truyện *Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Làm Thần Hào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Tôi không phải người tùy tiện!

"Tôi... tôi... tôi có thể có thể..."

Lăng Áu Ngự vừa nói vừa chỉ vào ô biểu tượng WeChat trên điện thoại di động.

Lâm Nhân không xác định, hỏi lại: "Thêm WeChat?"

"Ân ần!"

Lăng Áu Ngự liên tục gật đầu, vô cùng đáng yêu.

Thấy thế, trong lòng Lâm Nhân hơi động, nhìn không được hỏi: "Lăng Áu Ngự, tôi có thể sờ mặt của cậu được không?"

Thật sự là gương mặt bụ bẫm Lăng Áu Ngự quá mức đáng yêu, làm cho hắn mỗi lần nhìn thấy đều có xúc động muốn bóp mấy lần.

"Không... Không không không..."

Lăng Áu Ngự vô cùng ngượng ngừng.

Không được?

Lâm Nhân hơi thất vọng.

Nào ngờ Lăng Áu Ngự nói tiếp: "Không... không nên... nên... sờ... quá mạnh!"

"Phốc phốc!"

Lâm Nhân nhìn không được cười ra tiếng.

"Tốt, vậy tôi sờ nhẹ thôi."

Lâm Nhân vừa nói vừa giơ tay nhẹ nhàng sờ vào khuôn mặt của Lăng Áu Ngự.

Bóng loáng mềm mại.

Xúc cảm thực sự quá tuyệt vời!

Lâm Nhân vốn chỉ định sờ vào rồi thôi, kết quả là không dừng tay được, cứ sờ sờ vuốt vuốt con gái nhà người ta liên tục.

"A...!"

Lăng Áu Ngự bị sờ mặt, không tự chủ được mà phát ra một tiếng khế hô.

Lâm Nhân sờ thêm mấy cái mới chịu bỏ ra, mà hắn còn ra vẻ chưa thỏa mãn.

Dường như bởi vì thẹn thùng, Lăng Áu Ngự lập tức nhấc chân bỏ chạy.

Chạy đến một nửa, cô chợt nhớ tới hình như vẫn chưa thêm WeChat.

Thế là, Lăng Áu Ngự quay trở lại.

Lâm Nhân còn đang kinh ngạc Lăng Áu Ngự vì sao đột nhiên chạy như vậy, chẳng lẽ mình lỡ tay bóp cô ấy đau?

Ngay lúc hắn đang buồn bực, chỉ thấy cô bé đột nhiên sai đôi chân ngắn chạy trở về.

Lăng Áu Ngự đứng ở trước mặt hắn, dùng đôi mắt lấp lánh nhìn hắn, chỉ vào ô biểu tượng WeChat trên điện thoại di động.

Thấy thế, Lâm Nhân không khỏi cười cười, lấy điện thoại di động ra quét mã.

Thêm hảo hữu xong, Lăng Áu Ngự lại lần nữa rời đi.

Lăng Áu Ngự trở lại dưới bóng cây, cảm nhận được tim mình đập loạn cào cào, lấy điện thoại di động ra, phát tin nhắn cho Lăng mẹ: Ma ma, vừa rồi hắn sờ mặt con!

Rất nhanh, Lăng mẹ liền trả lời: Chán kinh. jpg, vậy hắn có thổ lộ hay không?

Lăng Áu Ngự trả lời: Không có!

Lăng mẹ: Đã tán tỉnh con mà còn chưa thổ lộ? Chờ đấy, bà đây lập tức đến trường chặt chân hấn xuống.

Lăng Áu Nư đen mặt nhìn tin nhắn, chu môi gõ chữ: Ma mà mà còn như vậy nữa thì con không để ý tới mama đâu!

Lăng mẹ: Tốt tốt tốt, không nói nữa. Mấy ngày nữa mẹ sẽ tiếp trường thăm con, thuận tiện xem xét nam sinh kia luôn.

...

Năm giờ rưỡi.

Sau khi trở lại ký túc xá, Lâm Nhân lau mồ hôi trên mặt, hỏi: "Buổi tối tôi muốn đi Spa thư giãn một tí, các cậu muốn cùng đi hay không?"

Huấn luyện quân sự bốn năm ngày liên tục khiến eo và chân hấn rất đau nhức, mặc dù mỗi ngày hấn đều kiên trì thoa kem chống nắng, nhưng làn da vẫn không thể tránh khỏi bị bóng nắng nhẹ.

Bởi vậy hấn quyết định đi tiệm Spa thư giãn một tí, thuận tiện bảo dưỡng da dê.

Tiệm Spa?

Vương Trạch Cảnh sáng mắt lên, hưng phấn nói: "Lâm ca là anh ruột tôi, làm ơn mang tôi theo!"

Thấy bộ dáng của Vương Trạch Cảnh, Lâm Nhân biết ngay tên này suy nghĩ mấy chuyện đen tối.

Mấy người Trương Khải và Lôi Hồng Quang cũng chẳng nghĩ đến chuyện tốt đẹp gì.

Nhất là Trương Khải, tính cách im lìm, giống Vương Tử Hiên như đúc.

Không biết y đang nghĩ tới thứ gì mà mặt đỏ tới mang tai, nghĩ một đàng nói một nẻo: "Không... Không tốt lắm đâu!"

"Tôi không phải người tùy tiện như vậy!" Lôi Hồng Quang mở to mắt, nói với vẻ rất chính khí.

Chỉ là tiếc là bàn tay hơi run đã bán rẻ suy nghĩ thật sự của Lôi Hồng Quang.

Lâm Nhân liếc bọn họ một chút, lạnh nhạt nói: "Đi hay không tùy các cậu, tôi tắm rửa thay đồ, các cậu có mấy phút cân nhắc."

Đến lúc Lâm Nhân từ trong phòng tắm đi ra, cảnh tượng trước mắt khiến hấn không khỏi sững sờ.

Đám dã súc này đều đã thay quần áo xong, quả thật là dạng chó hình người.

"Đi thôi!"

Thấy bọn họ đều chuẩn bị xong, Lâm Nhân không nói nhảm, vung tay lên, tuyên bố xuất phát.

Giờ phút này, đám Trương Khải không khỏi kích động.

Trước đó, bọn họ vẫn chỉ như một học sinh cấp ba bình thường, sinh hoạt cơ bản là hai điểm tạo thành một đường thẳng, trường học và nhà, ăn chơi lắm là thêm được tiệm net.

Kiến thức của họ về Spa chỉ là mấy lời đồn đại trên mạng.

Hiện tại Lâm Nhân muốn dẫn bọn họ đích thân trải nghiệm, bọn họ sao có thể không kích động cho được.

Đội đến khi đi ra cửa trường, Trương Khải mới nhắc nhở: "Lâm ca, huấn luyện quân sự buổi tối làm sao bây giờ?"

"Không sao, gọi điện thoại cho Tề giảng viên xin phép nghỉ là được."

Lâm Nhân vừa nói vừa cầm điện thoại di động lên, gọi điện thoại cho Tề Giai.

Từ bữa ăn khuya lần trước, quan hệ giữa mấy người đã trở nên quen thuộc, Tề Giai cũng không định hỏi hấn vì sao xin phép nghỉ, chỉ là căn dặn trước mười giờ rưỡi nhất định phải chạy về ký túc xá.

...

Lâm Nhân lựa chọn tiệm Spa có tên là Dục Hồng Y, nằm trong khu biệt thự Tử Kim Sơn biệt thự, vé vào cửa là 2.000, xem như tiệm Spa đỉnh cấp tại Kim Lăng.

Đám Trương Khải xuống xe taxi, chỉnh sửa đầu tóc một thoáng rồi cũng nhanh chân bước vào.

Phong cách trang trí Dục Hồng Y quả thật giống như tên, mang theo vài phần cổ hương cổ sắc.

Trước cửa đại sảnh, hai em gái mặc sườn xám tươi cười đón khách.

Sườn xám rất thời thượng, chỗ xẻ bên thân váy kéo lên tới tận eo.

Nhân viên đón khách trong tiệm Spa đỉnh cấp tự nhiên không cần hỏi về đáng người và nhan trị.

Bốn người Trương Khải và Lôi Hồng Quang dĩ nhiên chưa tình gặp tình trạng này, không khỏi âm thầm nuốt nước miếng.

Em gái tiếp khách hơi xoay người, khẽ cười nói: "Chào buổi tối, mời mấy vị vào bên trong!"

Nội thất bên trong vừa xa hoa vừa mang theo không khí hoài cổ, điêu lan ngọc thạch, tranh chữ bình phong, tuyệt đại đa số vật dụng đều được làm từ gỗ.

Trên bàn trà tiếp khách ở đại sảnh đã đốt huan hương, hương vị không đậm đặc mà hơi thanh đạm, làm cho tâm thần yên tĩnh. Mấy mỹ nữ mặc cổ trang, quỳ trên giường gỗ, duyên

đáng gây đàn tranh, giai điệu ưu nhã từ đó rót vào trong đại sảnh.

Cầm kỳ thư họa thơ rượu trà, một dạng không kém.

Trương Khải có vẻ hơi gò bó, hai cánh tay không biết đặt ở đâu mới tốt.

Vương Trạch Cảnh cũng chẳng tốt đẹp gì, đôi mắt đậm đăng sáng rực nhìn chăm chăm bóng lưng cô gái phía trước.

Sau khi lựa chọn các công đoạn phục vụ xong, dưới sự hướng dẫn của một nhân viên, mấy người bắt đầu pha thùng tắm.

Tất cả phục vụ trong tiệm Spa này đều có liên quan đến nước.

Lâm Nhân chọn tổng cộng năm công đoạn, thùng tắm, muối tắm, xông khô, xông ướt cùng massage kiểu Trung Quốc.

Năm công đoạn, tổng cộng hai tiếng rưỡi, giá tiền là 2.888!

Thùng gỗ không lớn, có thể nhìn rõ ràng đủ loại được liệu trôi lơ lửng trong nước.

Sau khi nhân viên đóng cửa, Lâm Nhân mới cởi quần áo ra, trực tiếp bước vào trong thùng gỗ.

Nhiệt độ của nước rất vừa vặn, chỉ cao hơn nhiệt độ cơ thể một chút.

Ngửi mùi thuốc nhàn nhạt, Lâm Nhân tựa đầu trên gối, không khỏi phát ra một tiếng sảng khoái.

"Đễ chịu!"

Thấy cảnh này, mấy người Vương Trạch Cảnh cũng bắt chước nhảy vào trong thùng gỗ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Làm Thần Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Nhanh tắm một cái rồi đi ngủ đi!

Trải qua tất cả công đoạn, Lâm Nhân cảm giác xương cốt của mình đều giãn hết cả ra.

Nhất là cô gái massage cho hắn, nhan trị lên tới 90 điểm, dù là đặt ở Nam tài thì cũng được tính như nữ thần.

Tay nhỏ mềm mại như không xương nhưng không ngờ là sức lực lại không yếu, thanh âm nhu hòa, mang theo của vùng sông nước phong tình Giang Nam.

Nếu không phải do chưa ăn hết Nhan Tiểu Mạn thì tối nay Lâm Nhân rất có thể sẽ hẹn cô gái này ra ngoài chơi.

Về phần chơi cái gì, đương nhiên là ‘đá bóng’ rồi!

Giờ này khắc này, Lâm Nhân cảm thấy cả người thần thanh khí sảng, bước đi lảng lảng.

Hắn mặc quần áo từ tể đi ra đại sảnh, Vương Trạch Cảnh nháy mắt ra hiệu: "Lâm ca, có phải thiếu một công đoạn hay không?"

"Cậu coi nơi này là động gái sao?"

Lâm Nhân tròn mắt nhìn gã, tức giận nói: "Muốn xxoo gì đó thì tự tán đi, tán được coi như cậu bán lính."

Trong tiệm Spa như vậy, tùy tiện tìm bất kỳ nhân viên nữ nào cũng là nữ thần ở bên ngoài.

Ngay cả hai em gái đón khách ngoài cửa cũng là tiêu chuẩn hoa khôi ở Nam tài.

Nữ thần cao cấp sẽ vì vài ngàn khối mà bán thân sao?

Thằng này rõ là quá mơ hồ.

Nghe vậy, Vương Trạch Cảnh hơi thất vọng.

Gã cũng biết, muốn dựa vào một vạn tiền tiêu vật hàng tháng mà cua được mấy em ở đây thì nhất định là nằm mơ giữa ban ngày.

Trương Khải vẫn còn trong trạng thái phấn khởi, trên mặt mũi tràn đầy dư vị, nói: "Em gái đầm bóp cho tôi quả thực ngọt ngào, đáng tiếc, không xin được số WeChat của em ấy."

"Đây chính là cuộc sống của người có tiền sao? Cuối cùng cũng được thể nghiệm một lần!" Lôi Hồng Quang cảm khái.

Sáu người trở lại túc xá đã là hơn chín giờ đêm.

Lâm Nhân nấu cháo điện thoại với Nhan Tiểu Mạn một lát, sau đó cùng với Vương Trạch Cảnh, hai người bắt đầu quá trình leo lên Thách Đấu.

Đương nhiên, Lâm Nhân gà hết chỗ khen, tuy nhiên hắn chơi rất vui vẻ, chỉ ít cú để cho hắn quấy ở mid là được.

...

Ký túc xá nữ sinh.

Lăng Áu Nưg mặc áo ngủ Pikachu rộng thùng thình, ôm điện thoại, lật qua lật lại trên giường.

Trên màn hình điện thoại di động chính là giao diện tán gẫu giữa cô và Lâm Nhân.

Chỉ có điều trên giao diện trống rỗng, chỉ có một tin nhắc nhở của hệ thống.

"Bạn đã add friend Lâm Nhân, bây giờ có thể bắt đầu tán gẫu..."

Dường như là hạ quyết tâm, Lăng Áu Nưg ngồi bật dậy, cấp tốc đánh máy chữ: Có đây không?

Thế nhưng rất nhanh, cô liền xóa bỏ hai chữ này.

Sau khi ngoác miệng ra trầm tư chốc lát, cô lại gõ chữ: Cậu ăn tối chưa?

Bây giờ đã trễ như vậy, hẳn khẳng định đã ăn rồi!

Nghĩ tới đây, Lăng Áu Nưg lại lần nữa xóa sạch.

Cô bé để điện thoại di động xuống, gãi gãi đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ khổ sở.

Phiền quá à!

Rất cuộc nên nói gì mới tốt?

Suy tư thật lâu mà vẫn không có kết quả, Lăng Áu Nưg đột nhiên nghĩ ra, mở ra giao diện tìm kiếm, gõ: Nên nói chuyện phiếm với nam sinh mình thầm mến như thế nào để mình vừa có thể tỏ vẻ hài hước vừa rất có nội hàm?

Gõ enter, lập tức xuất hiện vô số kết quả.

Chỉ có điều rất nhiều kết quả là nói tình linh, hơn nữa đại đa số còn là quảng cáo.

Đúng lúc này, một kết quả tìm kiếm hấp dẫn sự chú ý của cô.

"Bạn có thể dùng vài câu nói duyên dáng, hoặc là những câu chuyện cười thú vị, trong lúc tán gẫu, thỉnh thoảng nói mấy thứ đó, như vậy có thể cho thấy bạn vừa hài hước lại vừa có nội hàm."

Ai, hình như cái này rất tốt.

Lăng Áu Nưg cười cười, lại bắt đầu tìm kiếm câu nói duyên dáng, chọn lựa một hồi lâu, rốt cuộc mới ưng ý một câu, lập tức copy rồi phát cho Lâm Nhân.

Sau khi làm xong, Lăng Áu Nưg dùng ánh mắt mong đợi nhìn chằm chằm giao diện tán gẫu, chờ đợi Lâm Nhân trả lời.

...

Kết thúc một ván, Lâm Nhân hô qua sát vách: "Lão Vương, cậu mua mấy thứ rè rách gì thế, chẳng có chút dame nào."

"Không phải cậu bảo tôi lên tank sao?" Vương Trạch Cảnh đáp trả mà nhúc nhếch cả trướng.

Có sao?

Lâm Nhân sững sờ, ngay sau đó liền nghiêm túc khuyên bảo: "Lão Vương, cậu phải học được biến hóa, mua trang bị không thể quá cứng nhắc."

Đúng lúc này, điện thoại rung.

Lâm Nhân cầm lên xem xét, là Lăng Áu Nưg phát WeChat cho mình.

Ấn mở, hần đột nhiên ngơ ngẩn.

"Nếu như, tất cả vết thương đều có thể khỏi hẳn. Nếu như, tất cả tình cảm đều có thể hoàn mỹ.... Nếu như, vẫn có thể gặp gỡ tại thành phố nào đó. Đơn thuần mỉm cười. Có chút hạnh phúc. Tùy ý ôm. Tốt biết bao nhiêu. Thế nhưng chỉ là nếu như."

Đây là cái quý gì?

Hần khẽ nhú mày, trực tiếp trả lời: "Nhanh tắm rửa rồi ngủ đi, đừng nghĩ mấy thứ vớ vẩn này nữa."

Để điện thoại di động xuống, Lâm Nhân hô: "Lão Vương, tranh thủ thời gian vào trận, tốc độ vào trận mới nào!"

...

Ngày thứ hai.

Lại là huấn luyện quân sự vừa buồn tẻ vừa không thú vị.

Điểm khác với mấy ngày trước là hôm nay không còn tiếp tục tư thế hành quân, mà là đổi sang luyện tập đi nghiêm.

Lăng Áu Nưg vẫn duy trì thói quen mỗi ngày đưa nước dưa hấu cho hần, chỉ là cảm xúc của cô dường như không quá cao.

Thời gian vội vàng trôi qua, nửa tháng huấn luyện quân sự cuối cùng đã kết thúc.

Các tân sinh viên trắng trẻo hôm nào đều đã biến thành nguyên một đám da đen.

Ngoại lệ duy nhất chính là Lâm Nhân.

Chẳng những mỗi ngày hắn đều kiên trì thoa kem chống nắng, mà còn thường xuyên đến tiệm Spa Dục Hồng Y để thư giãn.

Không thể không thừa nhận, hiệu quả thực sự rất tốt, mặc dù vẫn chẳng thể tránh khỏi hơi đen một chút, tuy nhiên đã tốt hơn những sinh viên khác nhiều lắm.

Hôm nay là ngày, mai và mốt trùng hợp là hai ngày nghỉ cuối tuần.

Lâm Nhân chuẩn bị lập tức xuất phát đi Ma đô, sử dụng [thẻ nhiệm vụ Tú Sắc Khả Xan], sau đó tìm cơ hội ăn hết Nhan Tiểu Mạn, cuối cùng là tiện đường mua một chiếc Ferrari.

Nghĩ qua nghĩ lại, hình như những việc cần làm nhiều quá đi thôi.

Sáng sớm, Lâm Nhân đến văn phòng của Tề Giai.

Thấy hắn đi tới, Tề Giai lập tức đập cái trán, bất đắc dĩ nói: "Cậu không phải lại muốn xin phép nghỉ chứ?"

Trong khoảng thời gian này, Lâm Nhân thường xuyên xin phép nghỉ để đi Spa khiến Tề Giai hết sức đau đầu.

Hiện tại nhìn thấy hắn, Tề Giai đã hình thành phản xạ có điều kiện.

Lâm Nhân cười nói: "Tề giảng viên, lần này là thật sự có chuyện!"

"Lần nào cậu cũng nói như vậy!"

Tề Giai đặt cây viết trong tay xuống, vuốt vuốt mặt, hỏi: "Lần này xin ngủ bao lâu?"

"Ba ngày! Thứ hai là về rồi!"

Tề Giai nhú mày: "Ba ngày? Cậu không tham gia bữa tiệc chào đón người mới ngày mai thì cũng được đi, thế nhưng ngày mốt có buổi họp lớp, dù sao cậu cũng phải trình diện chứ? Tôi chuẩn bị đề bạt cậu làm lớp trưởng đấy!"

"Đừng!"

Lâm Nhân vội vàng khoát tay: "Tôi nào có thời gian rồi làm lớp trưởng, hơn nữa lớp chúng ta nhiều nữ sinh như vậy, nam sinh như tôi làm lớp trưởng quả thật không tiện. Tề giảng viên nên chọn nữ sinh làm lớp trưởng thì tốt hơn!"

"Đành vậy!"

Tề Giai xem như triệt để từ bỏ, rút ra một tờ đơn xin phép nghỉ, vừa nhanh chóng kí tên vừa hỏi: "Cậu đến Ma đô làm gì?"

"Ách... Mua xe!"

Lâm Nhân hơi nghĩ ngợi, có vẻ như chỉ có lý do này là hơi phù hợp một chút.

Hắn không thể nói đi Ma đô để ăn hết bạn gái và hoàn thành nhiệm vụ!

Tề Giai thuận miệng hỏi một câu: "Mua loại xe gì mà phải có ý đến tận Ma đô?"

"Ferrari!"

"Bỏ đi. Coi như tôi không có hỏi!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Làm Thần Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: E sợ thiên hạ không loạn

Nói một cách nghiêm túc, xin phép nghỉ trong đại học kỳ thật vô cùng phiền toái.

Phải có đủ chữ ký của giáo viên chủ nhiệm và trưởng khoa, mấu chốt là còn phải tìm được lý do hợp tình hợp lý.

Đương nhiên, tình huống ở trên là nếu bạn và giáo viên chủ nhiệm không quen biết.

Nếu quan hệ giữa bạn và giáo viên chủ nhiệm rất tốt, vậy chỉ cần xin phép nghỉ không dài thì phi thường dễ dàng.

Trường khoa như thần long thấy đầu không thấy đuôi, thường thường một học kỳ chỉ nhìn thấy mặt mấy lần, bởi vậy tất cả việc vặt của sinh viên đều do giáo viên chủ nhiệm xử lý.

Xin phép xong, Lâm Nhân trở lại ký túc xá, thu thập sơ sơ một chút, mang balo lệch vai lên, chuẩn bị đi ra ngoài.

Vương Trạch Cảnh mới vừa rời giường, đang ở trong phòng tắm đánh răng, thấy Lâm Nhân muốn ra cửa, hiếu kỳ hỏi: "Lâm ca đi đâu đó?"

"Đi Ma đô!"

"Gặp chị dâu đúng không?"

Lâm Nhân gật đầu: "Àn, thuận tiện mua chiếc Ferrari!"

"Rầm rầm!"

Vương Trạch Cảnh đang súc miệng, đột nhiên nghe được câu này, nhất thời nhin không được, nuốt sạch hết kem đánh răng xuống bụng.

Thế mà gã hoàn toàn không quan tâm, chớp mắt đã từ trong phòng tắm lao ra, kích động hú lên: "Cmm! Ferrari!"

"Cậu kích động như vậy làm gì?"

Lâm Nhân ghét bỏ đẩy gã ra.

Xém chút nữa là kem đánh răng trên miệng gã dính vào quần áo Lâm Nhân rồi.

Vương Trạch Cảnh đưa tay quệt kem đánh răng trên miệng, hưng phấn nói: "Lâm ca có thể mang tôi đi chung hay không?"

Mặc dù hần mua không nổi Ferrari, nhưng không trở ngại hần nhìn người khác mua Ferrari!

"Tôi đi tìm bạn gái, cậu mẹ nó cùng đi qua làm chi? Thành thật tại đội trong ký túc xá, sau đó tôi cho cậu mượn lái hai vòng!" Lâm Nhân tức giận nói.

"Lái hai vòng cũng được!"

Vương Trạch Cảnh cười hi hi gật đầu đáp ứng.

Hiện tại có rất nhiều cửa hàng cho thuê xe sang trọng, tiền thuê một ngày vền vẹn mấy ngàn khối mà thôi.

Vương Trạch Cảnh tự nhiên cũng từng thuê, tuy nhiên xe trong tiệm đều là hàng cũ, hơn nữa điều khiển cũ cở lỗ sỗ, nào có phấn khích như lái xe mới!

Lâm Nhân đi ra ký túc xá, vừa hướng tới cửa trường vừa bấm số điện thoại của Trương Mộng Dao.

Trong kế hoạch của hần, Trương Mộng Dao là nhân tố rất trọng yếu.

Bởi vậy yêu cầu nhan trị cần dựa vào cô đến chèo chống, nếu không thì thu hoạch cuối cùng sẽ ít đi rất nhiều.

Về phần Nhan Tiểu Mạn, Lâm Nhân tạm thời không có ý định nói, chuẩn bị cho cô một bất ngờ.

"Uy, giờ này mà cậu gọi điện thoại cho tôi làm gì?"

Đầu kia điện thoại, Trương Mộng Dao nói rất khẽ.

Lâm Nhân hỏi: "Cậu đang làm gì?"

"Lớp tôi đang mở cuộc họp! Có việc mau nói!" Trương Mộng Dao khẽ đáp.

Lâm Nhân cười nói: "Hôm nay và ngày mai cậu có thời gian hay không?"

"Họp xong thì rảnh, hơn nữa mai mới là cuối tuần, cậu nói xem?" Trương Mộng Dao không biết Lâm Nhân muốn làm gì.

"Không có việc gì thì tốt, tôi mời cậu ăn một bữa cơm, nhà hàng Michelin ba sao, tặng kèm phòng khách sạn năm sao."

"Nhàm chán!"

Trương Mộng Dao tức giận cúp điện thoại.

Nghe thanh âm tức giận trong điện thoại di động truyền tới, Lâm Nhân nhú mày, lại tiếp tục gọi tới.

Điện thoại rất nhanh được kết nối, Trương Mộng Dao tức giận hỏi: "Lâm Nhân, cậu đến cùng muốn làm gì?"

"Cậu vẫn chưa trả lời tôi đấy? Rốt cuộc có đi hay không?"

"Cậu nghiêm túc?"

Trương Mộng Dao sững sờ, cảm thấy hần không giống như đang nói đùa.

Lâm Nhân nghiêm mặt khẳng định: "Tôi đương nhiên đang nghiêm túc!"

Trương Mộng Dao hạ giọng, trêu đùa: "Cậu rốt cục quyết định bỏ Nhan công chúa, chuyển sang theo đuổi tôi?"

"Vậy rốt cuộc có đi hay không?"

"Đi, nhất định phải đi!"

"Được, tôi chờ cậu trước cửa trường!"

Cúp điện thoại, Lâm Nhân gọi một chiếc xe taxi, chạy tới cửa trường Nam đại.

Trước ở cửa trường học, chưa được lâu, hần đã nhìn thấy Trương Mộng Dao nhún nhảy đi ra từ trong trường học, trông có vẻ như cô đang rất vui.

Trương Mộng Dao dường như phi thường thích váy ngắn, trừ mấy ngày mùa đông quá lạnh thì cô đều mặc váy ngắn, hôm nay đương nhiên không ngoại lệ.

Quả thật là Fan trung thành của váy ngắn, váy đen phối với hai cái đùi trắng trẻo, vô cùng đẹp mắt.

Thấy thế, Lâm Nhân cười nói: "Hôm nay rất vui sao?"

"Cậu bỏ Nhan công chúa, tôi đương nhiên vui vẻ. Đi đâu ăn cơm?" Trương Mộng Dao cười hi hi đáp, không biết là thật hay giả.

"Ma đô!"

Trương Mộng Dao sững sờ, rất nhanh liền hiểu ý đồ của Lâm Nhân, quay đầu trở vào trường học: "Bái bai!"

"Chớ đi!"

Lâm Nhân vội vàng giữ chặt cô, tận tình khuyên nhủ: "Cậu coi như đi du lịch Ma đô miễn phí một chuyến, ở khách sạn năm sao, ăn tiệc Michelin ba sao. Có phải cảm thấy rất có lời hay không?"

Trương Mộng Dao lườm hắn một cái, tức giận hỏi: "Cậu đi Ma đô tìm Nhan công chúa thì kéo tôi theo làm gì?"

"Hai người không phải khuê mật tốt sao!"

"Ai là khuê mật tốt với cô ta."

Trương Mộng Dao hừ một tiếng, ngay sau đó hỏi: "Trừ tôi, cậu còn mời ai nữa?"

"Bạn cùng phòng, chị họ của Tiểu Nhan và khuê mật của chị họ." Lâm Nhân đáp rất chi tiết.

"Chờ đã, cậu mời chị họ thì tôi có thể lý giải, nhưng mời khuê mật của chị họ là sao?" Trương Mộng Dao vừa nói vừa dùng nhìn hắn, ánh mắt đó nhìn kiểu gì cũng giống đang nhìn thẳng thiếu năng.

Lâm Nhân thầm tự nhủ đương nhiên là vì hoàn thành nhiệm vụ.

Hắn lại giải thích: "Lần trước đi Ma đô từng cộng lý, coi là bạn bè, cho nên tôi mới mời cô ấy cùng đi."

Trương Mộng Dao hoài nghi đánh giá hắn vài lần, đột nhiên hỏi: "Cô ta có đẹp không?"

"Dễ thương hơn cậu!" Lâm Nhân bĩu môi.

Nghe vậy, Trương Mộng Dao lập tức hưng phấn nói: "Vậy tôi nhất định phải đi, xuất phát thôi!"

Thấy thế, Lâm Nhân hơi buồn bực, con hàng này làm sao đột nhiên hưng phấn như vậy.

Rất nhanh hắn liền hiểu, Trương Mộng Dao e sợ thiên hạ không loạn, nên vội vàng muốn đi xem náo nhiệt.

Lâm Nhân nhắc nhở: "Cậu cứ như vậy mà đi sao? Không mang về thay quần áo sao?"

"Chờ tôi một chút, tôi lập tức tới ngay!" Trương Mộng Dao vừa nói vừa quay người đi vào trường học.

Nhưng mà hắn phải chờ ròng rã nửa giờ...

Cái này cmn chính là chờ một chút?

Lúc nhìn Trương Mộng Dao kéo vali hành lý đi ra, Lâm Nhân lập tức cả nhói lòng, nhìn không được nhỏ nước bọt: "Tôi nói này Trương Mộng Dao, chúng ta chỉ đi Ma đô hai ba ngày mà thôi, không cần thiết dọn hết đồ đạc như vậy chứ?"

"Cậu biết cái gì!"

Trương Mộng Dao lườm hắn một cái, khinh bỉ thẳng mặt

...

Đại học Phục Đán.

Nhan Tiểu Mạn ôm sách vở, cùng khuê mật từ trong phòng học đi tới, một nam sinh anh tuấn lập tức chặn đường.

Nam sinh bước nhanh đi tới trước mặt Nhan Tiểu Mạn, mỉm cười nói: "Tiểu Mạn, buổi chiều có thời gian rảnh không? Tôi nhờ bạn kiểm tra hai vé nghe hòa nhạc, cô có muốn cùng đi với tôi không?"

Nhan Tiểu Mạn lạnh lẽo cô quạnh liếc nhìn hắn, từ chối: "Thật ngại quá, tôi đã có bạn trai."

Nghe vậy, nam sinh vẫn không hề từ bỏ, tiếp tục mời mọc: "Không sao, chỉ là bạn bè đi chơi mà thôi!"

Phục Đán không thể so với Nam tài, tăng thêm nhan trí và khí chất của Nhan Tiểu Mạn vốn rất xuất chúng, bởi vậy vừa tới trường học, cô liền bị rất nhiều học trường theo đuổi.

"Cám ơn, buổi chiều tôi còn có chút việc!"

Nhan Tiểu Mạn dút lời, lập tức bước ra khỏi lầu dạy học.

Khuê mật vội vàng đuổi theo, trêu ghẹo: "Kỳ thật Trịnh học trưởng rất tốt. đáng đáp đẹp trai, đồng thời là Phó hội trưởng hội học sinh, thực sự không suy tính một chút sao?"

Nhan Tiểu Mạn than thở: "Tiểu Huệ, tôi nói rồi, tôi đã có bạn trai!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Làm Thần Hào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 58: Cường ép nhét thức ăn cho chó!

Khuê mặt tên là tiểu Huệ, cười hi hi hỏi: "Cậu cứ luôn nói như vậy, định lúc nào mới mang bạn trai đến cho chúng tôi xem đây?"

"Qua một khoảng thời gian ngắn nữa đi!"

Nhan Tiểu Mạn vui vẻ trả lời, nhưng trong lòng lại hơi buồn bực.

Lâm Nhân, tên khốn này, đã nói kết thúc huấn luyện quân sự sẽ lập tức đến tìm mình, kết quả sao? Mấy ngày rồi mà một chút động tĩnh cũng chẳng có.

Đúng lúc này, điện thoại trong túi cô bỗng nhiên vang lên.

Thấy là Lâm Nhân gọi tới, Nhan Tiểu Mạn lập tức nhận, hỏi: "Sao tự dưng lại gọi cho mình giờ này?"

Lâm Nhân cười nói: "Hôm qua huấn luyện quân sự vừa kết thúc, hôm nay mình rảnh rồi!"

Huấn luyện quân sự kết thúc?

Trong lòng Nhan Tiểu Mạn vui vẻ, ám chỉ: "Mai mốt là cuối tuần, thật nhàm chán, không biết nên làm gì đây."

"Thực sự không có chuyện làm thì cứ ngồi đọc sách trong ký túc xá là được ấy mà!"

Hừ!

Chết thẳng nam, tên khốn!

Nhan Tiểu Mạn hừ một tiếng, trong lòng hơi thất vọng.

Lâm Nhân hỏi: "Cậu đang làm gì?"

"Chuẩn bị trở về ký túc xá."

Nhan Tiểu Mạn đáp một câu rồi nghi ngờ hỏi: "Lâm Nhân, cậu có phải bị cảm hay không? Sao giọng cậu có vẻ là lạ thế?"

"Hoi hoi! Đúng rồi, mình nhờ bạn chuyển một món quà cho cậu, hẳn bây giờ đang ở bãi cỏ trước Quang Hoa lâu chờ cậu. Bây giờ cậu rảnh thì đi lấy đi, đừng để người ta chờ quá lâu!"

Quà?

Coi như cậu có lòng.

Nhan Tiểu Mạn vui vẻ hơn một chút, gật đầu: "Tốt. Mình đi liền đây!"

Sau khi cúp điện thoại, cô nói với khuê mặt: "Tiểu Huệ, cậu về ký túc xá trước đi. Bạn trai mình nhờ bạn chuyển cho mình một món quà, mình phải đi lấy!"

"Quà? Tôi cũng muốn đến xem!"

Tiểu Huệ cười nói, cô rất ngạc nhiên muốn biết là món quà gì.

Một đường đi tới Quang Hoa lâu, cảnh tượng trên bãi cỏ làm hai người không khỏi sửng sốt.

Chỉ thấy một hộp quà sừng sững trên bãi cỏ, cao hơn hai mét, trên hộp quà còn cột dải lụa màu hồng.

Một thanh niên mặc quần áo làm việc đứng ở trước hộp quà, dường như đang chờ đợi ai đó.

Thấy thế, tiểu Huệ kinh ngạc: "Tiểu Mạn, đây không phải là món quà cậu nói đó chứ?"

Nhan Tiểu Mạn cũng rất kinh ngạc, cô nhìn quanh một vòng, phát hiện trên bãi cỏ toàn là sinh viên vây xem, dường như hộp quà này không phải của những người đang có mặt.

"Chắc là... Đúng!"

Nhan Tiểu Mạn không dám chắc chắn, đành phải bước lên, hỏi: "Xin chào, xin hỏi đây là món quà mà Lâm Nhân nhờ cậu chuyển cho tôi sao?"

Thanh niên này mặc đồng phục làm việc, đội mũ lưỡi trai che khuất hơn nửa gương mặt, hơn nữa còn mang cả khẩu trang phủ kín hết mặt mũi.

Mặc dù Nhan Tiểu Mạn cảm thấy hắn ăn mặc rất kỳ quái, nhưng cô không quá để ý, lực chú ý của cô đều đặt hết ở trên hộp quà nào.

Biết làm sao, cái hộp khổng lồ này thật sự làm cho người ta phải nhìn chăm chú.

Cô âm thầm suy đoán, rốt cuộc là món quà gì mà cần hộp quà lớn như vậy!

Thanh niên liếc nhìn Nhan Tiểu Mạn, hỏi: "Xin hỏi cô là Nhan Tiểu Mạn sao?"

"Không sai, là tôi!" Nhan Tiểu Mạn gật đầu.

"Mời ký tên ở đây!" Thanh niên ồm ồm bảo.

Nhan Tiểu Mạn nhận bút, cấp tốc ký tên, sau đó hỏi: "Cái này mở thế nào?"

"Kéo dài lụa màu kia thì hộp quà sẽ lập tức mở ra!" Thanh niên vừa trả lời vừa chỉ vào dải lụa màu rủ xuống kia.

Nhan Tiểu Mạn kỳ quái nhìn thanh niên, cô cảm thấy người này rất quen thuộc.

Có phải là Lâm Nhân hay không?

Tên khốn này chẳng lẽ muốn tạo sự bất ngờ cho mình?

Cô càng nghĩ càng thấy có khả năng, thế là thừa dịp thanh niên không chú ý, chộp lấy mũi của đối phương.

Mũi bị lấy xuống, một mái tóc dài đen nhánh lộ ra.

Trương Mộng Dao?

Trong lúc nhất thời, hai người mắt lớn trừng mắt nhỏ.

Một hồi lâu, Nhan Tiểu Mạn mới mở miệng hỏi: "Tại sao là cậu?"

"Nóng chết chị đây!"

Trương Mộng Dao giật luôn khẩu trang xuống, hóp từng ngum không khí mát mẻ, tức giận trả lời: "Vì sao không thể là tôi?"

Nhan Tiểu Mạn hỏi: "Lâm Nhân đâu?"

"Ồ Kim Lăng, hẳn biết tôi tới Ma đô, thế là ép tôi giao quà cho cậu!" Trương Mộng Dao bắt đầu nói dối, con mắt còn chẳng thèm nháy một lần.

Nếu đổi thành trước kia, Nhan Tiểu Mạn tuyệt đối sẽ cãi nhau chí chóe mới thôi, tuy nhiên hiện tại tất cả tâm tư của cô đều đang đặt hết vào hộp quà.

"Trương Mộng Dao, trong này là cái gì?"

Trương Mộng Dao tròn mắt: "Tôi làm sao biết, lớn như vậy thì có thể là gấu bông đó!"

Cô bây giờ đang vô cùng tức giận.

Từ lúc trên xe lửa tới giờ, tên khốn Lâm Nhân liên tục đút cho cô thức ăn cho chó, một đường đút thẳng tới đại học Phục Đán. (độc thân cầu -> chó thì ăn thức ăn cho chó, ý ở đây là ghẹo gan mấy đứa FA)

Giờ này khắc này, cô ăn thức ăn cho chó muốn nổ bụng rồi, còn ăn cái rẩm tiệc á!

"Tiểu Mạn, mau mở ra nhìn!" Tiểu Huệ đi lên trước, mặt mũi tràn đầy tò mò, nôn nóng thúc giục.

Lòng hiếu kỳ của tất sinh viên xung quanh vây xem cũng đạt tới đỉnh điểm, nhao nhao mở miệng thúc giục.

"Đúng đó mỹ nữ, mở ra xem chẳng phải sẽ biết."

"Nhanh lên. Tôi còn chưa kịp ăn cơm thì đã chạy đến đây này, tôi rất muốn biết trong này rốt cuộc chứa cái gì."

"Mở đi, mở đi!"

"Mỹ nữ nhanh lên đi, tôi đứng đây đã nửa giờ rồi."

...

Nhan Tiểu Mạn tiến lên bắt lấy dải lụa màu, dùng sức kéo một phát.

"Ầm!"

Kèm theo một tiếng vang nhỏ, hộp quà đột nhiên vỡ ra.

Mười mấy cái bong bóng mất đi trôi buộc về sau, nhao nhao bay lên trời.

Bên trong hộp quà tràn đầy hoa hồng, tới thiếu cũng có đến mấy ngàn đóa.

Theo hộp quà mở ra, những hoa hồng này nhao nhao phân tán khắp bốn phía, hệt như một cơn mưa hoa hồng vậy.

Lâm Thần đang cầm một bó 99 đóa hoa hồng xanh, đứng ở trong hộp quà, mỉm cười nhìn Nhan Tiểu Mạn.

0... 0

"Hoa!"

Nhìn thấy một màn này, mọi người vây xem lập tức phát ra tiếng kinh hô, sau đó nhao nhao vỗ tay.

Lúc được chứng kiến tình yêu nồng nàn, tuyệt đại đa số người bình thường đều sẽ chúc phúc, nhất là sinh viên còn tương đối đơn thuần.

"A!"

Nhan Tiểu Mạn hét lên một tiếng, nhào thẳng vào trong ngực Lâm Nhân.

"Tên khốn này, không phải cậu nói đang ở Kim Lăng sao? Lại khi phụ mình nữa!"

Nhan Tiểu Mạn ôm thật chặt Lâm Nhân, hung hăng cắn một cái lên vai của hắn, tuyền lệ của cô hình như không khống chế nổi, liên tục bài tiết nước mắt.

Lâm Nhân thở phào, nói khẽ bên tai cô: "Thân yêu, nếu cậu còn không mở hộp quà thì mình sắp chết ngộp đến nơi rồi!"

"Hừ, ai bảo cậu khi phụ mình!" Nhan Tiểu Mạn lồng ngực ra, ngạo kiều hừ một tiếng.

Tiểu Huệ thấy một màn này, sững sờ nói: "Ai da, ai chịu nổi?"

Trước đó Tiểu Huệ cảm thấy Trịnh học trưởng không tồi, thế nhưng giờ phút này so sánh với Lâm Nhân, vậy Trịnh học trưởng quả thực quá LOW.

Người phụ nữ nào có thể chống lại loại lăng mạn như vậy?

Hơn nữa còn có mị lực của kim tiền.

Nhiều hoa hồng như vậy phải tốn bao nhiêu tiền chứ?

Sinh viên ưu tú của đại học Phục Đán lập tức dùng phương pháp thống kê để tính toán sơ sơ, phát hiện nhiều đóa hoa hồng như vậy tối thiểu cần phải tốn hơn sáu vạn khối.

Trương Mộng Dao lại bị cưỡng ép nhét thức ăn cho chó, nhịn không được trợn mắt.

Tức giận!

Nếu không phải vì xem náo nhiệt, chị đây chẳng thèm đến đâu!

Bạn đang đọc truyện *Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Làm Thần Hào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 59: Coi như tôi không nói gì

Lăng mạn là chuyện trong nháy mắt.

Nhưng đối với phụ nữ mà nói, thường thường trong chớp nhoáng này cũng đã đủ rồi.

Nhan Tiểu Mạn đang vô cùng vui sướng, hạnh phúc trong lòng sắp tràn ra ngoài rồi, cô cảm giác như mình là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên thế giới.

Đương nhiên, có thể đạt tới hiệu quả như vậy cũng là nhờ phương pháp của Lâm Nhân.

Hư hư thật thật, khiến Nhan Tiểu Mạn nhanh chóng chuyển từ thất vọng thành kỳ vọng.

Hai người ôm nhau đến hơn mười phút mới nghe được bên cạnh truyền đến âm thanh: "Hai người còn muốn ôm bao lâu? Có muốn cảm giường tôi cảm chán mềm đến hay không? Hai người sẵn tiện qua đêm ở đây luôn đi"

"Trương Mộng Dao!"

Nhan Tiểu Mạn buông tay ra, hung hăng trừng cô một cái, tức giận nói: "Cậu không nói lời nào sẽ chết sao?"

Tức chết tôi!

Bầu không khí lăng mạn đều bị cô phá hủy mất rồi.

"Ha ha!"

Trương Mộng Dao cười lạnh, vuốt vuốt cái bụng, cảm giác thức ăn cho chó ăn nứt cả bụng rồi.

Hừ!

Đôi cậu nam nữ này dám ép mình ăn thức ăn cho chó, mình phá hư bầu không khí quý quý này không quá phận chứ?

Tiểu Huệ bên cạnh vụng trộm đánh giá Trương Mộng Dao, trong lòng nhịn không được cho cô một like.

Loại thức ăn cho chó thứ này ăn nhiều sẽ thương thân.

Lúc này Nhan Tiểu Mạn đã khôi phục bình thường, nhìn hoa hồng đầy đất, tiếc hận nói: "Lâm Nhân, nhiều hoa hồng như vậy, thật đáng tiếc!"

Hoa hồng giống hệt như pháo hoa, đều là mặt hàng tiêu hao một lần.

Vén vẹn mấy ngày nữa, toàn bộ số hoa hồng này sẽ khô héo hết.

Nhan Tiểu Mạn không phải người ngu, tự nhiên nhận ra số hoa hồng này tối thiểu phải giá trị đến mấy vạn khối.

"Không sao! Chỉ cần cậu vui vẻ, chút tiền ấy tính là gì." Lâm Nhân rất cung chiêu Nhan Tiểu Mạn.

Cmm!

Vẫn còn âu yếm?

Trương Mộng Dao và tiểu Huệ cùng giờ ngón giữa ... ở trong lòng

Nhan Tiểu Mạn ngượng ngùng nhìn Lâm Nhân, cảm giác tim mình như sắp hòa tan, trong mắt cô tràn đầy nhu tình mật ý.

Tuy nhiên khi cô liếc về Trương Mộng Dao bên cạnh, lập tức hừ lạnh: "Trương Mộng Dao, cậu tới Ma đô làm gì?"

"Úi trời! Nhan công chúa, tốc độ qua sông đoạn cầu của cậu không khỏi quá nhanh đó!"

Trương Mộng Dao sợ ngây người, mặt mũi tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Tuy nhiên Trương Mộng Dao cũng không phải người không, lập tức đáp trả: "Ha ha, cậu cho rằng tôi muốn đến? Nếu không phải bạn trai cậu cầu xin thì tôi thèm mà đến đấy!"

Nghe vậy, Nhan Tiểu Mạn nghi ngờ nhìn về phía Lâm Nhân.

Lâm Nhân ho khan một cái, giải thích: "Lần này mình đến Ma đô là muốn mời bạn trong phòng của cậu và chị Tần Lam cùng ăn cơm, Trương Mộng Dao không phải khuê mật của cậu sao, cho nên mình mới mời cô ấy tới!"

Nói thực ra, lý do này kỳ thật rất gượng ép.

Nhưng bó tay thôi, Lâm Nhân không thể nói là hoàn toàn do nhiệm vụ.

Nhan Tiểu Mạn không nghĩ nhiều như vậy, chỉ là đơn thuần cho rằng, Lâm Nhân muốn thông qua những người đó để chậm rãi tiếp xúc cuộc sống thường ngày của mình.

"Ai là khuê mật của cô ta!"

"Ai là khuê mật của cô ta!"

Hai người trăm miệng một lời, ngay sau đó lại hung ác trợn mắt nhìn đối phương.

Lâm Nhân gần như đã lý giải được mối quan hệ giữa hai cô gái này.

Tương ái tương sát!

Đúng hơn nên nói là người cô gái ưu tú luôn thích so cao thấp, hơn nữa còn cùng chung chí hướng.

Đừng thấy hai cô vừa gặp đã thù hận, kỳ thật tình cảm hai người tốt hơn vô số lần so với mấy kẻ chỉ biết hô hào "Muốn làm chị em tốt cả một đời".

Chỉ tuy nhiên tính cách hai người đều rất ngạo kiều, cho nên đều không muốn thừa nhận mà thôi.

Bằng không chẳng lẽ Trương Mộng Dao ăn no rửng mỡ, đáp ứng giúp Nhan Tiểu Mạn nhìn chăm chăm Lâm Nhân?

Lâm Nhân nhìn tiểu Huệ, cười nói: "Tiểu Mạn, không giới thiệu bạn cùng phòng của cậu sao?"

"A đúng!"

Nhan Tiểu Mạn vội vàng giới thiệu: "Chu Huệ, chị em tốt của mình. Đây là bạn trai mình, Lâm Nhân."

"Xin chào!"

Lâm Nhân gật đầu cười với tiểu Huệ, ngay sau đó mở miệng đề nghị: "Thời gian không còn sớm nữa, mình đã đặt nhà hàng rồi, Tiểu Mạn, cậu gọi những người còn lại trong ký túc và chị Tần Lam cùng đi ăn một bữa cơm!"

Nhan Tiểu Mạn gật đầu, cầm điện thoại di động lên, bắt đầu gọi điện thoại.

Một lát sau, cô để điện thoại di động xuống, dò hỏi: "Lâm Nhân, chị họ cùng chị An Nhiễm đang dạo phố, hai người cùng đến có được không?"

Đang cùng dạo phố?

Lâm Nhân thăm vui vẻ, hần vừa mới suy tư tìm lý do thích hợp để mời An Nhiễm cùng đi.

Hiện tại tốt rồi, đối phương chủ động đưa tới cửa!

Rõ ràng trong lòng rất vui vẻ, nhưng trên mặt hần lại giả vờ làm bộ do dự, suy tư một hồi mới đáp: "Chị An Nhiễm cũng coi như bạn bè, cùng đi cho vui!"

"Ân, tốt!"

Nhan Tiểu Mạn gật đầu, cầm điện thoại, nói vài câu, sau đó lại hỏi: "Chị họ hỏi chúng ta tập hợp ở đâu?"

"Số 18 đường Trung Sơn Đông!"

Sau khi cúp điện thoại, chẳng cần đợi lâu, Lâm Nhân đã nhìn thấy ba nữ sinh kết bạn mà đến.

Ba người?

Lâm Nhân bấm ngón tay tính toán, tính cả mình luôn cũng mới chỉ chín người, ít hơn kế hoạch một người.

May mà đã sớm chuẩn bị, lúc đặt nhà hàng đã có ý dấn dò nhà hàng tuyệt đối đừng tiết kiệm, nhất định phải dùng nguyên liệu nấu ăn tốt nhất, tươi mới nhất.

Nhân số không đủ, vậy dùng giả cả đến chống đỡ!

"Giới thiệu một chút, đây là bạn trai mình Lâm Nhân, đây là lão đại tức xá Lô Yến, đây là Phan Chi Vân... Kỳ Hàm Lôi."

Nhan Tiểu Mạn giới thiệu bạn trai cho bạn cùng phòng biết, ánh mắt cô mang theo vẻ ngọt ngào và tự hào.

Ba người Lô Yến đánh giá Lâm Nhân rất kỹ càng, trong mắt mang theo một tia xem kỹ.

Các cô biết rõ, Nhan Tiểu Mạn được hoan nghênh biết bao nhiêu trong trường học.

Vén vện ngày đầu tiên báo danh tân sinh, Nhan Tiểu Mạn đã được bình chọn làm tân sinh giáo hoa, người theo đuổi cô xếp hàng dài dằng dặc, từ tân sinh đại học năm nhất đến học trưởng năm tư đều có.

Bởi vậy, bạn trai của Nhan Tiểu Mạn tự nhiên phải thu hút sự chú ý.

"Người đến đông đủ rồi, chúng ta đi thôi!"

Đoàn ngoài đi ra cửa trường, Lâm Nhân gọi hai xe taxi, chạy thẳng tới nhà hàng.

Bốn người Chu Huệ cùng ngồi trên một chiếc, vừa lên xe, bốn người liếc nhau ra riu riu bàn tán.

Lô Yến: "Bạn trai Tiểu Mạn thật đẹp trai, khí chất cũng rất tốt."

Phan Chi Vân hơi thất vọng: "Tạm được, có thể là trước đó tôi kỳ vọng quá nhiều, cho nên có hơi thất vọng."

"Nghe nói hần học ở Nam tài." Kỳ Hàm Lôi đột nhiên thốt lên.

Mặc dù không nói rõ, nhưng mấy người đều hiểu ý trong lời nói của cô.

Nam tài chỉ là một trường đại học hạng hai bình thường, còn Phục Đan lại là một trong mười trường lớn nổi tiếng toàn quốc, mấu chốt là Nhan Tiểu Mạn quá xinh đẹp, do vậy Kỳ Hàm Lôi cảm giác Lâm Nhân không xứng với Nhan Tiểu Mạn.

Đúng lúc này, Chu Huệ một mực trầm mặc không nói bỗng nhiên mở miệng: "Các cậu biết vừa rồi bạn trai Tiểu Mạn tặng cho cô ấy món quà gì không?"

"Quà gì?"

Ba người sững sờ hiểu kỳ.

"Một hộp quà khổng lồ, bên trong chứa mấy ngàn đóa hoa hồng, hần giấu ở trong hộp quà, cầm 99 đóa hồng xanh!"

Nhất thời, trong xe taxi hết sức yên tĩnh.

Các cô đều không phải người ngu, tự nhiên biết rõ giá trị của mấy ngàn đóa hoa hồng.

Mấu chốt là hoa hồng giống hệt như pháo hoa, đều là mặt hàng tiêu hao một lần.

Bỏ mấy chục ngàn khối chỉ vì mấy phút lãng mạn ngắn ngủi..

Một lát sau, Kỳ Hàm Lôi thốt lên: "Coi tôi không nói gì!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Làm Thần Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 60: Tôi lựa chọn quang đầu cường!

Trên xe taxi.

Bầu không khí có chút quỷ dị.

Trương Mộng Dao cùng Nhan Tiểu Mạn ngồi ở hàng sau, mắt lớn trừng mắt nhỏ, còn Lâm Nhân một mình ngồi ở vị trí kế bên tài xế.

Không phải do hần yếu cầu, mà là Nhan Tiểu Mạn chủ động muốn ngồi chung với Trương Mộng Dao.

Trương Mộng Dao liếc nhìn gấu của Nhan Tiểu Mạn, cười nhạo: "Hừ, lâu rồi không gặp mà vẫn cứ nhỏ như vậy!"

"Ha ha, cậu lớn thì đã sao? Chẳng có có tác dụng gì!" Nhan Tiểu Mạn không hề yếu thế chút nào.

"Có đúng không?"

Trương Mộng Dao liếc nhìn Lâm Nhân, giả bộ như thờ ơ nói: "Hắn là không có tác dụng gì, chỉ có ai đó lúc lấy thư thông báo trúng tuyển cứ nhìn chăm chăm mà thôi."

Lâm Nhân trầm mặc không nói, cúi đầu xuống làm bộ chơi điện thoại.

Nhan Tiểu Mạn hừ lạnh nói: "Lâm Nhân, cậu thích gấu lớn hay gấu hai?"

Ý uy hiếp trong lời này rất rõ ràng.

Lâm Nhân ho khan, nghiêm mặt đáp: "Trên lý thuyết, mình khá yêu thích Quang Đầu Cường!"

"Nói chuyện cẩn thận!"

"Ách... Trừ Quang Đầu Cường, vậy mình đương nhiên chọn gấu hai."

P/s: Tác bị lậm phim hoạt hình Bonnie bears, trong đó có nhân vật Logger Vick... cũng chính là Quang Đầu Cường..

Do bị dục vọng cầu sinh chi phối nên Lâm Nhân đành phải nói lời trái lương tâm.

Trương Mộng Dao không tức giận, chỉ buồn bã nói: "Lời của đàn ông mà tin được thì heo mẹ cũng biết leo cây!"

Nghe vậy, tài xế xe taxi cho Lâm Nhân một ánh mắt đồng tình.

Cũng may đại học Phục Đán cách đường Sơn Đông không xa, sau khi xe taxi dừng lại, Lâm Nhân không khỏi nhẹ nhàng thở phào.

Vừa xuống xe taxi liền nhìn thấy Tần Lam và An Nhiễm đứng ở ven đường.

"Chị họ!"

Nhan Tiểu Mạn phát phát tay, vô cùng vui vẻ.

Trương Mộng Dao tùy tiện liếc qua Tần Lam, sau đó liền tập trung sự chú ý vào An Nhiễm.

Người phụ nữ này xác thực rất xinh đẹp, nếu chỉ nhìn thoáng qua thôi thì không đẹp đến cấp độ khiến Trương Mộng Dao phải kinh ngạc.

Thế nhưng, An Nhiễm lại giống một ly rượu đỏ, càng phẩm càng có hương vị.

Nhìn lâu sẽ phát hiện, trên người chị ta lộ ra một cỗ khí chất gợi cảm quyến rũ.

Loại khí chất cũng không phải thông qua hoá trang và ăn mặc, mà là toát lên từ trong ra ngoài, một cái nhăn mày, một nụ cười, bất kì hoạt động hết sức bình thường nào cũng lộ ra vẻ gợi cảm.

"Tê! Người phụ nữ này thật lợi hại!"

Trương Mộng Dao thầm giật mình!

Nghiêm túc mà nói, phong cách của Trương Mộng Dao rất giống An Nhiễm, ẩn trong thanh thuần là vũ mị.

Tuy nhiên so sánh với An Nhiễm, Trương Mộng Dao có vẻ hơi không lưu loát.

Không phải do tuổi tác chênh lệch, mà là một loại thiên phú bẩm sinh.

Nhất thời, Trương Mộng Dao tràn đầy cảnh giác với An Nhiễm.

Đừng nói đàn ông, ngay cả phụ nữ như cô cũng rất khó gần được cảm tính với An Nhiễm.

An Nhiễm biểu hiện rất chuẩn mực, lên tiếng chào hỏi rồi cứ lẳng lặng đứng đó.

Đến lúc người đến đông đủ, Tần Lam cười trừ ghẹo: "Lâm đại thiếu, tối nay muốn mời chúng tôi đi đâu ăn tiệc?"

"Tôi cũng không biết!" Lâm Nhân buông tay đáp.

Cậu mẹ nó mời chúng tôi ăn cơm mà không biết địa điểm ở đâu?

Đám người sững sờ, ngay sau đó nhao nhao dùng quỹ dị ánh mắt nhìn hần.

Thấy thế, Lâm Nhân giải thích: "Tôi thật không biết, nhà hàng Ultraviolet by Paul Pairet rất thần bí, mỗi đêm chỉ tiếp đãi mười khách hàng. Đợi lát nữa sẽ có xe buýt tới đón, mang chúng ta tới địa điểm dùng cơm."

Nghe vậy, mọi người lập tức hứng thú.

Loại này mới lạ dùng cơm phương thức, các cô còn chưa bao giờ thử nghiệm qua.

Ultraviolet by Paul Pairet chẳng những là nhà hàng Michelin ba sao duy nhất ở Ma đô, hơn nữa còn vô cùng độc đáo.

Trước khi khách hàng dùng bữa, nhà hàng sẽ một mực duy trì cảm giác thần bí.

Mà nhà hàng Ultraviolet by Paul Pairet không hề có thực đơn, đồ ăn mỗi ngày đều được cố định từ trước.

Nói cách khác, nhà hàng nấu món gì, khách hàng buộc phải ăn món đó.

Nhà hàng tổng cộng có ba cấp bậc ABC, cấp bậc thấp nhất cần mất ít nhất 4.000 khối.

Lúc đặt bàn, Lâm Nhân thẳng thắn lựa chọn nguyên liệu nấu ăn cao cấp nhất, giá cả cho mỗi người là 8.888!

Phải biết, cái này còn chưa tính rượu, vền vền chỉ là đồ ăn mà thôi.

Mặc dù nhà hàng sẽ cung cấp rượu miễn phí, tuy nhiên chỉ là loại bình thường, muốn uống đặc biệt thì phải bỏ thêm tiền.

Chẳng cần đợi lâu, một chiếc xe thương vụ màu đen chạy băng băng đến, dừng lại trước mặt nhóm người.

Cửa xe mở ra, một người mặc âu phục bước xuống, đi tới trước mọi người, hỏi: "Xin hỏi, có phải ngài là Lâm Nhân tiên sinh không?"

"Không sai!"

Lâm Nhân gật đầu.

“Tôi là Khải Văn, tài xế riêng của Ultraviolet by Paul Pairet, bữa tối sắp bắt đầu, các vị đã chuẩn bị dùng bữa chưa?” Tài xế Khải Văn nho nhã lễ độ, trong giọng nói mang theo sự cung kính, làm cho người ta vô cùng dễ chịu. Lâm Nhân cười đáp: "Đương nhiên! Tôi đang rất chờ mong bữa tối."

••

"Tin tiên sinh yên tâm, chúng tôi tuyệt đối sẽ không khiến ngài thất vọng."

Khải Văn vừa nói vừa mở cửa xe, khom người mời: "Tiên sinh, các vị nữ sĩ, mời lên xe!"

Một màn này khiến mấy người Lô Yến không khỏi âm thầm lú lẫm, các cô chưa từng gặp qua tình huống này.

Chu Huệ hít một hơi khí lạnh, thấp giọng nói: "Nhìn điệu bộ này, bữa com tối nay đoán chừng phải tốn không ít tiền?"

"Tôi thiếu hết mấy vạn!" Lô Yến suy đoán.

“Tôi cho rằng tình tiết này chỉ xuất hiện trong phim ảnh thôi chứ." Trong lòng Kỳ Hàm Lôi hơi hoảng hốt kèm theo hăm mộ.

....

Chiếc xe thương vụ này khá giống xe bảy chỗ, tuy nhiên đây là loại xe được chế tạo đặc biệt, cho nên trừ vị trí tài xế thì có chỗ ngồi cho khoảng chừng mười người.

Kỹ thuật lái xe của Khải Văn rất tốt, xe thương vụ không ngừng xuyên qua từng con đường.

Cuối cùng, chiếc xe dừng lại trước một con hẻm nhỏ.

Ngõ hẻm này có phong cách cổ điển, hai bên đường trồng từng dãy cây ngô đồng.

Khải Văn đi xuống, rất ga lăng mà mở cửa xe cho phụ nữ.

Anh ta mang theo bọn họ đi tới trước một cánh cửa, chỉ chỉ vào cửa mặt mã, cười nói: "Lâm tiên sinh, ngài chỉ cần điền mặt mã vào thì có thể tiến vào nhà hàng. Chúc ngài dùng com vui vẻ!"

Mặt mã cửa chính của Ultraviolet by Paul Pairet được đổi mỗi ngày một lần.

Sau khi đặt bàn thành công, nhà hàng sẽ gửi mặt mã cho khách hàng, đến lúc đó điền mặt mã vào thì khách hàng có thể tiến vào nhà hàng.

Không thể không thừa nhận, mặc dù loại thiết kế này hơi rườm rà, thế nhưng lại tràn đầy phong cách và cảm giác mới lạ.

Lâm Nhân đương nhiên không ngoại lệ, giờ phút này hắn vô cùng tò mò về những thứ sau cánh cửa này.

Nhan Tiểu Mạn nhin không được hỏi: "Bữa com này tốn không ít tiền chứ?"

"Không nhiều, chưa đến mười vạn khối!"

Lâm Nhân cười cười, lấy điện thoại ra, nhanh chóng điền mặt mã vào khóa.

Không nhiều?

Chưa đến mười vạn khối?

Cmn, nói tiếng người đây à?

Chị đây làm suốt một năm cũng không kiếm được tới mười vạn đâu!

Tần Lam thờ dài, nhin xuống xúc động muốn nện chết Lâm Nhân.

Bạn đang đọc truyện *Ta Chi Muốn An Tĩnh Làm Thần Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 61: Trong mộng cái gì cũng có!

Điền mặt mã vào, cửa chính tự động mở ra.

Phong cảnh sau cửa làm đám người không khỏi hơi sững sờ.

Thứ đập vào mắt đầu tiên là một lối đi thật dài, ánh đèn rất tối, có vẻ hơi âm u.

Thấy thế, Lâm Nhân nhin không được cười nói: "Sao tôi cứ có cảm giác như chạy vào mặt thất vậy!"

"Vào xem đi!" Nhan Tiểu Mạn thúc giục, có vẻ như đang nóng lòng muốn vào.

Giờ phút này, cảm giác hiếu kỳ của mọi người đã đạt tới đỉnh điểm.

Đoàn người nối đuôi nhau mà vào.

Xuyên qua mấy lối đi, mở ra thêm mấy cánh cửa, rốt cuộc đã tới được nhà hàng.

Diện tích nhà hàng không lớn, dưới ánh đèn màu tím lam, một cái bàn ăn dài được bày ra ở trung ương. Hai bên bàn dài có mười nhân viên phục vụ.

Bởi vì ánh đèn quá mờ nên chỉ có thể nhìn thấy bấy nhiêu.

"Hoan nghênh đi tới nhà hàng UV!" Mười nhân viên phục vụ hơi cúi người, lên tiếng chào đón.

Nửa thân trên của những người này đều biến mất trong bóng đêm, nhìn qua có vẻ cực kỳ thần bí, đồng thời chẳng thiếu phần chơi nổi.

Tần Lam nhìn quanh nhà hàng một vòng, cười nói: "Tôi sống ở Ma đô nhiều năm, đã sớm nghe nói đến danh tiếng của nhà hàng UV, hôm nay rốt cục có cơ hội trải nghiệm một lần!"

"Cám ơn cậu!"

An Nhiễm cười một tiếng, toát ra phong tình vũ mị, khiến trái tim Lâm Nhân đột nhiên hơi chậm nhịp.

Người phụ nữ này quả nhiên vẫn khủng bố như vậy!

Mười người bồi bàn phân biệt kéo ra cái ghế trước mặt mình, mời khách hàng vào bàn.

Đến khi bọn họ ngồi xuống, một nhân viên phục vụ mới đẩy một chiếc xe đựng thức ăn tới.

Trên xe không phải thức ăn, mà là vô số... Dao ăn!

Không sai, chính là dao ăn!

Khoảng chừng trên trăm thanh tạo hình khác nhau.

Nhân viên phục vụ đẩy xe mỉm cười, mở miệng nói: "Trước khi dùng bữa, mời các vị lựa chọn một con dao ăn mà mình thích!"

Lựa chọn dao ăn?

Còn có kiểu này à?

Lâm Nhân lập tức hứng thú, hỏi: "Có đề nghị gì không?"

Nhân viên phục vụ giải thích: "Tiên sinh, mỗi người đều có thẩm mỹ và yêu thích riêng, mà chọn lựa một con dao ăn mình thích có thể làm tăng lên cảm giác vui thích trong lúc dùng bữa."

Nghe vậy, Lâm Nhân gật đầu, sau đó chọn lựa một con dao ăn tương đối thuận mắt.

Nhan Tiểu Mạn là đáng ăn hàng, sớm đã không thể chờ đợi, vô cùng phấn khởi chọn lựa một con dao.

Lô Yến lưu luyến nói: "Trước khi dùng bữa còn phải chọn lựa dao ăn, quả thật quá trang trọng!"

Đám Chu Huệ cầm điện thoại di động lên, liên tục chụp ảnh.

Đối với các cô, trải nghiệm dùng cơm lần này gần như có một không hai, đương nhiên phải chụp vài ảnh làm kỷ niệm.

Nhân viên phục vụ dường như rất quen thuộc đối với khách hàng chụp ảnh, thậm chí còn chủ động tách ra một khoảng cách, thuận tiện cho các cô chụp ảnh.

Chọn lựa dao ăn hoàn tất, một đầu bếp da trắng, trung niên, đội mũ lưỡi trai đi đến.

"Chào mọi người, tôi là Paul Pairet, mọi người có thể gọi tôi là Paul. Tôi vừa là chủ nhà hàng vừa là bếp trưởng, tất cả đồ ăn tới nay đều do tôi chế biến."

Mặc dù Paul là người da trắng, nhưng tiếng Trung của ông rất lưu loát, khẩu âm rõ ràng, không có cảm giác quái dị như người nước ngoài bình thường.

"Xin chào, tôi gọi Lâm Nhân!" Lâm Nhân vui vẻ lên tiếng chào lại.

"Các vị hẳn là lần đầu tiên đến dùng cơm, tôi nên nói rõ trước, rượu đã được tính vào phí tổn bữa ăn rồi. Đương nhiên, nếu như các vị có loại yêu thích riêng thì chúng tôi có thể mua cho các vị."

Paul dừng một chút rồi mới nói tiếp: "Tuy nhiên cá nhân tôi không đề nghị làm như thế, bởi vì rượu do chúng tôi cung cấp cực kỳ phù hợp với từng món ăn, có thể làm cho các vị hưởng thụ đạt tới mức độ hoàn mỹ nhất."

Nghe vậy, Lâm Nhân gật đầu: "Vậy được, chúng tôi không cần gọi rượu khác!"

8.888 một người, tổng cộng chín người, phí tổn bữa ăn tối này đã đủ cho Lâm Nhân lấy được 15 triệu ban thưởng tối đa.

Bởi vậy, hẳn không cần phải gọi thêm rượu.

"OK, như vậy, bữa ăn bắt đầu, chúc các vị dùng com vui sướng!"

Paul mỉm cười, quay người rời đi.

Đúng lúc này, ánh đèn của quán com đột nhiên biến đổi.

Vách tường bốn phía bao quát đỉnh đầu đều xuất hiện những hình ảnh.

Đại dương xanh lam, đủ loại đá san hô với nhiều màu sắc khác biệt lảng lảng đứng sừng sững dưới đáy biển, vô số giống cá thỏa thích bơi trong biển...

Trên bàn com giống như có một cái máy chiếu 3D, biến bàn ăn huyền hóa thành một phần thế giới đại dương.

Nhìn một con cá vẹt bơi qua trước mặt, Nhan Tiểu Mạn tính trẻ con đưa tay muốn đi bắt.

"Ngây thơ!"

Trương Mộng Dao liếc cô một cái, sau đó lần nữa đắm chìm vào trong thế giới hải dương.

Lâm Nhân nắm Nhan Tiểu Mạn tay, cười hỏi: "Thích không?"

"Lâm Nhân, cậu đối với mình thật tốt!" Nhan Tiểu Mạn khẽ cắn môi, trong mắt tràn đầy ngọt ngào.

Đám người nhao nhao liếc nhìn hành vi vấy thức ăn cho chó của cặp đôi này.

Rất nhanh, nhân viên phục vụ dọn lên món ăn khai vị.

Cá ngư ca-li kèm khoai bụn, gia vị là mù tạc kem ly. (mù tạc kem ly là cái gì thì dịch giả chịu, cầu cao nhân ẩm thực)

Cái này chính là đặc sắc của nhà hàng UV.

Không chỉ vẹn vẹn vị giác, mà trong quá trình dùng bữa, tất cả giác quan của khách hàng đều được kích thích, từ thị giác, thính giác, vị giác, khứu giác, toàn bộ phương vị đều hưởng thụ bữa tiệc này.

Mỗi một món ăn đều có một chủ đề riêng.

Mỗi một món ăn đều phối hợp với rượu bất đồng.

Mà lúc này, bồi bàn sau lưng bắt đầu rót rượu.

Đây là rượu vang nở, bọt khí nồng nặc không ngừng dâng lên từ đáy ly, mùi hương từ đó tỏa ra tràn ngập chớp mũi.

Lâm Nhân bung ly rượu lên, mở miệng nói: "Những người ở đây đều là người thân và bạn bè của Tiểu Mạn, hi vọng trong cuộc sống sau này, mọi người có thể quan tâm chăm sóc cô ấy giúp tôi. Cạn ly!"

"Cạn ly!"

Đám người cùng nâng ly.

Nhan Tiểu Mạn nhấp một ngụm rượu vang nở, bàn tay còn lại nắm chặt tay Lâm Nhân.

Chu Huệ chụp ảnh xong, thờ dài một tiếng: "Aizzz, tôi cũng muốn có bạn trai như vậy!"

Lô Yến trêu ghẹo: "Quá đơn giản, trở về ngủ một giấc, trong mộng cái gì cũng có!"

Nói thực ra, đây là lần đầu tiên Lâm Nhân ăn mù tạc kem ly, nhất là ăn với cá ngư ca-li.

Cảm giác này rất quái dị, không nói ra được.

Hình dung như thế nào mới phải?

Mùi ngon rất kỳ quái!

Đúng, chính là như vậy.

Hương vị phi thường tuyệt vời, hơn nữa nguyên liệu nấu ăn là đỉnh cấp trong đỉnh cấp, thế nhưng phối hợp chung lại làm cho người cảm thấy rất kỳ quái.

Phối thêm mùi thơm nồng từ rượu vang nở tạo cảm giác vô cùng đặc biệt.

Nhà hàng UV quán triệt chủ nghĩa tinh xảo, mỗi một món đều không nhiều, hai ba miếng là hết.

Nhan Tiểu Mạn uống rượu vang nở, bình luận: "Hương vị rất tuyệt, chỉ có điều là quá ít."

"Từ từ ăn, tổng cộng hai mươi mốt món ăn, đến cuối cùng nói không chừng cậu ăn không nổi nữa." Lâm Nhân cười nói.

Hai mươi mốt món?

Nhan Tiểu Mạn sáng cặp mắt lên, trên mặt tràn đầy hạnh phúc.

Đối với đang ăn hàng, không có gì hạnh phúc hơn chuyện này!

Bạn đang đọc truyện *Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Làm Thần Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Trải Nghiệm Hoàn Mỹ!

Đến món ăn thứ hai, chủ đề trong nhà hàng thay đổi.

Hình ảnh trên vách tường biến thành một khu rừng rậm rạp.

Mấy con nai con nhàn nhã dạo bước ở trong rừng.

Trong nháy mắt, đám người phăng phất từ thế giới hải dương đi tới khu rừng dồi dào xuân ý.

Món ăn phù hợp với chủ đề rừng rậm là Gỗ đen. (Đừng thắc mắc, dịch giả chịu chết với tên món ăn)

Đồ ăn vẫn rất tinh xảo, bày biện đẹp vô cùng, một khối bánh mì nhỏ được điểm xuyết bằng gỗ đen, hết như là một kiện tác phẩm nghệ thuật.

Loại rượu lần này là rượu nho trắng RhoneValley, hương hoa phăng phất từ rượu tỏa ra, tạo cảm giác cho thực khách như đặt bản thân vào trong vườn hoa.

Ăn liên tục một giờ, một nhân viên phục vụ tiến lên phía trước nói: "Tiên sinh, các vị nữ sĩ, mời ra bên ngoài nghỉ ngơi chốc lát, chúng tôi xin phép được chuẩn bị chủ đề tiếp theo!"

Nghỉ ngơi chốc lát?

Cmn, bữa ăn thế mà thế mà có cả phân đoạn nghỉ giải lao?

Thiệt là biết chơi mà!

Mấy người Nhan Tiểu Mạn không khỏi hơi sững sờ, đồng thời cảm thấy rất thú vị.

Dưới sự hướng dẫn của nhân viên phục vụ, đoàn người đi tới ngoài cửa, nhặt miếng thì ăn cây kem dưa hấu.

Lúc trở lại nhà hàng, hoàn cảnh đã hoàn toàn biến đổi.

Khăn trải bàn đổi thành bãi cỏ, phía trên trưng bày mấy hộp com đã ngoại, vách tường chung quanh là trời xanh mây trắng.

Ánh nắng vừa vặn, gió nhẹ không khô.

Toàn bộ nhà hàng biến thành một bãi cỏ ở ngoại ô.

Một giờ vừa rồi, bọn họ tổng cộng thưởng thức mười món ăn, nhưng kỳ thật đây mới chỉ là món ăn khai vị, tiếp xuống mới là bữa chính.

Thịt bò A5, không bỏ thêm bất kỳ gia vị nào, ngay cả dầu ăn cũng chẳng cần nhiều, chỉ dựa vào mỡ bò đã đủ chín năm phần. (Thịt bò A5 là đẳng cấp cao nhất, may mà ta đọc Souma Shokugeki nên mới biết)

Chỉ có vên vẹn hai loại gia vị để làm dậy mùi, muối biển và tiêu đen.

Bản thân nguyên liệu nấu ăn đỉnh cấp đã đầy đủ mỹ vị, nếu thêm nhiều gia vị thì chỉ là vẽ rắn thêm chân.

Lâm Nhân cũng là lần đầu tiên được ăn thịt bò A5, thịt bò vừa vào miệng liền tan đi, tuy nhiên mùi thơm còn được giữ lại trong miệng rất lâu.

Tuy nhiên loại thịt này không thể ăn nhiều, bởi vì mỡ quá nhiều, nếu ăn quá nhiều sẽ gây cảm giác ón.

Cũng may món ăn này giữ vững phong cách nhất quán của nhà hàng, số lượng cực kì ít, mỗi người chỉ có một khối nhỏ.

Nhan Tiểu Mạn ăn xong thịt bò, liếm liếm môi, dường như vẫn chưa thỏa mãn.

Thấy thế, Lâm Nhân nuốt vào phần của mình trong miệng của cô.

Gương mặt của cô lộ rõ vẻ thỏa mãn, con mắt cười đến mức híp cả lại.

Tiếp theo là bốn loại hải sản sò ngao tôm ốc, mỡ bò hương sắc, hấp muối cùng súp hải sản.

Loại rượu lần này là rượu đỏ Barbera.

Lâm Nhân không cảm thấy hứng thú với rượu đỏ, ngược lại càng thêm yêu thích rượu vang nổ và Champagne.

An Nhiễm cùng Tần Lam ngồi ở đối diện, hiện tại An Nhiễm đang bùng ly rượu lên, lắc nhẹ ly rượu đỏ, sau đó mỉm cười về phía Lâm Nhân.

Người phụ nữ này lại bắt đầu tán tỉnh mình!

Lâm Nhân cũng bùng rượu lên, nở nụ cười đáp lại, thầm nghĩ lần sau nhất định phải làm cô rên rỉ xin tha mới thôi.

Trương Mộng Dao ở bên cạnh kín đáo chọt chọt eo Lâm Nhân, liếc hán đầy thâm ý, chỉ kém chút viết ra mấy chữ: Tôi thấy hết hành động mờ ám của hai người rồi nhé!

Lâm Nhân liếc Trương Mộng Dao, thấp giọng trêu đùa: "Đồ kỳ quái? Cậu phải nhớ kỹ thân phận của mình, vợ bé chính là vợ bé, không thể đòi hỏi hơn.

"Lăn!"

Trương Mộng Dao tức giận trợn mắt, tiếp tục nhấm nháp mỹ thực.

Vợ bé là do chính cô lừa dối, hiện tại Lâm Nhân thế mà lấy đó để trêu ghẹo cô, Trương Mộng Dao đành phải chịu thua.

Nhan Tiểu Mạn vừa tôm hùm vừa hỏi: "Cái gì vợ bé?"

"Trương Mộng Dao nói muốn làm vợ bé của mình, mình bảo trước tiên phải trung cầu ý kiến của cậu." Lâm Nhân cười đáp.

"Thực vậy?"

Nhan Tiểu Mạn cười hi hi nói: "Nhất định phải đồng ý, sau đó mình có thể quang minh chính đại ức hiếp cô ấy."

Mặc dù Lâm Nhân biết rõ đây chỉ là lừa dối, nhưng trong lòng vẫn không nhịn được huyền tưởng một hồi.

Dù sao tam thê tứ thiếp là truyền thống thời cổ, mặc dù đã biến mất trong dòng sông lịch sử nhưng vẫn khiến người ta hướng tới như trước.

Trương Mộng Dao tự nhiên nghe được đoạn đối thoại của hai người, nhịn không được mắng một câu: "Cậu nam nữ!"

Thừa dịp Nhan Tiểu Mạn nhấm nháp mỹ thực, Lâm Nhân tranh thủ mở ra giao diện hệ thống, sử dụng [thẻ nhiệm vụ Tú Sắc Khả Xan].

"Phải chăng sử dụng [thẻ nhiệm vụ Tú Sắc Khả Xan], chỉ định bữa tối nay?"

"Đúng!"

"Sử dụng thành công, nhiệm vụ ban thưởng kết toán sau khi bữa ăn kết thúc!"

...

Một bữa cơm bắt đầu từ chàng vạng tối năm giờ rưỡi đến tận mười giờ rưỡi khuya.

Hai mươi món ăn, rỗng rã năm tiếng, tính cả đầu bếp, tổng cộng ba mươi sau người tham gia phục vụ hành trình dùng bữa của bọn họ.

Mỗi người đều vừa lòng thỏa ý đối với trải nghiệm bữa ăn hôm nay.

Mấy người Lô Yến càng thỏa mãn hơn, trong điện thoại di động lưu đến hàng trăm tấm ảnh chụp, đây là lần đầu tiên mà cũng có khả năng là lần duy nhất các cô trải nghiệm bữa ăn sang trọng đến thế, hương thụ bữa tiệc thị giác vị giác, mỗi món ăn đều được phối hợp với hình ảnh cùng âm nhạc tương ứng động lòng người, càng không cần phải nhắc đến tiêu chuẩn đỉnh cấp nhất của món ăn, đoán chừng đời này các cô khó mà quên được hôm nay.

Đương nhiên, giá cả bữa cơm này không hề rẻ, tổng cộng 79.992 khối.

Tặng thêm tiền boa cho mười bồi bàn, tổng cộng hao phí 83.000 khối!

Bữa tối kết thúc, nhân viên phục vụ phát cho mỗi người một tờ giấy chứng nhận, phía trên ghi lại thời gian dùng bữa của bọn họ.

Chỉ có điều chữ viết của nhân viên quá xấu, y như cua bò, uống phí tờ giấy chứng nhận này.

Trả tiền xong, toàn thân Lâm Nhân từ trên xuống dưới chỉ còn lại chưa tới ba vạn.

Tuy nhiên hắn không hề lo lắng chút nào, bởi vì lập tức sẽ có một khoản tiền lớn vào sổ.

Trong nháy mắt rời khỏi quán cơm, trong đầu Lâm Nhân vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

"Bữa tối nay tổng cộng tám nữ tính, nữ tính sở hữu nhan trị vượt qua 90 điểm có ba người, năm người còn lại không tính!"

"Kim ngạch tiêu phí thực tế là 79.992 nguyên!"

"Kết toán hoàn tất, nhiệm vụ ban thưởng kim ngạch xxx nguyên!"

...

15 triệu tới tay!

Lâm Nhân hết sức vui sướng.

Nhan Tiểu Mạn tay Lâm Nhân, dựa sát vào vai hắn, cảm thán: "Không biết sau này còn có thể thưởng thức loại thức ăn ngon như vậy nữa hay không!"

Lâm Nhân nheo nheo khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, cười bảo: "Chỉ cần cậu muốn, mình tùy thời đều có thể mang cậu đến. Thế giới lớn như vậy, cuộc sống của chúng ta còn rất dài, tương lai, mình sẽ dẫn cậu ăn tất cả mỹ thực trên thế giới!"

Đối với Nhan Tiểu Mạn, đây chính là lời tỏ tình hoàn mỹ nhất, độc nhất vô nhị.

"Lâm Nhân!"

Nhất thời, Nhan Tiểu Mạn cảm thấy thân thể mình dường như sắp hòa tan, cô mềm nhũn dựa vào hắn, trong đôi mắt to chứa đầy vẻ nhu tình.

"Oe!!!"

Nhìn thấy một màn này, đám người Trương Mộng Dao có xúc động muốn ới.

Nói nhảm!

Vừa rồi trong nhà hàng đã ráng ăn lắm mới xong, kết quả vừa ra cửa liền bị cường ép nhét vào một bao thức ăn cho chó, làm sao không buồn nôn cho được!

Bạn đang đọc truyện *Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Làm Thần Hào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Kỷ niệm hoàn mỹ!

Gió đêm phát qua.

Mọi người nhất thời thấy hơi lạnh.

Ma đô cùng Kim Lăng vẫn là bất đồng, Kim Lăng dù là ban đêm, cũng vẫn oi bức như cũ.

Mà Ma đô ban đêm, lại hết sức mát mẻ.

Gió thổi, mọi người bắt đầu chạnh choáng lên.

Rượu vang, Champagne cùng rượu đỏ mặc dù nồng độ không cao, nhưng hiệu quả sau khi uống lại không nhỏ.

Nhan Tiểu Mạn giờ phút này sắc mặt đỏ hồng, như một bé búp bê vải, treo ở trên vai Lâm Nhân.

Trương Mộng Dao cũng chẳng tốt đẹp gì, vịn Nhan Tiểu Mạn, thân thể không tự chủ được có chút lay động.

Tần Lam nhìn thời gian trên đồng hồ đeo tay một chút, mở miệng nói: "Thời gian không còn sớm, Lâm Nhân chúng ta đi về trước!"

"Lam tỷ, Nhiễm tỷ, các người chú ý an toàn!" Lâm Nhân dặn dò.

"Yên tâm đi! Vậy chúng ta đi trước!"

Tần Lam khoát khoát tay, lời kéo An Nhiễm ngăn một chiếc taxi lại.

Hai người là bạn thân lâu năm, qua nhà ai ở một đêm đều không có vấn đề.

Tần Lam các nàng đi rồi, Lô Yến vuốt vuốt con mắt mộng lung men say, nói ra: "Chúng ta cũng trở về đi!"

Đại học Phục Đán phong cách học tập rất nghiêm, nhưng đối với học sinh quản lý cũng rất rộng rãi, cơ bản không kiểm tra khi ngủ, học sinh tùy thời có thể bỏ qua gác cổng ra vào ký túc xá, dù là đi đến thời điểm rạng sáng vẫn bình an vô sự.

Một chiếc xe taxi vừa vận bốn người, Lô Yến cùng Nhan Tiểu Mạn phát phát tay, liền cùng Chu Huệ bốn người lên xe taxi.

Trong lúc nhất thời, cũng chỉ còn lại có ba người Lâm Nhân.

Nắm lấy eo nhỏ của Nhan Tiểu Mạn, Lâm Nhân ở bên tai nàng nhẹ nói nói: "Thân yêu, tối muộn không trở về được không?"

Nghe vậy, cổ Nhan Tiểu Mạn lập tức dâng lên một vòng đỏ ửng, sau đó cấp tốc hướng về gò má lan tràn ra.

Nàng đương nhiên biết Lâm Nhân nói là có ý gì.

Lý trí của một cô gái rụt rè nói cho nàng, nên cự tuyệt.

Nhưng cảm tính lại muốn cho nàng lưu lại.

Dù sao tất cả những gì Lâm Nhân làm hôm nay, khiến cho nàng vô cùng cảm động.

Cuối cùng, Nhan Tiểu Mạn cúi đầu xuống, không cự tuyệt cũng không nói chuyện.

Nhìn thấy một màn này, Lâm Nhân sắc mặt hết sức vui vẻ.

Nếu như phương thức biểu đạt này của nữ nhân người cũng không hiểu được, đó chỉ có thể nói người không thích hợp để yêu đương.

Bởi vì dựa vào Nhan Tiểu Mạn, nên đối thoại của hai người, Trương Mộng Dao đều nghe hết, nhin không được ở trong lòng mắng một câu cậu nam nữ!

Ngăn lại một chiếc xe taxi, Lâm Nhân trực tiếp mở miệng nói: "Bác tài, khách sạn Shangri- La!"

Lần này, hẳn không có lựa chọn Four Seasons Hotels and Resorts.

Nói thật, Four Seasons Hotels and Resorts tại đông đảo khách sạn bên trong Ma Đô, cũng không xuất sắc, bất kể là hoàn cảnh, phục vụ lẫn ẩm thực, đều xếp cuối cùng.

Mà khách sạn Shangri-La, lại đứng hàng đầu.

Lấy ví dụ đơn giản nhất, ông chủ của nhà hàng Ultraviolet by Paul Pairet mà bọn họ vừa ăn, đã từng là đầu bếp của khách sạn Shangri-La.

Mà sở dĩ lựa chọn khách sạn Shangri-La, Lâm Nhân tự nhiên đã có cân nhắc.

Hắn trước khi tới Ma Đô, liền hạ quyết tâm muốn ăn sạch Nhan Tiểu Mạn, hai người đều là chim non, nên lần đầu tiên, địa điểm, cấp bậc cùng hoàn cảnh nhất định phải tốt nhất.

Tranh thủ lưu lại một kỷ niệm hoàn mỹ!

Từ sau khi đáp ứng Lâm Nhân, Nhan Tiểu Mạn vẫn cúi đầu, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng.

Đi vào khách sạn Shangri-La, ba người vào thang máy, đi tới tầng cao nhất.

Hắn đặt trước chính là phòng siêu xa hoa ở tầng đặc biệt, tính cả hai phần bữa sáng, một ngày 6026 khối, cuối tuần giá phòng sẽ còn tăng 15-50%.

Vừa đi ra thang máy, một mỹ nữ trên người mặc thời trang OL vừa vận đầm đầu đi tới.

Người mỹ nữ này là Đế Na, là quản gia mà khách sạn Shangri-La an bài.

Mặc dù hắn chỉ vào ở ba ngày, nhưng một lần mở hai gian phòng siêu hào hoa, vẫn như cũ có tư cách để khách sạn vì hắn mà sắp xếp một vị quản gia.

Đế Na mang theo nụ cười chuyên nghiệp, lên tiếng chào: "Lâm tiên sinh, ngài đã về rồi!"

"Gian phòng đã bố trí xong rồi sao?" Lâm Nhân hỏi.

"Dựa theo phân phó của ngài, đã bố trí xong toàn bộ!" Đế Na gật đầu nói.

"Làm phiền ngài rồi!"

"Không cần khách khí, có thể vì ngài phục vụ là vinh hạnh của ta! Chúc ngài nghỉ ngơi vui vẻ, có gì cần tùy thời có thể cho ta biết!" Đế Na dứt lời, quay người rời đi.

Lúc đi ngang qua một gian phòng, Lâm Nhân nhíu mày nói: "Trương Mộng Dao, đến phòng của ngài rồi!"

Cô nàng này vậy mà một chút cũng không tự giác, còn muốn đến cùng gian phòng với mình.

Trương Mộng Dao thấy tính toán nhỏ nhặt của mình bị nhìn thấu, liếc mắt, tức giận nói: "Hai người các ngài chú ý an toàn một chút, ta cũng không muốn sang năm bị gọi là a di!"

Lời này nói để cho Nhan Tiểu Mạn cúi đầu xuống thấp hơn, tựa như một chú dã điêu, hận không thể đem đầu triệt để vùi vào trong ngực Lâm Nhân.

Sau khi nàng quét thẻ vào phòng, Lâm Nhân không khỏi bĩu môi.

Muốn phá hư chuyện tốt của ta? Quá ngây thơ rồi!

Sau khi quét thẻ vào phòng, Lâm Nhân có thể cảm giác rõ ràng được, cơ thể Nhan Tiểu Mạn hơi run lên.

Hắn không khỏi trêu ghẹo nói: "Thân yêu, cũng không phải ra chiến trường, em sợ hãi như vậy làm gì?"

Tựa hồ phát hiện không còn người nào khác, Nhan Tiểu Mạn chậm rãi ngẩng đầu, rụt rè nhìn hắn, giống như một chú thỏ con sợ hãi.

Lâm Nhân cung chiêu vuốt vuốt tóc nàng, nói khẽ: "Thân yêu, anh đặc biệt vì em bố trí gian phòng này, thích không?"

Nghe vậy, Nhan Tiểu Mạn lúc này mới bắt đầu đánh giá căn phòng.

Ánh đèn trong phòng rất tối, chỉ thấy trên mặt thảm, bày khắp một tầng hoa hồng, một mực từ trước cửa liên miên đến phòng ngủ, như là một con đường mòn.

Mà từng cái bàn và quây trong phòng, tất cả đều bày những ngọn nến.

Lâm Nhân kéo bàn tay nhỏ của nàng, chậm rãi hướng về phòng ngủ.

Đẩy cửa ra, đập vào mắt là thế giới hoa hồng.

Louis XIV, lam sắc yêu cơ, hoa hồng Champagne, hoa hồng trắng, hải dương ca...

Chỉ cần loại hoa hồng nào có thể gọi tên, đều có thể tìm thấy trong phòng ngủ.

Nhan Tiểu Mạn sững sờ nhìn xem một màn này, một lát sau, nàng ngẩng đầu, hai tay ôm ở cổ Lâm Nhân, chân thành nói: "Lâm Nhân, anh sẽ vĩnh viễn tốt với em sao?"

"Sẽ!"

Lâm Nhân trịnh trọng gật đầu một cái!

"Hôn em!"

...

...

Ngày kế tiếp.

Sáng sớm.

"Hồngбет hồngбет, đã hơn chín giờ rồi!" Nhan Tiểu Mạn đột nhiên ngồi dậy, hốt hoảng muốn tìm y phục của mình.

Lâm Nhân còn buồn ngủ nói: "Hôm nay không phải cuối tuần sao?"

"A? Đứng nha!"

Ý thức được hôm nay là cuối tuần, Nhan Tiểu Mạn một lần nữa nằm xuống, chuẩn bị tiếp tục ngủ.

Mà cô mới vừa nằm xuống, Lâm Nhân liền lấn từ trên xuống.

"Đừng làm rộn, lại để cho em ngủ một lát... Ai nha, anh lại làm gì..."

"Em nói xem?"

"A....."

Rất lâu sau đó, gian phòng mới một lần nữa trở về yên lặng.

Nhan Tiểu Mạn chớp mắt đôi to, khóe môi nhếch lên ý cười ngọt ngào.

Đúng lúc này, điện thoại trên bàn bỗng nhiên vang lên.

Nhan Tiểu Mạn nhìn thoáng qua, phát hiện là Trương Mộng Dao gọi tới, có chút chột dạ nghe điện thoại.

"Ta nói này Nhan công chúa, đều tới 10 giờ rồi, các người còn dính lấy nhau sao?" Điện thoại đối diện, truyền đến tiếng Trương Mộng Dao phàn nàn.

Bạn đang đọc truyện *Ta Chỉ Muốn An Tĩnh Làm Thần Hào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.